

Giới thiệu Chân Ái

Truyện Chân Ái của tác giả Hoàng Hàn thuộc thể loại truyện teen. Truyện kể về tình cảm vượt mức bạn bè của hai chàng trai ngang bướng và những câu chuyện thân thuộc trong cuộc sống hàng ngày. Tình yêu đồng giới với những rào cản, định kiến của xã hội.

Câu truyện với những tình tiết đam mỹ xen lẫn những phân đoạn mang tính chất người lớn. Nội dung truyện lột tả cho người đọc cái nhìn chân thực nhất về hiện thực của cộng đồng đồng giới. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quên thấp nhang

Tít tít, tít tít, tít tít...

Trương Hữu Đông lười biếng trở mình, đưa tay tìm chiếc điện thoại đang có ý tốt muốn cậu chủ đi học đúng giờ. Mười phút sau, âm thanh ấy lại tiếp tục, Đông một lần nữa bóp nhẹ nút âm lượng bên hông điện thoại. Mười phút một lần, vòng luẩn quẩn cứ tiếp tục đến năm lần thì Đông mới chịu bấm người ra khỏi nệm. Hai năm học đại học, không biết từ khi nào Đông đã có thói quen xấu này. Nửa tiếng sau, Đông đã trên xe buýt đến trường. Mặc dù đã bật khẩu trang che đi gương mặt anh tuấn nhưng Đông vẫn thu hút mọi ánh nhìn trên xe bởi dáng người khỏe khoắn cùng làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài mép khẩu trang. Đông không lạ lẫm gì với những cái nhìn sẫm soi này, cứ thế tựa lưng vào cột inox trên xe tận hưởng buổi “sáng sớm” trong lành của mình.

Đến giảng đường cũng đúng lúc giảng viên vào, các vị trí hầu như đã lấp kín, Đông chỉ biết lắc đầu tiến về phía chỗ trống còn sót lại ở phía xa.

Tư tưởng là môn nhảm chán trong mắt hầu hết sinh viên nên trừ những thành phần ngồi bàn đầu, ai cũng chăm chỉ bấm điện thoại, vuốt máy tính bảng hay tâm sự mỏng với nhau. Đông cũng không ngoại lệ, cậu chán ngán lấy xấp kế hoạch hoạt động của khoa và liên chi hội ra nghiên cứu giết thời gian.

Trần Trọng Nghĩa nhìn sang bên cạnh, trong đầu rõ là không hài lòng về hành động hiếu học giả tạo của người ngồi kế bên. Nghĩa hơi tò mò về xấp giấy nhóc cạnh mình đang lật xoành xoạch, Đầu năm đã có gì học đâu mà phải làm màu như vậy, tính sống ảo với ông à?, vừa nghĩ Nghĩa vừa hơi hướng mắt sang xem xét.

Nhìn cái gì?, Đông phát ra âm thanh vừa đủ để người bên cạnh nghe nhưng âm sắc vô cùng mạnh mẽ trong lúc mắt vẫn hướng về xấp giấy trên tay.

Nghĩa hơi bất ngờ về người này vì trước giờ chưa ai có thái độ như vậy với cậu. Bản thân Nghĩa là con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn kinh doanh địa ốc lớn nhất thành phố, từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng nhận loại “đãi ngộ” này.

Hiếu kỳ, Nghĩa thân nhiên đáp.

Không có gì để hiếu kỳ cả, Đông vẫn không hề có dấu hiệu thay đổi hướng nhìn.

Cậu.

Ba giây đứng hình. Đông chậm rãi nghiêng đầu, đưa mắt sang xem tên nào mặt dày như vậy. Hành động này khiến cả hai bất giác cùng nhau đứng hình thêm chốc nữa. Nghĩa nhận ra con người này có chất rất riêng, khẩu khí mạnh mẽ, gương mặt anh tú, rất có khí chất.

Biến, Đông lạnh lùng cắt đứt dòng suy nghĩ của Nghĩa, trở lại với bản kế hoạch.

Lần đầu tiên Nghĩa thấy ấn tượng mạnh với một người đến vậy, cả lần đầu tiên gặp bạn gái cậu cũng không ấn tượng bằng tên này. Cảm giác người kế bên đang mang lại cho cậu thật sự trước giờ chưa từng thấy, thật sự rất hiếu kỳ.

Em trai sao lại nói kì vậy. Anh lớn hơn em đó, Nghĩa tự tin rằng mình là sinh viên năm 3, và những người học lớp này đều dưới mình một khóa.

Chắc EM quan tâm, Đông hơi nhấn chữ em tỏ ý mỉa mai.

Nghĩa không nói nữa, cậu đang chìm trong hàng loạt hiếu kỳ mà người kế bên mang lại: người này là ai, khí chất thật hơn người... Ngược lại, Đông chỉ đang đánh giá về Nghĩa rất ngắn gọn trong đầu: Thăng tiến.

Chúng ta sẽ tự chia nhóm để các tuần sau làm bài thuyết trình, nhóm ít nhất 2 người, nhiều nhất 8 người.

Không khí trầm lặng lập tức thay đổi sau câu nói của thầy. Cả giảng đường bắt đầu náo nhiệt í ới gọi nhau về chung một đội, duy chỉ có 2 người vẫn im lặng. Nghĩa học năm ba, đây là môn của năm hai và là lớp của khoa lý nên vốn không hề có bạn. Nhìn sang kế bên, người này vẫn không quan tâm tới thế sự. Nghĩa lại vô thức đánh giá: Có lẽ là một tên nhóc ngạo mạn không ai chơi chung, để anh cứu vớt đời em vậy. Tự làm màu là vậy, thực ra

Nghĩa chỉ muốn rủ Đông cho có nhóm, cả 2 đưa cô đơn cùng vượt qua bài thuyết trình.

Anh Đông vô nhóm em nha

Nghĩa vừa ngoái qua, còn chưa kịp hỏi thì đã có thằng nhóc ở đâu chạy lại hót tay trên. Mặt Nghĩa hơi đen lại, nhanh chóng suy nghĩ: Anh? Không phải học năm hai sao?

Ừ, bạn anh vô nữa, Đông vừa nói vừa đá mắt qua bên cạnh. Chẳng phải cậu thích thú gì tên diên này, mà cậu đã thấy được hẳn không có nhóm rồi. Dù diên, dù mặt dày cũng cần qua môn mà.

Tên nhóc kia quay sang cười với nghĩa một cái rồi tiếp tục cùng Đông: Anh làm nhóm trưởng nha!

Em làm đi cho quen, tập phân chia và quản lý công việc

Thằng nhóc hơi chần chừ nhưng cũng ngoan ngoãn Dạ rồi để lại tờ danh sách nhóm cho hai nhân vật đang trầm lắng từ từ diên vào.

Nghĩa lại bất ngờ về nhân vật kể bên này. Quan sát tốt, thằng nhóc kia lại còn có vẻ coi trọng tên này, rõ ràng là người có chút danh tiếng. Nghĩa khẽ mỉm cười khi rút ra được thông tin cuối cùng qua danh sách nhóm: Trương Hữu Đông, năm ba, khoa vật lý.

Đông đang ngồi trong góc lớp anh văn học phần 3, lại là một lớp của năm hai. Môn này cậu chưa học vì năm ngoái cậu muốn dành thời gian cho việc khác mà theo cậu là bổ ích hơn. Đang thiu thiu buồn ngủ thì cậu chợt bừng tỉnh khi nghe 2 tiếng Em trai vô cùng ầm ập cùng bản mặt tên khó ưa lúc sáng. Mặc dù không ưa gì tên này, nhưng Đông phải công nhận hẳn có ngoại hình rất sáng và giọng nói ầm ập vô cùng cuốn hút. Thật ra cũng chẳng cần Đông công nhận, ánh mắt của đám con gái dán theo từng chuyển động của hẳn thừa sức chứng minh điều này. Đông còn chưa kịp nói gì thì tên mặt dày đã kéo chiếc ghế sát bên cậu, rất thân thiện yên vị.

Chắc vui, Đông lầm bầm, thầm oán trách số phận.

Hai đứa học cùng năm, cùng tuổi. Cơ mặt cậu bằng chất liệu gì mà anh em ngọt vậy?, Đông phát ra tông giọng trầm đều.

Nhưng anh cao hơn em trai

How many tall? (Cao bao nhiêu?), Đông thể hiện đẳng cấp tiếng Anh vượt trội của mình.

One mét tám four (một mét tám tư), trình độ tiếng Anh của Nghĩa cũng không kém cạnh.

Ờ mờ, cao hơn thật, Đông thầm mang nỗi nhục trong lòng. Dù sao cậu cũng một mét tám hai, không nghĩ rằng đối phương lại cao hơn mình.

Nghĩa thấy sự im lặng đột ngột cùng vẻ mặt thoáng đơ ra của đối phương liền đắc ý. Sao im re vậy. Gọi anh đi

Biến.

Cô giáo anh văn bắt đầu chia cặp đối thoại cho lớp, dĩ nhiên hai người kể bên sẽ là một cặp.

Đúng là ... haizzz ... mai con sẽ thấp nhang trước khi đi học.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Khoa tâm thần

Ê chó, chủ mày tới nè, Lương Quốc Trường sang sáng trước cửa sau khi đập cửa vài cái cho có lệ.

Sao mày không bắt loa cho cả xóm nghe luôn đi?, Đông từ nhà tắm ra, mặc vội chiếc quần vào, vừa mở cửa vừa giơ nắm đấm trước mặt Quốc Trường kèm theo một cái lườm đe dọa.

Chàng trai cao một mét bảy lăm với cái miệng oang oang đó là bạn thân của Đông từ năm nhất đến giờ, thân đến mức nhiều người hiểu lầm là một cặp. Năm ngoái, mọi động tĩnh của hai đứa đều được cập nhật trên confession của trường: Cầu hôn sao? - kèm theo là tấm hình Quốc Trường tặng hoa khi Đông đang hát cho một sự kiện. Nếu hai bé là một cặp, chị sẽ chụp cho hai bé bộ ảnh cưới hoàn toàn miễn phí. Ai thích like và chấm nhé! - kèm theo hình hai đứa đang ăn tối trước cửa kí túc xá ... Những việc đó Đông cũng không quan tâm lắm, vì bó hoa đó là tên kia mua tặng mẹ ngày 8/3, ngồi xem Đông hát ngứa ngáy tự dung nhảy lên tặng rồi khi xuống sân khấu lại đề đầu ra mà đòi lại. Đông cũng không có thói quen ăn một mình, không biết từ khi nào hai đứa lúc nào cũng đợi nhau đi ăn. Cùng ở kí túc xá nên lâu lâu còn qua ngủ chung, nếu cảnh đó được đăng lên chắc lại hút về bão like, khoa lý lại

đậy sòng, Ăn chung, ngủ chung, đá banh chung, đánh liên minh chung ... quả thật mối quan hệ này không hề đơn giản là bạn xã giao như hầu hết các mối quan hệ ở đại học. Là tri kỷ.

Quốc Trường mang theo một bọc KFC vào phòng, tự động bày ra bàn, khoe ra nụ cười rạng rỡ: Mừng gặp lại, mừng phòng mới.

Màu mè, Đông vừa lau nhanh tóc vừa trung bộ mặt không quan tâm.

Vậy đừng ăn

Đông nhếch môi, mặt vẫn không quan tâm, ngồi vào bàn bắt đầu chiến.

Căn phòng này Đông vừa thuê được hơn tháng. Sở dĩ Đông dọn ra khỏi kí túc xá vì Đông thích ở một mình và kí túc xá không có chỗ để Đông mang những thứ linh tinh về. Thứ-linh-tinh thường là đồ handmade do câu lạc bộ tình nguyện của Đông làm, những thùng đồ quỳên góp, những vật dụng cần thiết cho các hoạt động sắp diễn ra ... Căn phòng Đông thuê này khá rộng, rộng hơn phòng tám người trong kí túc xá, có nhà tắm chung với nhà vệ sinh sạch đẹp đặt ở góc phòng, có ban công phơi đồ, ngắm cảnh, còn trang bị sẵn giường gỗ và một bộ bàn ghế inox. Lúc chuyển phòng, Quốc Trường đang nghỉ hè trên Đà Lạt nên hôm nay mới có bữa KFC này.

Sau một hồi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, đôi tri kỷ ngàn năm gặp lại đã cơ bản quét sạch số gà rán. Quốc Trường buột miệng hỏi:

Mày với Tuyết Vân sao rồi?

Mày biết rồi mà, chia tay, Đông thân nhiên trả lời, lưỡi vẫn tiếp tục truy lùng những vụn gà mắc vào kẽ răng.

Tuyết Vân là cựu bạn gái của Đông, chính thức quen nhau từ năm nhất đại học. Hai người tình cờ gặp rồi quen nhau. Chỉ sau thời gian ngắn cả hai đã bắt đầu có những mâu thuẫn, tần suất cãi nhau ngày càng dày, cứ chia tay rồi quay lại như chưa có gì xảy ra không biết bao nhiêu lần rồi.

Tại mày vẫn vậy mà. Lần này 2 tháng rồi chưa làm lành à?, Quốc Trường cũng không lạ gì thứ tình trạng này của người anh em.

Lần này là thật, Đông vẫn bình thản.

Tại sao?

Vì người ta là con nhà quyền quý

Mày cũng là ...

Là ông nội mày, ha ha, Đông cắt ngang sự truy quét của Quốc Trường, cậu không hứng thú việc bình luận sau lưng người khác.

Đông nhanh chóng chuyển đề tài, không để Quốc Trường tiếp tục: Kì này mày học gì vậy, ngày nay không thấy mày

Mạng trường lag tao đăng ký lớp có được đâu. Lớp nào còn trống lại thì tao bị nhét vô thôi

Mày lúc nào cũng vậy. Đúng số con chó, Đông bật cười khoái chí, đánh bay những suy nghĩ về người bạn gái đã bỏ mình đi.

Nè nha, nay đốt nhang rồi nè nha. Đừng có như hôm qua nha mấy ba!. Đông lẩm nhẩm trong miệng, mong cho hôm nay đừng gặp loại mặt dày nào như hôm qua. Cắm cây nhang vào góc cửa, Đông ra bến xe buýt bắt đầu một ngày đẹp trời.

Nghĩa uể oải ngáp một hơi dài chuẩn bị bước vào lớp thì hơi khựng lại, khẽ nhếch môi để lộ hàm răng trắng sáng cùng chút tươi tỉnh. Đông cũng hơi khựng lại khi trước mắt mình là tên mặt dày hôm qua tuy nhiên mặt vẫn lạnh băng, tiếp tục bước vào trong sự buồn bực của tiếng lòng: Đốt nhang cũng không hiệu quả, vong mạnh vậy sao?

Đây là môn của khoa toán, Đông đăng ký học tự chọn môn này để hỗ trợ cho giải toán vật lý, lúc này cậu thoáng cảm thấy hơi thiếu sáng suốt. Nghĩa nhanh chóng ngồi vào đám đông chiến hữu, huyền thuyên chuyện liên minh, thể thao, gái gú. Đông đang định xuống cuối lớp an phận thì âm thanh có phần quen thuộc í ới:

Đông, lại đây nè. Là Lê Tuyền, bí thư chi đoàn Toán 3A.

Đông mỉm cười tiến lại ngồi kế bên người vừa nhiệt tình kêu gọi. Lê Tuyền liên tục huyền thuyên đủ thứ chuyện đoàn hội mặc cho Đông tỏ ra khá hờ hững. Bất giác Đông đưa mắt lên phía trước thì chạm ngay ánh mắt của tên mặt dày đang nhìn mình. Đông vẫn giữ ánh mắt kiên định, trong trường hợp như vậy, chắc chắn người kia sẽ bối rối đưa mắt sang hướng khác. Lần này Đông đã thật sự gặp phải đối thủ ngang ngửa, ánh mắt của Nghĩa không hề nao núng, trái lại còn ngạo mạn đưa ngón tay giữa lên làm về mặt lưu manh khiêu khích.

Đông khó chịu lăm bằm trong miệng: “Biến thái”.

Hả, nói gì?, Lê Tuyền đang mãi huyền thuyên, không nghe rõ lời Đông vừa nói.

À, không có gì, Đông cười trừ, Cậu biết Trần Trọng Nghĩa không?

“Chỉ hội trưởng lớp tôi đây. Sao vậy?”, Lê Tuyền trước mặt Đông cố giữ lấy một chút phong độ, không dễ gì thừa nhận Nghĩa chính là người cô âm thầm theo đuổi trước mặt người khoa khác được.

Học chung tư tưởng thôi

À. Cậu ta là nhân vật đình đám khoa tôi đó nha. Không tham gia hoạt động đoàn nhiều nên chắc cậu không gặp trước đây. Hàng top khoa tôi đây, mặt không góc chết, không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng là cả lớp rầm rập nghe theo, còn có thể lực phi phàm nữa nha...

Lê Tuyền không ngừng PR cho chỉ hội trưởng của mình. Đông không khó nhận ra nhỏ Tuyền này cũng mê một tên mặt dày lắm, gì mà không góc chết, gì mà hát hay, gì mà lạnh lùng soái ca ... Con này mắc bệnh nào, Đông khẽ buột miệng.

Hà, nói gì?

À tôi nói hần như con bão, Đông lấp liếm

Đúng vậy. Hần lay động toàn bộ khoa toán, ha ha.

Đông chợt có suy nghĩ băng quơ Một thằng điên mà bảo lạnh lùng, một thằng mặt dày mà bảo chuẩn soái.... Từ tên mặt dày và Lê Tuyền, Đông rút ra kết luận về khoa toán: Khoa tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cậu nhất định phải cười với tôi

Buổi trưa là lúc sảnh trường nhộn nhịp nhất. Các câu lạc bộ, đoàn, hội tranh thủ thời gian mọi người cùng rảnh ngồi thành từng nhóm thảo luận về những hoạt động sắp tới, chuẩn bị dụng cụ, tập múa hát đủ kiểu, các nhãn hàng cũng tranh thủ thời gian phát hàng dùng thử, quảng cáo sản phẩm, khác hẳn với sự trầm lặng nhẹ nhàng giữa buổi. Ở một góc quen thuộc, cuộc họp của khoa toán cũng vừa kết thúc sau khi phân công nhiệm vụ cho từng chi đoàn, chi hội.

Cậu quen Trương Hữu Đông à?, Nghĩa hướng mắt về Lê Tuyền.

Hai cậu có gì không đây. Hết người này hỏi rồi người kia hỏi, Lê Tuyền tỏ vẻ mặt gian tà.

Nghe được lời này trong lòng Nghĩa đột nhiên cảm thấy dễ chịu lạ thường. Nghĩa mỉm cười trả lời qua loa: Là làm bài chung nhóm mà không biết gì về nhau thôi

Cậu hỏi cả đoàn trưởng xem ai không biết cậu ấy. Chỉ có cậu là trên núi xuống. Lê Tuyền trề môi, tiếp tục huyền thuyên. Chỉ trừ học vẫn không thật sự nổi trội, còn lại tất cả từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, oh my god, cực phẩm của khoa lý đây

Cái này Nghĩa thừa sức nhìn ra, ngay lần gặp đầu tiên cậu đã thấy Đông là một tên không tầm thường nên mới có ý định kết giao, cậu chỉ là muốn biết chi tiết thêm nhưng Lê Tuyền lại còn tỏ vẻ bí ẩn. Nghĩa càng thêm tò mò về Đông nhưng không tiện hỏi nữa, Tự khám phá sẽ tăng phần thú vị.

Hồ bơi giữa tuần rất vắng, ngoài Đông và Quốc Trường chỉ có một nhóm học sinh trung học đang tập bơi ở một góc hồ nên đôi trẻ rất thoải mái vùng vẫy. Đông đến từ một thành phố ven biển, đã bơi biển từ cấp 1 nên rất có thiện cảm với nước. Mỗi lần ra biển, cậu có thể quên hết phiền muộn, tâm hồn trở nên thanh thản lạ thường. Vô thành phố này học, cậu chỉ còn niềm an ủi là hồ bơi, nơi cậu có thể hòa mình vào làn nước, thả lỏng cơ thể trên mặt hồ tạm quên đi tất cả.

Lâu không vận động nhiều, bơi tí đã mệt sml rồi, Quốc Trường lắc đầu qua phải, đưa tóc đánh qua một bên, từ từ điều hòa nhịp thở, tay bám vào thành hồ, ngẩng mặt lên nhìn Đông đang ngồi trên thành.

Yếu đuối như mày làm gì chả mệt, Đông vừa cười vừa đưa tay kéo Quốc Trường lên ngồi kế mình. Cả hai cùng hướng tầm nhìn về phía đám học sinh đang tập bơi.

Tháng sau hội thao mở rộng, năm nay đá với nhiều khoa khác, thể lực như này chắc thua sớm, Quốc Trường tỏ vẻ chán nản.

Có bao giờ thắng đâu mà bày đặt lo nghĩ, ha ha, Đông cười lớn châm chọc.

Quốc Trường vui vẻ huych Đông một cái, không để tâm đến lời khích bác vừa rồi. Mai có kèo đá với bọn thể dục thể thao, thấy sao?

Thua chắc rồi, bắt kèo này để đội mình tập luyện thêm thôi chứ sao mà thắng nổi

Đội mình cũng từng vô địch hai giải rồi, mà cứ thích đại hạ giá nhì. Trường lườm sang bên cạnh.

Thật sự là mai sẽ thua mà, ha ha. Nói vậy chứ mà ráng thúc tụi nó tập thêm, giải lần này khó hơn trước nhiều đấy

Khỏi nhắc. Có anh mà đây muốn rớt hạng cũng khó, Quốc Trường cười kèm theo bộ mặt khinh khinh. Lên tắm, tao đi dạy thêm

Sinh viên ngành sư phạm thì còn việc gì tốt hơn đi dạy thêm. Chưa có kinh nghiệm, nhận lớp nhẹ cũng được một triệu cho mười hai buổi dạy, mỗi buổi 2 tiếng. Vừa có tiền, vừa nhẹ nhàng, vừa tích lũy kinh nghiệm cho bản thân, có gia đình phụ huynh rất mực tôn trọng người dạy, đồ ăn nước uống mang sẵn một bên, lễ tết còn có phong bì bồi dưỡng, một việc làm thêm hoàn hảo. Đông cũng có vài lớp dạy thêm nhưng vì đang là đầu năm học nên cậu vẫn còn lười chưa bắt đầu dạy.

Đông vào phòng tắm rửa nước. Dòng nước mạnh mẽ từ vòi sen xả vào tóc, chảy xuống vai và ngực không quên tràn xuống chia ra một phần chảy dọc xuống, một phần xâm chiếm cơ bụng từng nấc một. Đông hơi ngước mặt lên, đưa tay vuốt ngược tóc ra sau, nước theo đó đổ xuống tấm lưng trơn mịn, lần xuống bờ mông săn chắc, một nửa rơi xuống đất, một nửa tiếp tục bám được, trượt đến hết cặp chân dài kéo đám lông chân đồng loạt hướng xuống, áp sát vào da.

Quay tay hay gì lâu vậy, Quốc Trường đã thay đồ xong, đẩy cửa phòng tắm của Đông hỏi thúc.

Chưa kịp ra đã bị mày phá đám rồi, ha ha, Đông lấy khăn, bình tắm lau người, cố ý lau thật chậm từng vị trí mặc cho người kia nhìn với ánh mắt thúc giục.

Đi bộ về, Quốc Trường dí nắm tay sát mặt Đông.

Mày ra lấy xe, tao mặc đồ ra là vừa

Quốc Trường lườm một cái rồi quay ra bãi xe thẳng tiến.

Cả ngày anh không gọi cho em được một cuộc. Anh có người khác rồi đúng không?, giọng Mỹ Quyên trách móc từ đầu dây bên kia.

Em bỏ kiểu nói chuyện ấy đi được không?. Nghĩa phát ra âm thanh có chút khó chịu.

Rõ ràng là có rồi. Anh hết yêu em rồi. Sao anh vô tâm với em như vậy?, Mỹ Quyên lớn tiếng

Trước giờ anh vẫn vậy. Em nghĩ thế nào cũng được.

“Ừ, em có là gì đâu. Làm những gì anh thích đi”, Mỹ Quyên tức giận cúp máy. Nghĩa thật sự khó chịu khi người con gái đó ngày nào cũng vậy. Lúc này cậu bất giác không hiểu sao hai người có thể quen nhau ba năm. Thời gian đầu là thích nhau thật nhưng có lẽ sau đó bên nhau chỉ vì tình dục, vì ngoài lúc trên giường cậu và Mỹ Quyên chỉ toàn cãi nhau và những chuyện vô cớ: không mua cho cô ấy đôi giày mà tháng sau mới ra mắt, cô ấy muốn cậu đưa đi Hàn chơi trong khi cậu đang thi học kì, như mới đây là vì không gọi điện thoại một ngày ...

Cô ấy đã có người khác, Nghĩa thờ dãi với suy nghĩ trong lòng. Mặc dù từ lâu đã không còn quan tâm nhưng vẫn cảm thấy khó chịu vì dù gì Mỹ Quyên vẫn đang là của cậu.

Ting, âm báo tin nhắn facebook cắt ngang dòng suy nghĩ của Nghĩa.

Nghĩa chậm rãi mở điện thoại lên, ánh mắt lập tức có sự thay đổi.

Năm ngoài là bí thư xuất sắc, thống lĩnh chi đoàn vững mạnh nhất khoa lý. Cán bộ đoàn hội, chỉ có cậu là không biết người này. Là tin nhắn từ Lê Tuyền kèm theo tấm hình Đông trong màu áo thanh niên lên sân khấu nhận giấy khen gì đó.

Nghĩa mỉm cười nhún lại một tin thật lòng nhất từ trước đến giờ cho Lê Tuyền: “Cảm ơn”.

Lê Tuyền cảm thấy lời này của Nghĩa có chút không bình thường nhưng được trai đẹp cảm ơn thì còn suy nghĩ được gì nữa. Lê Tuyền thích thú đáp lời: “Không có gì, coi như phở cập cho cậu chút hiểu biết”

Nghĩa mỉm cười, Cảm ơn

Không có gì, coi như phở cập cho cậu chút hiểu biết

Nghĩa tự dung thấy có một sự vui nhẹ trong lòng. Dường như người này có thể truyền cảm xúc tích cực cho người khác, đặc biệt là bằng nụ cười. Nghĩa chỉ nhìn qua hình nhưng cảm nhận rất rõ điều này, chỉ tiếc là người này chưa bao giờ cười với cậu. Nghĩ đến đây Nghĩa thoáng chùng lại.

“Được lắm, cậu nhất định phải cười với tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nhìn cái gì?

Hiếu kỳ

Không có gì để hiếu kỳ cả

Cậu

Biến

...

Chỉ mình tôi được ức hiếp cậu

Biến

...

Tôi yêu cậu

Trương Hữu Đông tung một đám mây Trần Trọng Nghĩa lùi lại mấy bước.

Hai thằng con trai?, Trương Hữu Đông lấy tay lau vội bờ môi vừa bị xâm phạm, ném ánh mắt căm phẫn về phía chàng trai đang đứng chết trân.

Trần Trọng Nghĩa đã ăn không biết bao nhiêu đám từ Trương Hữu Đông nhưng cái đám lần này quả thật sát thương thấu tận tim gan. Tình thế này, Trần Trọng Nghĩa chỉ biết lạng người, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Trương Hữu Đông.

...

Tôi ...

Tôi sẽ gọi xe về, Trương Hữu Đông cắt ngang, đẩy Trần Trọng Nghĩa lui ra, lạnh nhạt lách người qua thân thể không chút sức sống của Trần Trọng Nghĩa.

Trương Hữu Đông hít thật sâu, môi khẽ mấp máy trước khi bước ra khỏi cửa: Tạm biệt.

...

Trương Hữu Đông dùng chút sức lực cuối cùng, môi mỉm cười hạnh phúc trước khi gục vào lòng Trần Trọng Nghĩa: Ngoài cậu ra, không ai ức hiếp được tôi

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Quên thấp nhang

Tít tít, tít tít, tít tít....

Trương Hữu Đông lười biếng trở mình, đưa tay tìm chiếc điện thoại đang có ý tốt muốn cậu chủ đi học đúng giờ. Mười phút sau, âm thanh ấy lại tiếp tục, Đông một lần nữa bóp nhẹ nút âm lượng bên hông điện thoại. Mười phút một lần, vòng luân quần cứ tiếp tục đến năm lần thì Đông mới chịu bấm người ra khỏi nệm. Hai năm học đại học, không biết từ khi nào Đông đã có thói quen xấu này. Nửa tiếng sau, Đông đã trên xe buýt đến trường. Mặc dù đã bị khẩu trang che đi gương mặt anh tuấn nhưng Đông vẫn thu hút mọi ánh nhìn trên xe bởi dáng người khỏe khoắn cùng làn da trắng nõn lộ ra bên ngoài

mép khẩu trang. Đông không lạ lẫm gì với những cái nhìn sâu soi này, cứ thế tựa lưng vào cột inox trên xe tận hưởng buổi “sáng sớm” trong lành của mình.

Đến giảng đường cũng đúng lúc giảng viên vào, các vị trí hầu như đã lấp kín, Đông chỉ biết lắc đầu tiến về phía chỗ trống còn sót lại ở phía xa.

Tư tưởng là môn nhàm chán trong mắt hầu hết sinh viên nên trừ những thành phần ngồi bàn đầu, ai cũng chăm chỉ bấm điện thoại, vuốt máy tính bảng hay tâm sự mỏng với nhau. Đông cũng không ngoại lệ, cậu chán ngán lấy xấp kế hoạch hoạt động của khoa và liên chi hội ra nghiên cứu giết thời gian.

Trần Trọng Nghĩa nhìn sang bên cạnh, trong đầu rõ là không hài lòng về hành động hiếu học giả tạo của người ngồi kế bên. Nghĩa hơi tò mò về xấp giấy nhóc cạnh mình đang lật xoành xoạch, Đầu năm đã có gì học đâu mà phải làm màu như vậy, tính sống ảo với ông à?, vừa nghĩ Nghĩa vừa hơi hướng mắt sang xem xét.

Nhìn cái gì?, Đông phát ra âm thanh vừa đủ để người bên cạnh nghe nhưng âm sắc vô cùng mạnh mẽ trong lúc mắt vẫn hướng về xấp giấy trên tay.

Nghĩa hơi bất ngờ về người này vì trước giờ chưa ai có thái độ như vậy với cậu. Bản thân Nghĩa là con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn kinh doanh địa ốc lớn nhất thành phố, từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng nhận loại “đãi ngộ” này.

Hiếu kỳ, Nghĩa thân nhiên đáp.

Không có gì để hiếu kỳ cả, Đông vẫn không hề có dấu hiệu thay đổi hướng nhìn.

Cậu.

Ba giây đứng hình. Đông chậm rãi nghiêng đầu, đưa mắt sang xem tên nào mặt dày như vậy. Hành động này khiến cả hai bắt gặp cùng nhau đứng hình thêm chốc nữa. Nghĩa nhận ra con người này có chất rất riêng, khẩu khí mạnh mẽ, gương mặt anh tú, rất có khí chất.

Biến, Đông lạnh lùng cắt đứt dòng suy nghĩ của Nghĩa, trở lại với bản kế hoạch.

Lần đầu tiên Nghĩa thấy ấn tượng mạnh với một người đến vậy, cả lần đầu tiên gặp bạn gái cậu cũng không ấn tượng bằng tên này. Cảm giác người kế bên đang mang lại cho cậu thật sự trước giờ chưa từng thấy, thật sự rất hiếu kỳ.

Em trai sao lại nói kì vậy. Anh lớn hơn em đó, Nghĩa tự tin rằng mình là sinh viên năm 3, và những người học lớp này đều dưới mình một khóa.

Chắc EM quan tâm, Đông hơi nhún chữ em tỏ ý mỉa mai.

Nghĩa không nói nữa, cậu đang chìm trong hàng loạt hiếu kỳ mà người kế bên mang lại: người này là ai, khí chất thật hơn người... Ngược lại, Đông chỉ đang đánh giá về Nghĩa rất ngắn gọn trong đầu: Thăng điên.

Chúng ta sẽ tự chia nhóm để các tuần sau làm bài thuyết trình, nhóm ít nhất 2 người, nhiều nhất 8 người.

Không khí trầm lặng lập tức thay đổi sau câu nói của thầy. Cả giảng đường bắt đầu náo nhiệt í ới gọi nhau về chung một đội, duy chỉ có 2 người vẫn im lặng. Nghĩa học năm ba, đây là môn của năm hai và là lớp của khoa lý nên vốn không hề có bạn. Hắn nhìn sang kế bên, người này vẫn không quan tâm tới thế sự. Nghĩa lại vô thức đánh giá: Có lẽ là một tên nhóc ngạo mạn không ai chơi chung, để anh cứu vớt đời em vậy. Tự làm màu là vậy, thực ra Nghĩa chỉ muốn rủ Đông cho có nhóm, cả 2 đứa cô đơn cùng vượt qua bài thuyết trình.

Anh Đông vô nhóm em nha

Nghĩa vừa ngoái qua, còn chưa kịp hỏi thì đã có thằng nhóc ở đầu chạy lại hót tay trên. Mặt Nghĩa hơi đen lại, nhanh chóng suy nghĩ: Anh? Không phải học năm hai sao?

Ừ, bạn anh vô nữa, Đông vừa nói vừa đá mắt qua bên cạnh. Chẳng phải cậu thích thú gì tên điên này, mà cậu đã thấy được hắn không có nhóm rồi. Dù điên, dù mặt dày cũng cần qua môn mà.

Tên nhóc kia quay sang cười với nghĩa một cái rồi tiếp tục cùng Đông: Anh làm nhóm trưởng nha!

Em làm đi cho quen, tập phân chia và quản lý công việc

Thằng nhóc hơi chán chừ nhưng cũng ngoan ngoãn Dạ rồi để rồi tò danh sách nhóm cho hai nhân vật đang trầm lặng từ từ điên vào.

Nghĩa lại bất ngờ về nhân vật kế bên này. Quan sát tốt, thằng nhóc kia lại còn có vẻ coi trọng tên này, rõ ràng là người có chút danh tiếng. Nghĩa khẽ mỉm cười khi rút ra được thông tin cuối cùng qua danh sách nhóm: Trương Hữu Đông, năm ba, khoa vật lý.

Đông đang ngồi trong góc lớp anh văn học phần 3, lại là một lớp của năm hai. Môn này cậu chưa học vì năm ngoái cậu muốn dành thời gian cho việc khác mà theo cậu là bổ ích hơn. Đang thiu thiu buồn ngủ thì cậu chợt bừng tỉnh khi nghe 2 tiếng Em trai vô cùng ám áp cùng bản mặt tên khó ưa lúc sáng. Mặc dù không ưa gì tên này, nhưng Đông phải công nhận hắn có ngoại hình rất sáng và giọng nói ám áp vô cùng cuốn hút. Thật ra cũng chẳng cần Đông công nhận, ánh mắt của đám con gái dán theo từng chuyển động của hắn thừa sức chứng minh điều này. Đông còn chưa kịp nói gì thì tên mặt dày đã kéo

chiếc ghế sát bên cậu, rất thân nhiên yên vị.

Chắc vui, Đồng làm bầm, thăm oán trách số phận.

Hai đứa học cùng năm, cùng tuổi. Cơ mặt cậu bằng chất liệu gì mà anh em ngọt vậy?, Đồng phát ra tông giọng trầm đều.

Nhưng anh cao hơn em trai

How many tall? (Cao bao nhiêu?), Đồng thể hiện đẳng cấp tiếng Anh vượt trội của mình.

One mét tám four (một mét tám tư), trình độ tiếng Anh của Nghĩa cũng không kém cạnh.

Ờ mờ, cao hơn thật, Đồng thăm mang nổi nhục trong lòng. Dù sao cậu cũng một mét tám hai, không nghĩ rằng đối phương lại cao hơn mình.

Nghĩa thấy sự im lặng đột ngột cùng vẻ mặt thoáng đơ ra của đối phương liền đắc ý. Sao im re vậy. Gọi anh đi

Biến.

Cô giáo anh vẫn bắt đầu chia cặp đôi thoải cho lớp, dĩ nhiên hai người kế bên sẽ là một cặp.

Đúng là ... haizzz ... mai con sẽ thấp nhang trước khi đi học.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Khoa tâm thần

Ê chó, chủ mày tới nè, Lương Quốc Trường sang sáng trước cửa sau khi đập cửa vài cái cho có lệ.

Sao mày không bắt loa cho cả xóm nghe luôn đi?, Đồng từ nhà tắm ra, mặc vội chiếc quần vào, vừa mở cửa vừa giơ nắm đấm trước mặt Quốc Trường kèm theo một cái lườm đe dọa.

Chàng trai cao một mét bảy lăm với cái miệng oang oang đó là bạn thân của Đồng từ năm nhất đến giờ, thân đến mức nhiều người hiểu lầm là một cặp. Năm ngoái, mọi động tĩnh của hai đứa đều được cập nhật trên confession của trường: Cầu hôn sao? - kèm theo là tấm hình Quốc Trường tặng hoa khi Đồng đang hát cho một sự kiện. Nếu hai bé là một cặp, chị sẽ chụp cho hai bé bộ ảnh cưới hoàn toàn miễn phí. Ai thích like và chấm nhé! - kèm theo hình hai đứa đang ăn tối trước cửa kí túc xá ... Những việc đó Đồng cũng không quan tâm lắm, vì bó hoa đó là tên kia mua tặng mẹ ngày 8/3, ngồi xem Đồng hát ngựa ngáy tự dưng nhảy lên tặng rồi khi xuống sân khấu lại đề đầu ra mà đòi lại. Đồng cũng không có thói quen ăn một mình, không biết từ khi nào hai đứa lúc nào cũng đợi nhau đi ăn. Cùng ở kí túc xá nên lâu lâu còn qua ngủ chung, nếu cảnh đó được đăng lên chắc lại hút về bão like, khoa lý lại dậy sóng. Ăn chung, ngủ chung, đá banh chung, đánh liên minh chung ... quả thật mối quan hệ này không hề đơn giản là bạn xã giao như hầu hết các mối quan hệ ở đại học. Là tri kỷ.

Quốc Trường mang theo một bọc KFC vào phòng, tự động bày ra bàn, khoe ra nụ cười rạng rỡ: Mừng gặp lại, mừng phòng mới.

Màu mè, Đồng vừa lau nhanh tóc vừa trung bộ mặt không quan tâm.

Vậy đừng ăn

Đồng nhếch môi, mặt vẫn không quan tâm, ngồi vào bàn bắt đầu chiến.

Căn phòng này Đồng vừa thuê được hơn tháng. Sở dĩ Đồng dọn ra khỏi kí túc xá vì Đồng thích ở một mình và kí túc xá không có chỗ để Đồng mang những thứ linh tinh về. Thứ-linh-tinh thường là đồ handmade do câu lạc bộ tình nguyện của Đồng làm, những thùng đồ quỳên góp, những vật dụng cần thiết cho các hoạt động sắp diễn ra ... Căn phòng Đồng thuê này khá rộng, rộng hơn phòng tám người trong kí túc xá, có nhà tắm chung với nhà vệ sinh sạch đẹp đặt ở góc phòng, có ban công phơi đồ, ngắm cảnh, còn trang bị sẵn giường gỗ và một bộ bàn ghế inox. Lúc chuyển phòng, Quốc Trường đang nghỉ hè trên Đà Lạt nên hôm nay mới có bữa KFC này.

Sau một hồi đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, đôi tri kỷ ngàn năm gặp lại đã cơ bản quét sạch số gà rán. Quốc Trường buột miệng hỏi:

Mày với Tuyết Vân sao rồi?

Mày biết rồi mà, chia tay, Đồng thân nhiên trả lời, lưỡi vẫn tiếp tục truy lùng những vụn gà mắc vào kẽ răng.

Tuyết Vân là cựu bạn gái của Đồng, chính thức quen nhau từ năm nhất đại học. Hai người tình cờ gặp rồi quen nhau. Chỉ sau thời gian ngắn cả hai đã bắt đầu có những mâu thuẫn, tần suất cãi nhau ngày càng dày, cứ chia tay rồi quay lại như chưa có gì xảy ra không biết bao nhiêu lần rồi.

Tụi mày vẫn vậy mà. Lần này 2 tháng rồi chưa làm lành à?, Quốc Trường cũng không lạ gì thứ tình trạng này của người anh em.

Lần này là thật, Đông vẫn bình thường.

Tại sao?

Vì người ta là con nhà quyền quý

Mày cũng là ...

Là ông nội mày, ha ha, Đông cắt ngang sự truy quét của Quốc Trường, cậu không hứng thú việc bình luận sau lưng người khác.

Đông nhanh chóng chuyển đề tài, không để Quốc Trường tiếp tục: Kì này mày học gì vậy, ngày nay không thấy mày

Mạng trường lag tao đăng ký lớp có được đâu. Lớp nào còn trống lại thì tao bị nhét vô thôi

Mày lúc nào cũng vậy. Đứng số con chó, Đông bật cười khoái chí, đánh bay những suy nghĩ về người bạn gái đã bỏ mình đi.

Nè nha, nay đốt nhang rồi nè nha. Đừng có như hôm qua nha mấy ba!. Đông lẩm nhẩm trong miệng, mong cho hôm nay đừng gặp loại mặt dày nào như hôm qua. Cắm cây nhang vào góc cửa, Đông ra bến xe buýt bắt đầu một ngày đẹp trời.

Nghĩa uể oải ngáp một hơi dài chuẩn bị bước vào lớp thì hơi khựng lại, khẽ nhích môi để lộ hàm răng trắng sáng cùng chút tươi tỉnh. Đông cũng hơi khựng lại khi trước mắt mình là tên mặt dày hôm qua tuy nhiên mặt vẫn lạnh băng, tiếp tục bước vào trong sự buồn bực của tiếng lòng: Đốt nhang cũng không hiệu quả, vong mạnh vậy sao?

Đây là môn của khoa toán, Đông đăng ký học tự chọn môn này để hỗ trợ cho giải toán vật lý, lúc này cậu thoáng cảm thấy hơi thiếu sáng suốt. Nghĩa nhanh chóng ngồi vào đám đông chiến hữu, huyền thuyên chuyện liên minh, thể thao, gái gú. Đông đang định xuống cuối lớp an phận thì âm thanh có phần quen thuộc í ới:

Đông, lại đây nè. Là Lê Tuyền, bí thư chi đoàn Toán 3A.

Đông mỉm cười tiến lại ngồi kế bên người vừa nhiệt tình kêu gọi. Lê Tuyền liên tục huyền thuyên đủ thứ chuyện đoàn hội mặc cho Đông tỏ ra khá thờ ơ. Bất giác Đông đưa mắt lên phía trước thì chạm ngay ánh mắt của tên mặt dày đang nhìn mình. Đông vẫn giữ ánh mắt kiên định, trong trường hợp như vậy, chắc chắn người kia sẽ bối rối đưa mắt sang hướng khác. Lần này Đông đã thật sự gặp phải đối thủ ngang ngửa, ánh mắt của Nghĩa không hề nao núng, trái lại còn ngạo mạn đưa ngón tay giữa lên làm vẻ mặt lưu manh khiêu khích.

Đông khó chịu lăm bằm trong miệng: “Biến thái”.

Hả, nói gì?, Lê Tuyền đang mãi huyền thuyên, không nghe rõ lời Đông vừa nói.

À, không có gì, Đông cười trừ, Cậu biết Trần Trọng Nghĩa không?

“Chi hội trưởng lớp tôi đây. Sao vậy?”, Lê Tuyền trước mặt Đông cố giữ lấy một chút phong độ, không dễ gì thừa nhận Nghĩa chính là người cô âm thầm theo đuổi trước mặt người khoa khác được.

Học chung tư tưởng thôi

À. Cậu ta là nhân vật đình đám khoa tôi đó nha. Không tham gia hoạt động đoàn nhiều nên chắc cậu không gặp trước đây. Hàng top khoa tôi đây, mặt không góc chết, không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng là cả lớp rầm rập nghe theo, còn có thể lực phi phàm nữa nha...

Lê Tuyền không ngừng PR cho chi hội trưởng của mình. Đông không khó nhận ra nhỏ Tuyền này cũng mê một tên mặt dày lắm, gì mà không góc chết, gì mà hát hay, gì mà lạnh lùng soái ca ... Con này mắc bệnh nào, Đông khẽ buột miệng.

Hả, nói gì?

À tôi nói hần như con bão, Đông lấp liếm

Đúng vậy. Hần lay động toàn bộ khoa toán, ha ha.

Đông chợt có suy nghĩ băng quơ Một thằng điên mà bảo lạnh lùng, một thằng mặt dày mà bảo chuẩn soái.... Từ tên mặt dày và Lê Tuyền, Đông rút ra kết luận về khoa toán: Khoa tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Cậu nhất định phải cười với tôi

Buổi trưa là lúc sân trường nhộn nhịp nhất. Các câu lạc bộ, đoàn, hội tranh thủ thời gian mọi người cùng rảnh ngồi thành từng nhóm thảo luận về những hoạt động sắp tới, chuẩn bị dụng cụ, tập múa hát đủ kiểu, các nhân hàng cũng tranh thủ thời gian phát hàng dùng thử, quảng cáo sản phẩm, khác hẳn với sự trầm lặng nhẹ nhàng giữa buổi. Ở một góc quen thuộc, cuộc họp của khoa toán cũng vừa kết thúc sau khi phân công nhiệm vụ cho từng chi đoàn, chi hội.

Cậu quen Trương Hữu Đông à?, Nghĩa hướng mắt về Lê Tuyền.

Hai cậu có gì không đấy. Hết người này hỏi rồi người kia hỏi, Lê Tuyền tỏ vẻ mặt gian tà.

Nghe được lời này trong lòng Nghĩa đột nhiên cảm thấy dễ chịu lạ thường. Nghĩa mỉm cười trả lời qua loa: Là làm bài chung nhóm mà không biết gì về nhau thôi

Cậu hỏi cả đoàn trường xem ai không biết cậu ấy. Chỉ có cậu là trên núi xuống. Lê Tuyền trề môi, tiếp tục huyền thuyên. Chỉ trừ học vẫn không thật sự nổi trội, còn lại tất cả từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, oh my god, cực phẩm của khoa lý đấy

Cái này Nghĩa thừa sức nhìn ra, ngay lần gặp đầu tiên cậu đã thấy Đông là một tên không tầm thường nên mới có ý định kết giao, cậu chỉ là muốn biết chi tiết thêm nhưng Lê Tuyền lại còn tỏ vẻ bí ẩn. Nghĩa càng thêm tò mò về Đông nhưng không tiện hỏi nữa, Tự khám phá sẽ tăng phần thú vị.

Hồ bơi giữa tuần rất vắng, ngoài Đông và Quốc Trường chỉ có một nhóm học sinh trung học đang tập bơi ở một góc hồ nên đôi trẻ rất thoải mái vùng vẫy. Đông đến từ một thành phố ven biển, đã bơi biển từ cấp 1 nên rất có thiện cảm với nước. Mỗi lần ra biển, cậu có thể quên hết phiền muộn, tâm hồn trở nên thanh thản lạ thường. Vô thành phố này học, cậu chỉ còn niềm an ủi là hồ bơi, nơi cậu có thể hòa mình vào làn nước, thả lỏng cơ thể trên mặt hồ tạm quên đi tất cả.

Lâu không vận động nhiều, bơi tí đã mệt sml rồi, Quốc Trường lắc đầu qua phải, đưa tóc đánh qua một bên, từ từ điều hòa nhịp thở, tay bám vào thành hồ, ngẩng mặt lên nhìn Đông đang ngồi trên thành.

Yếu đuối như mày làm gì chả mệt, Đông vừa cười vừa đưa tay kéo Quốc Trường lên ngồi kế mình. Cả hai cùng hướng tầm nhìn về phía đám học sinh đang tập bơi.

Tháng sau hội thao mở rộng, năm nay đá với nhiều khoa khác, thể lực như này chắc thua sớm, Quốc Trường tỏ vẻ chán nản.

Có bao giờ thắng đâu mà bày đặt lo nghĩ, ha ha, Đông cười lớn châm chọc.

Quốc Trường vui vẻ huych Đông một cái, không để tâm đến lời khích bác vừa rồi. Mai có kèo đá với bọn thể dục thể thao, thấy sao?

Thua chắc rồi, bắt kèo này để đội mình tập luyện thêm thôi chứ sao mà thắng nổi

Đội mình cũng từng vô địch hai giải rồi, mày cứ thích đại hạ giả nhì. Trường lườm sang bên cạnh.

Thật sự là mai sẽ thua mà, ha ha. Nói vậy chứ mày ráng thúc tụi nó tập thêm, giải lần này khó hơn trước nhiều đấy

Khỏi nhắc. Có anh mày đây muốn rút hạng cũng khó, Quốc Trường cười kèm theo bộ mặt khinh khinh. Lên tắm, tao đi dạy thêm

Sinh viên ngành sư phạm thì còn việc gì tốt hơn đi dạy thêm. Chưa có kinh nghiệm, nhận lớp nhẹ cũng được một triệu cho mười hai buổi dạy, mỗi buổi 2 tiếng. Vừa có tiền, vừa nhẹ nhàng, vừa tích lũy kinh nghiệm cho bản thân, có gia đình phụ huynh rất mực tôn trọng người dạy, đồ ăn nước uống mang sẵn một bên, lễ tết còn có phong bì bồi dưỡng, một việc làm thêm hoàn hảo. Đông cũng có vài lớp dạy thêm nhưng vì đang là đầu năm học nên cậu vẫn còn lười chưa bắt đầu dạy.

Đông vào phòng tắm vận nước. Dòng nước mạnh mẽ từ vòi sen xả vào tóc, chảy xuống vai và ngực không quên tràn xuống chia ra một phần chảy dọc xuống, một phần xâm chiếm cơ bụng từng nấc một. Đông hơi ngược mặt lên, đưa tay vuốt ngược tóc ra sau, nước theo đó đổ xuống tâm lưng tròn mịn, làn xuống bờ mông săn chắc, một nửa rơi xuống đất, một nửa tiếp tục bám được, trượt đến hết cặp chân dài kéo đám lông chân đồng loạt hướng xuống áp sát vào da.

Quay tay hay gì lâu vậy, Quốc Trường đã thay đồ xong, đẩy cửa phòng tắm của Đông hỏi thúc.

Chưa kịp ra đã bị mày phá đám rồi, ha ha, Đông lấy khăn, bình thần lau người, cố ý lau thật chậm từng vị trí mặc cho người kia nhìn với ánh mắt thúc giục.

Đi bộ về, Quốc Trường dí nắm tay sát mặt Đông.

Mày ra lấy xe, tao mặc đồ ra là vừa

Quốc Trường lườm một cái rồi quay ra bãi xe thẳng tiến.

Cả ngày anh không gọi cho em được một cuộc. Anh có người khác rồi đúng không?, giọng Mỹ Quyên trách móc từ đầu dây bên kia.

Em bỏ kiểu nói chuyện ấy đi được không?. Nghĩa phát ra âm thanh có chút khó chịu.

Rõ ràng là có rồi. Anh hết yêu em rồi. Sao anh vô tâm với em như vậy?, Mỹ Quyên lớn tiếng.

Trước giờ anh vẫn vậy. Em nghĩ thế nào cũng được.

“Ừ, em có là gì đâu. Làm những gì anh thích đi”, Mỹ Quyên tức giận cúp máy. Nghĩa thật sự khó chịu khi người con gái đó ngày nào cũng vậy. Lúc này cậu bất giác không hiểu sao hai người có thể quen nhau ba năm. Thời gian đầu là thích nhau thật nhưng có lẽ sau đó bên nhau chỉ vì tình dục, vì ngoài lúc trên giường cậu và Mỹ Quyên chỉ toàn cãi nhau vì những chuyện vô cớ: không mua cho cô ấy đôi giày mà tháng sau mới ra mắt, cô ấy muốn cậu đưa đi Hàn chơi trong khi cậu đang thi học kì, như mới đây là vì không gọi điện thoại một ngày ...

Cô ấy đã có người khác, Nghĩa thờ dài với suy nghĩ trong lòng. Mặc dù từ lâu đã không còn quan tâm nhưng vẫn cảm thấy khó chịu vì dù gì Mỹ Quyên vẫn đang là của cậu.

Ting, âm báo tin nhắn facebook cắt ngang dòng suy nghĩ của Nghĩa.

Nghĩa chậm rãi mở điện thoại lên, ánh mắt lập tức có sự thay đổi.

Năm ngoái là bí thư xuất sắc, thống lĩnh chi đoàn vững mạnh nhất khoa lý. Cán bộ đoàn hội, chỉ có cậu là không biết người này. Là tin nhắn từ Lê Tuyền kèm theo tấm hình Đông trong màu áo thanh niên lên sân khấu nhận giấy khen gì đó.

Nghĩa mỉm cười nhìn lại một tin thật lòng nhất từ trước đến giờ cho Lê Tuyền: “Cảm ơn”.

Lê Tuyền cảm thấy lời này của Nghĩa có chút không bình thường nhưng được trai đẹp cảm ơn thì còn suy nghĩ được gì nữa. Lê Tuyền thích thú đáp lời: “Không có gì, coi như phở cập cho cậu chút hiểu biết”

Nghĩa mỉm cười, Cảm ơn

Không có gì, coi như phở cập cho cậu chút hiểu biết

Nghĩa tự dung thấy có một sự vui nhẹ trong lòng. Dường như người này có thể truyền cảm xúc tích cực cho người khác, đặc biệt là bằng nụ cười. Nghĩa chỉ nhìn qua hình nhưng cảm nhận rất rõ điều này, chỉ tiếc là người này chưa bao giờ cười với cậu. Nghĩ đến đây Nghĩa thoáng chùng lại.

“Được lắm, cậu nhất định phải cười với tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trái đất lâm nguy

“Nghĩa!”

Nghĩa lập tức đón lấy bóng được chuyển phát nhanh từ Thành Trung, nhanh chóng cùng bóng vượt qua hàng phòng ngự cuối cùng. Với lực chân vừa phải nhưng góc độ cực kì chuẩn xác, 3 giây sau thủ môn đội bạn đã ngâm ngùi vào gôn nhặt bóng.

Tám giờ sáng thứ tư hàng tuần, sân Chảo Lửa số 4 là điểm tụ tập của Nghĩa và các đồng đội. Nghĩa đã đưa ra lời hẹn ước này cùng bá quan văn võ trong chi hội từ năm nhất, cùng nhau nổi loạn trên sân bóng là cách nhanh nhất để các chàng trai hiểu nhau và đoàn kết hơn. Phương pháp này quả thật rất hiệu quả, bá quan đoàn kết thì tự khắc sẽ cùng nhau tham gia các hoạt động của liên chi hội. Hai năm qua, Nghĩa chưa từng tổn công vận động quần hùng cũng không cần xuất hiện ở bất kỳ sự kiện nào khác ngoài những giải bóng đá, vừa giữ được vẻ lạnh lùng, tôn nghiêm của bản thân mà chi hội Toán 3A cũng hiển hách được công nhận là chi hội xuất sắc của khoa.

Nghĩa lắc đầu mấy cái, mồ hôi vương trên tóc sáng khoái bắn ra. Đưa tay quạt những giọt mồ hôi lăn trên gò má tuần tú, Nghĩa bình thần bước ra ngoài biên uống nước, nhường chỗ luyện tập cho đồng đội.

“Đồng Đồng”

“ĐM chuyện lạ đi”

“Đồng Đồng, không qua được đâu”

“Mày màu mè với ai chứ, bố mày đang ở không này”

Lúc này Chảo Lửa đã nhộn nhịp hơn khi đội Nghĩa mới đến, hầu như sân nào cũng đều có các cậu trai đang tranh nhau quả bóng, cười nói, la hét, chửi rủa các kiểu. Nghĩa nhẹ ngoái đầu ra sau hướng sân số 5, nơi âm thanh í ới phát ra. Nghĩa tích tắc ngưng hoạt động khi nhận ra phía bên kia, Đồng đang vùng vẫy giữa một vòng nhón nháo. Đồng liên tục dùng kĩ thuật cá nhân đưa bóng qua lại, lách tới lách lui, không có ý định tấn công hay lui về, rõ là đang màu mè thể hiện bản thân, không cho người khác đoạt bóng dù là ai đi nữa. Đúng vậy, hai năm qua chưa từng có ai đơn phương cướp được bóng từ chân Đồng. Đồng vui vẻ vùng vẫy uốn lượn giữa vòng vây, mặc cho đội bạn khí thế hùng hục, mặc cho đồng đội chửi rủa ỉn ỏi, lúc này, cậu chỉ quan tâm đến niềm vui của bản thân. Dưới ánh nắng buổi sáng, gương mặt Đồng càng toát lên vẻ thanh tú, những giọt nước trong veo từ ngọn tóc lăn dọc theo gò má, dựa vào lực đưa đẩy của cậu mà tung ra xung quanh, ánh mắt cùng nụ cười toát lên vẻ lanh lợi khác hẳn kiểu cười lạnh lùng thường ngày, tỏa sáng như muốn tranh mất phần hào quang của nắng.

Đột ngột vấp phải chân đối phương, Đồng mất tự chủ, thân trên đổ về phía trước, Nghĩa bắt giác căng thẳng nhòm người lên. Đồng nhanh chóng xoay người, đưa vai và lưng ra tiếp đất, hoàn toàn tránh được cảnh té sml. Nghĩa thở ra một tiếng, cảm giác nhẹ nhõm lạ thường. Cả sân bóng cười vang trước sự thể hiện thất bại của Đồng. Cậu nằm ngửa ra sân, tay chân thả lỏng, lồng ngực phập phồng nhanh hơn bình thường đưa không khí ra vào liên tục nơi bờ môi tươi tắn. Trường vừa cười vừa lắc đầu đưa tay ra, Đồng khẽ cười nắm lấy thuận thế đưa toàn thân đứng lên, từ từ ra biên mà thờ.

“Nhìn gì chăm chú vậy? Đi thôi”

Thành Trung làm Nghĩa chột tính giắc, cậu không nhận ra mình đã xoay toàn thân về hướng sân số 5 từ lúc nào. Thành Trung theo quán tính, nhìn theo hướng của Nghĩa.

“Là Lý 3A”. Thành Trung lên tiếng

“Mày biết à?”. Nghĩa phìi mông đứng lên, hơi nheo mắt nhìn Thành Trung vì ngược nắng.

“Đội có chiến thuật bài bản nhất khoa lý. Sắp tới nếu không cùng bảng thì cũng sẽ gặp trong trận chung kết thôi”.

“Chắc gì mày vào được chung kết mà gặp người ta”. Nghĩa nhếch môi có ý chế nhạo.

“Mùa giải cuối rồi, đội mình chắc chắn phải thắng mà ha ha”. Thành Trung cười lớn, chột nhỏ giọng lại, đá mắt về phía Đồng: “Thấy thằng kia không? Huấn luyện viên đấy, kĩ thuật rất vượt trội, năm ngoái đội này ẵm hết giải khoa lý đấy”.

“Ừ. Về thôi”. Nghĩa quay lưng bước để mặc Thành Trung nhặt túi xách chạy theo.

“Năm vừa rồi, tiếp sức mùa thi, tổ chức chương trình vì trẻ em khó khăn, dạy học miễn phí... Con sống chưa đủ tốt sao? Con đã làm gì sai hả?” Đồng oán trách khi người kia chọn vị trí sau lưng mình. “Rõ là môn xác suất thống kê, là xác suất thống kê đấy, khoa cậu không có sao phải sản qua khoa tôi học như này?” Đồng buồn bực, vẫn giữ mặt bình thân không hề quay xuống dưới lấy nửa cái.

“Đồng Đồng”. Âm thanh từ phía sau phát ra

Vì là lớp của khoa lý, nên mọi người ở đây đều biết Đồng, cậu dù có là gì đi nữa cũng không thể phớt lờ khi có người gọi mình đành bắt đầu đi hơi nghiêng đầu lại.

“Tôi không có nhóm”

“Nói tôi làm gì?”. Đồng nghĩ lại lần trước mình cũng hơi không tốt khi xưng hô mày tao với người này, dù gì cũng chưa tính là quen nên gọi mày tao kiểu bạn bè cũng không phải, hẳn cũng chỉ là mặt dày kì quái chứ không phải gây gổ gì nên gọi mày tao kiểu thô lỗ cũng không nên. Dù sao ở hoàn cảnh trăm dân xung quanh như này, cậu điềm đạm vẫn sẽ tốt hơn.

“Tôi chỉ quen mình cậu”

“Chắc quen”, Đồng buột miệng. “Nhóm tôi đủ người rồi”

“Còn chưa biết có chia nhóm hay không, cậu sao có thể đủ rồi?”

“Tên này thật sự là có cấu tạo khác thường, mặt bọc bởi da Ngưu Ma Vương chắc. Nói như vậy còn có ý không hiểu được sao?” Đồng chưa hề gặp qua loại quý hiếm này. “Còn chưa biết có chia nhóm không cậu đòi có nhóm gì?”

“Tôi đặt chỗ trước”. Nghĩa vừa cười vừa đưa cho Đồng một tờ giấy:

“Danh sách nhóm Nam Thần:

1. Trương Hữu Đông – MSSV: K34102015

2. Trần Trọng Nghĩa – MSSV:”

Đông đứng hình 1 giây. Tên này đưa Đông từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, hấn quá tình. Suy nghĩ kĩ lại tại tiếp tục hiện ra: “Rốt cuộc là đĩa bay cất ở đâu vậy?”

“Sao cậu không ghi mã số sinh viên?”.

“Tôi không nhớ, cũng không mang thẻ sinh viên”. Nghĩa hơi ngượng.

“Sinh viên năm ba?”. Đông nghi hoặc, không thể tin được có người học ba năm không nhớ mã số sinh viên.

“Trước giờ toàn người khác ghi hộ, đi thi thì cầm thẻ chép vào. Cơ bản là không có gì để nhớ”.

“Ừ”, Đông tỏ vẻ không quan tâm, quay lên tiếp tục ký giấy tờ gì đó. Tay làm việc nhưng đầu vẫn không thôi nghĩ “Trần Trọng Nghĩa. Nguy hiểm thật. Mình phải học thêm cơ khí, nhanh chóng sửa đĩa bay cứu lấy hành tinh này”. Cậu chợt nhận ra đã vô thức điền tên người kia vào một tờ kế hoạch. Mình bị người ngoài hành tinh hút não rồi. Đông thoáng đỏ mặt, theo quán tính đưa mắt liếc nhanh một vòng xung quanh, không ai phát giác, nhanh chóng lật sắp đống giấy nhét vào túi đựng hồ sơ, làm như không có gì xảy ra. Tất cả diễn ra gọn gàng chỉ trong 1 giây, 1 giây cũng đủ khiến Nghĩa thích thú vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lớp làm bánh

3 tháng trước.

“Em muốn ăn bánh do anh tự làm”. Mỹ Quyên vùi vỉnh

“Muốn ăn thì lăn vào bếp”. Nghĩa lạnh lùng đáp lời

“Nhưng em muốn anh làm cho em ăn. Là anh tự làm cơ”

“Ừ, mơ đi”

Tuy khá không thích tính hay vùi vỉnh của Mỹ Quyên nhưng Nghĩa vẫn âm thầm dành ra một suất môn học tự chọn của mình cho môn làm bánh. Đây là môn của tổ nữ công: 96,69% học viên là nữ, cậu đã rất đắn đo khi đăng ký nhưng nghĩ lại Mỹ Quyên đã nấu cho cậu ăn nhiều rồi, coi như cậu hy sinh trả ơn chút vậy. Lúc đó cậu và Mỹ Quyên chưa xa cách như bây giờ. Từ lúc Mỹ Quyên đột ngột ra Đà Nẵng học cách đây hai tháng, hai người đã khắc khẩu nay còn xa cách hơn. Trước đây nếu có cãi nhau thì Mỹ Quyên sẽ tìm đến cậu già già, làm nũng, nín kéo các kiểu, giờ thì không thể như vậy nên đã cãi nhau là sẽ cãi tiếp sang hôm sau, hôm sau nữa. Nghĩa mặc dù đã có phần quen và không quan tâm mỗi khi cãi nhau, nhưng hai tháng nay đêm nào cũng vậy thì thật sự cậu không thoải mái chút nào. Tuy động lực học làm bánh của cậu đã bị mai một nhưng đã đăng ký rồi vẫn phải học thôi.

Đông đeo tai nghe, tay vuốt vuốt điện thoại xem bảng tin đợi đến giờ vào lớp. Cậu chẳng bận mà gì với facebook, thật ra tai nghe cũng không mở âm thanh gì, chỉ cố ý làm vậy để phớt lờ những thứ đang diễn ra xung quanh: cậu đang chịu sự soi xét của tất cả nữ sinh trong lớp, điều đáng nói là cả lớp đều là nữ, kể cả giáo viên. Đông đăng ký môn này vì môn này bao điểm A, có thể giúp cậu kéo điểm lên. Ngoại trừ các môn tâm lý và kỹ năng giảng dạy Đông đều đạt điểm tối đa, còn lại các môn kiểu chuyên ngành hạt nhân nguyên tử, chuyên ngành điện kỹ thuật đều thấp lè tè.

Facebook Lê Tuyền đăng album hình “sinh hoạt chủ điểm lịch sử về vang”. Lớp của nhỏ vừa xuống Cần Giờ trước khi vào học, làm cả một album hình đủ các kiểu dim hàng. Đúng là face ai người đó đẹp, lướt qua vài tấm đầu chỉ có Lê Tuyền ra dáng con người, những người còn lại đều trong tư thế khó coi đến buồn cười. Đông khẽ cười trước sự liên quan giữa tên album và những hình đậm chất Lê Tuyền cậu vừa lướt qua. Lê Tuyền kéo quần xuống Cần Giờ ăn chơi, quây tung một vùng biển, trên đường về ghé qua đảo khi check in khu căn cứ Vàm Sát 30 giây, 1 tấm hình tập thể rồi đem báo cáo lên cấp trên: “Tôi đã tổ chức sinh hoạt chủ điểm, cho tất cả đoàn viên thấy được lịch sử về vang nơi Vàm Sát”. Trắng trợn.

Lướt qua hình tiếp theo, vẫn là hình cố ý dim nhưng rõ là không thể dim được. Người này sở hữu gương mặt không góc chết, da trắng hơn những nam sinh vừa lướt qua, tóc cắt ngắn gọn, mũi cao, môi mỏng, chỉ mặc áo thun, quần ngắn, chân trần, hai tay bê ca nước thoải mái giữa cổ uống nhưng vẫn toát lên sức hút kinh ngạc. Nhận ra có người đứng cạnh bàn, Đông khẽ ngược đầu lên, chợt giật mình khi nhận ra người này và người trong ảnh là một. Thấy Đông vừa xem hình mình vừa cười, trong lòng Nghĩa không tránh được cảm giác vui vẻ. Trái với Nghĩa, Đông đưa môi trở về vị trí cân bằng, quay mặt trở lại, không nói lời nào tự giác nhích người vào trong. Cậu đã chấp nhận số phận, chẳng còn oán trách gì nữa, cậu không tự thân vận động thì người kia cũng sẽ kêu cậu dịch vào thôi.

“Đông Đông”. Nghĩa quay sang bên cạnh, không quan tâm cô giáo đang giới thiệu về lịch sử môn làm bánh và các dụng cụ.

“Người này và mình chưa hề một lần gọi là có một cuộc nói chuyện tử tế, nhưng lại rất thân nhiên gọi Đông Đông, bộ thân lắm à?”. Dù nghĩ vậy nhưng Đông nhanh chóng dập tắt dự định bất bẽ vì dù nói gì đi nữa, người này vẫn sẽ không quan tâm. Cậu hơi quay đầu qua phải.

“Tôi và cậu học chung cả tuần như vậy không phải là rất có duyên sao?”

“Chắc vui”. Đông trả lời, không cảm xúc kéo một nửa môi trên lên cố ý cho đối phương thấy sự vui vẻ giả tạo.

Nhìn vẻ mặt này, Nghĩa không giấu được thích thú, thoải mái khoe hàng răng trắng đều. Nụ cười này tựa như hút hết ánh sáng xung quanh, làm lóa mắt rất nhiều cô gái, điển hình như Lê Tuyền. Đông thoáng chút dao động trước sự tấn công này, nụ cười này không hiểu sao cho cậu một cảm giác lạ thường. Giờ đây Đông mới nhìn rõ mặt Nghĩa, nhìn rõ nụ cười mang hơi ấm lạ thường kia, qua kỹ năng nhìn nhận con người, cậu cuối cùng đã có được một đánh giá tốt về Nghĩa. “Tuy thần kinh có vấn đề nhưng hẳn là một người cương trực”.

Đông hơi thả lỏng người, bắt gặp mỉm cười. Nụ cười trên môi Nghĩa khẽ dao động, môi cậu thoáng chốc cứng lại như bị tiêm thuốc tê. Trong lòng cậu như đang mở tiệc rất linh đình, cảm giác vừa chinh phục được thứ gì đó, cảm giác nhận được một món quà vô cùng quý giá.

“Cậu nghe cô giảng mà làm, tôi không có khiếu mấy thứ vớ vẩn này”. Đông kéo Nghĩa trở về thực tại.

Nghĩa vui vẻ gật gật, đưa hướng nhìn về phía trước nhưng tuyệt nhiên không hề nghe người trên bảng đang nói gì. Cậu vẫn đang chìm trong một thứ cảm giác lạ thường. “Cậu rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào? Sao lại có ma lực mạnh đến vậy?”

Yên được một chút, Nghĩa lại chuyển hướng nhìn qua trái. “Đông Đông”

“Hửm”. Đông phát ra âm thanh từ cổ họng cho có lệ, không ngừng viết gì đó trên trang A4.

“Sao cậu không nghe cô giảng?”

“Tôi không thích”.

“Sao không thích?”

“Không hứng thú”

“Sao không hứng thú?”

Đông chợt ngừng bút, hơi nghiêng đầu lên, ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ, chính là ngưỡng mộ khả năng phiền phức của người kia. “Tôi không thích làm mấy thứ con gái này”

“Nhưng cậu cũng đã đăng ký rồi, cùng làm với tôi đi”. Giọng trầm ấm vẫn kiên trì cùng vẻ mặt vừa như yêu cầu vừa như nài nỉ.

Thoáng chốc nao lòng bởi sự nhiệt tình kia, Đông nhẹ nhàng trả lời cho qua chuyện. “Ừ, tuần sau cùng làm”.

Nghĩa vui vẻ đưa ánh nhìn trở lại phía trước, khoan khoái trước thành tựu vừa đạt được. Yên được một chút lại quay qua trái. “Đông Đông”

“Hửm”

“Cậu đang viết gì vậy?”

“Vớ vẩn thôi”

“Vớ vẩn thì đừng viết nữa”

Đông hơi nghiêng đầu sang phải kèm theo ánh mắt như dao. “Giấy tờ bên khoa tôi, cậu không biết đâu”

“Tôi biết”

“Ừ, cậu biết”. Đông lại đưa ra vẻ mặt cố ý giả tạo, gật gật đầu, trở lại với công việc đang làm.

“Tôi thật sự biết mà”. Nghĩa đưa tay giật lấy tờ A4.

“Xoẹt”. Cả hai ngưng tất cả hành động trong ba giây, không chớp mắt, không thờ, không có âm thanh nào phát ra. Tay đông ghi lên một đầu giấy để viết, tay Nghĩa nắm một đầu giấy giật lên, tờ A4 mỏng manh trong tích tắc đã tách ra làm hai cùng âm thanh rất chân thật. Đông ném bộ mặt tức giận sang người bên cạnh đang nhìn mình kèm theo nụ cười như vô tội. Từ tốn ghép mảnh giấy trên tay khớp với mảnh giấy bên kia, Nghĩa vừa cười vừa vỗ nhẹ vai Đông, tro trên phát ra câu nói một thời của nghệ sĩ Thanh Bạch: “Trùng khớp với ý bé”.

“BIẾN!!!”

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Món ăn ngon nhất

Ai đã đăng ký hội trại liên khoa mai nhớ lên đứng giờ nha! Nhiều thứ cần chuẩn bị lắm đó. Lê Tuyền vui vẻ kết thúc ba mươi phút họp lớp định kỳ.

Hội trại liên khoa là hoạt động hành xác nhất mỗi năm với sự góp mặt của ba khoa: toán, lý và giáo dục tiểu học. Mặc dù tham gia cũng có nhiều mặt tích cực nhưng Nghĩa tuyệt nhiên xem đây là hoạt động vô bổ nhất mọi thời đại, hai năm qua chưa từng đoái hoài tới.

Nghĩa chợt nhớ ra gì đó liền tiếp cận Lê Tuyền. Đồng lý 3A cũng đi đúng không?

Ừ, năm nào cậu ta cũng là tiểu trại trưởng

Vậy là cũng có tầm ảnh hưởng lắm sao?

Đã bảo là cực phẩm khoa lý mà. Về chức vụ chỉ là bí thư chi đoàn và chủ nhiệm câu lạc bộ tình nguyện thôi. Về tiếng nói thì bí thư đoàn khoa cũng có phần kiêng nê. Lê Tuyền mỗi lần nhắc đến Đồng đều không giấu được sự ngưỡng mộ.

Tôi cũng muốn đi. Cậu bổ sung danh sách cho tôi nha!.

Mọi năm cậu có đi đâu. Sao giờ lại đột ngột vậy?. Lê Tuyền thoáng chút lưỡng lự vì hoạt động này đã chốt danh sách trại sinh từ lâu, nếu thay đổi phải làm việc với đoàn khoa, lằng nhằng với ban tổ chức.

Nhận thấy có chút khó khăn, Nghĩa tăng thêm chút công lực: Đồng rủ đi chung mà tôi quên mất. Giúp tôi nha!, câu nói mang chút nài nỉ cộng thêm nụ cười chết người. Xong.

Hìhì, bọn tôi vừa ăn sáng. Phải đầy đủ năng lượng mới có thể xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ được đúng không. Giọng Minh Phương phát ra từ phía sau, cùng một đám nữ tình nghịch vừa cười vừa chạy vào hàng.

Minh Phương là phó bí thư chi đoàn, ngoài ra còn là liên chi hội phó rất được nể trọng vì đã có nhiều đề xuất mang lại lợi ích cho sinh viên. Minh Phương có vóc người nhỏ nhắn với nguồn năng lượng chưa bao giờ cạn, cô là đầu mối của những trận quấy tung bùng lôi kéo từ sinh viên đến giảng viên nhưng một khi đã vào công việc, sự nghiêm túc của cô khiến nhiều người bị khóp. Minh Phương và Đồng ngầm quy định với nhau, các hoạt động của liên chi hội Minh Phương có thể thét ra lửa nhưng những việc do Đồng phụ trách, cô hoàn toàn yên phận, luôn nhẹ nhàng hỗ trợ. Nhược điểm duy nhất của Minh Phương là rất đam mê giờ dây thun, đã vậy còn lôi kéo đồng bọn cho có chị có em. Đám nữ này, lớp thi bị Minh Phương dụ dỗ, lớp thi được đồng chiêu chuộng thành ra ngày càng hư, lúc nào cũng đi trễ rồi cười hi hi cho qua chuyện. Đồng làm bộ lờm một cái rồi cho mọi người ổn định chuẩn bị phân chia công việc.

Cậu vẫn chưa bắt đầu à? Mạnh Hải, trưởng ban tổ chức từ xa đi tới

Chưa anh. Em để mọi người thông thả tí. Đồng vui vẻ khẽ gật đầu chào. Cậu hơi khựng lại, phần nào đoán được việc sắp diễn ra khi nhận ra Mạnh Hải đi cùng một người nữa, là Nghĩa.

Đây là Nghĩa, từ giờ sẽ là trại sinh tiểu trại 1.

Trời ơi! Nghe qua như sét đánh ngang tai, âm thanh vang vọng trong đầu, nhìn sang một bên thì tên kia đang cười nham nhở. Đồng lập tức dập tắt nụ cười, Trại em số lượng đã đông hơn bình thường rồi, sao anh không bổ sung vào các trại khác?

Dù sao cũng là lần cuối em tham gia rồi, thêm bạn thêm vui mà

Coi như chịu anh một lần đấy, Đồng vừa nói vừa đá nhẹ vào chân Mạnh Hải.

Nghĩa là chi hội trưởng toán 3A, nên anh đề xuất làm tiểu trại phó luôn nha

Đồng lập tức đen mặt, ném ánh mắt sắc lẹm về phía Mạnh Hải. Anh được voi đòi Hai Bà Trưng à? Đem cậu ta về với Lê Tuyền đi.

Chi hội toán 3A là chi hội mạnh dưới sự dẫn dắt của Nghĩa đấy. Anh không phải đang muốn tốt cho em sao?, Mạnh Hải làm như oán trách.

Tôi sẽ giúp cậu mà, Nghĩa trưng ra bộ mặt chân thành kèm theo nụ cười hủy diệt của mình.

Trong phút chốc, Đồng lại nhẹ dạ gạt đầu. Sau khi Mạnh Hải rời đi, Đồng quay sang hướng trại sinh của mình, phát ra âm thanh mạnh mẽ vừa đủ vang trong một khoảng sân.

Nghĩa được bổ sung vào trại chúng ta, tôi đề cử làm tiểu trại phó luôn. Chúng ta cùng chung sống vui vẻ với nhau nha

Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên, đám nữ trở nên rạo rờ lạ thường: Nghĩa ơi xuống đây này! Chúng ta đã là người một nhà rồi. Đông khẽ lắc đầu ngán ngẩm trước sự lăng lơ của đám tỷ nữ đã phò trợ mình hai năm, có vẻ như đã vì trai quên đi tình nghĩa sâu đậm hai năm bên nhau.

Đông nhanh chóng phân chia công việc, chi tiết từng khâu từ lớn nhất đến nhỏ nhất rất khoa học. Đông quản lý những mặt chính, Nghĩa cũng tự giác hỗ trợ những khâu chi tiết, tự nhiên phối hợp rất ăn ý, nhịp nhàng.

Mọi người về chuẩn bị những thứ tôi đã dặn, thứ năm chúng ta sẽ họp lần nữa tổng kiểm tra và tập huấn một số kỹ năng cơ bản nha. Giải tán thôi. Đông vui vẻ thông báo sau khi mọi thứ đã cơ bản hoàn thành, xấu tính lên nhoeén miệng cười khi nhìn xung quanh các tiểu trại khác vẫn đang loay hoay.

Nghĩa không khỏi bật cười khi thấy biểu cảm này của Đông. Thì ra trại trưởng tôn nghiêm cũng có loại biểu cảm trẻ con này à?

Tôi có già như cậu đâu, Đông trẻ môi, tâm tình đang rất vui vẻ. Đi ăn với trại trưởng không?

Trong người Nghĩa như có luồng điện chạy qua, cậu vẫn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra.

Cần phải cân nhắc đến vậy sao? Về thôi

A. Đi chứ, trại trưởng đã có lời mời mà, Nghĩa giật mình tỉnh lại, không giấu được phần khởi lập tức đồng ý. Cậu chợt có một cảm giác khó tả, Là hạnh phúc ư? Không thể nào, mày nghĩ nhiều quá rồi, chỉ là cảm giác chinh phục thôi.

Đông dẫn Nghĩa lại một xe hủ tíu cạnh trường, vừa ngồi vào bàn liền nhiệt tình quảng cáo:

Đây là xe hủ tíu ngon nhất khu vực này đấy, cậu thích ăn gì cũng có, tất cả đều ngon.

Mì udon

Đông lập tức xám mặt: Cậu giống con người một tí được không?

Cậu nói gì cũng có mà, Nghĩa vội cười trừ. Trước giờ cậu chưa từng ăn những xe đẩy như thế này nên thật sự không biết ở đây bán gì. Cậu gọi đi, tôi ăn hết.

Xùy, Đông làm vẻ mặt xem thường người ngồi đối diện, quay sang nơi xe hủ tiếu: Cho con hai tô mì, một không lòng, không gan, nhiều nạc, một thập cẩm nha.

Thời gian qua, Nghĩa đã quan sát và phân nào biết được tình hình kinh tế của Đông: chỉ đi xe buýt, mặc những loại đồ rất bình thường, ăn những quán ăn như thế này, cậu rất nể trọng Đông vì hoàn cảnh không khá giả nhưng vẫn trở thành ngôi sao sáng của khoa lý. Hai ngày nay cậu vẫn luôn suy nghĩ có nên cho Đông biết thân phận đại thiếu gia của mình không. Cậu sợ giữa cậu và Đông sẽ xuất hiện một khoảng cách vô hình, Đông cũng vì thế cảm thấy không vui mà xa lánh cậu. Vẫn là không nên nói thì hơn. Cậu lại sợ nếu một ngày Đông biết được, cũng sẽ cảm thấy bị lừa dối mà xa lánh mình. Mỗi lần nghĩ tới thật sự rất đau đầu.

Thấy Đông lấy giấy lau đĩa, Nghĩa nhanh chóng làm theo, thể hiện bình thường nhất có thể.

Tôi lau hai đôi rồi, cậu còn lau làm gì nữa? Cậu lau muống đi.

Nghĩa ngượng ngùng bỏ đĩa vô ông lại, thận trọng rút hai chiếc muống ra. Đông không khỏi buồn cười trước biểu cảm có phần ngốc nghếch kia.

Mì được mang đến, Đông dùng đũa trộn mì, khẽ nhăn mày khi nhận ra có sự xuất hiện của lòng. Cậu hơi di chuyển đầu, mắt hướng lên nhìn người đối diện khi đĩa của người kia bất chợt chen vào gấp lấy thứ đang khiến cậu giảm khẩu vị.

Nghĩa tự nhiên đem những thứ kia về phía mình, gấp hết thịt bỏ sang cho Đông. Tôi không thích ăn thịt.

Đông cười nhẹ, vui vẻ cúi xuống làm việc mặc cho người bên kia đang thần thờ, cậu thật sự đã cười với tôi.

Tôi cố gắng cả tuần cậu rõ ràng vẫn không quan tâm đến tôi, nhất quyết lạnh lùng với tôi, đến cả cái nhếch môi cũng keo kiệt, vừa này còn nhiệt tình xua đuổi tôi. Giờ chỉ vì mấy miếng thịt cậu đã cười tít mắt như vậy. Cậu là heo à?. Nghĩa thâm oán hận nhưng tâm trạng vẫn hiển nhiên ở tít trên mây.

Cậu không ăn à?

Nghĩa giật mình, nhanh chóng cúi xuống gấp mì đưa vào miệng. Món này đúng là ngon thật!.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đến đây nào!

Chương 7: Đến đây nào!

Sáng thứ hai, Sài Gòn trở lại với vẻ tấp nập thường ngày, các bậc cha mẹ chở đưa những đứa trẻ còn đang ngủ gà ngủ gật đến trường, nhân viên văn phòng vội vã tấp xe vào những hàng ăn sáng ven đường mua cho mình một bữa sáng gọn nhẹ rồi lại vội vã rời đi, người người hối hả chen chúc trong làn khói bụi, tranh nhau từng khoảng trống nhỏ giữa làn xe đông nghẹt hoặc chen lấn trên những chiếc xe buýt. Xe buýt có thể là phương tiện thuận tiện, thoải mái với nhiều người nhưng có một số người, ẩn tượng về xe buýt không hề tốt đẹp.

Một chàng trai tuần tú bước lên xe buýt, vẫn còn ngơ ngác không biết mua vé thế nào đã bị bác tài xế nhiệt tình la mắng thậm tệ. Đứng thì phải cúi đầu tránh đụng phải nóc khi xe dần xóc liên tục, điều đáng nói là người đứng phía trước dường như đã quên gọi đầu. Chen chúc người với người, động chạm thân thể thật không dễ chịu gì, đã vậy còn liên tục bị cọ xát với người có lượng mồ hôi dồi dào. Nghĩa bước xuống xe với biểu hiện không thể tệ hơn, lần đầu tiên cảm giác khói bụi oi bức của Sài Gòn tựa như thiên đường. Thoát rồi.

Hôm nay Nghĩa bắt đầu chiến dịch trở thành một sinh viên bình thường, không phải là sinh viên bình thường như sinh viên bình thường mà là sinh viên bình thường như sinh viên bình thường Trương Hữu Đông.

Đông Đông, Nghĩa lay nhẹ người đã lọt vào mê hồn trận của môn tư tưởng, đang nằm dài trên bàn

Hửm?, Đông lười biếng phát ra âm thanh từ cổ, không hề có dấu hiệu sẽ mở mắt.

Lát đi ăn chung nha, dù sao cũng ở lại mà

Giữa môn tư tưởng học buổi sáng và anh văn học buổi chiều chỉ được nghỉ hơn một giờ, nếu đợi xe buýt về rồi lại đợi xe buýt đến thì thật không khoa học chút nào. Đông không cần suy nghĩ nhiều liền nhẹ chuyển động đầu cọ sát trên mặt bàn thể hiện đồng ý, nếu không cậu cũng sẽ không ăn trưa vì cậu vốn không có thói quen ăn một mình nơi đông người.

Nghĩa thoáng choáng ngợp với cảnh tượng trước mắt: hàng trăm sinh viên nhộn nhịp trong nhà ăn, bát nháo không hề có trật tự. Đến gần quầy cơm Nghĩa lại lần nữa cảm thấy gian nan vì có rất nhiều món nhưng món nào nhìn cũng như nhau, nhảm chán và tẻ nhạt. Đông nhanh chóng nhìn ra biểu cảm này, quay sang đề nghị: Ăn cơm phân nha, một phần rất nhiều, lấy thêm thức ăn và cơm nữa, giá tiền không chênh lệch so với hai đĩa cơm nhưng thức ăn lại chất lượng hơn.

Nghĩa chỉ theo quán tính gật đầu rồi đi theo, thực chất vẫn chưa định hình được Đông vừa nói gì. Quả thật thức ăn phần không nhiều món nhưng nhìn ra đáng thức ăn hơn so với quầy cơm đĩa bình thường. Một phần cơm gồm món xào, món kho hoặc chiên, canh và cơm, Đông lấy thêm một tô cơm và một món nữa. Sau khi gian nan xếp hàng, chọn món, tìm được bàn trống Nghĩa mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước giờ cậu không ăn ở đây à?

Muỗng canh còn chưa đưa đến miệng chợt dừng lại, đầu óc Nghĩa lập tức vận hành hết công suất. Trước giờ Nghĩa chỉ cần về nhà là có người dọn cơm sẵn, không thì cũng vô nhà hàng nào đó từ từ mà tận hưởng, đây thật sự là lần đầu tiên của cậu.

Tôi thường chỉ học một buổi thôi, năm nay mới phải ở lại ăn, Nghĩa cảm thấy mình thật thông minh, thoáng cái đã có câu trả lời đỉnh như vậy.

Muỗng canh lại được tiếp tục cuộc hành trình tìm đến bờ môi mỏng.

Học vậy không đủ số môn của khoa toán.

Hành trình lại tạm dừng. Chết mất. Trí não lại tiếp tục được khởi động, Nghĩa thầm oán trách sao người kia lại biết nhiều như vậy.

Vậy nên giờ mới cùng tôi học mấy môn của năm hai ha ha, Đông bật cười đánh tan âu lo của Nghĩa.

Nghĩa lập tức cười theo, cảm thấy bao nhiêu tảng đá vừa được trút xuống, thầm cảm ơn Đông đã giải cứu mình. Nghĩa nhanh chóng cho muỗng canh vào miệng, định tập trung ăn hi vọng thoát khỏi những câu hỏi khó nhằn của người kia.

Nhưng mà ..., Đông còn định hỏi gì nữa thì Nghĩa bất chợt đứng lên. Đi đâu vậy?

Canh này cay, tôi lấy canh khác cho cậu, không đợi Đông trả lời, Nghĩa đẩy ghế rồi đi.

Đông không hiểu cảm giác của mình lúc này là gì, thật sự có chút vui, chút bối rối, chút khó hiểu nhưng chủ yếu vẫn là vui, cậu bất giác mỉm cười.

Sao cậu...

Hôm qua tôi thấy cậu vớt tiêu ra, Nghĩa cắt ngang lời Đông, tỏ vẻ bình thản tiếp tục bữa ăn.

Thật sự tôi biết ăn cay nhưng chỉ là tôi không thích thôi. Không phải là ăn không được, Đông liên tục giải thích, cậu không muốn người kia sẽ dựa vào điều này để chọc cậu yếu đuối, đàn ông kiểu gì không biết ăn cay.

Biết rồi, tôi có nói gì đâu, Nghĩa vừa nói vừa cười, tỏ vẻ châm chọc.

Tôi nói tôi biết ăn cay, Đông trừng mắt gần giọng.

Tôi thật không ý kiến gì đâu, Nghĩa làm biểu cảm nghi hoặc khiến Đông càng bức bối hơn.

Đông tức giận cầm lấy chai tương ớt bên cạnh, dốc ngược xuống bóp vào tô canh Nghĩa vừa mang lại. Nghĩa nhanh tay chặn lại, giắt lấy chai tương ớt đặt xuống bàn, vừa lấy giấy lau tương ớt dính trên tay vừa nhẹ giọng: Cậu sao lại như vậy, đã không thích thì gương ếp làm gì. Cậu đừng làm những thứ mình không thích, biết chưa?

Đông làm mặt khó chịu cúi xuống tàn sát thức ăn, thực chất cậu đang cảm thấy có phần ảm áp. Nghĩa phải lắc đầu cười trước loại biểu cảm này, Cậu thật sự con nít vậy sao? Chẳng có chút tôn nghiêm nào cả.

Ăn cơm xong, Nghĩa hít một hơi chuẩn bị tinh thần, đã ăn bờ rồi giờ đến ngủ bụi. Nghĩa theo chân Đông đi dọc một hành lang khuất sáng, sinh viên vật vờ khắp nơi, người thì ngồi tựa lưng vào tường gật gù, người thì trải áo khoác ra nằm trên sàn nhà thỉnh thoảng có những vết đen của bã kẹo cao su đã cũ nhìn không khác gì cảnh tệ nạn cậu thường thấy trên mạng. Đông đi hết hành lang vẫn không có dấu hiệu dừng chân, một mạch lên tới lầu năm, bước vào văn phòng đoàn hội.

Cậu thật không công bằng, người ta thì nằm ngoài hành lang, cậu thì lên đây tận hưởng. Nghĩa bật cười trước sự tận dụng của Đông, cậu trước giờ chưa từng nghĩ tới việc sẽ lên đây nghỉ trưa.

Cậu có thể bước ra quẹo phải, bấm phím G để được công bằng. Đông thần nhiên đi thẳng đến ghế sofa

Nghĩa vui vẻ đóng cửa lại, Sao lúc bên dưới cậu không bấm phím 5 quẹo trái mà lại đi thang bộ như vậy?

Vì chân tôi dài

Có vẻ ngắn hơn chân tôi, Nghĩa ngồi xuống cạnh Đông, đặt chân phải lên bàn, quay sang nhìn Đông với ánh mắt khiêu khích.

Đông nhếch môi, cười ra hơi gió thể hiện rõ sự khinh thường, đặt chân trái lên bàn, kế bên chân phải đang áo tưởng sức mạnh, chấp nhận lời khiêu chiến. Hai chân dường như bằng nhau, mặc dù về chiều cao Nghĩa có phần nhỉnh hơn Đông nhưng đáng tiếc con số này lại nằm ở lưng. Hai kẻ háo thắng cố gắng rướn chân ra, đẩy mông về phía trước, xoay người theo tư thế thuận lợi tăng độ dài chân trên mặt bàn. Cả hai đều vô tư không nhận ra quá trình này, chân, đùi, lưng hai bên liên tục tiếp xúc, cọ xát.

Cánh cửa văn phòng đột nhiên mở ra, Minh Phương khựng lại trước cảnh tượng trước mắt: hai chàng trai không tì vết, biểu tượng của hai khoa đang tựa nửa lưng vào nhau, một tay đặt lên chân mình, tay còn lại đặt lên đùi người kia, còn ra sức bóp đẩy. Bất chợt thấy Minh Phương đi vào, hai chàng trai cũng đồng loạt bất động.

Hai giây sau, Minh Phương bật cười đem mọi người trở lại với thế giới, Tư thế mới à?

Hai tên háo thắng liền bỏ chân xuống, bật cười trước sự ngỡ ngàng vừa rồi. Cả ba kéo nhau vào phòng họp, Minh Phương nhanh chóng lại vị trí quen thuộc của mình, kéo ba chiếc ghế sát với nhau tạo thành một chiếc nệm nhỏ êm ái. Đông cách ra một khoảng, ghép tám chiếc ghế lại thành hai hàng sát nhau, một chiếc nệm rộng gấp đôi xuất hiện

Kéo ghế lại nằm nghỉ đi, Đông ngồi xuống nệm nhìn sang Nghĩa.

Còn có mấy ghế thôi, không đủ rộng cho tôi nằm

Ghép sát vào tường mà nằm

Tôi không quen chật, tôi ghép chung với cậu nha, dù sao cậu nằm vẫn còn dư mà

Biến, Đông không quan tâm nhắm mắt lại, bụng tay chân chiếm hết số ghế vừa ghép.

Nghĩa thật sự buồn cười trước loại biểu tình kì lạ này. Đặt mông xuống ghế gần nhất, cậu quay sang nhìn Đông, ánh mắt bất chợt bị một lực rất mạnh giữ lại, không còn khả năng di chuyển. Gương mặt Đông lúc này ngoài thanh tú còn toát lên sự nhẹ nhàng, rất bình yên, không còn vẻ tôn nghiêm hay bướng bỉnh nữa. Nghĩa nhìn không sót một chi tiết nào, từ hàng lông mày rậm đến lông mi đen dài nổi bật trên làn da trắng, từ sóng mũi thẳng đến đôi môi căng hồng đều cuốn hút cậu một cách lạ thường.

Đông mở mắt ra thấy Nghĩa đang ngồi nhìn mình, cậu khẽ nhướn mày, ngồi dậy vặn mình một cái: Cậu không ngủ à?

Tôi không quen mà, Nghĩa cười như không có gì làm Đông có chút buồn bực, chợt nghĩ có phải mình đã hơi ích kỉ.

Đông lại từ lạnh rót hai ly nước, đưa Nghĩa một ly uống cạn rồi cùng nhau sang lớp anh văn.

Buổi học nhanh chóng kết thúc, Đông lên khoa làm một số giấy tờ, Nghĩa một mình ra về với tâm trạng hết sức vui vẻ.

Nghĩa chợt dừng chân, tâm trạng trên cao bỗng chốc giảm xuống đáng kể, gương mặt góc cạnh thoáng chút rối bời, trước mắt cậu là trạm xe buýt với số người đứng đợi đông gấp đôi buổi sáng. Hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, chàng trai cao lớn mạnh mẽ bước về phía trước, ánh mắt đầy sự quyết tâm, Đến đây nào! Xe buýt!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tâm trí hỗn loạn

Chương 8: Tâm trí hỗn loạn

Minh Phương đẩy cửa văn phòng đoàn hội, gật đầu cười với Nghĩa đang ngồi trên ghế sofa: Nghi trưa à?

Hôm nay Đông nghỉ học, giọng trầm phát ra nhẹ nhàng đủ nghe nhưng lại toát ra thứ tâm trạng rất nặng nề.

Cả một buổi sáng, Nghĩa luôn thấp thòm chờ đợi, trong đầu chỉ có một câu hỏi: Cậu đang ở đâu vậy?. Mỗi khi có người bước vào lớp, Nghĩa lại hi vọng nhìn lên rồi lại thất vọng vì đó không phải người cậu đang mong đợi. Bấm nút điện thoại lúc nào cũng là một giọng nữ đều đặn vang lên, zalo, facebook đều không hề có dấu hiệu hoạt động. Nghĩa đành lên văn phòng đoàn hội với hi vọng cuối cùng là Minh Phương sẽ lên nghỉ trưa, thật may mắn khi hi vọng đã được hồi đáp.

Tối qua cậu ấy lên xe về quê rồi. Hôm nay là ngày giỗ mẹ cậu ấy

Mẹ?, Nghĩa không giấu được sùng sốt.

Ừ, bác gái bị ung thư, mất lúc Đông đang học mười hai

Nghĩa khề ừ một tiếng rồi nặng nhọc bước ra cửa. Ngực cậu như có gì đó thắt lại, cảm giác nhói nhói cứ thế kéo đến, cậu có thể cảm nhận được nỗi đau của Đông lúc đó, hình ảnh Đông buồn rầu, đau khổ ngày mẹ mất cứ hiện ra trong đầu làm cậu càng trở nên khó thở.

Cảnh tượng đau buồn đó cậu đã từng trải qua cách đây năm năm, ngày mẹ cậu gặp tai nạn giao thông. Sau tai nạn đó, Nghĩa trở nên ngông cuồng lao vào ăn chơi đập phá, mỗi đêm đều buông thả ở bar đến sáng hôm sau mới mệt mỏi trở về. Cậu sống một cuộc sống bất cần, lạnh nhạt, thờ ơ với mọi thứ xung quanh. Trần Trọng Tín, ba của Nghĩa, mãi mê với công việc mà không hề quan tâm đến cảm xúc của cậu, mỗi lần thấy cậu người không ra người, ma không ra ma lại quát mắng thậm tệ, những lúc như vậy Nghĩa chỉ cười khẩy rồi tiếp tục thả con mãnh thú trong người nào loạn khắp nơi. Mãi cho đến một ngày đọc được nhật ký của mẹ, cậu mới trở lại học hành tử tế nhưng cảm xúc trong người dường như đã khô héo. Thời gian sau đó, bạn bè giới thiệu Mỹ Quyên cho cậu. Mỹ Quyên cũng như bao người con gái khác, lập tức đổ dưới chân Nghĩa nhưng cô hơn những người khác ở chỗ có chút nhan sắc và sự kiên trì. Trong lúc cảm thấy cô đơn, Nghĩa nhanh chóng bị những cử chỉ quan tâm làm lay động. Cùng với nhu cầu tình dục mãnh liệt của một chàng trai mới lớn, cậu đã chấp nhận Mỹ Quyên.

Trở về với Nghĩa của thực tại, cậu thử gán nỗi đau lúc đó của mình cho Đông, bất chợt lồng ngực nhói lên thật mạnh. Bằng sự đồng cảm, Nghĩa cảm thấy người kia thật sự rất đáng thương.

Trận bóng hôm nay vô cùng nhàm chán, Nghĩa hoàn toàn không có một chút tâm trạng, tâm trí cậu luôn hướng về sân bên cạnh chờ đợi một điều gì đó mà chính cậu cũng biết rằng điều đó không thể xảy ra.

Mày bị gì vậy?, Thành Trung dễ dàng nhận ra sự khác thường của người anh em thân thiết.

Anh mày có thể bị gì được?, Nghĩa cố tỏ ra bình thường. Thật sự Nghĩa không biết trả lời Thành Trung như thế nào vì chính cậu cũng không biết bản thân đang gặp phải vấn đề gì.

Mày và Mỹ Quyên lại cãi nhau à?

Cũng có chút chút

Quen nhau cãi nhau là bình thường mà, mày đừng nghĩ ngợi nhiều

Nghĩa âm ừ cho qua chuyện, cảm giác trống rỗng. Cậu không thể hiểu được cảm giác hiện giờ là gì, không thể biết được bản thân đang muốn gì. Cả buổi chiều đi học cũng chẳng khá hơn, vẫn là chờ đợi ai đó bước vào lớp để rồi cuối buổi lại buồn bực trở về.

Nghĩa mở vòi sen, hơi ngửa mặt lên hứng trọn lượng nước đổ xuống. Dòng nước lướt qua từng thớ cơ rắn chắc, len lỏi đến từng góc ngách trên cơ thể hoàn mỹ như cố gắng cuốn trôi phần nào phiền muộn của cậu. Nghĩa mặc cho dòng nước thỏa sức tung hoành, nhắm mắt thả lỏng cơ thể đang thờ một cách khó nhọc. Không gặp hai ngày mây đã như vậy. Hẳn chỉ là một người bạn, có thể sẽ là bạn tốt nhưng có gì để mây phải như thế này? Thứ cảm giác gì vậy? Là nhớ sao? Không thể nào. Nhưng chỉ có thể là nhớ, những câu hỏi liên tục ập đến khiến Nghĩa ngày càng khó chịu. Cậu bất giác chạm vào vật giữa hai chân, nhanh chóng đưa vật từ trạng thái bình thường sang trạng thái cương cứng. Nước vẫn liên tục xả xuống kéo đám lông rậm rạp ngã dọc xuống dưới làm cho vật lớn càng thêm hùng dũng. Nghĩa dùng tay vuốt từ gốc đến ngọn, đưa ngón tay chạm vào nơi nhạy cảm nhất khiến vật lớn khẽ giật lên. Vật giữa hai chân ngày càng lớn và cứng hơn theo tốc độ di chuyển của bàn tay cứng cáp. Nơi nhạy cảm đó au thoát ần thoát hiện theo mỗi nhịp di chuyển rì ra chút nước nhòn nhanh chóng bị dòng nước cuốn trôi. Nghĩa không kim được những âm thanh trầm đục thoát ra từ cuống họng, cậu hơi ưỡn người về trước, vật lớn oai hùng tựa thể ngẩng cao đầu, to dài hùng dũng hướng về phía trước. Nước từ vòi sen hướng thẳng ngực mà kích thích, chảy xuống sáu múi đang hằn lên rõ ràng theo từng nhịp vận động của tay. Nghĩa tăng nhanh tốc độ và lực ma sát, hai trứng theo đó dao động mạnh mẽ, va chạm vào đùi non theo từng nhịp. Đột nhiên nhịp thờ trở nên gấp gáp, cả người gồng cứng lên, ngực, bụng, mông chột co thắt lại, thân dưới theo đà đẩy mạnh về phía trước, vật lớn ngạo nghễ co giật, mạnh mẽ phun ra từng đợt tinh trắng đục. Nghĩa một tay chống vào tường thờ ra một nhọc, cúi đầu nhìn vật vừa rời oai phong lẫm liệt đang dần rũ xuống, một tay vuốt từ gốc đến ngọn khiến những giọt tinh còn sót lại được đẩy ra, theo trọng lực hướng xuống sàn tạo thành một sợi chất lỏng trắng đục lơ lửng treo từ đầu đại thần công.

Sau khi hơi thở đều đặn trở lại, Nghĩa tuyệt nhiên không còn bị ám ảnh bởi những suy nghĩ nhớ nhung của hai ngày nay. Đây có vẻ là phương thức thư giãn đầu óc hiệu quả cho đến khi một suy nghĩ mang tính dầy vò cao hơn xuất hiện: Mây vừa làm gì vậy? Mây vừa thủ dâm khi nghĩ về Đông. Thằng biến thái. A A A A A...

Nữ giáo viên xinh đẹp sau khi hướng dẫn qua một lượt các công đoạn liền bỏ ra ngoài tâm sự mong với hội chị em của mình. Nghĩa chán ghét nhìn một đồng hồ hỗn độn trên bàn: bơ, đường, bột, vỏ trứng ... như một chiến trường, thật sự là một chiến trường. Cậu lười biếng khua tay đánh tan hỗn hợp trứng và bơ, ánh mắt vẫn kiên định sự chán ghét hướng về một đồng tan nát kia. Nghĩa chột dưng tay khi có người quảng cập xuống ghế bên cạnh. Vẫn về mặt không vui, Nghĩa ngoảnh mặt lên: Chỗ này có người r...

Nghĩa lập tức khựng lại, trong ngực có phần nghẹt lại, dường như không thể thở được nữa. Cố giữ bình tĩnh, Nghĩa dùng gần như toàn bộ sức lực để nói một câu với thần thái thật bình thường: Sao cậu không nghỉ ngơi thêm?

Không phải hôm nay cậu cùng tôi làm bánh sao?, Đông cười rất tươi, nụ cười như hút hết mọi thứ ánh sáng trong phòng.

Câu trả lời này..., nụ cười này..., dòng suy nghĩ thoáng hiện ra nhưng bị bỏ ngỏ giữa chừng, Nghĩa không thể suy nghĩ được gì nữa. Trong thoáng chốc Nghĩa trở nên chết lặng, cậu không thể thở được nữa, toàn thể cơ quan chức năng trong người cậu dường như đã đình công, chỉ có tim là đập liên hồi khiến lồng ngực như muốn nổ tung. Nghĩa bước một bước lớn, ôm chặt Đông, chặt đến mức tay run run, chặt đến mức người cậu và Đông không còn một kẽ hở, chặt đến mức nhịp tim của Đông cũng bị nhịp tim của cậu kéo theo làm một. Cậu không quan tâm gì nữa, mặc cho đám nữ nhân đang la hét hỗn loạn xung quanh, mặc cho những câu hỏi bủa vây hai ngày qua, lúc này cậu chỉ biết phải ôm người này, thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hoàn tất chuẩn bị

Chương 9: Hoàn tất chuẩn bị

Nghĩa nhẩn mặt quay sang bên cạnh khi có bàn tay liên tục cho bột vào hỗn hợp cậu đang trộn, Cậu dùng thêm bột nữa được không?

Cậu xem có tí xiu như vậy sao đủ ăn?, Đông tiếp tục đem bột thả vào.

Nhưng cậu cứ bỏ nhiều như vậy sẽ chẳng có cái nào ăn được đâu, Nghĩa chụp lấy bàn tay đầy bột hất sang một bên, bột thuận thể bám đầy quần người bên cạnh.

Nếu ăn được mà ít thì ăn làm gì?, Đông tiếp tục ngoan cố cầm bột ném vào, bột vào thì ít mà lên người Nghĩa thì nhiều.

Cậu còn thấy trứng hay bơ gì trong này nữa không? Tất cả đều là bột rồi, Nghĩa hất mạnh bàn tay không biết nghe lời làm bột một lần nữa văng khắp nơi, mặt bàn như có một làn khói mờ bao phủ.

Cậu làm bánh hay làm ộp la mà muốn thấy trứng?

Nghĩa bóp chặt tô bột trên tay, không hiểu sao lúc trước lại muốn làm bánh cùng tên nhóc ngang bướng này. Cảm thấy không thể cứng nhắc với người này, Nghĩa hạ giọng: Lát bỏ vào lò bánh sẽ nở ra gấp năm lần, ăn không hết đâu

Sao cậu biết?

Vì tôi nghe cô giảng

Đông khẽ gật đầu hai cái vì lời nói của người kia đột nhiên hợp lý. Đông đúng là không nghe cô giảng được chữ nào, bột bỏ vào lò thì nở cũng hợp lý, nhưng nở gấp năm lần thì ... Nhận thấy đôi phương mất tập trung, Nghĩa lập tức nhào bột thật nhanh trước khi quá muộn. Đông nhắm tính một hồi nhận ra sự vô lý to lớn, trừng mắt quay sang bên cạnh thì Nghĩa đã chia bột thành từng miếng nhỏ chỉ còn đợi bỏ vào lò.

Ngăn tôi bỏ bột rồi cuối cùng có ăn được đâu, ít nhưng ăn được của cậu đấy, một cái cũng không có mà ăn, Đông vừa đi vừa cầu nhàu. Không cần nói cũng biết, mẻ bánh đầu tiên cùng nhau làm này đã đi vào sọt rác. Nghĩa không nói gì, chỉ biết lắc đầu cười trước loại biểu hiện trẻ con này.

Nghĩa và Đông vào căng tin trước vô vãn cặp mắt dòm ngó, đầu đó lại có những tiếng cười khúc khích đang cố kìm lại vang lên thật nhỏ. Không thể trách thiên hạ nhiều chuyện được, hai chàng trai vốn đã nổi bật nay còn phủ trên mình một lớp bột trắng xóa tự nhiên đi lại khắp nơi dĩ nhiên không tránh khỏi sự hiếu kì. Đông chọn một bàn trống, tháo cặp ra quăng sang ghế bên cạnh, Nghĩa tự giác chuyển hướng về phía quầy com. Cậu ở đây đi, tôi lấy com

Lấy ít com thôi, tôi ăn bánh no rồi

Nghĩa phì cười bước đi, Rõ là cậu bỏ bột nhiều vào giờ mọi tội lỗi lại đổ lên đầu tôi, cậu bao nhiêu tuổi vậy?

Đặt khay com xuống bàn, Nghĩa nhẹ giọng: Tuần sau tôi cho cậu tùy ý, không cần cậu nữa.

Đông lập tức hớn hở đưa đĩa cho Nghĩa, cả hai vui vẻ quét sạch những gì có thể ăn được rồi cùng ra sảnh lớn chuẩn bị họp trại sinh.

Hầu hết các tiểu trại đều chọn hôm nay để kiểm tra lần cuối, vì nếu có thiếu sót hay phát sinh gì thì còn một ngày để hoàn thiện. Chọn vị trí tập trung ở đầu sảnh, nơi có sẵn một sân khấu nhỏ để tổ chức các sự kiện vào cuối tuần, Đông bước lên bục cao, dù quần áo dính đầy bột nhưng vẫn tồn nghiêm như thường. Năm nay tiểu trại của Đông gồm 26 người, ngoài số ít thành viên cùng lớp còn lại đều là sinh viên năm dưới, một số cán bộ đoàn hội năm nhất được cho vào cùng tiểu trại để học hỏi đàn anh nên Đông phải chi tiết hơn để các em nhỏ không gặp trở ngại gì khi tham gia chuyến đi này.

Sau khi cùng Nghĩa kiểm tra khâu chuẩn bị những thứ cho trại như dầu ăn trại, lương thực, trang trí, đạo cụ ... Đông tiếp tục dặn dò lại một lượt các vật dụng cần thiết từ đèn pin, dao phòng thân, thuốc chống muỗi cho đến nón, đồ lót.

OK, mọi thứ đã hoàn tất. Giờ anh và anh Nghĩa sẽ hướng dẫn các em một số kĩ năng cần thiết. Mỗi người đều được phân công một nhiệm vụ nhất định rồi, nhưng chúng ta phải biết được tất cả các kĩ năng để hỗ trợ nhau và năm sau còn hướng dẫn lại cho các em nhỏ nữa, âm thanh mạnh mẽ đàn áp tất cả các tạp âm trong sảnh. Đông hướng dẫn một loạt các kĩ năng: dựng trại, thắt nút dây, giải mật thư cơ bản, xử lý vết thương nhẹ ... Nghĩa chậm rãi thao tác minh họa theo hướng dẫn để các trại sinh cùng thực hiện. Mọi người đều hào hứng thực hành bởi đây là những kĩ năng rất bổ ích và hai chàng trai hướng dẫn cũng vô cùng cuốn hút.

Hẹn gặp lại mọi người vào ngày mốt nha, Đông kết thúc buổi tập huấn trong tiếng vỗ tay của trại sinh. Sau khi mọi người rải đám, Đông mới thở ra một hơi dài, Thật sự là tốn hao nội lực.

Nghĩa cười nhẹ từ từ thu gom đồ đạc, cùng Đông ra trạm xe buýt.

Chó oi mở cửa cho anh nào, Quốc Trường rống họng vọng vào phòng Đông.

...

Chó oi chó, hú hú hú

...

Gâu gâu gâu.

Cánh cửa lập tức mở ra kèm theo tiếng cười đắc ý của Đông: Ngoan, anh cho vô đây

Đm dám troll anh, Trường đưa chân lên, Đông theo phản xạ nhảy lùi về sau né được cú đá xã giao của người tri kỷ

Trường mang theo một túi đồ ăn cùng một cây gậy rất đặc biệt: dài tầm một mét chín, phần bên dưới cũng khá bình thường, phần gần đỉnh lớn dần ra rồi đến đỉnh được bo tròn lại, phần khác biệt đó được quấn xung quanh bởi nhiều dải ruy băng ba màu tạo thành một khối màu với chùm đuôi rừ phía dưới.

Trầm giao lại quyền trọng cho con, còn không mau quỳ xuống tiếp nhận, Trường đưa cây gậy về phía trước, nhìn Đông với vẻ đạo mạo.

Đông giật lấy gậy nhắm vào chân người kia mà đập, Quý cmm, cho mày ném mùi đã cầu bổng pháp.

Đây là cây gậy đã theo Đông hai mùa trại, ngày mai sẽ là mùa thứ ba. Nhìn thì có vẻ màu mè tầm thường nhưng thực chất lại vô cùng hữu dụng, như giữa một rừng người đông đúc, trại sinh vẫn có thể dễ dàng xác định được vị trí của Đông mà tập hợp, hay đi đường núi hiểm trở bước chân cũng trở nên

vững chắc hơn, đặc biệt nhất là cầm cây gậy này trong tay, các tiểu trại khác nhìn vào sẽ biết cậu là người cầm đầu quyền lực nhất ở đây. Lúc chuyển phòng, vì mang quá nhiều đồ nên Đông vẫn để cây gậy này ở kí túc xá, hôm nay mới gọi tên này gấp rút đem qua.

Ngày mai Minh Phuong phải đưa ba ra sân bay, tối tao sẽ chở nó lên sau, Trường vừa nói vừa nhai nhồm nhồm.

Mày không hợp trại sinh, không chuẩn bị gì cho trại tao gạch tên rồi, Đông quay mặt sang lườm một cái.

Tao mang bảo vật qua cho trại trường, mai còn đưa trại trường lên xe không phải là đóng góp to lớn sao?

Đông phì cười trước sự nham nhở của tên này, Ủ, chờ thánh nữ nhớ cẩn thận.

Cần thêm vài cái, Trường đột nhiên ném miếng cáng gà đang cắn dở xuống bàn, giọng trở nên nghiêm trọng: Mày không có gì để nói sao?

Đông dừng lại, ngẩng mặt lên có phần e dè trước cái nhìn không chút vui vẻ của người đối diện, một cái nhìn như muốn xoáy thẳng vào mắt cậu. Đông cười nhẹ, nói thật bình thường: Không có gì đâu...

Mày tưởng mày cứ nói cứ cười thì tao không nhận ra à?, Trường nói như quát vào mặt, cắt ngang câu nói của Đông. Mày nghĩ mày đang giấu ai? Đêm qua mày không ngủ, tâm trí mày dao động. Trên người mày, trong não mày còn con c*c gì mà tao không biết?

Đông thở dài, ánh mắt hơi đưa xuống không dám nhìn thẳng nữa.

Mày sao vậy?, Trường nhẹ giọng trở lại, Có gì không thể nói ra hả?.

Tao cũng không biết là gì nữa. Đông trầm giọng trả lời. Không phải Đông muốn giấu gì Trường, nhưng cậu thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra. Mọi thứ xung quanh dường như rất bình thường nhưng trong người cậu lại có chút gì đó không bình thường, rõ là phải có gì đó không bình thường thì cậu mới cảm thấy không bình thường chứ không thể tự nhiên như vậy, cậu đã chắc chắn có gì đó không bình thường đâu đây mà lại không thể tìm ra lại càng làm cậu thấy không bình thường.

Nhận thấy Đông thật sự bối rối, Trường đành thở dài cho qua, đợi khi thích hợp sẽ hỏi tiếp: Nếu thấy có gì không ổn thì nói, đừng giấu trong lòng nghe chưa

Ủ

Thôi anh về, tối nay nhớ ngủ sớm, đừng thức đêm nữa

Đông mỉm cười nhìn cánh cửa khép lại, Đúng là tri kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chuyến đi định mệnh

Bảy chiếc xe năm mươi chỗ đậu thẳng một hàng cùng lượng lớn trại sinh tập trung khiến sân trường trở nên náo nhiệt hơn hẳn ngày thường. Đông đứng trước cửa xe kiểm tra quân số trong lúc Nghĩa trên xe sắp xếp vị trí và hành trang cho các trại sinh đã lên xe, cả hai nhanh chóng hoàn thành công việc, khởi hành xuống địa điểm tập kết.

Cậu tổ chức trò chơi làm quen đi, tôi ngủ cái, sau khi ổn định trại sinh, Đông liền giao lại cho Nghĩa với ý định nhắm mắt được một chút.

Tối qua Đông lại không ngủ được. Đến lúc này vẫn vậy, lưng vừa chạm vào ghế, Đông đã bị một lực mạnh kéo dậy.

Tôi không làm được, cậu đi mà làm, Nghĩa làm mặt thờ ơ quay ra cửa sổ. Nghĩa không phải là ích kỷ gì, chỉ là muốn ngồi chơi cùng Đông nên không muốn phải ra quản trò.

Đông mệt mỏi lườm tên ăn hại đang ngồi bên cạnh, chỉnh sửa sắc mặt sang trạng thái tươi tỉnh bước ra giữa hai dãy ghế tổ chức trò chơi nhỏ để mọi người giao lưu với nhau. Không khí trên xe trở nên sôi nổi, Đông lại càng phải hào hứng hơn để giữ được tiết tấu trò chơi.

Nghĩa nhìn ra được đằng sau vẻ sáng khoái lời kéo mọi người kia là sự mệt mỏi, cậu chợt nghĩ lại mọi thứ diễn ra tron tru cho đến bây giờ, các hoạt động sắp tới cũng được dự trù rất kĩ càng, tất cả đều do một tay Đông sắp xếp, năng lượng suy giảm là điều không tránh khỏi. Cậu cảm thấy vừa rồi mình thật nóng nảy, nhưng giờ Đông đã đứng ra như vậy rồi cậu cũng không làm gì được nữa đành nhắm mắt gặm nhấm sự dần vặt.

Xe dừng bánh dưới chân núi, mọi người theo chân ban tổ chức đi dọc đường mòn đến địa điểm dựng trại nằm sâu trong rừng. Sau khi nhận đất và dụng cụ, các tiểu trại bắt đầu dựng trại, hội trại chính thức bắt đầu.

Tiểu trại một do Đông phụ trách chia thành từng nhóm nhíp nhàng làm việc, một nhóm phụ trách dựng trại, một nhóm trang trí, một nhóm lương thực trong chốc lát đã có thể thành thời xem các tiểu trại khác cãi nhau ì xèo vì bất đồng quan điểm. Đông không quan trọng thắng thua nên phần trò chơi đều để cho các bé khóa dưới mặc sức tham gia, ai cũng được vui chơi thỏa thích, không khí trong tiểu trại nhờ đó luôn tràn đầy năng lượng, các thành viên cũng trở nên rất khăng khít. Mọi thứ đã được sắp xếp chu toàn từ trước, Đông cùng Nghĩa chỉ việc đi theo cổ vũ nhưng cũng đỡ không ít mồ hôi, bù lại cảm giác cũng rất hào hứng.

Nghĩa lúc đầu cũng như Đông, không quan tâm thắng thua nhưng lý do hoàn toàn khác. Đông muốn trại sinh được tự do vui vẻ còn Nghĩa chỉ cần thoải mái cùng Đông là hết là đủ rồi. Nghĩa cảm thấy người này thật sự thú vị, khi thua thì làm bộ vỗ vai an ủi, về mặt nhẹ nhàng động viên làm như hiền từ đức độ lắm, khi thắng lại lao vào ôm cả đám nhẩy nhót tung bừng, về mặt lại trở nên ngạo mạn vô cùng. Sau trò chơi đầu tiên, Nghĩa đã thay đổi quan điểm, chỉ có chiến thắng mới làm cậu thỏa mãn. Nghĩa dùng hết nội lực để là hết, toàn tâm toàn ý cổ vũ với mong ước đội mình chiến thắng hòng đạt được mục đích đen tối của mình: thỏa thích ôm Đông mà không bị ý kiến.

Từng trò chơi liên tiếp diễn ra, từ thể loại nhẹ nhàng tình cảm như chuyển chanh, đập niêu, tìm kẹo trong bột đến thể loại bạo lực mạnh mẽ như kéo co, chèo thuyền trên cạn, cướp cờ ... không khí sôi động dâng cao, từ người chơi đến người cổ vũ đều tổn hao không ít sức lực. Sau một loạt trò chơi vận động, trại sinh về tiểu trại tự do sinh hoạt đợi đến tối tham gia văn nghệ và lửa trại. Các chiến binh ban này nhụt khí tràn trề, tung bừng là hết giờ đã mồ hôi đầm đìa, bụng không ngừng la hét. Vì đã chuẩn bị trước, năm phút sau thức ăn dọn xong, cả đám mắt sáng rực vây thành vòng tròn cần quét nhiệt tình, nhanh chóng lấp đầy bụng, năng lượng lại trở nên dồi dào như ban đầu.

Từ lúc mọi người thoải mái nạp năng lượng đến lúc chương trình văn nghệ đã bắt đầu, cứ mười phút một lần tiểu trại trưởng lại bị triệu tập khiến Nghĩa rất bức tức. Nhìn dáng người cầm gậy bước đi oai phong vững chãi nhưng Nghĩa biết năng lượng của Đông đã không còn nhiều, thấy Đông đi đi về về vất vả như vậy trong lòng Nghĩa tự nhiên khó chịu vô cùng.

Cậu ở lại, lần này tôi đi, Nghĩa đứng lên giữ tay Đông khi trên loa lại thông báo tập hợp tiểu trại trưởng.

Tôi đi được, cậu cứ ở lại đi, Đông dùng tay còn lại cố đẩy bàn tay đang nắm chặt ra.

Cậu như vậy không thấy mệt sao? Để tôi đi, Nghĩa bắt đầu lớn tiếng.

Đông hơi giật mình không hiểu sao người này đột nhiên lớn tiếng với mình, khó chịu hất tay ra, Người ta gọi tôi không gọi cậu

Nghĩa nói lớn như ra lệnh: Tôi bảo cậu ở lại

Tôi là trại trưởng không phải cậu, Đông lại hét to hơn nữa quay lưng bước đi.

Nghĩa giữ chặt tay Đông giật ngược trở lại, quát lớn: Cậu ở lại cho tôi

Ở đây ai là trại trưởng? Cậu thấy không vừa mắt thì biến đi

Được. Tôi biến cho khuất mắt cậu, Nghĩa tức giận quát lớn, bước thật nhanh ra xa khu vực trại.

Dồn toàn bộ sức nặng vào quyền trượng đang chống dưới đất, Đông hít thở liên tục, không thể hiểu được người kia rốt cuộc là dở chứng gì. Dần dần lấy lại bình tĩnh, Đông chợt nhớ ra gì đó liền chạy thật nhanh về hướng Nghĩa đã mất dạng sau rừng cây. Đây là khu vực được đánh dấu nguy hiểm, địa thế hiểm trở, lại thêm lúc này trời đã tối, không trăng không sao, trong rừng hoàn toàn tối tăm không nhìn rõ được địa hình càng làm Đông lo lắng, cảm giác lo lắng thật sự.

Hai chàng trai di chuyển căn bản dựa theo cảm tính, mắt tuy đã dần quen với bóng tối nhưng cũng chỉ có thể nhìn mọi thứ một cách mờ nhạt. Thấy Đông đuổi theo, Nghĩa di chuyển chậm lại. Cậu rõ là muốn Đông theo kịp nên mới không chạy nhưng lại cố chấp không chịu dừng bước. Nghĩa không dám quay thẳng mặt nhìn, chỉ hơi ngoái đầu lại, mắt cố liếc về phía sau để có thể nhìn Đông mà không bị phát hiện là mình đang đợi cậu ta. Quỹ đạo đường đi vì thế vô tình dần bị bẻ cong. Nghĩa không nhận ra phía trước đã không còn đường, cậu đưa chân lên bước tiếp mà không hề biết sự nguy hiểm của bước chân này. Chợt có một lực kéo Nghĩa lại, kịp thời ngăn bước chân đại đột bước thêm một bước định mệnh. Nghĩa quay lại nhìn Đông thở hổn hển, cảm nhận bàn tay rắn chắc đang dồn lực vào tay mình, bao nóng giận trong đầu lập tức tan biến. Nghĩa mỉm cười mĩa mai: Đuổi tôi đi rồi lại đuổi theo, cậu có vẻ rảnh rỗi nhỉ?

Phía này đánh dấu nguy hiểm, tôi sợ tổn công tìm xác cậu thôi

Nghĩa bật cười nhìn về mặt lật nhanh như bánh tráng của Đông, vừa rồi rõ là lo lắng ra mặt vậy mà trong chớp mắt đã đổi sang thái độ lạnh nhạt.

Không phải tôi vẫn chưa chết sao?, Nghĩa vui vẻ quay lưng bước đi, bước một bước liền hất chân.

Đông theo phản xạ nắm chặt tay, cố ý giữ Nghĩa lại nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh, trong tích tắc cậu cũng bị kéo theo Nghĩa.

Biết Đông đã rơi cùng mình, Nghĩa lập tức giật mạnh tay kéo Đông vào lòng, hai cơ thể áp sát thành một cùng nhau rơi xuống.

Nghĩa nhắm mắt lại, vòng tay siết thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Trương Hữu Đông nhún nhường

Đông gắng sức gỡ cánh tay đang siết chặt mình nhưng không được, bèn dùng chỗ huyệt vào hông người đang nằm bên dưới, Cậu tính nằm như này đến bao giờ? Nghĩa thả lỏng tay sang hai bên, cười nhẹ: Mãi mãi được không?

Đông ngồi dậy quay người về phía Nghĩa, xác định người kia chỉ có một ít vết xước nhỏ có cũng như không liền gỡ người ra. Bất chợt Đông tức giận, nắm tay đâm xuống lồng ngực rắn chắc của tên mặt dày, gằn giọng: Cậu muốn chết à?

Nghĩa chỉ nằm cười, có vẻ đang thêm ăn dặm.

Đông đứng lên đưa tay kéo Nghĩa dậy, vận hết dây thần kinh mắt nhìn xung quanh. Vừa rồi hai người trượt theo một vách đất khá cao rồi lăn lóc một đoạn, không để lại thương tích gì nhưng vấn đề là không thể trở lên được vì ở đây tựa như lòng chảo, xung quanh địa thế đều rất dốc, gần như là thẳng đứng. Nơi này không có sóng điện thoại, cũng cách xa khu vực trại nên rống hòng lên la cũng vô ích, chỉ còn biết đợi mọi người đi tìm. Hội trại lần này có đông sinh viên năm nhất nên chương trình được kéo giãn ra, buổi tối sau khi lửa trại là nghỉ ngơi đến tận 3 giờ mới bắt đầu trò chơi lớn, có thể đến lúc đó mọi người mới nhận ra sự mất tích mà đi tìm. Đông dùng tay bóp nhẹ hai bên điện thoại đưa lên, chín giờ, lẳng lặng chờ dài bước lại một gốc cây tựa lưng vào, từ từ ngồi xuống. Nghĩa nhận thức được tình cảnh này rõ là không tốt, tiu nghỉu lại ngồi cạnh Đông. Im lặng.

Sao cậu lại tức giận với tôi như vậy?, âm trầm phát ra rất nhỏ như chỉ muốn một mình người bên cạnh nghe.

Vì cậu không nghe lời, Nghĩa cũng phát ra âm thanh với tần số tương tự.

Tôi chỉ làm việc của mình thôi

Nhưng tôi không thích. Sao cậu phải ôm lấy việc như vậy?

Tôi không muốn phiền cậu

Nghĩa chợt im lặng, nhớ lại sự việc trên xe cậu chỉ biết thờ dài.

Tôi đã nói cậu đừng làm những thứ mình không thích, nhớ không?, Nghĩa thì thầm một câu.

Ừm

Cậu cũng đừng để tôi làm thứ tôi không thích chứ

Đông khẽ nghiêng đầu sang trái, tỏ ý có chút khó hiểu muốn nghe rõ hơn, vô tình hai đầu chạm vào nhau.

Tôi không thích thấy cậu mệt mỏi, Nghĩa muốn nói ra lời này nhưng không hiểu sao lại im lặng.

Đông bất chợt ngồi thẳng dậy, căng mắt quay đầu nhìn xung quanh. Nghĩa liền đứng dậy: Cậu muốn tìm gì?

Quyền trọng

Đến lúc này cậu còn muốn thể hiện quyền lực sao?, Nghĩa bật cười mở đèn pin điện thoại đi về phía lúc nãy trượt xuống, lát sau đã mang quyền trọng hoàn lại chính chủ.

Đông hào hứng nói lòng đồng dây màu, vén sang hai bên để lộ ra vật được bọc kín bên trong đỉnh quyền trọng: một cây đèn pin công suất lớn. Nghĩa lúc này hoàn toàn bội phục sự kỹ lưỡng của Đông, không ngờ cậu ta có thể dự trù đến tận bước này. Nghĩa tìm một ít đá mang lại, Đông cho quyền trọng tựa vào đám cây nhỏ rồi dùng đá cố định tạo một góc nghiêng chiếu đèn về hướng hai người vừa rơi xuống, vừa làm vừa vui vẻ thuyết minh về sản phẩm của mình: Cái này công suất không lớn lắm, chỉ sáng được tới đó thôi. Nếu có ai đi ngang sẽ thấy ánh sáng, mà chắc cũng không có ai ha ha.

Lát sau hai chàng trai lại tựa lưng vào gốc cây nói đủ thứ chuyện để quên đi buồn chán. Trước giờ cả hai đều là người chủ động trước mọi tình huống đột nhiên rơi vào thế bị động không thể làm gì như thế này không tránh khỏi buồn bực trong lòng.

Hôm trước thấy cậu đá bóng cũng khá điêu luyện đấy

Nói thừa. Tôi làm gì chả giỏi, Đông vênh mặt làm vẻ kiêu căng. Cậu thấy tôi đá khi nào?

Tuần trước tôi đá sân kế bên thấy cậu ngã lăn quay trên sân, Nghĩa đập tắt vẻ mặt kiêu ngạo bằng kiểu cười mỉa mai.

Đông huyệt nhẹ vào hông người bên cạnh, phát ra âm thanh từ kẻ rằng tỏ ý không chấp nhận: Tôi đá bao nhiêu lâu mà cậu chỉ nhìn đúng lúc đó thôi à?

Cậu thấy tôi bơi chưa? Còn đĩnh hơn nữa nha, Đông quyết tâm gỡ gạc lại danh dự.

Tôi không biết bơi, Nghĩa chỉ nói nhỏ nhưng Đông cảm thấy lời này tuyệt diệu vô cùng.

Không biết bơi? Ha ha ha, Đông đột nhiên nói lớn, phần khởi nhồm người nhảy về phía trước, xoay người lại cười lớn vào mặt Nghĩa. Thôi đại nào rồi còn không biết bơi, ha ha ha

Nghĩa cũng bật cười: Sao cậu có thể cơ hội như vậy?

Ai bảo cậu không nhìn nhận tài năng của tôi, Đông trẻ môi, vẻ mặt tinh nghịch vui vẻ trên sự yếu kém của đối phương. Sao cậu không học bơi đi?

Lúc nhỏ tôi bị ba quăng xuống nước nên bị ám ảnh, sợ nước không dám học bơi

Sợ nước là cậu không tắm luôn à?

Cậu là ngu thật hay giả vờ vậy? Tôi chỉ sợ kiểu như hồ nước thôi. Bao nhiêu lâu không tắm cậu còn ngồi cạnh tôi được à?

Đông gật đầu tỏ ý đã hiểu, có vẻ như vừa rồi là cậu ngu thật.

Mà sao ba cậu lại quăng cậu xuống nước?

Vì tôi không muốn học bơi

Đông nhận ra nhân vật ba rất tàn bạo, cảm thấy người kia chắc chắn đã có tuổi thơ không mấy tươi đẹp.

Mẹ cậu cứ để ba cậu làm vậy à?

Mẹ tôi không đem tôi lên thì giờ này tôi đã thành tro rồi

May là còn có mẹ cậu đối xử tốt

Ừ, lúc đó vẫn còn, Nghĩa cười nhẹ nhưng giọng trở nên rất nặng, ánh mắt hơi sụp xuống

Đông chợt không biết phải nói gì, cậu mãi nghĩ quá khứ dường như không vui của Nghĩa, người mặt dày không biết xấu hổ này ngoài mặt lạnh lợi, nghịch ngợm, không ngờ lại chịu nhiều thiệt thòi như vậy. Đông vô thức thở dài một cái.

Cảm thấy không khí trở nên u uất có lẽ đã làm Đông khó xử, Nghĩa liền vui vẻ trấn an: Tôi không sao, cậu không cần an ủi đâu.

Tôi có định an ủi cậu đâu, Đông lạnh nhạt đứng lên, quay về vị trí cũ nhắm mắt lại, Tôi muốn ngủ.

Nghĩa thật sự cạn lời, trong lòng thầm oán trách: Cậu không nói một câu tử tế được sao?

Đông vừa nhắm mắt được năm phút Nghĩa liền nhận ra có gì đó không đúng. Hai vai đang chạm vào nhau khẽ run, Nghĩa thấy bất ổn đưa tay sang chạm nhẹ liền giật mình, thân nhiệt của Đông đang giảm. Sương đêm đã xuống từ lâu làm cho không khí trong rừng ngày càng lạnh, tóc của hai chàng trai đã bị sương phủ ướt từ lúc nào không hay. Nghĩa choàng tay qua vừa định kéo Đông vào lập tức bị hất ra: Cậu làm gì vậy?

Cậu đang lạnh, về mặt Nghĩa rất lo lắng

Tôi không sao

Cậu cố chấp gì vậy? Cậu lạnh đến run lên rồi kìa, muốn chết cóng à?

Lạnh tí không chết được đâu

Cậu ngại gì chứ? Đây là con trai có gì mà ngại?, Nghĩa có phần to tiếng, cậu thật sự không chịu nổi tên nhóc cố chấp này. Đây là lúc nào rồi còn sĩ diện như vậy.

Tôi là con trai đương nhiên không thể chết vì lạnh được. Không cần cậu ôm, Đông rõ là rất lạnh nhưng không muốn tỏ ra yếu đuối trước người này.

Đừng như vậy được không? Cậu ngày càng lạnh này, Nghĩa vừa xuống giọng vừa choàng tay qua kéo Đông vào.

Biến. Đông lại hất mạnh ra, khoanh người co ro tựa vào gốc cây. Nghĩa cố nén tức giận, thét lên trong lòng: Cậu không làm tôi điên lên thì cậu sẽ chết à?

Bất chợt Nghĩa đứng lên cởi áo khoác ra đắp lên người Đông rồi lại cởi cả áo thun. Đông nhìn lên cơ thể rắn chắc đang phơi bày trước mặt, cơ ngực và bụng vì lạnh trở nên săn hơn bình thường, xuất hiện mờ ảo trong bóng đêm lại có phần thu hút hơn. Nếu bình thường Đông sẽ tặng cho cơ thể tuyệt đẹp này một lời khen nhưng lúc này cậu hoàn toàn khó chịu

Cậu làm gì vậy? Giờ là lúc cậu vì môi trường à?

Tôi chỉ còn cách này mới giữ ấm cho cậu được, Nghĩa thần nhiên vò áo thun đặt lên đầu Đông định lau khô tóc liền bị hất ra.

Cậu điên à? Sao không giở cởi quần luôn đi?, Đông quát lớn

Nghĩa đặt áo thun lên vị trí vừa bị hất ra, đưa tay xuống mở khóa quần, kéo xuống một tí để lộ quần lót kèm một khối nhô lên, cách mắt Đông chưa đầy 10cm. Đông theo phản xạ đưa tay đẩy vào giữa hai chân Nghĩa nhằm ngăn chặn chiếc quần đang tiếp tục kéo xuống, không để ý rằng mình đang chạm thẳng vào khu vực ẩm mềm nhấp nhô.

Cậu lạnh đến mức cần nhiệt độ của cái này à?, Nghĩa nắm tay Đông nhấn nhá vào khối thịt của mình kèm theo nụ cười gian tà.

Đông tức giận bóp mạnh một cái rồi giật tay ra, lớn tiếng: Mặc vào. Cậu lại lên con gì vậy?

Tôi hết cách rồi, Nghĩa bình thần cái nút quần, về mặt không quan tâm đến sự tức giận kia.

Cậu không biết lạnh à?, âm lượng của Đông vẫn không có chút suy giảm.

Cậu cũng vậy mà, Nghĩa lại đưa tay đặt lên áo thun trên đầu Đông, nhẹ nhàng tạo ma sát.

Tôi mặc kệ cậu, Đông nhắm mắt lại không quan tâm tên thần kinh bất ổn kia nữa.

Được mười giây, Đông vút mạnh áo khoác trên người, dùng dùng đứng dậy đẩy Nghĩa ngồi xuống, mạnh tay giật lấy áo thun, lớn tiếng vói về mặt rất khó chịu: Đưa tay lên. Nghĩa đang ngoác trước biểu hiện này, vô thức đưa tay lên.

Đông tức giận xò áo thun vào hai tay đang đưa lên trước mắt rồi kéo xuống, tiếp tục nhét áo vừa bị ném dưới đất khoác lên người tên mặt dày. Xong xuôi cậu tự giác ngồi vào lòng Nghĩa, nắm hai tay người đang mất hồn kia vòng qua mình rồi tựa đầu vào vòm ngực săn chắc nhắm mắt lại.

Sau vài giây định thần, Nghĩa bật cười đưa một tay lên xoa đầu đứa trẻ trong lòng: Trước sau gì cũng vậy, sao cậu không ngoan ngoãn từ đầu?

Đông hất tay, vừa định đứng dậy liền bị Nghĩa choàng tay giật lại. Đông lại nhắm mắt tựa đầu ra sau, cảm thấy ấm áp vô cùng.

Nghĩa mỉm cười, siết chặt hơn như muốn truyền tất cả hơi ấm sang cho cậu nhóc ngang bướng đang ngoan ngoãn trong lòng mình. Nếu không phải trong hoàn cảnh này có lẽ cậu đã vui sướng mà tận hưởng, nhưng lúc này cậu lại lo lắng vô cùng, thân nhiệt của Đông có thể sẽ không duy trì được lâu, nếu thật sự đợi đến ba giờ sáng không biết có cầm cự được không. Nghĩa khẽ thở dài, tựa đầu lên mái tóc còn hơi ẩm ướt cố ý che màn sương đang dần phủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thánh nữ giá lâm

Mười một rưỡi, có tiểu trại đóng cửa dưỡng sức, hát cho nhau nghe, có tiểu trại bày trò chơi tập thể nho nhỏ vui vẻ với nhau, nhìn chung chỉ có tiểu trại 1 là tách biệt hoàn toàn, bao trùm một không khí âm ỉ. Điều này rõ ràng hiển nhiên khi Đông và Nghĩa cùng biến mất không lời từ biệt, đám nhóc giờ đây như rần rần mất đầu. Lúc đầu nhóm tí nữ của Đông phát hiện tiểu trại trưởng và tiểu trại phó đồng loạt mất tích liền cùng nhau hợp sức duy trì hoạt động tiểu trại khá trơn tru, trấn an tinh thần lũ nhóc, còn túm tụm nói xấu hai tên kia: chắc tìm nơi nào abc với nhau rồi, đúng là đôi gian tình, trai đẹp chỉ có dành cho nhau ... nói xong còn cười đắc ý. Sau khi lửa trại kết thúc, đám nhóc liền rơi vào trạng thái hoang mang, luôn miệng hỏi nhóm tí nữ: Chị ơi em không thấy anh Đông, Anh Nghĩa đâu rồi chị?... Các bậc đàn chị lúc bấy giờ trong lòng cũng hoang mang không kém vì đã nhận ra sự bất thường. Theo Đông chính chiến hai năm nay, chưa bao giờ Đông bỏ đội của mình như vậy, lại càng lo lắng hơn khi phát hiện cả hai đều không mang tư trang. Cả tiểu trại dần rơi vào bế tắc, chia nhau đi tìm khắp khu trại vẫn không phát hiện ra gì.

Minh Phương dự tính xuống địa điểm dựng trại sớm để kịp tham gia lửa trại nhưng thật trớ trêu khi tên nhóc Quốc Trường tỏ vẻ am hiểu, cấm ngặt chạy vào một đường mà hấn gọi là đường tắt để rồi phải quay ngược lại coi như dạo chơi thêm một vòng, đã vậy một lần nữa nhờ ơn Quốc Trường chọn sai đường mòn, đêm hôm tối tăm hai người còn có một chuyến tham quan sinh thái vòng quanh khu rừng trong tiếng cầu nhàu bực bội của Minh Phương. May mắn sao đến được đài tưởng niệm, hai năm trước Minh Phương đã cùng hội sinh viên trường đến tham quan một lần nên có thể từ đây xác định được hướng về trại. Cuối cùng cũng đến được địa điểm dựng trại, Minh Phương vui vẻ cười lớn rồi lườm sang người bên cạnh: Cậu đúng là đồ vô dụng. Quốc Trường le lưỡi cười trừ, cô chống chế trong yếu ớt: Không phải tôi cho cậu cơ hội thể hiện sao?. Minh Phương liền quay sang tung một cước, dường như đã quá quen với điều này, Quốc Trường dễ dàng né được hớn hờ bỏ lại Minh Phương phía sau, chạy về phía dòng chữ đang phờ phạc phát sáng: Tiểu trại 1.

Vừa đến tiểu trại, Minh Phương hơi khựng lại khi thấy Quốc Trường đứng trân mình trong trại với sắc mặt đã thay đổi hoàn toàn. Đám tí nữ thấy Minh Phương mất liên sáng rực, lập tức chạy lại báo cáo: Đông Đông và Nghĩa đã mất tích.

Đến giờ vẫn chưa đủ thời gian để ban tổ chức gọi là mất tích, chúng ta vẫn phải tự tìm thôi, Minh Phương lên tiếng sau khi nghe tường trình chi tiết tình hình, Các cậu vào chuẩn bị dây thừng, nước uống, dụng cụ y tế và đèn pin công suất lớn cho tôi.

Trong thời gian đợi chuẩn bị, Quốc Trường và Minh Phương cùng thảo luận phương án tìm kiếm. Với vị trí và thời gian đều gây trở ngại, việc có được kế hoạch hợp lý là điều không dễ dàng.

Xung quanh đều là rừng, bắt đầu tìm từ đâu cũng là một vấn đề, Minh Phương hơi cau mày, từng ngón tay lần lượt gõ xuống bàn ra vẻ đang căng não.

Chia người ra xung quanh sẽ tăng nhanh tốc độ tìm kiếm hơn, Quốc Trường lúc này trông thật sự khó coi, ngồi một chỗ trong đêm lạnh mà mồ hôi cứ liên tục tuôn ra. Mặc dù biết với kỹ năng cấp cao của Đông thì tỷ lệ xảy ra chuyện bất trắc cực kỳ thấp nhưng Quốc Trường vẫn không khỏi bất an cho người anh em của mình.

Minh Phương lập tức gạt bỏ ý tưởng: Bây giờ là nửa đêm, ngoài đó không an toàn, đi chung thì không sao nhưng chia ra sẽ rước thêm rắc rối

Quốc Trường thở dài: Nếu có gì đó làm dấu hiệu thì hay biết mấy

Rừng rậm bao la tối tăm như vậy, có kí hiệu cũng khó mà thấy được, Minh Phương khẽ lắc đầu. Lúc này chúng ta cũng đi khá nhiều rồi, chẳng có gì đặc biệt cả

Chúng ta có thể loại trừ hướng đó, Quốc Trường chỉ tay về một hướng.

Tại sao?

Lúc này tôi thấy người của ban tổ chức chuẩn bị trò chơi lớn, nếu bọn họ ở gần đó thì đã có người phát hiện rồi

Ừ, Minh Phương khẽ đáp lời cho có lệ. Vài giây sau, cô chợt nhận ra có gì đó không đúng: Ba giờ trò chơi lớn mới bắt đầu, ban tổ chức làm gì giờ này?

Sao tôi biết được, tôi thấy chút ánh sáng nên nghĩ vậy.

Sau ba giây im lặng, cả hai cùng quay đầu vào trại hết lớn: Đông có mang quyền trượng không?

Có, đám tí nữ lập tức trả lời.

Sao cậu có thể ngủ như vậy hả?, Minh Phương đứng dậy phấn khởi hét thẳng vào mặt Quốc Trường rồi quay vào tiểu trại lớn giọng: Tiểu trại 1 tập hợp. Hành quân đón tiểu trại trưởng và tiểu trại phó

Chỉ mới nửa tiếng trôi qua mà Nghĩa tưởng như đã nửa ngày, thời gian tự dung trôi qua thật lâu làm cậu sốt ruột hơn bao giờ hết. Lấy tay khẽ xoa đầu tên nhóc đang thờ đều trong lòng, Nghĩa chợt nghĩ đến bạn gái mình.

Lúc trước Mỹ Quyên thường hay chui vào lòng cậu nũng nịu đòi đi chơi khắp nơi. Những lúc như vậy Nghĩa cũng chịu theo ý cô ta, cả hai cùng đi mua sắm, xem phim, ôm ấp các thứ vui vẻ biết bao, không hiểu sao càng ngày lại càng trở nên xa cách.

Ngày ấy Mỹ Quyên đến bên mình đầy nhiệt huyết và tràn ngập lửa tình, giờ thành ra như vậy có phải tại mình quá vô tâm?

Anh không yêu em nên mới vô tâm đến vậy, có lẽ nào câu nói này của Mỹ Quyên là hoàn toàn đúng. Nhưng nếu không yêu, mình sao có thể ở bên Mỹ Quyên lâu như vậy?

Dòng suy nghĩ của Nghĩa bị cắt ngang khi cậu nhận ra có chút ánh sáng phát ra từ xa. Đốm sáng ngày càng lớn cùng những âm thanh ngày càng rõ.

Anh Đông

Anh Nghĩa

Con chó mày ở đâu?... A, Quốc Trường bị Minh Phương tặng cho một cước.

Đông vừa chớp mắt một chút liền bị âm thanh kia làm bừng tỉnh. Cậu lập tức bật dậy, nhìn Nghĩa với ánh mắt đầy phấn khích: Thánh nữ đến rồi. Đông đứng lên, kích động nhìn về phía ánh sáng hết lớn: Thánh nữ, tôi ở đây.

Cả tiểu trại chạy nhanh về phía âm thanh quen thuộc, tiếng mừng rỡ là hét vang một góc trời khi đã thấy ánh sáng phát ra từ quyền trượng. Tiểu trại phối hợp nhịp nhàng dưới sự chỉ đạo của Minh Phương, Đông và Nghĩa nhanh chóng được giải cứu, mọi người vui mừng khôn xiết lao vào ôm hai chàng trai. Mới không gặp bốn tiếng mà cả đám lại vui như vừa gặp lại nhau sau mấy chục năm xa cách.

Sau khi trở về trại, mọi người lại tiếp tục với cường độ vận động mạnh của trò chơi lớn. Minh Phương vui vẻ nhận quyền trượng từ tay Đông, cùng Trường tiếp quản tiểu trại. Đông và Nghĩa trút bỏ gánh nặng trên vai liền cùng lũ nhóc quây phá khắp hội trại cho đến khi tàn cuộc.

Chiếc xe năm mươi chỗ bon bon trên đường đưa trại sinh trở về với nền văn minh nhân loại. Đám trại sinh hôm trước đã thay đổi hoàn toàn, từ một đám nhóc náo nhiệt, quần áo tinh tươm sạch sẽ giờ đã như lũ khi mặt mày lấm lem, quần áo xộc xệch bết đầy bùn đất, ăn nói lại nhỏ nhẹ vì sức lực đã suy giảm một lượng lớn. Minh Phương xuất hiện đồng nghĩa với việc Đông đã có thể thoải mái nghỉ ngơi. Phía đầu xe, Minh Phương và Trường bày ra vài trò chơi nhẹ nhàng, cùng lũ nhóc tâm sự về những chuyện đi, về những thứ sẽ diễn ra trong đại học, về Đông và những điều tuyệt vời cậu làm được cùng câu lạc bộ của mình. Trong lúc đó, phía sau đám nhóc đang háo hức với những câu chuyện mới, có chàng trai gác một tay lên cửa sổ, im lặng nghe những

câu chuyện, cơ thể tuyệt nhiên không cử động, thỉnh thoảng lại mỉm cười khẽ cúi đầu nhìn mái tóc đang tựa vào vai mình.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tập bơi

Sau khi từ hội trại trở về, mối quan hệ giữa Đông và Nghĩa có phần tốt hơn, tuy nhiều lúc tên mặt dày vẫn làm Đông nổi máu nhưng cậu cũng nhanh chóng vui vẻ trở lại bởi chính sự mặt dày của hắn. Chiều đi bơi không?, Đông đưa mắt lên trong lúc tay vẫn lau đầu.

Bình thường Đông sẽ đi bơi cùng Quốc Trường, nhưng dạo này cậu ta và Minh Phương đang tiến triển rất tốt, dường như đã vì gái quên đi người tri kỷ này. Đông cũng không muốn làm phiền đôi trẻ, sẵn dịp này liền muốn dạy bơi cho Nghĩa.

Nghĩa đặt khay thức ăn xuống bàn, ánh mắt có chút chần chừ vì cậu đúng là rất sợ nước nhưng đây lại là lần đầu tiên Đông mở lời với cậu.

Không tin kỹ năng sư phạm của tôi à?, Đông làm mặt không vừa lòng. Cậu nhìn ra vẻ lo lắng thoáng qua mặt người đối diện bèn dùng cách khích tướng.

Nghĩa vừa gấp thịt nướng bỏ vào chén của Đông vừa trả lời có chút e dè: Tôi thật sự rất muốn đi nhưng ...

Ánh mắt của Đông lập tức thờ ơ, dùng nĩa gắp miếng thịt đưa lên miệng.

Tôi có nói không đi đâu

Tôi biết cậu sợ nên không ép đâu

Tôi nghĩ kĩ rồi. Dù sao cũng muốn xem cơ thể cậu như thế nào, Nghĩa kèm theo nụ cười hết sức gian tà.

Biến, Đông gằn giọng, vung chân bên dưới bàn đá mạnh vào chân tên biến thái.

Nghĩa hưng phấn cười thành tiếng, đưa chân né khắp nơi.

Sau nửa tiếng mò mẫm tra tuyến xe buýt, hai mươi phút đợi xe và mười phút hành trình, Nghĩa đã có mặt ở hồ bơi sớm hơn giờ hẹn năm phút. Chuyến đi này có phần thoải mái hơn bình thường vì chưa đến giờ tan tầm, không phải chen chúc như mọi khi. Nhưng Nghĩa vẫn cảm thấy thật bất tiện khi mỗi lần đi đâu lại tốn thời gian và công sức quá nhiều, cậu cảm thấy chọn xe buýt làm phương án dài hạn là không khả thi vì tương lai không biết còn phải đi bao nhiêu chỗ, mỗi lần đi một địa điểm mới lại tốn thời gian như vậy thật là không sáng suốt.

Vừa đến cổng đã thấy Đông đã đứng đợi từ bao giờ, Nghĩa vui vẻ bước nhanh lại dùng cánh tay khoác sau gáy Đông, nói nhảm vài câu rồi cùng nhau vào khu vực phòng tắm. Đông chọn một phòng đóng cửa lại, thấy vậy Nghĩa cũng bước vào phòng kế bên, vừa đưa tay lên chốt cửa liền phát hiện chốt đã bị hỏng. Vì đây là phòng tắm nam nên Nghĩa cũng không bận tâm về vấn đề này, cậu vừa thay đồ vừa vui vẻ tưởng tượng ra thân thể người bên kia khoe ra trước mắt.

Nghĩa cuối cùng đã đạt được mục đích của mình khi Đông bước ra từ phòng tắm. Vòm ngực nở nang săn chắc, cơ bụng tuy sáu múi không nổi bật như Nghĩa nhưng đường nét lại rõ ràng hài hòa, xét về tổng thể không thua kém Nghĩa là bao. Nghĩa đứng mắt lại nơi độn lên trên lớp quần bơi bó sát, khá ấn tượng.

Hàng tốt đấy, mặt Nghĩa lúc này vô cùng biến thái

Không ngờ tên biến thái này lại vô tư thể hiện như vậy, Đông cố tỏ ra bình tĩnh. Của cậu cũng không tồi.

Nghĩa bước lại khoác vai, ghé sát vào tai Đông thì thầm: Cậu đề ý hàng tôi à?

Mặt Đông đỏ bừng, dùng lực thật mạnh đưa chỏ vào người kẻ biến thái rồi vội quay lưng bước về phía hồ bơi khiến hắn vừa ôm hông nhăn nhó vừa cười đắc ý.

Từ phòng tắm ra hồ bơi, Nghĩa cố gắng bước thật chậm, ở phía sau chuyên tâm quan sát Đông. Cậu đã thấy rất nhiều người mặc đồ bơi, hoàn toàn không có gì đáng chú ý, nhưng chiếc quần bơi bình thường này mặc trên người Đông lại trở nên cuốn hút vô cùng. Chắc chắn sự khác biệt này đến từ người mặc, mong đùi chắc khỏe cùng đôi chân dài dường như nổi bật hơn bình thường, chiếc quần đã làm rất tốt nhiệm vụ tôn vinh chủ nhân của mình.

Những suy nghĩ và đánh giá trong đầu Nghĩa nhanh chóng biến mất hoàn toàn khi cậu đã đứng trên thành hồ. Nghĩa đứng bất động, mắt nhìn xuống hồ, toàn thân không có một động thái của sự sống, hoàn toàn như một pho tượng.

Đông từ dưới hồ nhìn lên nhận thấy cơ thể người này thật đẹp. Tất cả các bộ phận từ thịt đến cơ đặt trên cơ thể cao ráo kèm theo gương mặt không góc chét đều toát lên vẻ gợi cảm, thật sự cuốn hút người nhìn. Đông vô thức đưa mắt đến nơi cộm lên giữa hai chân, qua lớp quần bơi tối màu vẫn có thể thấy

được không phải dạng vừa. Cậu nhanh chóng gạt bỏ sự ngưỡng mộ đối với cơ thể kia, trở về với mục đích chính.

Cậu ngồi xuống đặt hai chân vào nước rồi từ từ thả người xuống. Đây là hồ tập bơi không sao đâu. Mặc dù vị trí Đông đang đứng nước chỉ cao đến bụng, Nghĩa vẫn thấy rất áp lực.

Nghĩa rất từ từ làm theo nhưng chỉ dừng lại ở bước đặt mông trên thành hồ. Đông thấy được sự căng thẳng liền tiến lại kề bên nắm lấy cánh tay Nghĩa, hơi giật mình vì cánh tay này đang run liên hồi.

Không sao đâu. Tôi sẽ đỡ cậu. Tin tôi đi, Đông dùng ánh mắt đầy niềm tin nhìn thẳng vào mắt Nghĩa.

Đột nhiên lồng ngực Nghĩa hơi căng ra kèm theo chút nhức nhối, những lo sợ vừa nảy còn dồn dập từ từ giảm đi đáng kể. Cậu hít thật sâu rồi thở ra, khẽ gạt đầu nhìn Đông đang nở nụ cười ấm áp với mình, lòng chợt cảm thấy lâng lâng.

Đông đứng trước mặt Nghĩa, một tay nắm lấy cánh tay, một tay nắm lấy vai người đối diện đang ngồi trên thành hồ.

Nghĩa bám vào tay và vai Đông, hít thêm một hơi nhích mông về phía trước rồi dựa vào lực nâng của tay, từ từ đưa thân mình xuống nước. Thấy Đông nở nụ cười tựa như rất hạnh phúc Nghĩa lại càng có động lực tiếp xúc với nước.

Chân vừa chạm vào đáy hồ trơn trượt, Nghĩa liền giật mình nhảy lên lưng Đông, đặt lên Đông một loạt động tác, hai chân kẹp bụng dưới, hai tay choàng qua vai siết lại, đầu gục vào cổ, tất cả đều rất nhanh và dùng một lực rất lớn. Chàng trai cao lớn bình thường hung hăng như hổ đói giờ như một chú mèo con cố bám chặt vào gốc cây, cảnh tượng này hiển nhiên thu hút mọi ánh mắt dò xét xung quanh.

Đông cảm nhận được sống mũi cao cao của người phía sau đè mạnh lên cổ mình, gấp gáp thở ra những hơi nóng hổi cùng nhịp với khuôn ngực phập phồng áp sát vào lưng mình, người phía sau đang run cầm cập. Lúc rù Nghĩa tập bơi, cậu đã tưởng tượng ra gương mặt sợ hãi của của cậu ta trông thật buồn cười, tự nhiên bây giờ cậu không thấy chút vui vẻ nào, ngược lại lồng ngực còn nhói lên từng đợt. Đông điều hòa nhịp thở đang bị hơi nóng trên cổ cuốn theo, từ từ di chuyển lại sát bờ, quay lưng tựa vào thành hồ để Nghĩa dễ dàng leo lên. Cậu nhận ra một khối thịt mềm đang nhẹ ma sát với lưng, chân của Nghĩa cũng đang chạm vào một phần thẳng nhỏ của mình nhưng cậu không để tâm vì con trai với nhau, chơi thể thao động chạm như vậy cũng bình thường. Nghĩa dùng hai tay đưa ra phía sau, chống lên thành hồ tạo thế đưa thân mình lên, nơi không bằng phẳng giữa hai chân theo đó cọ sát dọc sống lưng người đứng trước khiến Đông thoáng chút ngại ngùng.

Sau khi Nghĩa đã ngồi được lên thành hồ, Đông quay người lại thấy mặt người này còn đang tái mét chợt cảm thấy rất đau lòng.

Tôi xin lỗi, đáng lẽ không nên kéo cậu xuống, Đông dường như muốn cắn nát môi dưới của mình, tỏ vẻ rất ân hận.

Nhìn vẻ mặt này của Đông, Nghĩa bất giác mỉm cười, Không sao đâu, dù sao tôi cũng muốn biết bơi

Nụ cười hiền từ ấm áp này làm lồng ngực Đông nhói lên mạnh hơn, hơi thở có phần khó khăn. Sao cậu không trách tôi chứ?

Đông thở dài, hơi kiễ chân, ánh mắt chứa đầy tâm tình, đưa tay lên chạm nhẹ vào tóc người ngồi trên thành hồ tựa như đang dỗ dành một chú cún: Tôi xin lỗi.

Nghĩa phần vì lực nặng của bàn tay bên trên, phần vì sức hút từ vẻ mặt bên dưới, trong vô thức dần đưa đầu xuống. Khoảng cách giữa hai gương mặt càng lúc càng ngắn lực tương ứng với hấp dẫn tác dụng vào Nghĩa cũng theo đó tăng lên. Đôi mắt này, đôi môi này, sống mũi này, chân mày này không bỏ sót chi tiết nào, cậu như lạc vào mê hồn trận cứ thế chậm chậm rút ngắn khoảng cách, hai ánh mắt chỉ còn cách nhau chưa tới 10cm.

Tôi không sao. Nghĩa lắc đầu thật mạnh cố ý thức tỉnh mình, chống tay đứng dậy đi về phía ghế chờ chấm dứt những suy nghĩ không bình thường.

Đông vẫn áy náy vội leo lên đi theo dáng người cao lớn phía trước.

Thôi không bơi nữa

Sao vậy? Cậu vẫn chưa bơi mà

Đi ăn đi, tôi mời

Trong đầu Nghĩa lại nảy ra ý nghĩ đen tối. Cậu tính dùng thức ăn lấp liếm sai lầm à? Cậu tưởng tôi là heo như cậu à? Được rồi, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là heo.

Cậu đã nài nỉ như vậy tôi đành phải cố gắng chiều theo thôi, Nghĩa vui vẻ khoác vai Đông về phía nhà tắm

Hai chàng trai bước vào một quán ăn Hàn Quốc giá sinh viên, vì chưa đến giờ ăn nên quán cũng khá vắng, chỉ có hai bàn khách. Đông chọn một bàn sát cửa sổ, vừa có thể ngắm đường phố vừa tách biệt với hai bàn kia, đẩy thực đơn về phía đối diện.

Cậu chọn món đi

Không phải cậu không thích ăn cay à?, Nghĩa tạm hoãn âm mưu lại.

Đâu phải món Hàn nào cũng cay. Với lại ở đây người ta giảm độ cay xuống tối thiểu cho tôi nên vẫn chiến ngon lành

Thật không?

Ăn không được tôi đưa cậu vào đây làm gì? Tưởng tôi biến thái muốn ngắm cậu ăn à?

Vậy tôi có thể gọi món rồi, Nghĩa nở nụ cười gian tà, không đợi Đông lên tiếng liền gọi một lúc mười món.

Cậu ăn nhiều như vậy sao?, Đông có phần hơi ngạc nhiên vì sức ăn của cậu và Nghĩa đúng là có phần hơn người nhưng chưa đạt đến cảnh giới thần lộn.

Tôi đi bơi nên mất sức, cần phải nạp nhiều hơn bình thường, nụ cười vẫn thường trực trên môi mòng.

Đông phải bật cười trước sự trẻ con của người này. Cậu chỉ nhúng nước rồi la oai oái, rên la khiến cậu mất sức đến vậy à?

Tôi không có la nha, Nghĩa làm bộ nghiêng răng, trợn mắt tỏ vẻ tức giận.

Anh Đông ơi cứu em. Nhầm. Đông Đông, em sợ lắm, Đông cố ý tạo hình thật mỏng manh yếu đuối

Tên nhóc này, tôi đang trả thù cậu đấy. Ai cho phép cậu mĩa mai tôi chứ?. Nghĩa mang cảm phẫn trong lòng, đẩy ghế lao sang phía bên kia như một con bão, dùng cánh tay kẹp cổ Đông ghì xuống. Tôi cho cậu rên la để có sức ăn với tôi nhé.

Tiếng la cười vui vẻ vang một góc quán. Mọi sợ hãi trong lòng Nghĩa đều đã để lại quán ăn, việc khó khăn nhất lúc này là mang chiếc bụng nặng nhọc trở về.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đại thiếu gia tìm việc làm

Đông Đông, lấy hộ tôi quả trứngCậu không thấy tôi đang nhào bột à?, mắt Đông không rời khỏi tô bột đang đặt trên bàn, liên tục dùng các ngón tay ma sát đồng bột màu trắng.

Tôi còn chưa đánh trứng, cậu nhào cái gì?, Nghĩa không giấu được vẻ kinh ngạc. Bột chưa đổ vào hỗn hợp có bóp cả ngày vẫn chỉ là một mớ bột bình thường, cậu ta không biết điều đó sao?

Cậu tìm mua cặp mắt khác mà gắn vào đi, nãy giờ chắc tôi bóp không khí, Đông vẫn chuyên tâm vào việc làm vô ích của mình. Bình thường vào lớp cậu ngồi nghịch ngợm gì đó, mỗi lần quay mặt lên thì đã thấy Nghĩa nhào bột, cậu thật sự không biết quy trình làm bánh là như thế nào.

Nhưng đó chỉ là bột, cậu phải đổ vào trứng, khuấy đặc lại rồi mới nhào. Cậu bóp đồng bột trắng đó thì có ích gì? Với lại hôm nay cũng không cần nhào bột

Ý cậu là tôi ăn không ngồi rồi làm việc vô ích?, Đông quay sang nhìn người bên cạnh với ánh mắt hình viên đạn

Nghĩa vội khua tay, lắc đầu nguầy nguậy: Không phải, không phải. Cậu chơi tiếp đi. Cậu biết tên nhóc này bình thường rất kiệt xuất, nhưng một khi đã ngu là sẽ ngu đến tận cùng, nếu gắng sức giải thích liền bị ăn đấm ngay.

Nghĩa đứng kế bên, thật tự nhiên đưa tay trái vòng sau lưng người bên cạnh gần như ôm lấy người này, động tác với tay lấy trứng đem cầm đặt nhẹ lên vai Đông, cảm nhận mùi đầu gội thoang thoảng. Không biết từ khi nào mùi X-men bình thường lại thơm đến mê người như vậy.

Đông mãi nghịch bột không nhận ra hành động cơ hội vừa rồi, Nghĩa bình yên mang trứng trở về vui vẻ hoàn thành mẻ bánh đầu tiên sau ba tuần học.

Trong thời gian đợi nướng bánh, Đông lấy ra một xấp giấy và con dấu khắc tên mình, làm tuần tự như mọi hôm: đọc lướt qua, ký tên, đóng dấu, đọc lướt qua, ký tên, đóng dấu. Nghĩa tựa đầu vào một tay đang chống trên bàn chăm chú nhìn Đông làm việc. Mặc dù làm việc với thao tác nhanh gọn nhưng cậu ta không hề tỏ ra một chút suy nghĩ hay tập trung cao độ, gương mặt thanh tú rất bình thản hơi cúi xuống cho vừa tầm nhìn, ánh mắt đưa lên rồi lại đưa xuống dọc theo từng trang giấy, môi thỉnh thoảng hé ra nhận lấy miếng snack Nghĩa đưa vào.

Đêm trăng cổ tích?, Nghĩa nói nhỏ khi vô tình đưa mắt xuống trang giấy Đông đang đọc.

Chương trình trung thu tổ chức cho trẻ em dưới Long An.

Lúc này Nghĩa mới nhận ra ngoài đường đã la liệt các ki-ốt bán bánh trung thu, lồng đèn cũng đã treo trên nhiều tuyến đường. Cậu chưa bao giờ quan tâm đến mấy ngày này, lúc trước cậu chỉ đơn giản là ăn bánh trung thu cùng mẹ, mấy năm gần đây đều là Mỹ Quyên nhắc nhở cậu bằng cách đã gạ gẫm

cậu mua bánh, ăn chơi tiệc tùng các kiểu. Giờ cũng đã sắp đến trung thu nhưng không còn ai bên cạnh, nghĩ đến đây Nghĩa chợt thấy có chút hụt hẫng, thiếu thốn.

Sao vậy?, Đông ký xong xấp kế hoạch, quay sang thấy Nghĩa đang thần thờ.

Nghĩ linh tinh thôi, Nghĩa cười như không có gì.

Nhớ bạn gái à?

Chỉ là câu nói đùa kèm theo nụ cười gian tà nhưng không ngờ lại trúng vào nội tâm của Nghĩa. Cậu thật sự đang nghĩ về kỉ niệm trung thu với Mỹ Quyên. Bình thường có thể lúc có lúc không, nhưng đến lễ hay dịp nào đó thì chắc chắn cậu sẽ được sáng khoái chịch cô bạn nóng bỏng, nhưng năm nay có lẽ không còn như vậy rồi. Nghĩa nhanh chóng tìm cách lấp liếm sự bối rối: Cậu cũng đi Long An à?

Đương nhiên. Hoạt động này do câu lạc bộ của tôi tổ chức

Cậu cũng biết thương người nh?, Nghĩa trưng ra vẻ mặt mỉa mai, tỏ vẻ bất ngờ trước tấm lòng nhân ái của Đông.

Tôi là người có tấm lòng bao la vĩ đại, cậu là kẻ thấp kém đương nhiên không nhìn ra được, Đông vênh mặt làm thái độ xem thường người bên cạnh.

Nghĩa không khỏi bật cười trước thể hiện kiêu ngạo này. Mỗi lần nói tới lĩnh vực gì cậu cũng vênh mặt lên như vậy. Cậu tỏ ra khiêm tốn một tí thì mọi người sẽ không nhìn thấy khí chất của cậu à?

Cậu ở không có thể đi cùng bọn tôi. Ngoài ngạo mạn, ngông cuồng, quấy rối, dâm tà ra cũng nên làm vài chuyện tốt chứ

Đối với cậu tôi đã khoan nhượng lắm rồi, chỉ có tí xiu dâm tà thôi, sao cậu dám gom hết thói xấu cho tôi chứ? Cùng với tiếng lòng vỡ vụn, trong chớp mắt Nghĩa đã đem cổ tên nhóc kiêu ngạo kẹp vào cánh tay sắt đá của mình, mặc cho hấn gãy dũa, cổ nén tiếng la vang lên trong lớp học.

Bánh chín rồi, cho cậu ăn trước đây

Đối với Nghĩa mà nói đây là vinh hạnh cậu ban cho người kia vì trước giờ cậu chưa làm cho ai ăn cả. Chiếc bánh đầu tiên này ý nghĩa vô cùng, phải là người cậu rất xem trọng mới được ăn thứ thức ăn quý giá có một không hai như vậy.

Cậu muốn tôi thử độc chứ gì, Đông đưa ánh mắt nghi hoặc về phía Nghĩa, dường như không hề cảm nhận được tấm lòng thành mà Nghĩa dành cho mình.

Mặt Nghĩa đột nhiên tối sầm lại, cẩu gắt rút tay đang cầm bánh về, làm vẻ mặt khinh khỉnh đưa bánh vào miệng. Vậy tôi ăn hết.

Tay vừa đưa đến miệng đã bị một bàn tay nắm lấy, chiếc bánh chạm vào môi mỏng tưởng chừng đã có thể về đích trong chớp mắt bị tước đoạt về tay người khác. Nhưng tôi vẫn muốn ăn. Tôi phải là người đầu tiên ăn bánh của cậu chứ, Đông thích thú ném bánh vào miệng mình, vừa nhai vừa vui vẻ nhìn mặt người bên cạnh đang thay đổi từng giây.

Tôi phải là người ... đầu tiên ... của cậu, người ... của cậu, câu nói của Đông đang bị cắt xén không thương tiếc. Vẻ mặt Nghĩa biến chuyển không ngừng nghỉ, từ gắt gỏng sang ngạc nhiên, đơ ra, vui vẻ rồi bừng sáng thật rạng ngời.

Nghĩa lúc nào cũng hùng hổ, dòn dập, cứ tưởng mình là người chủ động nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược, ngay từ đầu cậu đã bị Đông đưa vào thế hoàn toàn bị động. Cậu ta nói một câu có thể làm cậu bức mình, chỉ cần một câu nói tiếp theo cậu đã vui vẻ trở lại. Lúc cậu ta lạnh lùng, cậu như lạc ở bắc cực xung quanh toàn băng giá nhưng lúc cậu ta ấm áp, băng tuyết cũng lập tức tan chảy.

Tuy sự thật có hơi đau lòng nhưng Nghĩa vẫn nhẹ nhàng chấp nhận, dù là ai chủ động thì cậu ta vẫn ở đó, vẫn bên cạnh nắm giữ tâm trạng cậu, vẫn sẽ là người ... của cậu.

Mặt dày: Tối nay cậu rảnh không?

Đông Đông: No. Tôi phải đi dạy thêm

Mặt dày: Bình thường cậu vẫn đánh liên mình mà

Đông Đông: Lúc trước là đầu năm tôi chưa muốn dạy. Giờ tôi có hứng dạy lại rồi

Mặt dày: Buổi tối làm gì còn xe buýt cho cậu đi?

Đông Đông: Tôi đi grab, lượt đi lượt về tầm 40k

Mặt dày: Cậu dạy một buổi được bao nhiêu mà lại tốn tiền xe như vậy?

Đông Đông: 250k

Mặt dày: Lê Tuyền dạy có 180k, cậu ăn cướp à?

Đông Đông: Có người chịu cho tôi ăn cướp là được rồi ha ha

Mặt dày: Tôi không có việc làm, cậu gọi tôi đưa đón rồi trả cho tôi như grab đi!!!

Đông Đông: Để tôi cân nhắc

Mặt dày: Không phải cậu có tấm lòng bao la vĩ đại, yêu thương mọi người sao?

Đông Đông: Tôi chỉ yêu thương mọi người

Mặt dày: Cậu ...

Đông Đông: Ha ha

Mặt dày: Đi mà, cậu giàu như vậy để tôi đói khát mà chịu được sao?

Đông Đông: Tôi chịu được

Mặt dày: ...

Đông Đông: Cậu thích thì tới qua chờ tôi, 6h30

Mặt dày: OK

Tắt ứng dụng zalo, Nghĩa bấm số điện thoại quen thuộc, màn hình hiện lên dòng chữ Văn Vũ.

Anh chuẩn bị cho tôi một chiếc xe máy đời cũ nhưng di chuyển thoải mái chút, trong chiều nay nha

OK. Một tiếng nữa có xe, loa điện thoại phát ra một giọng nam đầy mạnh mẽ.

Nghĩa cúp máy, mỉm cười mãn nguyện đi vào phòng tắm, chuẩn bị cho công việc mới của mình: xe ôm.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hạnh phúc giản đơn

Chiếc wave đời cũ dừng trước cửa phòng trọ, nơi Đông đã đứng đợi từ trước. Hôm nay Đông vẫn mặc áo thun, quần jeans, mang loại giày phổ thông nhưng đều là hàng chất lượng hơn thường ngày, đồng nghĩa với việc trông gọn gàng, trẻ trung hơn và dĩ nhiên là đẹp thêm một bậc.

Cậu có tin tôi ngồi lên là gây làm đôi không?, Đông giả bộ làm mặt chề bai.

Ít ra còn có xe để đi. Cậu không có xe còn đòi hỏi gì, Nghĩa vui vẻ trả lời, tâm tình cậu đang rất tốt.

Cậu đi xe này đòi thu phí ngang grab mà dám nói tôi ăn cướp, Đông cười ra hơi gió, tỏ vẻ mỉa mai rồi vui vẻ ra sau xe.

Coi như cậu ăn cướp của người ta rồi chia cho tôi thôi ha ha

Nghĩa đợi Đông yên vị phía sau rồi rồ ga chạy, đây là xe lâu đời nên âm thanh cũng rất sống động, dường như có thể cân được hàng loạt xe đi kế bên. Chân dài của hai chàng trai bỗng nhiên thành thứ hàng hóa công kênh vắt hai bên chiếc xe thấp tẹt, người ngoài nhìn vào lại càng thấy dài hơn. Tuy nhiên nên càng mờ thì nhân vật chính lại càng rõ nét, Nghĩa và Đông ngồi trên chiếc xe thấp bé cũ kỹ trở nên nổi bật khác thường, khác thường theo đúng nghĩa khác thường.

Cậu có xe sao bình thường phải đi xe buýt vậy?, Đông hơi đưa người về phía trước, phát ra âm trầm đủ nghe.

Tôi không thích chạy xe, muốn đi xe buýt giống cậu, Nghĩa trả lời nửa đùa nửa thật.

Không thích thì chờ tôi đi làm gì?

Vì mưu sinh ha ha

Cậu nói tôi đừng làm thứ không thích, nhớ không?

Nghĩa im lặng một hồi, cậu đang vui mừng vì Đông nhớ lời cậu nói, vui mừng vì Đông quan tâm đến mình, bất giác nói: Tôi thích chờ cậu hơn

Ai chẳng thích chờ tôi. Chờ tôi là vinh hạnh cả đời của cậu, Đông cười lớn, không hề nghĩ đến ý nghĩa nào khác của câu nói kia.

Nói nhảm một hồi cũng đến được nơi cần đến, một trung tâm nhỏ nằm trên một con đường nhỏ nhưng học sinh ra vào khá tấp nập. Đông đã bắt đầu dạy ở đây được một năm, tuy là sinh viên nhưng mức lương hiện tại là khá cao vì hiệu quả mà cậu mang lại. Năm ngoái cậu dạy hai lớp, tất cả học sinh đều trên đạt điểm trung bình trên 8.0, nhờ đó khóa sau trung tâm thu hút thêm được một lượng học sinh đáng kể, cậu cũng coi như có chút danh tiếng. Nghĩa dắt xe vào trong trước ánh mắt ngạc nhiên của Đông.

Cậu vào làm gì?

Tôi vào xem cậu dạy, Nghĩa trả lời như đây là một việc rất hiển nhiên.

Sắc mặt Đông lập tức tối đen. Cậu là xe ôm hay là hiệu trưởng vậy? Lớp tôi cậu muốn vào là vào à?

Nhưng bây giờ tôi không biết đi đâu. Cậu nhờ tôi ngoài này hít khói chịu sương sao? Tên mặt dày không biết xấu hổ, đem bộ mặt đáng thương giả tạo trưng ra.

Đông nghiêng răng vừa định vung đấm lên đã bị cản lại bởi âm thanh ngọt ngào phát ra từ phía sau: Con chào thầy

Đông lập tức mỉm cười quay về phía âm thanh phát ra. Ừ chào con

Đứa nhóc vừa đi Đông liền thay đổi sắc mặt quay về hướng cũ. Con chào thầy. Lại trở về nét mặt nhân từ đức độ, Đông quay về phía sau: Ừ ngoan, vào lớp đi. Rồi lại đen mặt quay về tên mặt dày.

Cậu thấy mệt không?, Nghĩa cười cợt trêu chọc kẻ lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng.

Tôi mệt thì cậu có vẻ không?

Tôi sẽ không làm gì ảnh hưởng đến cậu đâu. Tôi chỉ ngồi im lặng trong góc thôi, Nghĩa làm mặt rất thương tâm.

Đông không thích là một chuyện nhưng nếu người này thật sự đứng đợi ở ngoài thì cậu không nỡ, đành thở dài một tiếng rồi quay lưng đi vào. Nghĩa liền nở nụ cười đắc ý theo sát phía sau.

Nghĩa thật sự làm đúng những gì mình đã nói, rất ngoan ngoãn ngồi trong góc lớp chăm chú nhìn người đứng trên bục giảng, người này hoàn toàn khác với người vừa nãy ngồi sau lưng cậu. Cậu đã hiểu vì sao Đông lại có mức lương khác Lê Tuyền như vậy, đám nhóc này năm ngoái đã được cậu ta dẫn đi trước chương trình của cả học kì tiếp theo, cách giảng của cậu ta rất lôi cuốn, bản thân cậu là người có kỹ thuật giảng dạy khá tốt cũng bị cuốn vào mạch giảng của cậu ta. Cậu ta lồng ghép đạo đức và mọi thứ xung quanh vào bài dạy, có lúc hiện đại, có lúc sến sẩm nhưng tổng thể bài giảng là một mạch thống nhất lôi kéo từ đầu đến cuối. Nghĩa mãi khen Đông có cách dạy khiến người khác không thể dứt ra mà quên rằng chính bản thân Đông cũng đã khiến cậu không thể dứt ra rồi.

Nghĩa vui vẻ trở về chung cư sau khi kết thúc ngày đầu tiên làm việc suôn sẻ, tòa chung cư này nằm trong khối tài sản do Nghĩa đứng tên. Nghĩa đã trở thành một cổ đông lớn của tập đoàn địa ốc do ba cậu đứng đầu từ khi thừa kế toàn bộ số tài sản mẹ cậu để lại gồm số tiết kiệm, bảy phần trăm trên tổng số cổ phiếu của tập đoàn chưa kể tòa chung cư cao cấp này. Từ ngày mẹ mất, Nghĩa dọn về căn hộ ở lâu chín sống một mình, hoàn toàn không muốn gặp mặt người ba vô trách nhiệm với gia đình. Tuy gọi là sống một mình nhưng có một nhóm vệ sĩ luôn túc trực bên dưới chung cư, đứng đầu đám người này là Văn Vũ, người duy nhất có thể vào căn hộ 901, vệ sĩ thân cận của Nghĩa.

Văn Vũ là một chàng thanh niên hai bảy tuổi, có vóc người tương đương với Nghĩa nhưng chắc chắn và mạnh mẽ hơn, vô cùng kiêu ngạo, tính tình cũng điềm đạm bình tĩnh hơn chủ nhân của mình. Văn Vũ về với Nghĩa từ ngày phụ nhân qua đời, là người luôn bên cạnh Nghĩa trong khoảng thời gian khó khăn nhất. Cậu là người duy nhất chứng kiến lần yếu đuối, suy sụp hiếm hoi của vị đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất, tuy lúc đó cậu không thể ngăn cản Nghĩa sống buông thả nhưng vẫn cố gắng khuyên nhủ từ từ, bảo vệ cậu ta khỏi những thành phần xấu trong lúc ăn chơi, mang thân xác cậu ta an toàn trở về, cùng cậu ta chia sẻ những tâm sự dầm nước mắt.

Nghĩa hoàn toàn nhận thấy được sự tận tụy của Văn Vũ, đem cậu ta làm vệ sĩ thân cận của mình. Cậu biết Văn Vũ đối với mình không phải là loại quan hệ phục dịch thân chủ để kiếm tiền, mà là thật lòng quan tâm, toàn tâm toàn ý bên cạnh mình suốt bốn năm qua. Nghĩa từ lâu đã xem Văn Vũ như một chỗ dựa cho cậu sau khi tung hoành quấy phá khắp nơi, một người luôn đứng phía sau trong tư thế sẵn sàng dù cậu có đối đầu với bất kì ai, là một người anh thật sự.

Văn Vũ mặc quần tây và giày tây đen, sơ mi trắng bỏ ngoài quần, tay áo xắn lên nửa cánh tay ngồi trên sofa chơi game, thấy Nghĩa mở cửa liền khẽ đưa mắt sang gật đầu chào rồi đưa mắt trở lại với màn hình lớn, nơi đang diễn ra trận đấu gay cấn giữa cậu và một nhân vật võ nghệ cao cường. Nghĩa thả mình bên cạnh Văn Vũ, tựa đầu ra phía sau nhìn lên trần nhà, tâm tình thoải mái nở nụ cười rất tươi. Hôm nay cậu vừa đưa Đông đi dạy, vừa thoải mái nhìn Đông trong một tiếng ba mươi phút mà không bị cậu ta quay qua lờm một cái, lúc về còn ăn đêm cùng Đông, không biết từ lúc nào tâm trạng cậu có thể tốt một cách đơn giản như vậy.

Văn Vũ đặt bộ điều khiển xuống bàn, không nói lời nào đưa bàn tay cứng cáp đặt lên trán người bên cạnh. Nghĩa vẫn giữ nguyên tư thế, vui vẻ bật cười: Đạo này tôi thật sự rất vui

Văn Vũ thu tay về, khoe môi lộ ra vẻ hạnh phúc. Đã lâu lắm rồi cậu không thấy Nghĩa thật sự cười như vậy, đây là nụ cười từ trong đáy lòng vui vẻ phát ra, Nghĩa rõ ràng đã tìm được niềm vui của mình.

Trễ rồi. Anh về nghỉ đi. Mất công ghê anh đợi ở nhà trách tôi ha ha, Nghĩa vẫn ngửa mặt hướng lên trần nhà, tâm trạng dường như không thể nào thay đổi được.

Cậu ngủ ngon, Văn Vũ đứng dậy đưa tay nhấc áo khoác đen đang vắt bên thành sofa, quay lưng bước ra cửa. Nghĩa đã an toàn trở về, lại còn vui vẻ nữa, cậu đã có thể an tâm nghỉ ngơi.

Xe chạy tốt lắm, Nghĩa nói với theo.

Văn Vũ không quay đầu lại, bước chân vẫn hướng về cửa, đưa tay lên vẫy nhẹ để lại tên nhóc đắm chìm trong niềm vui của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Về nhà

Tối hôm sau, Nghĩa đứng trước cửa nhà trọ từ rất sớm, lần này cậu quyết không để Đông phải đợi nữa. Mười lăm phút sau, môi mỉm vui vẻ nhếch lên khi thấy bóng người cao cao từ xa bước đến, đúng là khi người ta thích ai đó thì cho dù nhìn với góc độ nào cũng cảm thấy tự nhiên thích thú.

Cậu làm gì đến sớm vậy?, Đông dùng tay vịn vai người ngồi trước, một chân bước qua yên xe.

Tôi muốn ăn tối

Tôi ăn rồi

Đừng có qua mặt tôi. Hôm qua bụng cậu sôi sùng sục, chắc chắn cậu rất lười ăn

Quả thật từ khi đi dạy Đông rất lười ăn tối vì vốn dĩ cậu đã không thích ăn một mình cũng không thích ăn quá sớm nên tỉ lệ bỏ bữa gần như là một trăm phần trăm, sau khi đi dạy về cũng chỉ ăn qua quýt vài món lót dạ coi như đủ chất dinh dưỡng. Đột nhiên bị nắm thóp khiến Đông không được thoải mái.

Tôi không muốn ăn, Đông bắt đầu cố chấp

Vậy cậu ngồi xem tôi ăn thôi, ăn xong tôi đưa cậu đến trung tâm

Nói là như vậy nhưng đến quán ăn Đông làm việc còn nhiệt tình hơn cả người rửa. Hai phần ăn được mang ra, Nghĩa gấp thức ăn bên mình sang cho Đông đều được xử lý sạch sẽ.

Cậu không muốn ăn đã như thế này. Muốn ăn chắc sập quán người ta rồi, Nghĩa trêu ghẹo con heo trước mặt, nhìn cậu ta ăn thật sự rất ngon miệng.

Tôi sợ cậu ăn một mình buồn thôi, Đông lãnh đạm lấy khăn giấy lau miệng, không quan tâm đến sự vui vẻ của người đối diện, hất mặt về phía chiếc xe dựng bên đường ra hiệu: Ăn xong rồi.

Vừa đến trước trung tâm, Đông bị một âm thanh quen thuộc níu lại.

Ê con ch... A a, Quốc Trường chưa kịp gọi hét câu đã bị Minh Phuong nắm tai xoắn một vòng.

Ở đây cậu là thầy giáo đấy, Minh Phuong phát ra âm thanh qua kẽ răng, nhắc nhở cho người kế bên nhớ thân phận của mình.

Cậu cũng giữ chút thể diện cho thầy giáo chứ, Quốc Trường nhăn nhó đem tay cố gỡ bàn tay độc ác ra khỏi tai mình.

Đông chỉ biết cười cảm thông cho người tri kỷ đã chấp nhận cuộc sống bị áp bức. Quốc Trường và Minh Phuong do Đông giới thiệu đến đây, cả hai đã dạy được nửa năm, phụ trách các lớp cấp hai.

Nghĩa mới dạy ở đây à?, Quốc Trường đưa mắt về phía Nghĩa đang dắt xe vào trong.

Không, tài xế của tao thôi, Đông tỏ vẻ rất tâm đắc, dù sao có tài xế riêng vẫn oách hơn đi grab.

Tài xế sao không về mà dắt xe vào làm gì? Đừng nói nó tâm huyết đến mức ngồi đợi mày nha, Quốc Trường có phần hơi khó hiểu.

Fan hâm mộ tao thôi, ngồi học hỏi kinh nghiệm giảng dạy

Cái gì?, đến lượt Minh Phương ngớ ngàng. Từ khi nào cậu cho người khác xâm nhập vào thánh địa của mình vậy?

Việc Nghĩa có thể thoải mái ngồi trong góc lớp tưởng như là việc bình thường nhưng thực chất đã là một kì tích. Ngoại trừ các tiết tập giảng hay chia sẻ kinh nghiệm trên trường, khi Đông trực tiếp đứng lớp thì tuyệt nhiên không muốn ai vào làm phiền cậu và học sinh của mình. Năm ngoái, quản lý trung tâm muốn dự giờ liền bị Đông cự tuyệt, bảo cô ta có thể thoải mái đứng ngoài cửa sổ làm gì mình thích, sau đó phải khó khăn lắm mới thỏa hiệp được vào lớp một tiết đầu tiên. Đối với Đông, lớp học là thánh địa, nếu không có sự kiện gì đặc biệt thì có thể nói là bất khả xâm phạm.

Quốc Trường đưa tay sờ trán Đông, vẫn bình thường, đưa tay xuống sờ soạn cơ thể, vẫn đàn hồi tốt, không bị sốt, cơ thể cũng bình thường sao lại có thể bất thường như vậy? Quốc Trường và Minh Phương nhìn nhau rồi quay sang nhìn Đông với ánh mắt dò xét.

Đông cảm thấy thật tức cười trước biểu hiện này dù bản thân cậu cũng không thể tin mình lại dễ dàng phá bỏ nguyên tắc như vậy.

Đến giờ vào lớp rồi, Nghĩa từ trong vọng ra, bàn tay ngửa lên ngoắc ngoắc.

Đi thôi, Đông đánh mắt về phía lớp học rồi quay mặt bước đi. Cặp đôi trẻ nhanh chóng quên đi ngớ ngàng, nổi bước về lớp của mình.

Nghĩa rất tận tụy với công việc vinh dự cả đời, ngoài thỉnh thoảng gặp gỡ anh em chiến hữu, một ngày của Nghĩa chỉ có ba việc cơ bản: ban ngày đi học, buổi tối đưa đón Đông, cùng Đông ăn khắp các nẻo đường, chung quy cũng cũng chỉ quanh quẩn bên một người. Những việc tưởng chừng nhàm chán như vậy nhưng đối với Nghĩa lại là cách tận hưởng niềm vui.

Hôm nay cũng như mọi ngày, sau khi xuống xe buýt Nghĩa hớn hờ về chung cư chuẩn bị. Vừa đến nơi đã thấy Văn Vũ đứng đợi, vẻ mặt Nghĩa lập tức lạnh tanh, cảnh tượng này chưa bao giờ là tốt đẹp.

Chủ tịch gọi cậu về ăn cơm, chàng thanh niên cao lớn vận nguyên bộ đồ đen lịch sự gật đầu chào.

Đợi tôi một lát. Nghĩa lạnh lùng bước thẳng vào thang máy, người kia theo sát phía sau.

Mỗi lần nhắc đến Trần Trọng Tín, ba của Nghĩa, cả Nghĩa và Văn Vũ đều không thấy thoải mái chút nào.

Văn Vũ ngồi trên sofa thâm vui mừng vì hôm nay Nghĩa dễ tính lạ thường, có vẻ tâm trạng đang rất tốt. Bình thường nếu có việc gì liên quan đến chủ tịch, đại thiếu gia đều cự tuyệt không đi khiến bao nhiêu kẻ dưới phải khốn đốn. Mỗi lần như vậy Văn Vũ lại phải đích thân năn nỉ, khuyên nhủ thật tốn không ít sức lực. Nghĩa bước ra từ phòng tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn trắng che từ bụng dưới đến đầu gối để lộ ra thân hình hoàn mỹ còn đang ẩm hơi nước, vật giữa hai chân đang trong trạng thái bình thường vẫn có thể hằn rõ lên lớp khăn mỏng manh. Văn Vũ mở tủ lấy ra một bộ đồ đưa cho Nghĩa, tự giác cảm thấy sảy lên hướng về mái tóc ướt nhẹp trong lúc Nghĩa mặc đồ. Kéo khóa quần lên tóc cũng vừa khô, Nghĩa đi thẳng xuống xe lên đường đến nơi chán ghét nhất, nơi từng được gọi là nhà.

Văn Vũ như mọi khi, vừa lái xe vừa tổng quát về tình hình gần đây cho Nghĩa.

Không cần đâu, Nghĩa cắt ngang mạch báo cáo của Văn Vũ, Hôm nay tôi sẽ xử sự thật bình tĩnh.

Văn Vũ thoáng chút ngạc nhiên nhưng cũng im lặng lái xe.

Nghĩa ngồi sau nhả một tin: Hôm nay tôi có việc, cậu tự bắt xe đi. Bỏ điện thoại vào túi, Nghĩa đưa mắt nhìn vô định ra cửa xe, ánh mắt đen sâu thăm chất chứa bao điều không được nói ra.

Dạo này có gì bất ổn không?. Trần Trọng Tín phá tan bầu không khí ảm đạm trong bữa cơm.

Vẫn bình thường, chung cư vẫn chưa cháy, mặt Nghĩa không hề thể hiện thái độ gì, từ tốn gấp thức ăn đưa vào miệng, từ tốn nhai, từ tốn nuốt, không hề nhìn hai người đối diện nửa cái.

Trần Trọng Tín đã quen với thái độ ngổ ngược của thằng con bất trị, những câu nói như vậy dường như đã quá quen tai.

Ba có gì muốn nói thì nói luôn đi, Nghĩa không muốn phải dây dưa ở đây.

Chủ nhật này đi Lan chính thức về đây với ba. Trần Trọng Tín nói rất nhẹ nhàng nhưng Nghĩa lại nghe như tiếng nổ bên tai.

Nghĩa dừng mọi động tác trong tích tắc nhưng sắc mặt vẫn giữ nguyên vẻ điềm tĩnh.

Dù sao cũng không liên quan đến con, Nghĩa ôn nhu trả lời.

Từ hôm đó con nên đổi cách xưng hô đi

Nghĩa dừng đĩa, nhếch môi tỏ rõ sự khinh thường. Trong bốn năm, ba có thể có vợ mới nhưng con chưa thể có mẹ mới được.

Sắc mặt Trần Trọng Tín trông rất khó coi. Ngọc Lan thấy lại sắp xảy ra chiến tranh, đưa tay qua quàng lấy cánh tay Trần Trọng Tín, nhẹ giọng can ngăn: Ông đừng gấp. Dù sao con và tôi cũng chưa thân quen, đâu thể ngày một ngày hai thay đổi cách xưng hô được. Nói rồi lại quay về phía Nghĩa nhẹ nhàng, Ân cơm thôi con.

Con no rồi, không còn chuyện gì con xin phép về trước, Nghĩa đứng dậy nhìn về phía Trần Trọng Tín gật đầu chào rồi quay lưng bước nhanh ra cửa.

Văn Vũ đã mở cửa xe từ trước, đợi Nghĩa bước vào liền đánh xe đi, giảm tối đa thời gian ở nhà Trần Trọng Tín. Lão Tín hôm nay không ảm ỉ khó dễ như mọi khi vì Nghĩa cũng đã không còn như lúc trước. Trước đây mỗi lần nhắc đến Ngọc Lan, Nghĩa liền nhất quyết không chấp nhận, tuyệt nhiên căng thẳng với lão Tín. Dường như bây giờ Nghĩa đã có cái nhìn đơn giản hơn về việc này, chỉ cần không dính líu gì tới cậu, lão Tín có cười cả chục người về cũng chẳng sao, dù sao mỗi người cũng có một ý thích riêng. Hơn nữa nếu lão thấy vui thì có lẽ cũng chẳng đã động gì đến cuộc sống cậu nữa. Nghĩ đến thời gian sắp tới không bị lải nhải chuyện kinh doanh này nọ, tâm trạng cậu có phần cải thiện.

Rút điện thoại ra, Nghĩa mỉm cười khi nhận được tin nhắn: Trừ một tháng lương

Đây là lần đầu tiên trong bốn năm qua Nghĩa và lão Tín không lớn tiếng với nhau, Nghĩa cũng không chửi rủa khi rời khỏi nơi gọi là nhà. Văn Vũ nhìn qua gương xe thăm dò, hai bên lông mày khẽ kéo lại gần nhau, Cậu thật sự đang thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tôi thích cậu

Hôm nay là mười ba tháng tám âm lịch, nhóm tình nguyện viên hơn bốn mươi người kéo xuống Long An tổ chức trung thu cho các em nhỏ. Đồng mượn ủy ban xã, trang trí theo phong cách thật cổ tích đón các bé đến vui chơi. Từng cái bánh, từng phần quà được phát ra là từng vẻ mặt hạnh phúc của các bé cũng như của đội tình nguyện. Mọi người ở đây đều chung một mục đích mang lại niềm vui cho trẻ em nơi xã nghèo, những trái tim thiện nguyện lúc này cảm thấy thật ấm áp.

Sau khi chương trình của các em nhỏ kết thúc là lúc chương trình của người lớn bắt đầu. Bàn ăn do xã chuẩn bị chiêu đãi nhanh chóng được dọn giữa sân ủy ban, đoàn tình nguyện và ủy ban xã, xã đoàn cùng nhau vui vẻ. Bên trên còn có sân khấu, chương trình văn nghệ cây nhà lá vườn diễn ra vô cùng vui nhộn. Ban đầu là xen kẽ các tiết mục của xã với tiết mục của đội tình nguyện, xã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, biểu diễn góp vui mà chuẩn bị trang phục rất hảnh hoi. Khi rượu đã ngà ngà thấm, các nam thanh nữ tú tranh nhau cướp sân khấu, không còn kịch bản, không cần MC, cả đám già trẻ lớn bé hòa nhau lên trên nhảy nhót ca hát tạo nên bầu không khí rộn rã náo nhiệt. Đồng cũng không ngoại lệ, vì ngồi cùng bàn với xã nên bị chuốc rượu ngắt ngư, không còn biết hình tượng là gì, cứ thế nhảy lên quẩy chung với cả đám, không quên kéo theo Nghĩa.

Nghĩa cùng Đồng nhanh chóng hòa vào đám đông. Đây là lần đầu tiên không phải ở nơi có ánh đèn hào nhoáng, không phải ở nơi tiếng nhạc đập đến chấn động màng nhĩ mà Nghĩa có thể thoải mái nhảy nhót cười đùa, mọi tạp niệm lúc này đều không còn, chỉ còn những con người đang cùng nhau vui vẻ.

Tiệc đã tàn, bên xã giao lại ủy ban cho Đồng sử dụng. Tình nguyện viên vây thành vòng tròn giữa sân hát những bài hát tập thể, kể chuyện cho nhau nghe. Thời gian này, đi đâu cũng là những câu chuyện chia sẻ về quãng thời gian đại học của các anh chị khóa trước truyền lại cho các em khóa sau. Đây là những câu chuyện được kể đi kể lại không biết bao nhiêu lần, nhưng đối với sinh viên năm nhất mà nói là những thứ hoàn toàn mới mẻ, những điều vô cùng thú vị.

Đồng bị rượu làm cho choáng váng nên ra ghế đá phía xa lẳng lẽ nhìn lũ nhóc vui vẻ. Trong tâm trí say xỉn của cậu những hồi ức, những suy nghĩ cứ đua nhau chạy qua. Ngày đó cậu đã chuẩn bị tinh thần rất kỹ, nhưng đến ngày mẹ thật sự ra đi, cậu vẫn không thể đứng vững, trong người cậu từ đó tựa như kỷ băng hà. Lên đại học được tiếp xúc với nhiều người, tham gia nhiều hoạt động cậu mới dần dần hồi phục. Sau những lần đến trại trẻ mồ côi hay trung tâm bảo trợ trẻ em, cậu nhận ra giá trị của cuộc sống là do chính mình quyết định.

Các em nhỏ hoàn cảnh bao nhiêu khó khăn vẫn vui cười được, ánh mắt vẫn ánh lên sự ngây thơ tinh khiết, tại sao bản thân mình nền tảng tốt hơn các em lại phải mang nỗi niềm trong lòng.

Mình không phải đang vui dập bản thân, không cho bản thân cơ hội tỏa sáng sao?

Bằng sự giác ngộ từ các em nhỏ cũng như tinh thần tự sướng của bản thân, Đồng đã có thể vực dậy mà sống một cuộc sống hoàn toàn có ích cho đến hôm nay. Đồng khẽ mỉm cười vì lũ nhóc đang ngồi bên kia sắp tới sẽ tiếp bước mình mang tấm lòng ấm áp đến cho các em nhỏ.

Đây là đêm trung thu vui nhất của tôi, Nghĩa bước đến ngồi cạnh Đồng, mắt nhìn về phía xa tối đen, môi mỏng nhếch lên mang theo sự vui vẻ.

Các hoạt động như này rất vui. Mọi người đều chân thật với nhau, không suy nghĩ gì chỉ đơn giản là cùng làm việc tốt cùng vui với nhau thôi, Đồng đã rất say, giọng nói không còn như bình thường.

Sắp tới tôi sẽ tiếp tục tham gia câu lạc bộ của cậu, Nghĩa quay sang hào hứng.

Cậu không hợp đâu, giọng Đông lẽ nhè tăng lớn thêm một bậc.

Tại sao?

Tôi vừa nói rồi, mọi người ở đây đều thật lòng với nhau.

Nghĩa bị lời này của Đông làm cho chột dạ.

Cậu ta đã biết gì sao?

Tôi cũng ...

Sao cậu phải giấu chuyện buồn bực trong lòng?, Đông cắt ngang không cho Nghĩa giải thích.

Tôi vui thật mà, Nghĩa chống cự yếu ớt.

Hôm trước cậu không đưa tôi đi dạy, cả ngày hôm sau cậu ở bên cạnh tôi từ sáng đến tối mà không hề đề cập gì. Đến tận lúc này tôi kéo cậu lên đó mới có thể thấy cậu thoải mái một chút. Cậu ôm lấy nỗi buồn làm gì vậy?, Đông nói với giọng điệu say xin, không hề biết câu nói của mình có sức công phá lớn như thế nào.

Bên trong Nghĩa tựa như mở đại nhạc hội mùa xuân. Cậu không ngờ tên nhóc này ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng lại âm thầm quan tâm mình như vậy. Rõ ràng cậu đã chôn rất kĩ tâm tình nhưng vẫn bị người này dễ dàng nhìn ra. Cậu quan tâm đến tôi như vậy cũng có nói ra đâu mà giờ lại đi trách móc tôi chứ.

Nghĩa lúc này cảm động đến không thể nghĩ được gì nữa, dường như tim cậu đã không còn nghe lời, cứ thế đập loạn lên.

Nghĩ lại tôi và cậu gặp nhau chưa được bao lâu sao cậu có thể nói gì cho tôi được, tôi bị ảo tưởng sức mạnh rồi ha ha, Đông chợt bật cười mang Nghĩa trở về với thực tại.

Tôi không muốn cậu phải buồn vì tôi.

Cậu không nói tôi mới buồn đấy, Đông quay sang vung tay đâm vào ngực Nghĩa, một cái đâm vô cùng tình cảm, tay cậu cơ bản không còn vận sức được nữa.

Sau này tôi sẽ nói tất cả với cậu. Được chưa?

Cậu còn dám nói. Cậu giấu tôi. Cậu tính qua mặt tôi đến bao giờ?, giọng lẽ nhè, mặt ửng đỏ nhưng thái độ của Đông lại rất nghiêm túc.

Nghĩa chợt cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác lo sợ ập tới. Cậu gượng gạo tỏ ra bình thường, quay sang cố ý đỡ Đông đứng lên: Cậu say rồi, vào phòng nghỉ thôi.

Cánh tay Đông không chút sức lực hất tay Nghĩa ra. Cậu xem tôi là gì?

Tên nhóc này đến lúc say xin vẫn cố hỏi khó người khác. Nghĩa thật sự không biết được cậu đối với Đông là loại tình cảm gì. Rõ ràng cậu thích Đông nhưng mối quan hệ này là gì? Chắc chắn không phải là bạn vì cậu chưa từng có cảm giác này với bạn, nhưng người yêu thì ... vô lý.

Sao cậu cứ qua mặt tôi như vậy? Tôi biết hết. Tôi biết mọi thứ, về mặt Đông rất khó chịu, hiện rõ sự buồn bực.

Nghĩa như ngừng thở, cơ thể hoàn toàn bất động.

Sao cậu không hỏi tôi biết gì? Cậu hỏi đi.

Cậu biết gì?

Tôi biết mọi thứ, tôi nói rồi mà.

Nghĩa lắc đầu bất lực với tên say xin này. Bên trong cậu rốt cuộc có bao nhiêu con người chứ? Lúc thì tôn nghiêm đạo mạo, lúc thì con nít ngốc nghếch, giờ lại thành ra bộ dạng ngớ ngẩn như thế này.

Tôi đỡ cậu vào phòng nghỉ ngơi. Có gì mai nói, Nghĩa dìu Đông đứng dậy nhưng người Đông mềm oặt ra, rượu đã ngấm sâu hơn.

Nghĩa chống Đông trên lưng, từ từ bước đi. Đông nhắm mắt thở đều. Hơi thở nóng hổi phả đến cổ cùng mùi rượu xộc vào mũi nhưng Nghĩa lại cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Cậu nói xem, cậu xem tôi là gì?, Nghĩa đưa mắt nhìn trắng trợn vành vạch thì thầm.

Tôi hỏi cậu trước. Đừng thấy tôi say xin rồi bắt nạt, tên nhóc nằm vắt vẻo trên lưng Nghĩa là nè.

Nghĩa hơi giật mình vì nghĩ Đông đã ngủ rồi.

Sao cậu say xin nhưng vẫn tỉnh ranh như vậy? Lúc này không phải còn rất ngốc nghếch sao?

Tôi không biết là gì nhưng tôi thích cậu, Nghĩa phát ra giọng trầm nhẹ nhàng, đủ để người trên lưng nghe được.

Đông ti đầu sát vào cổ Nghĩa, thở đều, trên môi khẽ mỉm cười.

Này. Tôi nói rồi sao cậu không nói?, Nghĩa xóc người, cố ý lay Đông dậy nhưng bất thành. Ai cho cậu ngủ hả?.

Đông khẽ ậm ừ rồi thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau Đông tỉnh dậy thì mọi người đã ra ngoài rửa mặt ăn sáng, phòng nghỉ chỉ còn lại Nghĩa ngồi kế bên. Dường như Đông đã quên hết chuyện đêm qua, lập tức đem mắt lờm sang bên cạnh: Sáng sớm đã bị về mặt gian ác của cậu hù dọa.

Tám giờ rồi, có mình cậu thấy sớm thôi, Nghĩa đứng lên đưa một tay về hướng Đông.

Đông găm giữ nắm tay Nghĩa kéo thân mình dậy, cố ý siết bàn tay thật chặt trả đũa nhưng không hiệu quả. Tay Nghĩa to và cứng hơn cậu một bậc khiến cậu tự rước nhục về cho mình.

Sau khi trở về, confession của trường lại dậy sóng: hai khoa chuẩn bị tiệc mừng đi nè, kèm theo ảnh hai chàng trai đang ngon giấc, mặt hướng vào nhau, hai mũi cách nhau chưa đến 5cm, biểu hiện rất chỉ thừ thái.

Hai ngày sau Mỹ Quyên trở về.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hai nét chữ khác nhau

Nghĩa vừa mở cửa, chưa kịp nhận thức điều gì đã bị một bóng người ập vào. Mỹ Quyên sà vào lòng Nghĩa ôm thật chặt, sau khi định hình được chuyện gì xảy ra cậu cũng đưa tay lên ôm cô gái đang nấp trốn trong lòng mình.

Sao em về không gọi anh đón?

Anh còn biết em là ai đâu mà đón, Mỹ Quyên giọng đầy oán trách.

Sao em lại nói vậy?

Đã bao lâu rồi anh không gọi cho em?

Nghĩa chột nhận ra không biết từ bao giờ, trách nhiệm liên lạc giữa hai người đã thuộc về Mỹ Quyên. Mấy ngày nay Mỹ Quyên không liên lạc, cậu cũng không hề có ý định nhắc máy lên gọi cho cô. Nghĩa chỉ biết cười trừ.

Nghĩa cùng Mỹ Quyên đến một trung tâm thương mại ở quận 7 dạo chơi. Cũng đã lâu rồi cậu không ở bên Mỹ Quyên, lần này Mỹ Quyên trở lại như tưới nước cho vùng đất lâu ngày bị khô hạn. Tuy Nghĩa có vẻ thờ ơ nhưng cách đối đãi với Mỹ Quyên thật sự không tệ, Mỹ Quyên ngỡ ý muốn gì cậu đều cung cấp đầy đủ không hề nói tới nói lui.

Sau khi tay xách nách mang khệ nệ một đồng túi, cả hai vào nhà hàng, chọn một phòng riêng biệt cùng ăn trưa.

Cái này là sao vậy?, Mỹ Quyên đưa điện thoại nghiêng sang bên cạnh.

Nghĩa thoáng bất động một giây khi thấy trên màn hình điện thoại là hình ảnh hot trên confessions ba ngày nay. Nghĩa và Đông vốn không quan tâm dư luận lắm vì trước giờ cũng đã nhiều lần lên sóng rồi. Đột nhiên hình ảnh này do chính tay Mỹ Quyên đưa ra lại làm Nghĩa có phần khó chịu.

Em về là vì cái này sao? Mấy thứ hình ảnh này có gì đáng quan tâm?, Nghĩa tỏ ra bình thản đẩy điện thoại lại phía Mỹ Quyên.

Anh không quan tâm hình ảnh đó và cũng không quan tâm em

Chỉ là ngủ thôi mà, Nghĩa bắt đầu khó chịu

Anh ít liên lạc với em vì có người mới. Người mới của anh là đây à?, Mỹ Quyền đưa ánh mắt dò xét qua Nghĩa

Nghĩa đột nhiên tức giận đập tay lên mặt bàn, lớn tiếng: Sao em cứ coi anh là kẻ phụ bạc như vậy? Anh có tiếc gì với em không?

Mỹ Quyền vốn chỉ muốn trêu chọc một chút không ngờ lại bị làm cho kinh động như vậy, cũng không giữ được bình tĩnh, mắt ngấn lệ. Anh không tiếc gì không có nghĩa là anh yêu em. Anh xem thái độ hồ hững của anh đối với em đi. Có bao giờ anh quan tâm em không? Lần cuối anh gọi cho em là khi nào anh nhớ không?

Sao phải vì một tấm hình mà trở nên như vậy? Ăn đi rồi anh đưa đi chơi, Nghĩa trầm giọng, đã lâu không gặp nên Nghĩa cũng không muốn phải cãi nhau.

Mỹ Quyền ngưng sput sùi, đưa mắt nhìn Nghĩa trân trân. Anh khác lắm rồi. Mọi khi cãi nhau anh sẽ nạt em rồi bỏ về

Nghe lời này Nghĩa mới nhận ra mình thật sự đã biết nhún nhường. Một ngày nay là Thành Trung, Văn Vũ, hôm nay đến Mỹ Quyền cũng nói như vậy, có lẽ mình thật sự đã có gì đó khác trước.

Đồng đưa mắt xuống góc lớp rồi hựt hẩng chuyển sang vị trí khác. Cảm giác thật trống trải. Không biết từ bao giờ cậu có thói quen quét qua góc lớp, nơi có ánh mắt luôn chuyên chú nhìn mình, ban đầu cậu có phần khó chịu nhưng đến giờ thiếu đi ánh mắt đó trong lòng tự nhiên thấy không yên. Hai lần Nghĩa biến mất, hai lần Đồng không có tâm trạng, lên lớp cậu cố gắng tỏ ra bình thường không để ảnh hưởng đến học sinh nhưng thực chất vẫn không thể đạt hiệu quả như mọi ngày. Hết giờ Đồng lại lủi thủi đi về, không nói nhảm, không ăn đêm. Về đến phòng liền mở máy vào liên minh giải khuây nhưng lại bị phản tác dụng. Đồng không một tí tâm trạng đem chuột nhấp ngẫu nhiên, bấm bàn phím không một quy tắc, hậu quả chết liên tục đánh buồn bức thoát ra giữa trận. Đồng chán ghét leo lên giường, không hiểu sao bản thân lại khó chịu, bức mình. Nằm đến gần sáng cũng chỉ đem thân mình lăn qua lăn lại, không có cách nào ngủ được.

Tối hôm đó, hai cơ thể quấn chặt lấy nhau. Mỹ Quyền vươn người đưa lưỡi tìm vành tai của Nghĩa rồi lại trượt xuống cổ hít lấy hít để mùi hương nam tính lâu ngày xa cách. Sau khi nắn bóp phần trên chán chê, Nghĩa dùng lực chân đem Mỹ Quyền xuống phía dưới, Mỹ Quyền lập tức bị mê mẩn bởi vật to lớn cứng cáp đang kề sát trước mặt. Vật nóng liền bị một cảm giác ẩm ướt bao trọn khẽ căng thêm một chút, bụng dưới theo đó co thắt sần lại. Mỹ Quyền vục mặt vào giữa hai chân nghĩa, vật lớn chen đến tận cổ họng khiến cô có chút khó thở nhưng vẫn nhất quyết không lấy đầu ra vì cô thật sự đang rất thèm. Nghĩa nhấp hồng đẩy vật lớn ra vào miệng đang thèm khát bên dưới, sung sướng bật ra âm thanh dâm dăng. Mỹ Quyền mút mạnh một cái làm Nghĩa khẽ run người, cậu hơi gấp người lên làm cơ bụng càng hẳn rõ. Nghĩa đưa mắt nhìn xuống bên dưới, giữa hai chân đang là một mái tóc liên tục nhấp nhô. Bất chợt mái tóc đó lại biến thành tóc của Đồng, Nghĩa hơi hoang mang liền nhắm mắt lắc đầu xua tan đi ảo giác.

Từ lúc đó đến lúc đưa vật lớn nhập động, gương mặt của Đồng đang sung sướng mị hoặc, cơ thể của Đồng đang quằn quại vì sướng cứ hiện ra trước mắt, Nghĩa không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, tức giận nhấp liên hồi, thật mạnh, thật nhanh, thật mãnh liệt vào cơ thể Mỹ Quyền. Mỹ Quyền sung sướng cực độ không còn làm chủ được tiếng rên của mình. Nghĩa càng nhấp lại càng thấy hình ảnh của Đồng, càng thấy lại càng nhấp. Mồ hôi cứ thế chảy dọc khắp các thớ cơ. Không chịu được nữa, Nghĩa rút vật oai phong ra khỏi nơi tù túng, nhanh chóng tháo thứ đang bao xung quanh đưa tay lên xuống mạnh vài cái, từng đợt tinh trắng đục nóng hổi bắn lên người Mỹ Quyền đang nằm thờ mệth nhọc.

Hôm sau Nghĩa đưa Mỹ Quyền ra sân bay.

Mình chia tay đi, Mỹ Quyền hít một hơi nói ra rất nhẹ nhàng.

Nghĩa nhìn Mỹ Quyền, cơ thể hoàn toàn bất động.

Em không nói trước đây anh như thế nào cũng không nói anh có người khác. Em chỉ biết trong lòng anh hiện giờ không có em. Mình dừng nha!

Ừ

Chúc anh hạnh phúc, Mỹ Quyền quay lưng bước vào cổng làm thủ tục.

Nghĩa đứng như một bức tượng giữa dòng người xô bồ. Lúc trước có lẽ cậu đã gằn cổ lên không chấp nhận, nhưng không hiểu sao lúc này cậu lại lặng lẽ ừ như vậy, rồi giờ lại lặng người ở đây. Bản thân cậu muốn gì cậu cũng không thể biết được.

Chiều tối, Nghĩa mang tâm trạng u ám trở về chung cư, thả mình trên sofa, tựa đầu ra thành ghế, ánh mắt nặng trĩu vô định lên trần nhà. Văn Vũ thấy vậy cũng không hỏi gì, lặng lẽ cầm một ly nước lại ngồi kế bên.

Tôi vừa chia tay. Không. Tôi vừa bị chia tay, Nghĩa tự cười bản thân, đưa tay cầm lấy ly nước.

Tôi cùng cậu đi bar

Tôi không muốn, Nghĩa một môi kéo dài từng chữ.

Văn Vũ im lặng hồi lâu, phần vì bất ngờ trước câu trả lời này, phần vì đang suy nghĩ gì đó.

Là bị chia tay hay được chia tay?, Văn Vũ buông một câu trước khi đứng dậy đi vào bếp lấy đồ ăn cho Nghĩa

Lời nói không lên không xuống, không trầm không bổng này làm Nghĩa khựng lại. Là bị hay là được? Cảm giác của mình rốt cuộc có phải là đau lòng, có phải là tiếc nuối hay chỉ là hựt hẩng

Tiếng điện thoại vang lên, ánh mắt Nghĩa có phần thay đổi.

Hôm nay tôi muốn cậu đón

Nghĩa không trả lời, khẽ mỉm cười cúp máy, nhanh chóng thay đồ rồi phóng chiếc xe tàn tạ sang trung tâm.

Cậu muốn biến mất thì cứ thế biến mất à? Hôm nay còn không thèm nhắn tin báo.

Đồng đến trung tâm với tâm trạng không tốt, bèn rút điện thoại ra gọi Nghĩa một cuộc dẫn mặt rồi vào lớp.

Mặc dù đã quyết tâm không nhìn vào góc lớp nhưng ánh mắt bất tri vẫn cứ liếc vào. Dường như cậu đã đánh mất khả năng tỏ ra bình thường của mình, đường đi của ánh mắt rõ ràng đến mức học sinh cũng có thể nhận ra. Chiếc bảng đột nhiên bị biến thành nơi chịu trận, các dòng chữ viết ra với một lực rất lớn hằn sâu đậm lên mặt bảng, vụn phấn cứ thế rơi là chả theo từng chuyển động của tay.

Xin lỗi tôi đến muộn, âm trầm ầm phát ra từ phía cửa khiến Đồng khựng lại, tay đang viết đặt nguyên vị trí trên bảng, cả người không hề có chuyển động nào.

Sau vài giây Đồng mới lạnh lùng lên tiếng: Đang trong giờ học không ai được ra vào

Đám học sinh xôn xao nhìn Nghĩa với ánh mắt e ngại.

Tôi chưa đi trễ lần nào nên chưa biết nội quy, cậu bỏ qua lần này đi!, Nghĩa cố gắng nài nỉ.

Đồng quay người ra, ánh mắt sắc lẹm như muốn cắt đôi người đứng trước cửa. Giờ cậu biết rồi đấy. Tôi đang dạy đừng phiền tôi.

Thầy cho anh Nghĩa vào đi thầy, Lần đầu anh Nghĩa đi trễ mà, Cho đi thầy. Đám nhóc bắt đầu biểu tình.

Các con trật tự, Đồng phát ra âm thanh đủ vượt trên sự náo loạn bên dưới, đám nhóc lập tức im phăng phắc quay ra cửa bắt lực nhìn Nghĩa

Đồng có phần chưa xót trong lòng. Bọn nhóc này, hôm nay dám tạo phản à? Cậu ta cho tụi con ăn gì mà quên đi tình nghĩa hơn một năm bên nhau vậy chứ?

Cậu nữ đề tôi đứng ngoài hứng gió chịu sương sao?, Nghĩa dùng lại câu lần trước, làm vẻ mặt tội nghiệp lại càng kích động lũ nhóc bên dưới.

Anh Nghĩa tội lắm thầy ơi, Thầy..., tiếng nài nỉ lần này còn to hơn lần trước.

Đồng hít một hơi, kéo này cậu thua rồi. Không phải vì áp lực của dư luận bên dưới mà là nếu cậu không cho vào chắc chắn người này sẽ ra đường đứng để hứng gió chịu sương.

Đồng đưa tay ra hiệu lớp im lặng, làm vẻ mặt lạnh nhạt. Cậu vào đi, đây sẽ là trường hợp cuối cùng đi trễ của lớp

Cả lớp vỗ tay rần rần chào đón Nghĩa vào lớp, cảm tưởng như vừa có một cuộc cách mạng thắng lợi.

Đồng quay lên bảng tiếp tục viết nốt nội dung đang bỏ dở, môi khẽ mỉm cười.

Trên cùng một chiếc bảng, cùng một dòng chữ, cùng một người viết, có hai nét chữ hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nụ hôn đầu

Mỗi người chúng ta là một tia sáng. Có những tia sáng không song song với nhau sẽ cắt nhau tại một điểm, sau đó không bao giờ gặp lại. Có những tia sáng ngay khi sinh ra đã là một chùm sáng, tưởng chừng sẽ cùng nhau đi mãi nhưng chỉ cần gặp một lăng kính liền tập tức tách ra thành các tia sáng riêng biệt. Trong cuộc đời chúng ta có thể gặp rất nhiều tia sáng bên cạnh mình nhưng quanh đó cũng là rất nhiều trở ngại, nếu có không được đi cùng nhau nữa thì đó cũng chỉ là chúng ta vừa qua một lăng kính mà thôi. Sau đó chúng ta vẫn phải đi tiếp con đường của mình, tốt hay xấu do ta tự quyết định, gặp được những tia sáng tiếp theo như thế nào cũng một phần do cách đi tiếp của chúng ta. Như bé Mai nè, năm ngoái bị bỏ đá nghỉ học một tháng chui vô hóc khóc lóc nhớ không? Nếu nó không nghe lời thầy, cứ nằm đó khóc thì giờ này làm sao quen được thằng bồ ngon hơn thằng kia, đúng không?

Không khí lớp lập tức trở nên náo nhiệt, đám học sinh tranh nhau quảng cáo hộ nhân vật chính. Đúng rồi thầy, thằng Kiệt đại gia lắm thầy, Tháng trước còn mua điện thoại cho nó nữa ...

Vậy thì phải gọi là được bỏ đá mới đúng, Đồng bồi thêm.

Cả lớp cùng cười, nhỏ Mai cũng cười vì đúng thật nếu không chia tay thì đã không gặp được Kiệt, tự nhiên cảm thấy hành động muốn buông bỏ tất cả lúc đó thật ngốc nghếch.

Không phải thầy xúi các con chia tay đâu nha. Nếu các con thật sự muốn gặp lại người đó thì vẫn sẽ có cách thôi. Hai tia sáng đã bị tách ra vẫn có thể gặp lại, thậm chí là cùng đi với nhau, bằng cách nào? Bây giờ chúng ta học tiếp thấu kính hội tụ và thấu kính phân kỳ, sau một hồi não nhiệt, Đông nhanh chóng đem lớp trở về với bài dạy.

Nghĩa ngồi ở vị trí quen thuộc, mắt không rời khỏi người trên bục giảng. Mặc cho xung quanh sôi nổi, trong góc lớp Nghĩa vẫn lặng lẽ trầm ngâm, chìm trong suy nghĩ của mình. Cậu và Mỹ Quyên có lẽ cũng đã đến lúc rồi, cả hai đều cần chấp nhận để đón những tia sáng khác ở bên mình lâu hơn. Nghĩa hít một hơi để chấp nhận sự thật, nhưng nói gì thì nói Nghĩa vẫn cảm thấy tiếc, dù sao cũng quen nhau hơn ba năm rồi. Nghĩa vẫn nhớ rõ ngày Mỹ Quyên bước đến, dùng hết khả năng từ tình cảm đến tình dục để kéo cậu dậy. Lúc trước còn định đi Hàn du lịch nhưng mọi thứ diễn ra nhanh và đột ngột quá. Dùng một cái đi Đà Nẵng, dùng một cái về chia tay, vẫn không tránh khỏi bờ ngõ và tiếc nuối.

Về đến phòng, Đông vừa mở cửa Nghĩa liền tự nhiên bước vào. Đông chưa kịp phản ứng Nghĩa đã ngã người lên giường.

Khách sạn cũng cần làm thủ tục trước khi nhận phòng chứ, sau khi đóng cửa, Đông dùng chân đạp vào mông Nghĩa.

Không động tĩnh gì. Tính giả chết à? Đông đưa chân lên cao dùng lực mạnh nhắm vào đùi người nằm sấp trên giường.

Tôi vừa chia tay, Nghĩa trầm giọng đủ để Đông nghe thấy.

Gót chân đang mạnh mẽ lao xuống thẳng gấp lại giữa không trung. Đông từ từ ngồi xuống lấy tay xoa mái tóc gọn gàng của Nghĩa. Vì cậu làm tình chán quá chứ gì?

Nghĩa lật người lại trừng mắt nhìn Đông. Bất ngờ đem Đông đè xuống giường, thân mình nhanh chóng đổ ập lên trên. Đông bị bất ngờ cổ sức phản ứng nhưng không kịp.

Đề tôi cho cậu xem tôi làm có chán hay không, Nghĩa đưa mặt lại thật sát mặt Đông nở một nụ cười gian tà.

Vốn chỉ định đùa nhưng đột nhiên Nghĩa không làm chủ được bản thân, bất ngờ tập kích xuống đôi môi căng hồng bên dưới, nhau dùng một tay vén áo Đông lên, vuốt ve bụng dưới săn chắc.

Đông ngỡ ngàng không có bất kỳ phản xạ gì, hoàn toàn không tin được chuyện đang xảy ra. Đến khi lưỡi của tên dâm tặc luồn qua được kẽ răng Đông mới hoàn hồn trở lại.

Biến, Đông hét lên, cổ sức vùng vẫy.

Hai thân thể vật nhau lăn lộn trên giường, tấm trải nệm mặc sức nhăn nhúm. Hồi sau cả hai nằm ngửa ra giường, lồng ngực phập phồng theo từng hơi thở thoát ra từ miệng.

Cậu cũng có sức lực đấy, Nghĩa hướng mặt lên trần nhà, nở một nụ cười dâm tặc sau màn cường hôn có thể coi là thành công.

Biến thái, Đông thở hắt ra

Đông ngồi dậy, một tay vén tóc Nghĩa ngược ra sau, nhìn trực diện vào mắt Nghĩa. Trong phút chốc Nghĩa hoàn toàn tê liệt, nhịp thở cũng dừng lại. Cảm giác như chỉ cần nhìn gương mặt này, ánh mắt này cậu có thể quên tất cả, tâm trí cậu bị người này chiếm giữ hoàn toàn, không có chỗ trống để nghĩ ngợi gì nữa.

Đừng tiếc nữa. Đi dạo cùng tôi đi, sau một hồi đọc tâm tình trong mắt Nghĩa, Đông lấy tay xoa đầu Nghĩa hai cái.

Vừa nhòm người đứng lên liền bị một lực mạnh giật lại, kéo Đông rơi xuống sát bên Nghĩa. Một cánh tay nhanh chóng choàng qua, kéo cả người Đông áp chặt thêm nữa.

Nghĩa vẫn chưa thoát khỏi mị lực, không biết hành động của mình là gì, cứ vô thức kéo rồi lại vô thức ôm.

Tại Đông áp sát vào ngực Nghĩa, cậu nghe rất rõ từng nhịp đập vội vã trong lồng ngực ấm áp. Nghĩ rằng Nghĩa còn bị chuyện chia tay kích động nên Đông không đá ra, đưa tay vòng qua người Nghĩa kéo hai cơ thể sát hơn nữa. Đông nhẹ nhàng xoa lưng Nghĩa đến khi cảm thấy đã ổn định mới từ tốn nhích người ra, Nghĩa đã ngủ.

Hôm nay tinh thần Nghĩa cực kỳ sáng khoái, đơn giản vì khi tỉnh dậy Đông vẫn nằm trong vòng tay mình. Nghĩa nhẹ lay người Đông: Đông Đông

Đông lười biếng không động tĩnh gì. Vì hôm trước cậu không ngủ được, hôm nay ngủ ngon như vậy quả thật không muốn dậy tí nào.

Nghĩa lại cố gắng lay mạnh hơn. Đông Đông, dậy đi học này.

Đồng làm mặt khó chịu, khẽ phát ra âm thanh ừ ừ của kẻ lười biếng. Nghĩa bị loại biểu cảm này thuyết phục hoàn toàn đành nhẹ nhàng rời giường.

Lúc này Nghĩa mới có dịp quan sát căn phòng của Đồng, mọi thứ đều được đặt theo một trình tự rất ... bẽ bộn. Bẽ bộn có trình tự chính là bẽ bộn từ đầu đến cuối nhưng mọi thứ đều có khu vực rõ ràng, nhìn sơ qua thì xung quanh giường chính là nơi vắt quần áo, xung quanh bàn ăn là đĩa bàn của vô bực thức ăn, còn lại là nơi rải sách vở giấy tờ. May mắn sao nhà vệ sinh và ban công là trong sạch. Trên ban công có trồng một dàn dây leo, khoản này Nghĩa mù tịt, chỉ biết là dàn dây leo rất xanh tốt, hẳn là chủ nhà đã chăm sóc chu đáo.

Đồng thức dậy đã thấy Nghĩa chơi liên minh, thức ăn cũng để sẵn trên bàn sạch sẽ. Là chiếc bàn sạch sẽ. Đồng đưa mắt nhìn quanh, mọi thứ đều gọn gàng. Lúc này Đồng còn định bụng sẽ dạy cho tên này một bài học vì dám làm phiền giấc ngủ nhưng giờ tự nhiên lại nhoeo miệng vui vẻ.

Hôm nay tinh thần Nghĩa cực kỳ sáng khoái, đơn giản vì được cùng Đồng đi học.

Đồng tựa người vào cột sắt trên xe buýt, tận hưởng chút không gian thoải mái giữa một rừng người chen chúc. Nghĩa đem thân mình bọc phía trước, giữ một khoảng nhỏ xung quanh Đồng không ai xâm nhập vào. Tuy là có tốn hao công lực hơn mọi hôm nhưng Nghĩa đã thay đổi định kiến của mình, đi xe buýt thật thoải mái.

Đồng rảnh rỗi đưa lưỡi quét qua từng kẽ răng, chợt nhớ ra gì đó. Cậu không đánh răng đúng không. Max dơ

Tôi đánh rồi

Bằng đồ chà bồn cầu à?

Bản chải của cậu

Đồng lập tức trừng mắt nhìn Nghĩa. Ai cho cậu ...

Không để Đồng nói hết câu, Nghĩa ghé sát bên tai Đồng: Hôn cũng đã hôn rồi, cậu còn ...

Nghĩa lập tức gồng cứng cơ bụng, cản phá thành công một đám quét vào.

Cậu im cho tôi, Đồng đưa mắt một vòng xung quanh, phát ra âm thanh từ kẽ răng.

Nghĩa thích thú đưa tay ngắt má Đồng một cái, môi mỏng không giấu được sự vui vẻ. Hôm nay tinh thần cực kỳ sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trần Trọng Nghĩa nổi giận

Từ sau hôm đó, thỉnh thoảng Nghĩa lại cười một mình. Nụ hôn đó, biểu cảm đó, con người đó ... A a a ... Thật là muốn giết người mà. Văn Vũ không khó để nhận ra tâm tình của người này.

Cậu thích người đó đến vậy sao?

Anh thử để tôi một ngày không gặp người đó xem,

Người này có vẻ không tầm thường, Văn Vũ lẩm nhẩm trong miệng.

Nghĩa nghe được lời này như bắt được vàng, mắt lập tức lấp lánh, vẻ mặt rạng ngời.

Đương nhiên. Anh tìm khắp thế giới cũng không có người thứ hai đâu. Người này cực kỳ xuất chúng, khí chất ngời ngời lại có tấm lòng nhân hậu. Ngoài mặt thì lạnh băng nhưng nếu anh tiếp cận sẽ biết bên trong vô cùng ấm áp. Nụ cười còn rất tỏa sáng, nếu anh thấy chắc chắn anh sẽ sụp đổ mà không kịp nhận ra. Việc gì vào tay người này cũng được sắp xếp một cách trơn tru, chu toàn không một kẽ hở. Tài năng thì khỏi phải bàn, ai ai cũng phải công nhận...

Nghĩa cứ vô tư huyền thuyên trước ánh mắt ngỡ ngàng của Văn Vũ. Cậu chưa bao giờ thấy Nghĩa hào hứng như vậy.

Sao cậu không đến với người đó?, Văn Vũ lên tiếng sau khi Nghĩa đã tạm dừng.

Người đó có vẻ không thoải mái, Nghĩa trầm giọng.

Ai lại có thể không tự đổ dưới chân cậu?

Cậu ta là con trai, lại xuất chúng như vậy tôi có là gì đâu, nụ cười của Nghĩa pha một chút buồn.

Mặc dù có phần bất ngờ nhưng Văn Vũ vẫn giữ vẻ điềm tĩnh. Cậu thích con trai?

Có lẽ vậy. Tôi cũng chưa biết cảm giác của tôi hiện giờ với cậu ta là gì

Chủ tịch sẽ ...

Đừng nhắc đến ông ta. Ông ta còn quan tâm tôi sao?

Nhưng việc này có vẻ không tốt, Văn Vũ hơi ngập ngừng

Từ khi gặp người này tôi đã bị kéo vào mê cung không lối thoát rồi, Nghĩa cười nhẹ.

Im lặng hồi lâu, Văn Vũ đưa tay ra kèm theo nụ cười đầy niềm tin: Dù có thế nào tôi vẫn đứng sau cậu, cố lên

Tôi biết mà, Nghĩa nắm lấy tay Văn Vũ, cả hai cùng dùng lực kéo cơ thể va chạm vào nhau, tay còn lại vòng qua sau vổ vổ lưng người đối diện. Nghĩa khẽ mỉm cười, Đúng là anh em tốt của tôi.

Nghĩa loay hoay bên bàn làm bánh, mặt mũi quần áo đều dính đầy bột. Đã được nửa học kỳ, thao tác của Nghĩa có chút tiến bộ nhưng vẫn cứng nhắc rãi bột tung tóe khắp nơi.

Uống đi, tầm nhìn của Nghĩa bị giới hạn bởi ly trà sữa xuất hiện sát trước mặt.

Cậu dạo chơi ở đâu này giờ vậy?, Nghĩa nghiêng đầu sang một bên, đem ánh mắt tránh khỏi chướng ngại vật.

Đi mua nước cho cậu, Đông tiếp tục đưa ly nước che khuất mặt Nghĩa.

Cậu không biết ngưng à?, Nghĩa khẽ nhếch môi. Người này nói dối không chớp mắt, giỏi thật.

Không uống thì thôi, tôi mang lên cho cô, Đông rút tay lại, mang ly nước về bên mình.

Ai nói tôi không uống

Đông nhếch môi cười, đưa ly nước đến dưới môi mỏng của Nghĩa. Cậu xem ai không biết ngưng kia

Nghĩa hơi cúi đầu hút một hơi gần nửa ly rồi quay lại với công việc.

Đông ngồi xuống, chống một tay lên bàn, đầu tựa vào tay đưa mắt lên nhìn về phía gương mặt nam tính đang lấm lem bột trắng.

Cũng có chút soái, Đông tự tâm sự một mình.

Nói tôi à?, Nghĩa vẫn chuyên chú làm việc của mình không có dấu hiệu liếc mắt sang bên cạnh.

Ừ. Vừa hợp bí thư, gặp Lê Tuyền. Mỗi lần gặp tôi, Lê Tuyền lại nói cậu soái. Cậu đào tạo Lê Tuyền tốt thật, giọng điệu Đông pha chút mỉa mai.

Lê Tuyền rất có mắt nhìn. Nói không sai đâu, Nghĩa nhếch môi, không giấu vẻ tự hào.

Đúng vậy. Lê Tuyền rất có mắt nhìn, đã đề cử cậu hát trong chương trình hai mươi tháng mười một sắp tới ha ha

Nghĩa khựng lại một chút, mặt tối đen quay sang nhìn Đông. Tôi không hát

Cậu về mà nói với Lê Tuyền có mắt nhìn người của cậu ha ha, Đông có vẻ đang rất hào hứng với biểu hiện của người này.

Nghĩa đem gương mặt khó coi quay lại với đồng linh tinh trên bàn. Con nhỏ này chán sống rồi. Thao tác của Nghĩa không còn điềm tĩnh từ tốn mà có phần mạnh bạo hơn lúc này. Đông đứng dậy vỗ vai Nghĩa, làm giọng nghiêm túc: Cậu làm vậy hỏng hết bánh làm sao tôi ăn được. Nói rồi lại phá lên cười, mặc cho Nghĩa quay sang với ánh mắt rục rủa.

Tuy chỉ là câu nói đùa cợt của Đông, nhưng Nghĩa đã cố trở lại bình tĩnh làm từ từ, không muốn làm hỏng một chiếc bánh nào.

Cuối buổi Đông cầm một bọc bánh su to oạch vui vẻ trở về.

Về đến phòng, Đông định bụng sẽ ăn một phần, một phần lát nữa sẽ đem lên lớp cho học sinh nhưng Quốc Trường đã xuất hiện rất đúng lúc.

Dạo này thấy mày có vẻ lơ là đội bóng vậy?

Đúng thật là gần đây Đông và Nghĩa dính lấy nhau hơi nhiều, cả hai đều không có bao nhiêu thời gian riêng tư.

Tao chuẩn bị văn nghệ hai mươi tháng mười một nên ít rảnh. Có mấy quán xuyên đội bóng là được rồi, Đông nhanh chóng tìm được một lý do vô cùng hợp lý.

Năm ngoái có vẻ mạnh miệng lắm mà, Quốc Trường mĩa mai rồi bắt đầu vỗ ngực, vênh mặt lên cường điệu hóa giọng của Đông: Bài múa tiên không được nhất anh mày sẽ giải nghệ

Mày ăn gan chó rồi, Đông trừng mắt lao vào tấn công Quốc Trường.

Năm ngoái, tiết mục múa tiên do Đông biên đạo đã đẩy tên tuổi của Đông cũng như của trường thêm một bậc. Đám ti nữ bình thường như dân giang hồ lên sân khấu tự dựng nét na lạ thường, kèm theo sự dàn dựng của Đông, ánh sáng, khói sương phụ họa vào như tiên cảnh đã đưa tiết mục đạt giải nhất ở khoa, giải nhất cấp trường, cuối cùng lại dừng chân ở giải nhì thành phố. Điều đáng nói là trước lúc diễn cấp thành phố, Đông có hơi tự cao với Quốc Trường nên dù đạt giải nhì cao quý cũng chẳng có giá trị gì với tên nhóc này.

Cả hai ngồi nói nhảm một lúc, Đông mang bánh su ra.

Minh Phương rất thích cái này, Quốc Trường lập tức đứng dậy hai mắt sáng rực

Đông chưa kịp phản ứng, trong một nốt nhạc Quốc Trường cùng mớ bánh su đã biến mất. Đông đau lòng nhìn bóng trắng bạn khốn nạn biến mất ở phía xa, tiếng lòng gào thét âm ỉ: Tôi cũng muốn ăn mà. Con mẹ nó. Thức ăn dâng tận miệng cũng dè cướp mất.

Cho rằng Đông ăn bánh no rồi nên hôm nay Nghĩa trực tiếp đưa Đông đến trung tâm. Gần đến cửa lớp, Nghĩa quay sang nhìn Đông. Hôm nay cậu ít nói hơn mọi ngày

Tôi đói

Nghĩa đưa tay đặt lên bụng Đông, quả thật đang có chút cồn cào.

Cậu không ăn bánh à?

Quốc Trường lấy hết rồi, Đông bước chậm chậm trả lời, không nhận ra Nghĩa đã dừng bước, sắc mặt cũng đã thay đổi.

Tay Đông bị một lực siết mạnh. Đông đang bước đi đột nhiên thân trên bị giật lại nên hơi ngã ra sau. Đông khó chịu quay người lại liền bắt ngờ trước vẻ mặt âm binh của người đối diện.

Bánh của tôi ai cho cậu đưa người khác?, Nghĩa nói trong khi hai hàm răng dính chặt vào nhau không hề nhúc nhích.

Rõ là bánh mình tí mẩn làm từng chiếc, bao nhiêu là thời gian, công sức, tình cảm đều dồn vào để cho cậu ta. Cậu ta làm vậy khác nào đem vất đi.

Tôi không cho, là cậu ta tự lấy, Đông rất thành thật.

Cậu không cho cậu ta dám lấy à?, Nghĩa bắt đầu lớn tiếng.

Nhưng cậu ta lấy rồi, Đông bắt đầu bực mình. Đang ở trước cửa lớp, bao nhiêu người qua lại cậu ta không biết xấu hổ là gì sao?

Bánh là tôi làm cho cậu không phải cho người khác, Nghĩa lại càng lớn tiếng hơn, mắt hằn lên những vết đỏ, rõ ràng đang rất tức giận.

Vậy cậu đừng cho tôi, Đông ngang như cua, cậu cũng bắt đầu lớn tiếng.

Nghĩa bóp chặt bàn tay, mắt long sòng sọc, cảm giác như nếu có cây búa trong tay, cậu sẽ đập bẹp dí tên nhóc ngang ngược trước mặt.

Đến giờ dạy rồi, Đông làm như không có chuyện gì, lạnh lùng quay lưng bước vào lớp.

Nghĩa tức giận đâm mạnh vào cửa thép làm phát ra âm thanh hù dọa mọi người xung quanh rồi bước nhanh về hướng ngược lại

Cậu vốn chẳng xem tôi ra gì cả.

Nghĩa đằng đằng sát khí bước ra ngoài, chiếc xe cũ phát ra âm thanh chói tai trong nháy mắt đã đi thật xa trung tâm, thật xa Đông.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tình cảm chân thật xuyên thấu trái tim

Nghĩa trong lòng mang đầy phần nộ đem xe phóng một vòng vô định.

Con mẹ nó. Tôi chỉ làm bánh cho cậu, không có người thứ hai cậu còn không biết sao?

Lạng lách một hồi Nghĩa cũng nguôi ngoai được một chút, không biết làm gì tiếp theo đành đến chỗ Thành Trung và đám bạn đang tụ tập.

Đến rồi à? Vào nhanh lên, Thành Trung vui vẻ chạy ra cửa khoác vai Nghĩa.

Món này bọn tao vừa gọi đấy. Ăn tí đi cho có sức quẩy, một thằng trong nhóm cố rống thật to để vượt qua tiếng nhạc xập xình.

Nghĩa cười nhẹ ngồi xuống ăn, dù sao cũng hơi đói. Vừa cắn một miếng Nghĩa liền khựng lại, cay. Từ khi quen Đông, Nghĩa dần trở nên nhạy cảm với vị cay, khả năng ăn cay bị suy giảm không ít. Nghĩ đến Đông, đột nhiên trong lòng Nghĩa thất lại.

Cậu ta cũng chưa ăn gì, chắc hẳn bây giờ đang đói lắm. Lúc này bụng cũng có hơi cồn cào rồi

Cậu ta đang đói bụng, mà không có gì cho cậu ta ăn thì thôi còn đi gây sự làm gì?

Cậu ta cơ bản không biết mảy dòn tâm sức vào đó mà.

Càng nghĩ Nghĩa lại càng không thoải mái, lồng ngực cứ thế nhói lên từng cơn. Nghĩa bước nhanh ra ngoài trong ánh mắt ngỡ ngàng của cả bọn, lập tức phóng xe về trung tâm.

Buổi học kết thúc, Đông bước ra một góc cổng mở ứng dụng grab.

Lên xe, Nghĩa ở đâu chạy xe tới trước mặt Đông.

Tôi gọi xe rồi, Đông lạnh nhạt

Tôi đứng ở đây xem xe nào dám tới rước cậu

Đông nắm tay thật chặt kiềm chế sự tức giận. Tên này tự dung giờ chứng, làm om sòm rồi giờ lại còn muốn làm trò lưu manh, thật là muốn thử thách sự kiên nhẫn của Đông.

Thấy Đông có chút dao động Nghĩa nhẹ hất mặt về phía sau ra hiệu.

Đông cũng chẳng muốn đem lại rắc rối cho người khác nên đành miễn cưỡng nghe lời. Đông không phải không hiểu chuyện, người này sau khi làm xong chuyện điên khùng vẫn đứng đây đợi mình thì còn trách thế nào được. Lúc thấy Nghĩa cậu đã vui trong lòng rồi nhưng chỉ là có chút bức bối vì loại thần kinh không bình thường của Nghĩa.

Tuần sau tôi làm bánh khác cho cậu, Nghĩa hơi nghiêng người về phía sau.

Cậu phải làm gấp đôi hôm nay bù cho tôi

Đề cậu cho người khác nhiều hơn à?, Nghĩa nhếch môi cười châm chọc

Đông dùng tay bóp chặt một bên hông của Nghĩa khiến cậu ta la oai oái, tay lái không vững khiến xe hơi chao đảo.

Cậu thử vớ vẩn như hôm nay nữa xem, Đông dùng giọng uy hiếp, bóp thêm một cái thật mạnh mới thả ra.

Nghĩa xuýt xoa đưa một tay xuống xoa vùng hông đang bị tê liệt của mình. Sao cậu tàn nhẫn với tôi như vậy?

Đông đưa tay đặt nhẹ lên hông còn lại của Nghĩa: Cậu muốn nữa không?

Tôi muốn chỗ khác được không?, Nghĩa kéo tay Đông cọ cọ khối thịt giữa hai chân mình.

Biến thái, Đông bóp mạnh một cái rồi rút tay ra, không quên kèm theo vài đấm vào tấm lưng phía trước.

Nghĩa xem những cú đấm giáng lên lưng mình là đánh yêu, hoàn toàn không thấy đau còn vì thế mà cười khoái chí.

Sau khi lấp đầy bụng, Nghĩa đưa Đông về phòng trọ. Lần này không về như mọi hôm, Nghĩa theo chân Đông vào phòng còn tự nhiên đóng cửa lại.

Tối rồi, sao cậu không về sớm đi?

Cậu lo cho tôi à?, Nghĩa làm mặt hạnh phúc.

Biển, Đông bỏ mặc tên nhóc thần kinh không bình thường, đi về phía tủ thay đồ.

Một loạt bài nhóm chúng ta chưa làm bài nào, Nghĩa vừa nói vừa lôi một xấp giấy trong cặp ra.

Cậu không còn thời gian à? Tối như thế này lại đòi làm, Đông vẫn quay mặt về phía tủ đồ, thay một chiếc áo rộng rãi hơn.

Ban ngày cậu bận như vậy sao có thể làm được? Tối tôi với cậu cùng làm

Đông vừa kéo quần xuống nửa mông liền cảm thấy có gì không ổn, quay mặt lại liền thấy tên kia vẫn đang nhìn mình chăm chú. Bình thường cậu ta có nhìn say mê thế nào cũng chẳng sao nhưng lúc này cái nhìn đó trở nên vô cùng nhạy cảm. Đông kéo quần lên trên mông rồi đi vào nhà tắm.

Con trai với nhau cậu ngại gì vậy?, Nghĩa nói với theo, trong đầu tự tưởng tượng ra Đông đang thay quần rồi tự cười một mình.

Đông chăm chú vào laptop tổng hợp các thông tin để thiết kế bài trình chiếu, không quan tâm đến Nghĩa đang làm những trò vô bổ bên cạnh. Nói là đến làm bài nhóm nhưng Nghĩa có vẻ không quan tâm lắm, hết mở game chơi rồi lại đi vòng vòng lục lọi đồ đạc. Nghĩa phát hiện ra một cây ghi ta liền thích thú nghiên cứu. Nghĩa ngồi trên giường, chân thả dưới đất, xoay người về hướng bàn làm việc đánh vài đường làm màu.

Cậu đánh hay đấy, Đông không giấu được bất ngờ, xoay cả người lẫn ghế về hướng Nghĩa.

Nghĩa được khen liền vênh mặt lên, lỗ mũi phập phồng, mở nguyên một liveshow phục vụ khán giả. Đây cũng là lần đầu tiên Đông chủ động khen nên Nghĩa vô cùng thích thú.

Lê Tuyền đúng là có mắt nhìn, chọn cậu biểu diễn là chính xác rồi, Đông cười mĩa mai nhắc lại lời của Nghĩa.

Mắt nhìn cái gì. Đánh đàn với hát không liên quan với nhau

Cậu hát thử một bài xem, Đông rất háo hức với chủ đề này, trước giờ cậu vẫn chưa nghe Nghĩa hát.

Tôi không biết hát

Đi mà. Một bài thôi, Đông làm mặt nài nỉ. Cậu thật sự trông chờ vào giọng ca bí ẩn này.

Nghĩa không chịu nổi vẻ mặt này đành phục vụ thêm một bài, lần này khuyến mãi thêm giọng hát của mình.

...Có chút thương nhớ lần môi dịu dàng

Khi em yên say trong giấc

Có chút yêu dấu chỉ là mơ mộng thôi

Vì anh luôn mong được có em

Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi

Để con tim này đừng ngừng trông hao gầy

Hãy đến bên anh đi để cho tình trọn vẹn chúng ta

Vì nơi con tim này luôn có, tình yêu giấu kín cùng thương nhớ cho em...

Trót yêu được Nghĩa đánh theo kiểu ballad nhẹ nhàng chậm rãi, giọng ấm hát từ tốn cùng ánh mắt trầm trạng khiến trong lòng ngực Đông tự nhiên có gì đó bất ổn. Tuy cao độ có lúc chông chênh tạo ra khiếm khuyết trong bài hát nhưng tâm trạng thật của Nghĩa đã xóa bỏ tất cả, Đông sững người, tim đập liên hồi. Bản thân Nghĩa cũng không ngờ hôm nay giọng hát của mình đạt đến cảnh giới tâm trạng như vậy.

Bài hát kết thúc được vài giây Đông mới sực tỉnh lại, làm vẻ mặt bình thản: Hát cũng tốt mà

Cậu đang giễu cợt tôi à?, Nghĩa cầm đàn nhá về hướng Đông. Hay là hôm đó tôi đàn cậu hát được không?

Sao tôi phải hát?

Vì tôi đàn hay, mặt dày phát ngôn rất tinh.

Bộ mình cậu đàn hay à?, Đông tiến lại giật lấy cây đàn, ngồi xuống kế bên Nghĩa vuốt dây đàn vài cái làm quen.

Cậu biết đàn?, Nghĩa tỏ vẻ nghi ngờ.

Tôi không mua đàn về để trưng bày

Nghĩa giật lại cây đàn từ tay Đông. Thôi cậu đừng đàn. Tôi không muốn cậu đàn hay hơn tôi.

Đông vui vẻ bật cười, trở lại bàn làm việc. Thật ra Đông chỉ biết đàn vài bài cơ bản, vừa rồi chỉ định đàn một bài tỏ vẻ với Nghĩa thôi. Không ngờ lại được Nghĩa tiếp tay, không cần đàn mà danh dự vẫn tự nhiên tăng cao.

Ngồi đàn thêm vài bài nhẹ nhàng, Nghĩa nhận thấy thời cơ đã chín mùi.

Khuya rồi, tôi ngủ lại luôn nha

Cùng làm bài đến khuya là một cái cơ hoàn hảo để Nghĩa đường đường chính chính ở lại.

Đông hoàn toàn không nghi ngờ liền thoải mái đồng ý. Cho đến lúc đi ngủ cậu mới nhận ra mình đã có phần không sáng suốt.

Đông Đông, mặc đồ này tôi ngủ không thoải mái

Vậy thì cởi hết ra

Cậu muốn tôi đến vậy à?, Nghĩa nở nụ cười gian tà, cởi áo vắt sang một bên, rồi lại tự nhiên cởi quần như ở nhà.

Đông lườm một cái rồi ném cho Nghĩa một áo một quần rộng rãi.

Nghĩa cứ thế cởi luôn quần lót, từ tốn mặc đồ vừa được Đông ban phát. Đông vô thức nhìn vào vật giữa hai chân Nghĩa, đang ở trạng thái bình thường nhưng vẫn nổi trội.

Cậu đừng nhìn tôi bằng ánh mắt dâm tặc vậy chứ, Nghĩa cười châm chọc khi phát hiện ra ánh mắt của Đông.

Mặt cậu có thể bớt dày không?

Mặt Nghĩa trở nên tỉnh quái khác thường, tăng dần tốc độ tiến về phía Đông.

Cậu nhìn tôi như vậy rồi cũng nên đáp lại chút chứ nhỉ?.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đông Đông phản bội

Sau khi tốn hao không ít sức lực, cuối cùng Nghĩa cũng ngồi được trên người Đông, đem hai chân dè chặt tay Đông xuống giường.

Từ đầu cậu ngoan ngoãn như vậy có phải tốt hơn không?, Nghĩa cười nham hiểm, đưa tay vuốt ve bụng dưới săn chắc của Đông.

Biến, Đông cố vùng vẫy trong vô vọng vì toàn thân đã bị khống chế, trong lòng không khỏi oán hận tại sao tên biến thái này sức mạnh lại phi thường như vậy.

Nghĩa chậm rãi di chuyển từ bụng dưới vào phía trong quần, thích thú xoa xoa vùng lông rậm rạp.

Cậu như vậy có bình thường không?, Đông thả lỏng cơ thể, vẻ mặt ửng đỏ, bắt lực nhìn lên trần nhà.

Nghĩa rời khỏi vị trí mình vất vả có được, đưa tay véo má Đông cười khoái chí. Trông cậu thật đáng thương ha ha.

Đông nằm thờ hồn hên tận hưởng phút giây bình yên, cảm giác vừa thoát khỏi nanh hổ thật sự rất nhẹ nhõm.

Đông đã say giấc, Nghĩa vẫn nằm vắt tay lên trán chìm trong mớ suy nghĩ rối bời.

Cậu như vậy có bình thường không?, câu hỏi này Nghĩa không biết phải trả lời thế nào. Trước đây chưa từng có ai nghi vấn cậu như vậy, nếu có cậu sẽ quét một đấm cho người đó nát mặt rồi có thể vỗ ngực kiêu hãnh còn bây giờ lại rất ngập ngừng. Cậu từng làm cho biết bao cô gái phải đề mê, rên rỉ dưới thân mình, chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ làm chuyện đó với một đứa con trai cho đến khi gặp Đông. Cậu thật sự bị Đông cuốn hút, cậu muốn được bên Đông, che chở cho Đông, chăm sóc cho Đông, kèm theo là khao khát muốn có được Đông ngày càng lớn.

Nghĩa nghiêng người qua kéo Đông vào lòng, cảm nhận từng hơi thở nóng hổi đều đặn tác động lên mặt mình. Trong ánh sáng mờ mờ, gương mặt Đông vẫn thanh tú, hút hết chút ánh sáng le lói xung quanh. Nghĩa càng nhìn càng bị hút vào, thật sự rất đẹp. Nghĩa không cưỡng lại được lấy tay vuốt nhẹ mái xéo trên trán, từ từ chạm lên gò má rồi đưa xuống đôi môi căng hồng.

Mày thật sự không bình thường rồi.

Nghĩa không trốn tránh được nữa. Cậu nhận ra cậu có thể lạnh lùng, có thể xuống tay với bất cứ ai nhưng khi bên cạnh Đông cậu lại là một người hoàn toàn khác. Nghĩa đã xác định, người này sinh ra là để cậu nâng niu.

Biến thái, Đông dường như rên trong miệng đánh thức thần trí của Nghĩa.

Nghĩa đưa mắt xuống bờ môi mấp máy, không chịu được từ từ đưa môi mình lại gần.

Cậu hát hay lắm, Đông lại lằm nhăm trong miệng

Nghĩa dừng hành vi tội lỗi lại. Cậu ta đang mơ về mình ư? Trong lòng Nghĩa lằng lằng như bay lên đến tận cung trăng. Cậu cứ tỏ vẻ nguy hiểm rồi tới đến lại mơ về tôi ha ha. Biến thái. Nhưng tôi thích. Nghĩa mỉm cười ôm chặt Đông, dần dần chìm vào giấc mơ đẹp.

Nghĩa dùng một tay xoa nhẹ vật cường tráng trong quần. Chào buổi sáng cậu bé

Đưa mắt sang bên cạnh, Nghĩa thích thú khi thấy quần của Đông cũng nhô lên, nơi cao nhất khiến quần căng ra làm lộ một chút đường nét của vật bên trong.

Nghĩa bắt đầu lên con động dục, về mặt lén lút đưa tay đến gần nơi cao nhất.

Biến thái

Toàn bộ cơ thể Nghĩa đông băng hoàn toàn, tay dừng lại trên không trung chỉ còn cách mục tiêu hai xen-ti-mét. Nghĩa giữ nguyên hiện trường, nuốt nước bọt chậm chậm quay đầu lên cười như không có gì. Tôi thấy có bụi dính trên này

Nói rồi lại thản nhiên hạ tay xuống phui lên mục tiêu hai cái trước khi lãnh trọn một đập của Đông. Có thể coi đây là buổi sáng tốt lành.

Sau khi Đông đã yên vị, Nghĩa mới sang quây thức ăn chọn món. Thấy Lê Tuyền đang lượn lờ chọn bần, Đông đưa tay cao lên vẫy vẫy. Lê Tuyền không khó để nhận ra Đông liền đến ngồi phía đối diện.

Cậu không gọi món gì à?, Lê Tuyền vừa lau đĩa vừa hỏi.

Cậu ăn trước đi. Thức ăn của tôi sắp được mang đến rồi

Tiết mục của cậu sao rồi?

Tôi chỉ đơn giản lên hát thôi. Cậu nên lo cho tiết mục của mình đi, hai ngày nữa là diễn rồi, Đông cười đầy ẩn ý.

Vừa lúc Nghĩa trở lại, mang hai tô bún đặt xuống bàn.

Lê Tuyền vô tình gặp được hai nam thần trong lòng, liền vui vẻ ra mặt.

Nghĩa này, tôi đã đăng ký ...

Tôi không hát, Nghĩa vừa gấp thức ăn cho Đông vừa lạnh nhạt trả lời.

Đông cố nhịn cười, im lặng thưởng thức bữa sáng.

Cậu biết rồi à? Tôi chỉ còn hi vọng vào cậu thôi, Lê Tuyền giọng buồn thiu.

Vậy cậu phải thất vọng rồi, Nghĩa vẫn thờ ơ. Việc Nghĩa đã không muốn làm thì có nói nữa cũng chỉ phí công vô ích.

Khoa lý có Đông hát, không lẽ khoa toán mình chịu thua, Lê Tuyền chuyển sang khích tướng.

Tôi là tiết mục khách mời, không liên quan tiết mục dự thi nha, Đông vẫn không muốn dính đến thương vụ của Lê Tuyền.

Bên dưới bàn ăn, Lê Tuyền đá nhẹ vào chân Đông cầu cứu.

Đông quay sang bên cạnh, không rõ là giúp Lê Tuyền hay buông lời châm chọc: Cậu hát hay như vậy lên hát hộ người ta một bài đi, sao mà ích kỷ quá vậy?. Nói xong lại mỉm cười môi nén tiếng cười vào trong.

Cứ tưởng Đông sẽ đứng về phía mình không ngờ lại bị bán đứng như vậy, Nghĩa nghiêng mặt lên trừng mắt đe dọa. Đông cảm thấy có chút không tốt đành quay mặt về hướng khác lại gặp ánh mắt cầu cứu của Lê Tuyền. Vốn định không dính líu đến việc này tự dung lại lọt vào thế khó xử, Đông đành cầm mặt ăn xem như không biết gì.

Lê Tuyền dùng mọi cách để thuyết phục, tất nhiên kết quả không được gì. Kết thúc bữa ăn, Lê Tuyền đành bắt lực rời đi, xem như danh hiệu chi đoàn vững mạnh đã vụt khỏi tầm tay. Dù sao cũng là lỗi của Lê Tuyền, hôm qua đi họp mới nhớ ra chưa chuẩn bị gì trong khi ngày diễn đã gần kề, đành nhắm mắt đăng ký tên Nghĩa để không bỏ trống hoạt động. Giờ thì chính thức bỏ trống rồi.

Lê Tuyền đi khỏi, Đông vẫn cố ý chuyên tâm vào tô bún dù chỉ còn lại một chút nước đọng lại nhằm tránh ánh mắt nguy hiểm của người bên cạnh.

Cậu muốn nuốt luôn tô à?, giọng Nghĩa vẫn ấm nhưng lần này phát ra rất có lực.

Đông dừng lại một chút, từ từ quay sang cười gượng gạo, làm vẻ mặt tội nghiệp.

Trong một giây, ý định thanh trừng tên phản đồ của Nghĩa lập tức bị dập tắt. Nghĩa thăm trách bản thân mình thật nhu nhược.

Lần sau cậu còn dám tạo phản xem, Nghĩa lờm một cái rồi cầm chiếc cặp đựng sách vở của cả hai lên.

Đông trong phút chốc thoát nạn liền cười tít mắt, vui vẻ cùng Nghĩa lên lớp. Bên cạnh, Nghĩa cũng mỉm cười với những dự định trong hai ngày tới.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quản lý ca sĩ

...My friends say that I'm crazy, I'm just fine

My neighbours stare at me, nevermind...

Đông thư thái nằm trên giường, một tai đeo tai nghe, mắt nhắm lim dim, miệng lầm nhảm lời bài hát mình sẽ biểu diễn.

WHAT THE F...

Giác quan của Đông bị đánh thức bởi thứ gì đó nhồn nhồn, lạnh lạnh ập vào mặt mình. Vừa định đưa tay lên gạt ra liền bị hai tay Nghĩa đè chặt xuống giường. Mắt còn chưa kịp mở đã bị tấn công chớp nhoáng. Đông cơ bản đã thất thế ngay trong giây đầu tiên.

Cậu làm gì vậy?, Đông hét lên

Mặt nạ dưỡng da

Cậu đi mà đắp cái mặt dày của cậu, Đông lắc đầu nguầy nguậy, ý định hất bay vật thể lạnh lẽo trên mặt.

Nghĩa lập tức nhảy lên người Đông, hai tay vẫn giữ chặt vị trí cũ, đem đầu và vai mình áp xuống cố định cái đầu ngoan bướng lại.

Cậu nằm yên đi. Chỉ là mặt nạ dưỡng da thôi mà, trái với hành động cuồng loạn của người bên dưới, Nghĩa điềm đạm giải thích.

Tôi không cần. Cậu ở không lấm à?, Đông gầm gừ, vẫn cố dùng sức vùng vẫy.

Nghĩa đè chặt lên người Đông, giọng ấm vẫn từ tốn: Cậu sắp đi hát cần phải chăm sóc da một chút

Ý cậu là da tôi không đẹp?

Không phải. Đắp vào da cậu sẽ sáng hơn nữa, lên sân khấu sẽ nổi bật hơn, Nghĩa vẫn kiên nhẫn.

Hôm đó có người đánh phấn nền cho tôi, da sáng hay tối cũng vậy thôi

Nghĩa cạ lòi. Dù sao cũng đắp rồi, cậu cứ nằm chơi mười lăm phút đi, có ảnh hưởng gì đâu

Đông đành bắt lực nằm yên, nhịp thở dần bình thường trở lại. Đông cảm nhận được mùi cơ thể của Nghĩa theo từng nhịp thở, tự nhiên cảm thấy thật dễ chịu.

Thấy Đông đã ngoan ngoãn, Nghĩa nhẹ nhàng leo xuống ngồi bên cạnh. Lúc này vùng vẫy, áo của Đông vô tình kéo lên một bên, để lộ ra một chút da thịt trắng trẻo. Nghĩa kiềm không được đem tay luồn vào trong áo Đông mà vuốt ve cơ bụng săn chắc.

Cơ thể cậu thật hấp dẫn, Nghĩa tự nhiên như bụng của mình.

Cậu có vẻ thích đụng chạm cơ thể người khác nhỉ?, Đông mĩa mai.

Tôi chỉ thích đụng chạm cậu thôi, Nghĩa nửa đùa nửa thật.

Biến thái, Đông đã thích nghi với những loại tác động này nên không thèm quan tâm, mắt lại lim dim nghe nhạc. Thật ra Đông cũng có chút tận hưởng vì tay Nghĩa rất ấm, cứ thế áp vào bụng tạo cảm giác vô cùng dễ chịu.

Hết mười lăm phút, Đông được tự do ... rửa mặt. Vừa từ nhà tắm bước ra Đông lại một lần nữa nổi lửa. Cậu làm gì vậy?

Trên giường đã bày la liệt một đống quần áo đủ thể loại màu sắc, từ kín cổng cao tường đến rách tan hoang đều có.

Tôi chuẩn bị một số đồ cho cậu mặc đi hát

Lúc này cậu không vào lớp là để ra bãi rác nhặt mấy cái này à?, sắc mặt Đông rõ là không tốt

Tôi về nhà lấy quần áo sẵn mang mấy thứ này luôn. Nhóm bạn tôi đi diễn nhiều nơi, mặc đồ này phong cách lắm nha, Nghĩa dường như rất thích thú.

Sân khấu ở trường không phải biểu diễn trong rừng mà phải hóa thân thành động vật hoang dã

Cậu nhìn kỹ lại đi. Mấy cái này không phải tầm thường đâu, vừa nói Nghĩa vừa cầm một vật tựa như giẻ lau đưa lên.

Không mặc, Đông lạnh nhạt.

Cậu không mặc tôi sẽ đem đồng kem của cậu vất hết

Đông lập tức chạy lại tủ lạnh mini, vật được Đông xem là đáng giá nhất trong phòng, mở ra kem vẫn còn, coi như tạm yên tâm quay lại trừng mắt. Cậu dám.

Cậu nói xem tôi dám không?, Nghĩa buông lời bình thản.

Đông nắm chặt tay, ánh mắt rực lửa, môi nhếch lên để lộ hàm răng như muốn ăn tươi nuốt sống người kia.

Nghĩa tuy sức mạnh hơn Đông một bậc nhưng Đông lại thông minh nhanh nhạy, sẽ dễ dàng tìm ra sơ hở của đối phương, thêm một điều là Nghĩa chắc chắn không thể làm đau cậu. Nếu cậu lao vào thì sẽ có một trận giằng co lâu dài, phần thắng chưa biết sẽ nghiêng về bên nào nhưng chắc chắn số kem này sẽ lâm nguy. Nghĩ đến đây Đông lại đau lòng mà nhẫn nhịn tiến lại khu vực giường với ánh mắt đầy lửa hận.

Tôi chỉ thử một bộ đồ hoàng nhất

Nghĩa chọn ra cho Đông một áo sơ mi trắng dài tay có vài điểm nhấn màu đen và một quần jeans tối màu. Đây là bộ cơ bản nhất cũng là bình thường duy nhất trong đồng hồ đồ Nghĩa bày ra.

Đông bước ra từ nhà tắm trong ánh mắt kinh ngạc của Nghĩa.

Chỉ mặc lấy lẹ, không xắn tay áo, không bỏ áo vào quần, không mang giày nhưng vẫn đủ mang hồn Nghĩa đi xa thật xa.

Cậu rất soái đây, Nghĩa không giấu được mê muội.

Giờ cậu mới nhận ra sao?, Đông tỏ vẻ kiêu ngạo.

Để tôi xem nào, Nghĩa tiến lại xắn tay áo cho Đông, đem một phần áo bỏ vào quần.

Làm xong Nghĩa lùi ra xa vài bước ngắm nhìn một lượt. Chính xác là một lượt vì sau đó cậu đã ngẩn ngơ hoàn toàn. Mẹ nó. Cậu muốn giết tôi à? Tìm Nghĩa đập loạn xạ, hơi thở trở nên khó khăn cũng không nhận ra, cậu gần như lạc vào thế giới khác, để lại thể xác vô hồn chốn nhân gian.

Cậu vừa lòng chưa?, Đông vào nhà tắm thay đồ, để lại một tên ngốc vẫn còn ngây ngời.

Thay đồ xong Đông liền đến với đàn em thân yêu cậu vừa hy sinh thân mình để bảo vệ. Cầm que kem vừa bóc vỏ trên tay, Đông thích thú nhìn làn khói lạnh tỏa ra xung quanh. Đối với Đông, kem như một loại thần dược, khi ăn vào bao nhiêu muộn phiền đều sẽ tan biến, nếu đang vui thì sẽ càng khoái chí mà thưởng thức. Bờ môi vui vẻ vừa cảm nhận được chút hơi lạnh ngọt ngào liền lập tức thay đổi sang trạng thái giận dữ. Thần dược đã bị cướp đi trong chớp mắt.

Cậu làm gì vậy?, Đông hét lên, lần thứ ba trong một đêm

Ăn lạnh sẽ viêm họng, Nghĩa cầm que kem lắc lắc, tỏ ý không đồng tình.

Đây không phải lần đầu tôi đi hát, không mượn cậu lo, ánh mắt của Đông ngập tràn nộ khí.

Tôi chỉ lo cho sức khỏe của cậu thôi, Nghĩa vừa nói vừa liếm dọc hết một lượt thứ trên tay.

Chẳng phải tôi đã mặc đồ như cậu muốn rồi sao?, Đông nắm chặt tay lại, cậu thật sự muốn giết người.

Tôi nói không vắt đi chứ không nói cậu có thể ăn

Đông quay về tủ lạnh định lấy que khác liền bị Nghĩa từ đằng sau kéo mạnh trở lại.

Cậu chán sống rồi, Đông gầm lên lao thẳng về phía Nghĩa.

Một người quen lối sống tự do, xưa giờ vẫn đứng đầu quần hùng, hôm nay lại năm lần bảy lượt bị áp bức như vậy là điều không thể chấp nhận được. Đến cả miếng ăn, niềm hạnh phúc của Đông, cũng bị cướp mất, Đông như hồ đói lao vào muốn xé nát kẻ ngông cuồng mới rửa được hận.

Đông tiến mười bước, Nghĩa lùi mười bước. Đông đâm bao nhiêu, Nghĩa đỡ bấy nhiêu, hoàn toàn không đánh trả. Nghĩa vừa lùi vừa đỡ, gánh không biết bao nhiêu sức mạnh của Đông. Đột nhiên chân va vào thành giường, lại thêm Đông phía trước dồn lực, Nghĩa mất trọng tâm ngã xuống, Đông lập tức nhảy lên người Nghĩa, dùng chân đè chặt tay nạn nhân xuống giường, một tay nắm tóc cổ định mục tiêu, tay còn lại nhận nhiệm vụ dứt điểm. Nghĩa thả lỏng cơ thể, nhắm mắt đón chờ một đám đang trên đường quét tới.

Năm giây sau không có động tĩnh gì, lực cổ định trên đầu cũng giảm dần, Nghĩa mở mắt ra thấy nắm đấm đã dừng trên không trung, Đông vẫn ngồi trên người mình thở một nhọc, trán lấm tấm những giọt nước trong suốt.

Nghĩa trù mến nhìn Đông, khẽ mỉm cười. Trong tích tắc, trước mắt Nghĩa đầy sao, đầu óc choáng váng. Một đấm đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thân phận bại lộ

Chỉ vì một que kem, sao cậu có thể xuống tay độc ác như vậy?, Nghĩa nằm trên giường làm giọng trách móc.

Tôi đối với cậu như vậy là còn nhẹ đấy. Cậu còn dám ngông cuồng nữa xem, tay Đông đang bôi thuốc trên mặt Nghĩa cố ý hơi nhấn xuống.

Nghĩa không chút tỏ ra đau đớn, trên mặt hoàn toàn là một biểu hiện đau lòng. Đông nhìn cũng có chút thương tâm đành nhẹ giọng:

Đau không?

Nghĩa khẽ mỉm cười lắc đầu. Chỉ một lời này cậu đã có thể hoàn toàn bình phục, tâm tình cứ thế mà tốt phoi phới.

Cậu nghĩ trình độ tôi ở mức nào mà phải lo như vậy?, Đông dùng tay xoa nhẹ vết bầm.

Tôi thích như vậy

Thích ăn đấm?

Cậu làm gì tôi cũng thích, Nghĩa đưa ánh mắt đầy tình ý đến Đông.

Cậu đẹp mấy câu vớ vẫn như vậy được không?

Cậu lay động à?, Nghĩa đá lông mày, nở nụ cười gian tà.

Đông trừng mắt, đưa tay lên như muốn làm hai bên mặt Nghĩa cân xứng. Nghĩa nhoen miệng cười, nhẹ nhàng nắm tay Đông đặt xuống xoa xoa vết bầm, bên trong mắt ánh lên sự hạnh phúc.

Đông đồ đó cậu kiếm đâu ra?, Đông vô tình cắt ngang giây phút tận hưởng của Nghĩa.

Tôi mượn của bạn.

Trên áo vẫn còn máu, Đông không chút thay đổi sắc thái.

Nghĩa nghe qua như sét đánh ngang tai. Tại sao lại có một sơ hở ngốc nghếch như vậy?

Chắc áo đó mua về nhưng chưa mặc, Nghĩa cố gắng chống chế.

Thật sao?, âm trầm phát ra nhẹ nhàng nhưng Nghĩa cảm thấy như ngàn cân đang đè lên ngực.

Sau một hồi cân nhắc Nghĩa khẽ đáp: Thật

Chắc chứ?

Lại thêm một đoạn tình mạch. Từ gáy đến sống lưng Nghĩa như có một làn gió từ bắc cực quét tới.

Tôi xin lỗi, Nghĩa ngập ngừng, mặt tái không còn giọt máu. Cậu biết rồi sao?

Tôi đã nói tôi biết tất cả mà, Đông vẫn nhẹ nhàng xoa lên vết bầm, mặt không hề có chút biểu hiện khác lạ.

Sao cậu biết?, người Nghĩa trở nên căng cứng từ bao giờ.

Lúc trước tuy cậu không chứng diện nhưng trên người toàn đồ mặc tiền, có hôm tài xế đợi cậu trước cổng nhà suy ra cậu rất giàu. Cả khoa toán chỉ có lý lịch đoàn viên của cậu là không minh bạch suy ra gia thế cậu không tầm thường. Tôi chỉ đợi xem cậu diễn sâu được bao lâu

Nghĩa có hít một hơi, lấy chút không khí thiếu hụt từ nãy đến giờ, chấp nhận chuyện sắp xảy đến. Cậu sẽ không ...

Cậu nghĩ tôi ấu trĩ như cậu sao? Cậu giàu hay nghèo cũng không ảnh hưởng đến tôi. Cậu thấy tôi có thiếu thốn lắm không? Lương tháng của tôi vẫn rất dư giả đây, Đông nhếch môi, lờ mờ người nằm dưới.

Nhận được cái lờ mờ này, Nghĩa như thoát khỏi cỏi chết, sắc mặt nhanh chóng có sức sống trở lại, ánh mắt sáng bừng bật dậy.

Cậu không giận tôi à?

Giận làm gì. Cậu xem tôi là người ngoài, muốn lừa gạt tôi thì chịu thôi

Nghĩa chồm tới đẩy Đông ngã xuống, đem đầu nhăm vào ngực vào cổ Đông mà cọ liên hồi. Xem biểu hiện giận dữ của cậu kia. Tôi sẽ không bao giờ giấu cậu gì nữa đâu.

Đông bị tóc của Nghĩa làm cho nhột, vừa cười vừa lấy tay đẩy đầu Nghĩa ra. Xem như cậu còn biết tiến bộ.

Bao gánh nặng lâu nay trong phút chốc trút bỏ một cách dễ dàng, khỏi phải nói tâm trạng của Nghĩa hiển nhiên hưng phấn tột độ.

Từ nay sẽ không cần giấu giếm nữa, không mang cảm giác lừa dối cậu ta nữa, có thể thoải mái với cậu ta... chỉ nghĩ thôi đã thấy vui sướng lắm rồi. Đến tận nửa đêm Nghĩa vẫn cứ thế mà cười, cười một mình chán lại kéo Đông nói chuyện, không quan tâm Đông đã buồn ngủ díp mắt chỉ nằm đó ừ hử cho qua chuyện.

Đông Đông, Nghĩa quay mặt về phía Đông, lay nhẹ thân thể trước mặt.

Hừm

Có chuyện này cậu nhất định phải nói với tôi, sau một hồi đắn đo Nghĩa mới nói đến vấn đề này.

Ừm, Đông chỉ phát ra âm thanh, không hề quan tâm người bên cạnh đang làm nhảm gì.

Cậu rõ là nhớ chuyện đêm ở Long An. Vậy sao còn phớt lờ tôi?

Không gian rơi vào một khoảng im lặng. Đông đã thờ ơ.

Này, tôi đang hỏi cậu đó, Nghĩa giật chiếc gối về phía mình khiến đầu Đông bị lệch khỏi vị trí thoải mái.

Hỏi gì?, Đông nhăn nhó

Cậu xem tôi là gì?

Tôi muốn ngủ, Đông di chuyển thân mình, đưa đầu tìm vật mềm mịn kê bên dưới.

Gối lúc này bị Nghĩa kéo sát vào người, Đông tìm được gối vô tình tựa đầu vào ngực Nghĩa ngủ ngon lành.

Nghĩa làm sao chịu được loại tấn công này, không có cách nào quấy rối nữa. Nghĩa đưa tay vuốt nhẹ lớp tóc ngắn ngắn gần tai Đông, thì thầm trong bóng đêm tình mạch: Tôi không rõ xem cậu là gì, đối với cậu như thế nào, nhưng chắc chắn rằng một chữ thích không thể diễn tả hết được.

Nghĩa thờ dài một tiếng, theo thói quen ôm Đông vào lòng từ đợi giấc mơ đến.

Ngày Nhà giáo Việt Nam được xem là một trong những sự kiện lớn nhất trong năm của trường sư phạm. Một chuỗi các hoạt động diễn ra liên tục từ sáng đến tối với sự tham gia của cả giảng viên và sinh viên. Đây là cơ hội để người dạy và người học gần gũi hơn, các khoa có thể giao lưu văn hóa với

nhau thông qua các hoạt động vui chơi, mua bán các mặt hàng, còn có hội thi văn nghệ mang đậm bản sắc mỗi khoa.

Sau khi đến trường, Nghĩa và Đông trở về khu vực khoa mình. Mỗi khoa phụ trách một khu vực bao gồm trò chơi, bán một số mặt hàng handmade và đặc biệt nhất là gian hàng ẩm thực. Dưới ba tấm dù lớn giăng trên cao, các khoa cùng tất bật dựng địa bàn cho mình và sơ chế thức ăn. Ở phía trước, sân khấu đã trang hoàng long lẫy, mở nhạc tung bừng làm không khí càng thêm rộn ràng.

Đến giờ lành, thầy hiệu trưởng lên sân khấu phát biểu ngắn gọn trong năm phút, lễ hội chính thức bắt đầu. Vì muốn kiếm thêm quỹ hoạt động từ thiện, câu lạc bộ của Đông phụ trách cả quầy hàng handmade và gian hàng ẩm thực. Đông trực tiếp đảm nhiệm món bắp xào khiến hội chị em cứ thế vây kín trước gian hàng, khu vực khoa lý nhờ đó luôn trong tình trạng quá tải.

Lê Tuyền hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của Nghĩa, trước giờ cậu chưa bao giờ tham gia các sự kiện ngoài thể thao, vì thế không hề có phân công nhiệm vụ cho Nghĩa. Sau khi giúp Lê Tuyền trang trí gian hàng, Nghĩa ăn không ngồi rồi liền đi tìm Đông. Phái vát và một lúc mới tiếp cận được quầy bắp xào, nơi Đông và Minh Phương đang tất bật xoay sở.

Đông vẫn vẻ mặt bình thản như mọi khi hướng về chiếc chảo khổng lồ trước mặt, quét một khối bơ to tướng thả vào chảo, đảo một chút rồi tiếp tục đổ một lượng lớn bắp vào, thỉnh thoảng hơi ngước mặt lên nở nụ cười chết người khiến đám fan nữ nghiêng ngả. Đông xào hoàn toàn bằng bơ, bắp là loại bắp Mỹ vàng ươm, thanh ngọt, lại thêm lượng ruốc đỏ vào không tiếc tay nhuộm đỏ cả chảo bắp, nếu không phải là Đông đứng bán thì với chất lượng này, món ăn cũng sẽ bán rất chạy. Đông vốn không hứng thú với những việc mang tính con gái nhưng vì sự hưng thịnh của câu lạc bộ, Đông đã thọ giáo Minh Phương để có những thao tác trộn bắp thuần thực trước thiên hạ. Minh Phương hỗ trợ Đông đưa thành phẩm đến tay khách hàng và thu tiền. Dù cả hai phối hợp rất ăn ý nhưng lượng người hâm mộ kéo đến không ngừng, cơ bản là không thể đáp ứng kịp. Đông cho bổ sung hai gian hàng nước uống và khoai tây lắc kể bên để giảm tải nhưng tình hình vẫn không khá hơn là mấy.

Đông mỉm cười khi thấy Nghĩa đặt bắp và chảo xuống bên cạnh. Bộ đồ nghề này Nghĩa vừa lên văn phòng khoa lấy xuống, tuy kích thước không lớn như của Đông nhưng vẫn có thể giúp giảm tải phần nào.

Cậu bán hay cho vậy?, nụ cười trên môi Đông vụt tắt khi Nghĩa vệt một lần nữa hủ bơ.

Vì bơ cứ dính vào nhau không chịu tách ra, Nghĩa cười trừ rồi quay lại đảo bơ trong chảo như không có chuyện gì.

Được một lát Đông lại quay sang trừng mắt.

Cậu bán hay làm từ thiện vậy?, lúc nói hết câu, ruốc đã tràn lên trên miệng chảo của Nghĩa.

Tôi thấy cậu đồ cũng phóng khoáng mà

Đông nắm xéng trong chảo lên muốn đâm vào não của tên phá hoại bên cạnh. Nghĩa lại cười trừ, kéo tay Đông trở về nơi làm việc.

Tuy lúc đầu có hơi không thuận lợi nhưng về sau Nghĩa cũng đã thành thực hơn. Có một bất cập mà cả Đông và Nghĩa đều không ngờ tới, việc hai chàng trai cùng xào bắp đã kéo thêm một lượng khách hàng đông hơn lúc này, ý định trợ giúp của Nghĩa đã phản tác dụng hoàn toàn.

Chảo cuối rồi, hết mẻ này chúng ta có thể thành thôi rồi, Đông cười vui vẻ khi lượng bắp đã hết veo.

Đứng xào liên tục như vậy, người vây quanh kín như vậy không thể tránh khỏi mệt mỏi. Nghĩa cũng hớn hờ ra mặt vì có thể cùng Đông thư thái dạo chơi vòng quanh. Ở đời ai biết được chữ ngờ, nụ cười trên môi hai chàng trai chợt trở nên méo xeo.

Hả!!!, cả hai cùng trở mặt nhìn bịch bắp khổng lồ vừa rơi xuống bàn.

Vì bán quá chạy hàng nên Minh Phương vừa cho người mua thêm. Minh Phương đứng đằng sau, vui vẻ đưa tay vỗ vai hai chàng trai: Cố lên!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tàn cuộc

Đến gần trưa số bắp cũng được tiêu tán hết, Đông cùng Nghĩa thành thoi tham quan lễ hội.

Sân trường hôm nay thật sự náo nhiệt, khác hẳn với sự yên tĩnh thường ngày. Đi đến đâu cũng là những lời rao bán các mặt hàng, mời gọi tham gia trò chơi, lại thêm mùi hương nức mũi từ các món ăn càng làm tâm trạng Đông phơi phới.

Anh Đông, anh Nghĩa, tiếng í ới nức nức lấy ánh nhìn của hai chàng trai.

Là lũ nhóc khoa tiểu học vừa rồi cùng tham gia hội trại.

Hai anh bán xong sớm vậy? Tụi em còn quá chừng luôn, mắt cô bé bán hàng sụp xuống buồn thiu

Khoa nào cũng còn nhiều mà. Tụi em bán theo dạng combo sẽ nhanh hết hơn đây, Đông vừa cười vừa lấy tay cầm vài món kéo lại gần nhau. Ví dụ bán ba loại xiên này kèm theo một ly nước

Mặt nhỏ bán hàng lập tức sáng hẳn ra, cảm ơn Đông rồi rút.

Em tặng hai anh combo đầu tiên này nha, cô bé nhanh chóng đặt ba loại xiên vào hộp, kèm theo một ly nước ngọt vui vẻ đưa tới.

Không được, Nghĩa đột nhiên lên tiếng làm Đông và cô bé bán hàng hơi khựng lại.

Môi Đông đang vui vẻ liền biểu lộ trạng thái bất hợp tác. Đông quay sang bên cạnh, phát ra âm thanh đủ cho Nghĩa nghe nhưng miệng không hề nhúc nhích: Cái này là em nó mời, cậu nên biết điều một chút

Tối nay anh Đông phải hát nên không tiện ăn đồ chiên. Anh lấy ly nước thôi nha, Nghĩa hòa nhã đẩy hộp thức ăn về phía cô bé, một tay cầm ly nước, một tay kéo Đông đi.

Cậu sao vậy? Ăn một tí có sao đâu?, Đông khó chịu đi phía sau.

Cậu hát xong rồi ăn gì cũng được. Thiếu gì lúc để ăn, Nghĩa quay lại giải thích, tay dùng lực kéo Đông lên đi cạnh mình.

Đông ý thức được đồ chiên thật sự không tốt nên cũng không cãi nữa. Nghĩa dẫn Đông đi một vòng, ăn tất cả những món hấp và bánh được bày bán. Đến những gian hàng do các em gái phụ trách, cả hai được đề nghị chụp hình chung với các em đôi lại sẽ được tặng một phần ăn. Cảm giác ăn chùa có thể nào không vui? Đông hớn hờ kéo Nghĩa chụp hình khắp nơi, gom tất cả những món được Nghĩa cấp phép cho vào bụng mình.

Tuy là biết tác hại của đồ chiên nhưng mùi hương cứ phảng phất lay động lòng người. Mỗi lần đi ngang qua hàng đồ chiên Đông lại không giấu được thêm thường, lên nhìn sang bên cạnh rồi nhìn lại núi thức ăn trong chảo dầu sôi sùng sục, nặng nề bước qua.

Hôm nay như vậy thôi. Lúc khác tôi dẫn cậu đi ăn sau, Nghĩa chìa một xiên trứng cút chiên cho Đông.

Đông lập tức giật lấy thứ trước mặt, mắt ánh lên niềm vui, sắc mặt rạng rỡ, môi biểu hiện rõ hạnh phúc dâng tràn.

Đông cho một trứng vào miệng, nhai được hai cái liền há miệng thổi ra khói nóng, đưa tay lên quạt quạt để giảm nhiệt độ.

Nghĩa bật cười nhìn Đông. Xem biểu hiện của cậu kia. Cậu vì ăn mà xuống tay tàn nhẫn với tôi, giờ lại vì ăn mà hạnh phúc như vậy. Khăng định kiếp trước cậu chính là heo.

Đông chợt dừng chân trước một gian hàng nhỏ, phía trước treo một số móc khóa khá bắt mắt.

Cái này bán sao vậy em?, Đông đem móc khóa hình giọt nước lớn đặt lên tay sẫm soi

Đây là quà của trò chơi, em không có bán anh, cô bé trường quây vui vẻ trả lời.

Trò chơi?, Đông nghiêng nghiêng đầu, mắt vẫn không rời giọt nước trên tay.

Là chiếc hộp bí ẩn. Bên trong hộp đen này là nước đá, anh đưa tay vào bốc trứng bi trắng sẽ không được gì, ngôi sao màu đỏ sẽ được móc khóa cỡ nhỏ, ngôi sao màu xanh sẽ được móc khóa cỡ lớn. Anh cần bốc lên ngôi sao màu xanh mới có được món này, cô bé nhiệt tình giới thiệu trò chơi cho hai vị khách.

Đông không nghĩ ngợi nhiều đặt giọt nước lại vị trí cũ, tiến tới đưa tay vào chiếc hộp bí ẩn. Tê buốt. Tay Đông bị cái lạnh bao phủ, dần dần mất cảm giác không phân biệt được đâu là bi đâu là sao nữa.

Sau ba lượt vẫn chỉ lấy ra được ngôi sao màu đỏ. Đông bức bối, vẻ mặt mất kiên nhẫn vẫn quyết tâm lấy cho bằng được món quà ưa thích. Vừa định chơi tiếp liền bị Nghĩa kéo tay ra.

Tay cậu tê hết rồi kìa, Nghĩa lấy áo khoác quần lấy cánh tay lạnh buốt của Đông, ân cần xoa xoa tạo ma sát.

Đông buồn bức đưa tay lên dây móc khóa cỡ nhỏ, lấy một móc hình ngọn lửa đưa cho Nghĩa. Cho cậu đây.

Nghĩa mỉm cười nhận lấy, đem móc vào túi xách cả hai cùng sử dụng rồi tiến lại chiếc hộp bí ẩn.

Sau sáu lượt chơi, Nghĩa cũng chỉ bốc được cao nhất là ngôi sao màu đỏ. Mặc cho Đông cố ngăn cản, Nghĩa vẫn tiếp tục cho tay vào thùng đá, sắc mặt không có gì ngoài sự quyết tâm.

Bỏ đi, lấy cái nhỏ cũng được rồi, Đông kéo Nghĩa ra.

Một lần nữa thôi, Nghĩa đưa ánh mắt cương quyết nhìn Đông, tuy bên trong hộp rất lạnh nhưng giọng Nghĩa vẫn ấm áp khiến Đông nói lòng tay ra.

Một lần thôi đấy, Đông đứng kế bên, đợi Nghĩa rút tay ra sẽ kéo Nghĩa ra xa chiếc hộp.

Lấy cho anh giọt nước lúc này, Nghĩa vui vẻ quay sang cô bé trưởng quây khi trên tay là ngôi sao màu xanh.

Nghĩa cười tự hào quay sang nhìn Đông.

Cậu thích như thế thì chơi thêm vài lượt đi, Đông không quan tâm đến vẻ mặt rạn rờ kia, tức giận đem tay Nghĩa nhấn sâu vào trong thùng đá khiến Nghĩa la oai oái.

Nhưng được vài giây, Đông lại đau lòng rút tay Nghĩa ra, lấy áo khoác quần lại, không quên tặng thêm một cái lườm. Đông vui vẻ đeo giọt nước vào túi xách, miệng vẫn chưa buông tha cho Nghĩa: Toàn làm trò ngu ngốc.

Buổi tối, hội thi văn nghệ bắt đầu. Đông lên văn phòng đoàn hội sửa soạn một chút để lại Nghĩa bên dưới xem văn nghệ. Một nửa chương trình trôi qua, Nghĩa bắt đầu ngáp dài ngáp ngắn. Các tiết mục dự thi đều chuẩn bị khá kĩ lưỡng, tiết mục của khoa nào cũng đều có một lượng khán giả riêng của khoa mình nhưng mục đích của Nghĩa không phải xem các bài dự thi này, càng không phải xem khoa nào cổ vũ tốt hơn, cảm thấy không hứng thú chút nào.

Bất chợt cả sân trường hét thật lớn khiến Nghĩa giật mình, dưới sân khấu khán giả đồng thanh gọi tên: Hữu Đông, Hữu Đông, bên góc khoa lý có tiếng đám tì nữ thất thanh: Đông Đông, I love you lại càng kích thích đám đông hơn nữa.

Đông bước ra sân khấu trong tiếng hò reo của khán giả và trong sự sững sờ của Nghĩa.

Nghĩa nhìn Đông không chớp mắt, nhịp tim đập nhanh và mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, một thứ cảm giác quái lạ luôn khắp cơ thể Nghĩa. Cậu ta như vậy không phải muốn giết người ư?

Đông mặc bộ đồ Nghĩa đã chọn, bộ đồ vừa vặn khiến các đường nét cơ bản của Đông trở nên vô cùng cuốn hút, khuôn ngực rộng, nhỏ dần đến eo, mỏng căng, chân thẳng dài, mọi thứ đều là công cụ có thể giết chết Nghĩa. Chưa kể lớp phấn nền giúp Đông nổi bật trong vô vàn ánh đèn sân khấu, tóc lại vuốt bóng bệnh lên trên làm mặt Đông càng sáng hơn bình thường. Đông đứng đó khiến mọi thứ xung quanh trở nên lu mờ, khiến việc hít thở đối với Nghĩa tựa như một cực hình.

Đông đứng sau chân micro, vừa vặn để miệng gần micro nhất, hai tay cho vào túi quần. Đợi đám đông bình tĩnh một chút Đông mới lên tiếng: Chào tất cả mọi người.

Âm thanh vừa phát ra đám đông lại thêm một phen hỗn loạn. Đông theo thói quen, đưa mắt một vòng giữa biển người bên dưới tìm một ánh mắt quen thuộc, trong phút chốc tìm thấy Nghĩa đứng một góc tựa lưng vào tường liền cười thật tươi. Nụ cười trên môi căng hồng lúc này tựa như ánh nắng đột nhiên xuất hiện giữa trời đêm, kích động khán giả là một, thiêu đốt trái tim Nghĩa là trăm là ngàn.

Đông đặt hai tay lên micro, ánh mắt lấp lánh cất lên những câu hát đầu tiên của bài I'm in love, bên dưới trở nên yên tĩnh lạ thường.

No matter what they say, now, I'm in love

I do it my own way cause I'm in love

And I can't keep that song out of my mind

Whistling that silly tune all the time...

Đông rút micro ra khỏi chân đế, vừa huýt sáo vừa di chuyển nhún nhảy theo điệu nhạc khiến đám đông bùng tình, la hét rồi cùng nhún nhảy bên dưới.

Không khí vui tươi lan rộng khắp sân trường, mọi người cùng nhau hòa vào điệu nhạc, cảm nhận tiếng hát và tận hưởng khoảnh khắc vui vẻ bên những người bạn.

...No matter what they say, I don't care

I whistle anyway, anywhere

I wrote this little song on my own

She said that I'm a genius, I'm in love...

Khán giả phía trước cùng nhau ùa lên, nhảy nhót náo loạn trên sân khấu. Âm nhạc là thứ có thể kết nối mọi người quả không sai, lúc này chẳng một ai quan tâm xung quanh là gì, phía trước như thế nào, cứ thể thỏa sức vui vẻ với những người bên cạnh dù có những người hoàn toàn xa lạ.

Giữa không khí náo nhiệt đó, Nghĩa vẫn đứng yên, nói đúng hơn là cậu không thể nhúc nhích, vẻ mặt thần thờ cứ thế hướng về người đang tỏa sáng trên sân khấu. Ngay từ khi câu hát đầu tiên vang lên, khi ánh mắt long lanh và nụ cười ấm áp hướng về mình, Nghĩa đã không còn biết mình đang sống bằng cách nào. Thờ thì không thể thờ, lồng ngực thì muốn nổ tung, bên trong cơ thể náo loạn nhói lên từng cơn, cả người không chút sức lực, toàn thân phải lấy vách tường làm điểm tựa. Bao câu hỏi dằn vặt trong đầu Nghĩa đều tan biến. Mình coi cậu ta là gì? Mình đối với cậu ta thế nào? Mình như vậy có bình thường không? Sao phải thắc mắc nhiều như vậy, gương mặt này, nụ cười này, con người này, I'm in love.

Tiết mục kết thúc, Đông lên văn phòng đoàn hội thay đồ. Đang rửa mặt thì cánh cửa bật ra, Đông hơi ngược mắt lên nhìn vào kính thấy Nghĩa đứng ở cửa.

Cậu lên đây làm gì? Xin chữ ký à?, Đông vừa rửa mặt vừa vui vẻ nói chuyện.

Tiết mục hôm nay thành công như vậy không nằm ngoài dự đoán nhưng tâm trạng Đông vẫn nhờ đó mà hưng phấn mấy bậc.

Nghĩa không nói gì, từ từ tiến vào, mắt không rời khỏi Đông đang phản chiếu qua gương.

Đội tôi thay áo rồi về, mồ hôi ướt khó chịu. Đông đi về phía móc đồ, kéo áo ra khỏi quần.

Vừa gỡ được nút áo đầu tiên, Đông bị hai bàn tay cứng như đá xoay người lại, một lực mạnh ép Đông sát vào tường. Đông còn chưa hoàn hồn bờ môi đã bị tập kích mãnh liệt. Mặc cho Đông vùng vẫy, cố sức đẩy ra, Nghĩa vẫn ép hai cơ thể thật chặt, phía trên còn dính chặt hơn nữa.

Nghĩa đã không còn ý thức, như thú hoang điên cuồng đưa lưỡi tấn công vào. Đầu lưỡi quét qua lợi của Đông, cả người Nghĩa kích thích tột độ, tìm bên trong lồng ngực dường như không còn là của cậu nữa, mặc sức mà kích động đại não, truyền lệnh tàn sát phía sau bờ môi căng hồng.

Đầu lưỡi của Nghĩa dùng toàn bộ sức lực vượt qua hàm răng của Đông. Hai đầu lưỡi vừa chạm nhau, toàn thân Nghĩa như bị thiêu đốt, cả người như bị điện giật đến tê dại, Nghĩa điên cuồng càn quét khắp khoang miệng Đông.

Trong tích tắc Đông cứng đờ cả người, trong tích tắc Đông lại khôi phục lí trí dùng sức đẩy Nghĩa ra, cố đem lưỡi tránh thứ đang tấn công điên cuồng. Cánh rượt đuổi kịch tính bên trong khoang miệng chỉ kết thúc khi cả hai đều không còn không khí trong phổi. Nghĩa từ từ rời bờ môi của Đông, Đông cũng không phản kháng nữa, hai bờ môi cách nhau chưa đến một ngón tay cùng thở hổn hển.

Nghĩa lúc này đã bình tĩnh trở lại, từ tốn thì thầm: Cậu thừa biết tình cảm của tôi đối với cậu là gì đúng không? Cậu thừa biết cách tôi quan tâm cậu không phải kiểu quan tâm với bạn bè đúng không? Ngay từ đầu cậu đã mê hoặc tôi, từ lâu tôi đã coi cậu là người yêu rồi. Cậu biết tất cả sao vẫn không đáp lại tôi?

Tôi không đáp lại nghĩa là tôi không thích, còn không rõ ràng sao?, Đông phát ra âm thanh lạnh lẽo.

Nghe được lời này, Nghĩa như chết lặng.

Nghĩa hít một hơi, giọng trầm run run với lấy chút hi vọng cuối cùng: Tình cảm tôi dành cho cậu là hoàn toàn chân thật, tất cả đều xuất phát từ tận đáy lòng. Dù cậu có đánh tôi, mắng tôi, tôi vẫn thấy hạnh phúc. Chỉ có cậu mới có thể đối xử với tôi như vậy, chỉ có cậu mới cho tôi biết yêu một người là như thế nào, chỉ có cậu mới có thể làm tôi rơi nước mắt.

Nghĩa chớp mắt một cái, bao nhiêu nước tồn đọng bên trong cứ thế chảy dọc xuống gò má, người Nghĩa không kiềm được cứ thế run lên. Tôi thật sự ...

Tôi sẽ gọi xe về, Đông cắt ngang, đẩy Nghĩa lui ra, lạnh nhạt lách người qua thân thể không chút sức sống của Nghĩa.

Đông hít thật sâu, môi khẽ nhấp nháy trước khi bước ra khỏi cửa: Tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Hồi hận cũng đã muộn

Đêm nay, Đông không cách nào ngủ được. Mỗi lần xoay người lại vô tình đưa tay sang, rồi lại giật mình thu tay về, ôm cánh tay lạnh lẽo vào lòng. Mỗi lần nằm nghiêng được một lát, mắt lim dim cơ thể lại mất trọng tâm ngã nhào về trước hoặc lật ngược về sau, cảm giác như đang rơi xuống vực làm Đông giật mình tỉnh dậy. Từ bao giờ Đông đã không còn khái niệm trọng tâm khi ngủ, vì dù nghiêng về trước hay nghiêng ra sau vẫn được nâng đỡ chắc chắn an toàn. Sau vài lần thót tim, Đông nhích người sát tường tựa lưng vào, cơ bản không ngã nữa nhưng điểm tựa này cứng nhắc, lạnh lẽo vô cùng. Đông đem mền quần kín người vẫn ngủ không được, không có hơi thở nóng hổi phả lên tóc, không có cánh tay vững chãi bao bọc, không có cảm giác an toàn. Từ bao giờ Đông đã quen cảm giác nằm trong lòng Nghĩa.

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, Đông không chút tâm trạng bước lên xe buýt. Cảm giác chen chúc đến ngộp thở, đủ loại mùi khó ngửi cứ ập vào mũi. Từ bao giờ Đông đã trở nên vô dụng đến vậy.

Ngồi xuống vị trí quen thuộc, cả buổi học Đông lại trông ngóng một người bước xuống ngồi bên cạnh, mang gương mặt không góc chết nghiêng qua cười nói vui vẻ, âm áp gọi những tiếng Đông Đông. Đến trưa lên văn phòng đoàn hội lại là một cảm giác trống trải. Lúc trước sẽ có người ghé sẵn ba dãy ghế sát vào nhau, cả hai cùng nằm nghỉ ngơi đợi đến ca học tiếp theo. Nghĩa sẽ không để cậu lấy túi xách làm gối mà đem đầu cậu đặt lên bắp tay, còn đem vai và ngực ra làm điểm tựa đầu cho cậu. Đông lặng thầm ghé ghế thành hai dãy, ngã lưng xuống cảm nhận cảm giác trống trải rõ ràng hơn, mất

không thể nào nhắm được.

Về đến phòng Đông đập cửa thật mạnh, tức giận hét lớn: Thằng vô dụng rồi nghiêng răng đấm liên hồi vào tấm nệm. Đến khi nắm tay đã ê buốt, cánh tay không còn sức lực Đông mới tựa lưng vào tường thở hổn hển, mắt nhìn vô định lên phía trên.

Cậu xem tôi là gì?, câu hỏi của Nghĩa cứ lảng vảng trong đầu khiến Đông muốn điên lên. Tôi chẳng xem cậu là cc gì hết. Đông cố nghĩ như vậy cũng đồng nghĩa với việc cậu đang cố lừa dối chính mình, trong lòng càng khó chịu hơn.

Những ngày sau đó, Đông chẳng khác một cái bóng. Lặng lẽ lên trường, lặng lẽ đi dạy, lặng lẽ trở về không có tâm trạng làm bất cứ việc gì. Khoảng trống trong lòng ngày càng lớn, đặc biệt những lúc nghĩ đến Nghĩa tự nhiên lại khó thở lạ thường. Trước giờ trừ mẹ cậu ra, Nghĩa là người quan tâm cậu không chút đắn đo, phần ăn có bao nhiêu thịt đều gấp qua cho cậu, sẵn sàng đem thân mình che chắn cho cậu, không bao giờ phung phí đến cậu ... Mấy ngày nay trôi qua tựa như cực hình đối với Đông, thiếu Nghĩa cậu như thiếu từng hơi thở. Mình thích cậu ta?

Con chó hôm nay không thềm khóa cửa luôn à?, Quốc Trường tay cầm một túi thức ăn đẩy cửa bước vào phòng trọ.

Đông vừa đi dạy về, vẫn đang chậm rãi thay đồ. Mọi hành động của cậu mấy ngày nay vẫn chậm rãi như vậy, không một chút sức sống.

Quên, Đông hơi xoay người lại nhìn Quốc Trường, tay vẫn tiếp tục cởi quần. Giờ này còn không về kí túc xá à?

Tối nay tao ngủ ở đây. Lâu chưa hiệp mảy, Quốc Trường cười nói, sau khi rửa tay tự động lấy tờ, tự động đổ phở vào, tự động lật rau. Rửa tay rồi lại ăn này.

Từ khi bước vào phòng, Quốc Trường phát hiện khá nhiều điều mới lạ. Căn phòng được sắp xếp ngăn nắp hơn trước, bên trong tủ đồ cũng rất gọn gàng, quần áo không phải của một mình Đông, rải rác khắp căn phòng là những món đồ không phải kiểu Đông sẽ sử dụng. Dựa trên mối quan hệ của Đông, không cần mất thời gian, Quốc Trường cũng biết được người mọi hôm vẫn ở đây là ai.

Tâm trạng Đông có phần tốt hơn, vừa ăn vừa nói nhảm với Quốc Trường. Ăn xong Quốc Trường lôi laptop ra cùng đánh liên minh với Đông đến tận khuya mới chịu lên giường.

Mây và Nghĩa cãi nhau à?, Quốc Trường nằm ngửa, mắt hướng lên trần nhà.

Vớ vẩn gì vậy?, Đông lắp liếm những xao động trong lòng khi nghe đến tên người kia.

Hai ngày nay mây và nó không đi cùng nhau, không ở cùng nhau. Tình trạng của mây xuống cấp trầm trọng không phải vì nó sao?

Đông chỉ im lặng. Bình thường muốn qua mặt Quốc Trường đã khó, bây giờ biểu hiện lại rõ ràng như vậy thì còn biết chối thế nào, hướng hồ lời Quốc Trường vừa nói hoàn toàn chính xác.

Nghĩa là một thằng mây không dễ kiểm soát đâu. Nó đối với mây tốt thế nào người ngoài nhìn vô còn biết

Mây không biết đâu, Đông trầm giọng.

Có thể nhiều thứ tao không biết nhưng tao đơn cử một việc thôi. Lúc ở trong rừng không phải nó ôm mây cả đêm sao? Mây dùng não chó mây nghĩ chút đi. Nó không lo cho bản thân mình, đem truyền nhiệt từ cơ thể sưởi ấm cho mây còn chưa đủ quan tâm à?

Đông thờ dài một cái. Không phải vì nó tao đã không lọt xuống đó

Đừng có chấp nữa. Mây với nó quen nhau chưa được bao lâu nhưng độ kháng khí còn hơn ai hết. Cả đời mây gặp được bao nhiêu người có thể vì mây như vậy? Bao nhiêu người tâm đầu ý hợp như vậy? Hay chỉ có mình nó? Nếu vì cãi nhau thì mây nên làm lạnh đi, tao biết mây không muốn mất nó và nó cũng vậy

Đông lại thờ dài không nói gì chìm trong những khúc mắc có vẻ đã thông suốt

Chỉ vì trong lúc nóng giận không chấp nhận sự thật rằng mình cần cậu ta, mình đã làm cậu ta đau buồn như vậy

Nghĩ lại biểu cảm lúc đó của Nghĩa, tim Đông chột đau nhói. Nghĩ lại giọt nước mắt trên gương mặt đau khổ của Nghĩa, lòng Đông như dao cắt

Lúc này ân hận có lẽ cũng muộn rồi.

Cậu ta có lẽ hận mình, dù chỉ làm một người bạn xã giao bình thường, sợ rằng cậu ta cũng không muốn.

Cậu ta hẳn là ghét mình lắm nên mới tránh mặt như vậy.

Đông lẩm nhẩm trong miệng: Có lẽ đã muộn rồi

Văn Vũ mang Nghĩa đặt lên giường, lấy khăn lau người cho Nghĩa. Mấy ngày nay Nghĩa lúc nào cũng say bí tỉ, cảnh tượng này thật giống bốn năm trước, lúc Văn Vũ mới về đây, chỉ khác là lần này Nghĩa cứ lảm nhảm, mỗi lần mở miệng đều là một cái tên.

Một ngày của Nghĩa trôi qua không chút ánh sáng. Thức dậy với đầu óc quay cuồng, tống rượu vào cơ thể, nhảy nhót điên cuồng rồi lại tiếp tục tống rượu vào, khóc lóc gọi tên Đông, mệt mỏi thiếp đi rồi lại thức dậy với đầu óc quay cuồng. Một vòng luẩn quẩn khiến Nghĩa tiều tụy rõ rệt.

Đông Đông, tôi nhớ cậu lắm, Nghĩa ôm chầm lấy Văn Vũ, đem tay vuốt vuốt mái tóc trên ngực mình.

Văn Vũ đã quen không phản kháng, nằm yên đợi Nghĩa từ từ chìm vào giấc ngủ. Sợ làm Nghĩa thức giấc lại lên cơn mê, Văn Vũ không thể mặc đồ cho Nghĩa, chỉ lẳng lặng kéo mền đắp kín cơ thể mệt mỏi.

Hôm sau Nghĩa tỉnh dậy với tình trạng như mọi hôm, đầu đau nhức, vẫn còn hơi choáng. Nghĩa mệt mỏi lê bước rửa mặt cho tỉnh táo, cơ thể không mảnh vải cứ thế đi qua đi lại trước mặt Văn Vũ đang ngồi trên sô pha.

Cậu ngồi xuống đây, giọng Văn Vũ trầm ấm nhưng có chút như ra lệnh.

Nghĩa đưa mắt nhìn Văn Vũ một cái, nặng nhọc bước lại vị trí thuận lợi thả cơ thể xuống ghế. Nghĩa tựa lưng vào một góc sô pha, sắc mặt không chút sức sống.

Cậu xem bộ dạng bây giờ của cậu có giống con người không?, Văn Vũ ghim thẳng mắt vào gương mặt nhợt nhạt.

Cậu ta không thích tôi, Nghĩa cười nhạt

Bản lĩnh của cậu đâu rồi. Không phải cậu luôn tìm cách đạt được thứ mình muốn sao?

Cậu ta không phải thứ tôi có thể muốn là được, nghĩ đến Đông lòng Nghĩa cứ thất lại, cơ thể lả lợ khẽ run lên.

Cậu ta không thích cậu không phải là không muốn nhìn thấy cậu. Cậu nhớ cậu ta đến vậy chỉ bằng cứ đến gặp mặt đi.

Gặp cậu ta tôi sợ không làm chủ được mình, cậu ta sẽ ghét tôi, nước trong mắt Nghĩa lại chực trào ra.

Ghét hay không còn quan trọng sao? Cậu ra bộ dạng như này cậu ta sẽ thương cậu à?, Văn Vũ hét lớn làm Nghĩa giật mình tỉnh táo hơn. Bây giờ cậu khác gì một con đàn bà? Trừ lúc mẹ cậu mất cậu đã bao giờ rơi nước mắt chưa? Mấy ngày nay cậu hờ ra là khóc, cậu tưởng như vậy là hay à? Như vậy sẽ có được cậu ta à?

Nghĩa trầm mặc hồi lâu, thở dài một tiếng.

Nếu cậu không tự đi tìm tôi sẽ đưa cậu ta về cho cậu, Văn Vũ đứng dậy, nắm áo khoác bước ra cửa.

Anh dám, Nghĩa bật người dậy hét lên kéo bước chân Văn Vũ tạm dừng.

Cậu đã thấy tôi không dám làm gì cho cậu chưa?, Văn Vũ ngoái đầu nhếch môi, vẻ mặt bất cần.

Được rồi, tôi nay tôi sẽ tự đi, Nghĩa hạ giọng, thả người trở lại ghế đệm.

Thức ăn để sẵn trong bếp. Tôi chuẩn bị xe.

Văn Vũ rời đi để lại Nghĩa vẫn chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Nếu gặp cậu để cậu có thể đá tôi bay thật xa có lẽ sẽ tốt hơn bây giờ. Cậu tốt nhất nên đá cho xa vào.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: \Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa\

Đông mệt mỏi trở về phòng trọ sau khi kết thúc buổi dạy. Bước chân Đông khựng lại vài giây, thấp thoáng trong bóng tối là dáng người quen thuộc đang tựa lưng vào tường. Hít một hơi thật sâu, bước chân Đông tỏ ra bình thường tiến lại. Nhìn thấy gương mặt hốc hác của Nghĩa, trong lòng Đông xót xa vô cùng. Đông nuốt nước bọt một cái, tỏ ra bình thản: Cậu chưa chết à?

Tôi không có ý gì đâu, chỉ đến làm bài tập nhóm, Nghĩa phát ra âm thanh ầm áp quen thuộc.

Nghĩa theo sau Đông vào phòng, chỉ vài ngày không đến mà cứ như vài năm, Nghĩa nhớ nơi này đến nao lòng.

Suốt hai tiếng làm bài, cả hai không nói câu nào dư thừa, cũng không hề nhìn vào mắt đối phương.

Hôm nay như vậy thôi. Tôi phải về, Nghĩa xếp giấy tờ vào góc bàn, đẩy ghế đứng lên.

Khuya rồi. Cậu cứ ...

Không tiện đâu, Nghĩa bước nhanh ra cửa, chiếc xe cũ phát ra âm thanh xé tan màn đêm, xé tan cả ruột gan hai chàng trai.

Hôm sau Nghĩa vẫn đứng đợi Đông trở về. Cả hai lại che giấu tâm tình, bên ngoài tập trung làm bài nhưng bên trong lại như lửa đốt. Ai cũng cố tỏ ra không sao nhưng lại vô tình dấy vò lẫn nhau, khiến cả hai đau càng thêm đau.

Đến đúng giờ, Nghĩa lại thu gom tài liệu vào một góc bàn.

Trễ rồi, mai làm tiếp, Nghĩa đứng lên bước về phía cửa.

Cậu có giỏi thì biến luôn đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, Đông hét lên phía sau Nghĩa.

Nghĩa dừng chân lại vài giây rồi lặng lẽ nhắc chân lên.

Thằng khốn. Cậu đứng lại cho tôi. Đông đập bàn, đứng dậy quát lớn.

Nghĩa đứng lại, tấm lưng vững chãi khẽ run.

Cái mặt dày khốn nạn của cậu đâu rồi? Từ khi nào tôi đuổi mà cậu đi như vậy hả? Cậu đến biến tôi thành một kẻ vô dụng rồi muốn đi là đi à?, Đông lạc giọng, mắt hằn lên những vết đỏ, hai tay nắm chặt, cả người không kiềm được run lên.

Nghĩa từ từ xoay người lại. Đã lâu lắm rồi hai ánh mắt mới chạm nhau. Trước mặt Nghĩa là một chàng trai nặng nhọc đưa hơi thở qua kẽ răng, môi nhếch lên để lộ hai hàm răng đang nghiến chặt, gương mặt thanh tú ngày càng đỏ, lấm tấm mồ hôi.

Nước mắt Nghĩa bỗng nhiên tuôn ra ào ạt. Nghĩa bước hai bước lớn đến ôm Đông thật chặt, hai cơ thể đều run, mắt cũng đều đỏ hoe. Cả hai chàng trai đều không kiềm được cảm xúc chất chứa trong lòng hơn một tuần qua.

Thằng khốn cậu sao không cút luôn đi, Đông dùng tay đẩy Nghĩa ra.

Nghĩa càng siết chặt hơn nữa, giọng ồm không giấu nổi xúc động, thì thầm bên tai Đông: Là lỗi của tôi. Sau này cậu có muốn giết tôi, tôi vẫn sẽ ở bên cậu.

Cậu nghĩ tôi sẽ tin ...

Câu nói còn chưa dứt, môi Đông đã bị khóa chặt. Đông không phản kháng mà nhắm mắt đón nhận đầu lưỡi của Nghĩa quết vào bên trong. Nghĩa đem lưỡi mình quấn lấy chiếc lưỡi vụng về của Đông, tham lam vùng vẫy khắp khoang miệng ẩm ướt. Cả hai đều chìm trong cảm giác thoải mái lạ thường, hai bờ môi ngấu nghiến lấy nhau, thời gian tựa như dừng lại. Cảm xúc dâng lên cao khiến Nghĩa không làm chủ được bản thân, tay bắt đầu sờ soạng lung tung. Bàn tay ấm áp luồn vào trong áo vuốt ve lưng Đông rồi dần dần chuyển sang ngực. Các ngón tay Nghĩa se hạt nhỏ trên vòm ngực khiến Đông khẽ rùng mình, rất nhanh đẩy mạnh Nghĩa ra.

Việc này vẫn là không đúng, Đông bối rối nhìn Nghĩa.

Hôm nay đối với Nghĩa mà nói cũng là bước tiến lớn rồi. Việc kia không sớm thì muộn cũng sẽ được thôi. Nghĩa nhẹ nhàng kéo Đông vào lòng ôm thêm một chặt, hít lấy mùi hương quen thuộc cho thỏa bao ngày xa cách.

Cậu gầy đi không ít, Nghĩa nằm nghiêng người về phía Đông, chưa xót dùng bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt láng mịn.

Đúng là thời gian qua Đông chẳng muốn ăn uống gì, một ngày chỉ ăn qua loa lấy lệ một bữa mà ăn cũng không hết.

Cậu xem cậu tàn tạ thế nào đi, Đông gói đầu lên tay Nghĩa, đau lòng nhìn gương mặt hốc hác.

Tôi thế nào không quan trọng, Nghĩa mỉm cười, tay nhẹ nhàng lướt đến bờ môi căng hồng. Vừa chạm vào liền không chịu được đem môi mình chầm vào một cái, chỉ một giây nhưng rất thỏa mãn.

Đông hơi đỏ mặt, đắm vào ngực Nghĩa: Biến thái

Nghĩa nở nụ cười đậm chất lưu manh, đưa tay vào trong áo, lướt trên cơ bụng của Đông.

Cậu thích tôi không?, giọng Nghĩa ồm ồm.

Cậu cứ phải hỏi như vậy à?, Đông tỏ thái độ không muốn trả lời.

Tôi muốn nghe từ miệng cậu, Nghĩa làm mặt nài nỉ, đợi chờ Đông lên tiếng.

Không thích, một tiếng lạnh nhạt vang lên.

Ngay lập tức Nghĩa nhảy lên người Đông, tập kích vào eo khiến Đông cười quặn quai đến đỏ mặt. Làm loạn trên giường hồi lâu vẫn không có câu trả lời như ý, Nghĩa đành chấp nhận số phận.

Quá trình lăn lộn làm Đông nóng người, bèn lấy đồ đi tắm.

Lát sau, Nghĩa ôm Đông trong lòng, chuyên tâm ngắm nét mặt đang dần giãn ra. Đến lúc Đông đã thờ ơ đều Nghĩa mới thì thầm:

Mỗi người chúng ta là một tia sáng. Nếu vì bất kỳ lý do nào chúng ta tách ra, tôi sẽ đem tất cả thấu kính trên thế giới, bằng mọi cách đưa mình trở về bên cậu.

Sến sẩm, Đông không mở mắt, huỳnh nhẹ vào bụng Nghĩa.

Nghĩa mỉm cười siết vòng tay chặt hơn. Đông thoải mái rúc đầu dưới cổ Nghĩa hít một hơi. Đêm nay, hai chàng trai có một giấc ngủ thật sâu.

Sau khi bí thư đoàn khoa diễn giải đầy tâm huyết về kế hoạch tháng mười hai, đến phần góp ý của các chi đoàn. Công đoạn này dường như chỉ là lấy lệ, vì hầu hết các chi đoàn chỉ cần đơn giản làm theo kế hoạch của đoàn khoa đề ra là được. Chỉ là hầu hết vì còn một vị là cánh cửa cuối cùng của bản kế hoạch.

Các hoạt động tôi đều OK nhưng hoạt động Nô-en tôi không tán thành

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía âm thanh phát ra, là bí thư lý 3A. Đông không đợi bí thư đoàn khoa hỏi vớ vẩn, trực tiếp nói luôn.

Hoạt động này từ đầu năm tôi đã không thông qua, các ủy viên cũng đã nhất trí bỏ. Cậu làm vậy có lộng quyền quá không?

Hoạt động Nô-en này là hoạt động mới của đoàn khoa. Bất cứ việc gì cũng phải có lần đầu tiên, sao không lấy năm nay làm lần đầu tiên?, bí thư đoàn khoa thản nhiên đáp lại.

Cậu đã quên đêm hôm đó là hoạt động thường niên của câu lạc bộ chúng tôi. Xung quanh Nô-en có rất nhiều ngày, cậu nhất định phải chọn ngày đó?, Đông vẫn giữ vẻ bình tĩnh sắc lạnh của mình.

Vì đêm đó là thời điểm gần trước Nô-en nhất, không ngày nào thích hợp hơn, bí thư đoàn khoa vẫn một mực với kế hoạch của mình.

Cậu cảm thấy cùng ngày với tôi là thích hợp à? Để xem chương trình đó sẽ thành công như thế nào. Cậu về kiểm tra lại bản kế hoạch, lần họp sau cùng bản tiếp nhé.

Đông đứng dậy ra ngoài kéo theo một loạt các bí thư và chi hội trưởng đi theo. Những bí thư còn ở lại đều là những bé năm nhất còn e ngại chức quyền bí thư đoàn khoa.

Có thể nói hoạt động của Đông là hoạt động tình nguyện đầy ý nghĩa, tất cả các chi hội đều hết lòng vận động tham gia. Nếu chương trình kia tổ chức cùng ngày với Đông xem như đã thiếu một lượng lớn người tham gia. Chưa kể đến việc Đông không xuất hiện, lực lượng hâm mộ đồng dao của Đông chắc chắn sẽ không đến. Chương trình lần này của bí thư đoàn khoa xem như nắm chắc thất bại.

Nghĩa ngồi một bên vui vẻ đứng dậy theo Đông bước ra. Mỗi lần thấy Đông lạnh lùng, uy quyền như vậy Nghĩa rất thích thú. Cậu ta có thể mạnh mẽ với ai nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn chui vào lòng mình, còn gì tốt hơn cảm giác này chứ?

Nghĩa bị năng lực ru ngủ phi phạm của thầy lay động không khỏi ngáp ngáp dài. Lại thêm người bên cạnh đã nằm dài trên bàn từ lâu, cánh tay che gần hết mặt, chỉ chừa lại một mắt đã khép và mái xéo gọn gàng làm động lòng. Thật muốn ôm lấy mà ngủ.

Đông Đông, Nghĩa buồn chán lại nhớ ra gì đó.

Hừm

Nô-en này cậu đi làm tình ... nguyện à?

Tôi là chủ nhiệm câu lạc bộ, việc này có gì lạ đâu?, Đông nheo mắt nhìn Nghĩa.

Không đi chơi với tôi sao?, giọng Nghĩa buồn buồn

Đông nhấc đầu lên, gác cằm lên hai cánh tay xếp gọn gàng trên bàn. Cậu đi với tôi cũng xem như đi chơi mà

Không vui, về mặt Nghĩa vô cùng buồn bực.

Đồng bật cười trước biểu hiện con nít này. Chương trình của tôi trước Nô-en, đêm Nô-en vẫn rảnh mà.

Mặt Nghĩa lập tức sáng bừng lên, lấy tay ấn đầu Đồng một cái, giọng trách móc: Làm tôi lo từ trưa đến giờ.

Tự nhiên Nghĩa không còn buồn ngủ nữa. Tiếng nhạc đêm Nô-en ở đâu cứ văng vẳng bên tai, đây sẽ là đêm đáng nhớ. Nghĩa mang tâm trạng phấn khởi, tăng động làm phiền Đồng kéo Đồng phải tỉnh ngủ theo.

Đến tối, Nghĩa đưa Đồng đi dạy. Nghĩa bước vào lớp trong sự đón mừng của lũ nhóc. Bọn nhóc lâu ngày gặp lại Nghĩa cứ ríu rít quay xuống hỏi thăm

Anh Nghĩa mấy nay làm gì vậy?

Tụi em nhớ anh quá trời

Thầy cũng nhớ anh lắm

Câu nói vừa dứt cả lớp lập tức rơi vào khoảng lặng đáng sợ. Đám nhóc nhận thấy lỗi lầm to lớn của mình khẽ nuốt nước bọt, lén lút xoay đầu về phía trước, bắt gặp ánh mắt của Đồng đang xoáy xuống liền đưa mắt xuống dưới bàn làm nơi tránh né, ngoan ngoãn xoay cả người về đúng tư thế hướng lên bục giảng.

Hôm nay tần số đưa mắt về góc lớp của Đồng tăng vượt trội, cứ như sợ nếu lơ là Nghĩa sẽ lại biến mất. Nghĩa nhận thấy ánh mắt bất thường của Đồng liền mỉm cười trấn an, lúc này Đồng mới có thể yên tâm chìm vào tiết dạy.

Mọi thứ đều trở lại quỹ đạo vốn có. Bài giảng của Đồng lại hấp dẫn, dạy xong Nghĩa lại đưa Đồng đi ăn khuya, lại chọn vị trí thuận lợi nhìn ra đường, lại gấp thức ăn sang cho Đồng, chỉ khác là Nghĩa không ngồi phía đối diện nữa. Mọi việc trở lại như trước cảm giác thật tuyệt vời. Tuy chỉ là cùng nói cùng cười về những câu chuyện bình thường như bao câu chuyện bình thường lúc trước, nhưng hôm nay trong lòng Đồng ấm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ánh mắt dâm tặc

Tháng mười hai đến cũng là lúc hội thao mùa đông bắt đầu diễn ra. Đây là hội thao lớn thứ hai trong năm do liên khoa tự nhiên tổ chức, gồm ba nội dung thi đấu: bóng đá, cầu lông và bơi lội. Tuy chỉ tổ chức thi ba môn nhưng đối tượng tham gia mở rộng đến toàn trường, ngoài các đội đến từ nhiều lớp trong liên khoa tự nhiên, mỗi khoa khác đều cử đội thể thao cấp khoa đến tham gia vì thế chất lượng của giải đấu không cần bàn cãi. Ngoài giải thưởng béo bở, đây còn là một hạng mục nâng điểm rèn luyện đáng kể của mỗi đội càng làm tăng kịch tính trong từng trận đấu.

Hôm nay là buổi tập tăng cường của đội bóng Toán 3A. Thành Trung đã bắt kèo đấu với một đội bên đại học Sài Gòn.

Cậu đưa cậu ta vào không sợ bị bắt bài à?, Thành Trung nói nhỏ với Nghĩa, mắt hướng về phía Đồng đang khởi động.

Cậu ta nhìn một cái là bắt bài được rồi. Chúng ta giấu được hôm nay, hôm sau cũng lộ thôi, tuy là điểm bắt lợi cho mình nhưng Nghĩa vẫn ngẩng cao đầu, ánh mắt và giọng nói không giấu được sự tự hào.

Đồng chỉ đến góp vui theo lời rủ rê của Nghĩa nên không vội vào sân, chỉ ngồi ở một góc mát mẻ nhìn Nghĩa đang cố thể hiện mình.

Kỹ năng của đội Nghĩa khá đồng đều, có thể thấy đã được luyện tập thường xuyên. Các cầu thủ có đường chuyền dài vượt tuyến rất chuẩn xác, liên tiếp tạo cơ hội cho Thành Trung và Nghĩa nhưng cả hai đều không tận dụng được.

Nghĩa có kỹ năng cá nhân rất tốt, động tác gãy gọn lại chắc chắn, lại thêm chiều cao một mét tám lăm và sức mạnh phi thường biến Nghĩa trở thành một chiếc xe tăng trên sân cỏ. Mặc dù độ càn quét cực lớn nhưng không có cơ hội được tạo ra vì đối phương dồn lực kèm sát Nghĩa, đồng thời những hành động phối hợp của đội Nghĩa đều dễ dàng bị nhìn ra. Đến hết hiệp một vẫn chưa đội nào mở được tỉ số.

Đồng bước vào sân thế trận liền có chút thay đổi. Đồng và Nghĩa chưa từng đá chung nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý, chỉ cần nhìn ánh mắt đã biết phải tiến thế nào, lùi làm sao nên đội bạn không thể nhìn ra cặp đôi đang định làm gì.

Đồng với kỹ thuật cá nhân điêu luyện, từ giữ bóng đến chuyền bóng đều thể hiện khoa trương đẹp mắt nhưng không kém phần hiệu quả, một người chắc chắn không thể đoạt bóng từ chân Đồng. Lại thêm Nghĩa chắc chắn, vững chãi phối hợp song song, tung hứng nhịp nhàng khiến đối phương như chạy đua thể lực.

Đồng nhảy múa giữa vòng vây của đối phương một hồi, nở nụ cười phóng khoáng chuyền bóng về một hướng tương đối trống trải. Trong chớp mắt Nghĩa đã xuất hiện ngay vị trí bóng sẽ tiếp đất, kịp thời đón bóng. Vừa hùng hục đưa bóng về phía trước liền bị bao vây không chút kẽ hở, hệ thống phòng thủ của đối phương ngày càng kiên cố khiến cỗ xe tăng như Nghĩa nhiều phen chùn bước.

Tuy nắm trong tay quyền kiểm soát bóng nhiều hơn nhưng cơ hội vẫn không có nhiều. Mỗi lần nhìn Đông vui vẻ chuyền bóng tìm Nghĩa lại lỗi nhịp, chân cũng vì thế mà luôn chậm hơn nửa nhịp. Mặc dù phối hợp rất chuẩn xác nhưng tốc độ bị trì lại nửa nhịp cũng đủ làm mất đi chút lợi thế.

Trận đấu kết thúc với tỉ số hòa nhưng tâm trạng của Nghĩa sáng khoái vô cùng, trên đường về không ngớt lời tâm đắc với Đông. Nghĩa dạo này bạo miệng hơn trước, hết nói Đông quyền rũ trong thời trang đá bóng lại trực tiếp khen vẻ ngoài gọi cảm của Đông khi múa bóng, mặc cho Đông tức giận tấn công phía sau, Nghĩa vẫn cười hả hê đầy thỏa mãn.

Cậu tắm trước hay tôi tắm trước, Đông khom người lục lọi tủ quần áo.

Nghĩa ngồi phía sau nhìn cặp mông căng chắc khuất dưới lớp quần đá bóng mỏng manh không giấu được thêm thường. Cậu cố ý khiêu khích tôi đúng không?

Tắm chung, Nghĩa giọng đầy dâm tặc, tiến lại nấn nhẹ thứ đang kích thích mình.

Đông đen mặt quay lại đập Nghĩa lùi xa mấy bước.

Vậy tôi tắm trước, Đông quay lưng bước vào phòng tắm, mặc cho ánh mắt Nghĩa vẫn tràn ngập dâm ý.

Bình thường Nghĩa sẽ ngồi bên ngoài vênh tai lắng nghe tiếng nước chảy mà tưởng tượng hoạt động của Đông bên trong. Hôm nay tâm trạng hưng phấn lại thêm cảnh tượng vừa rồi kích động, Nghĩa đứng ngồi không yên nhanh chóng tiếp cận phòng tắm.

Phòng tắm được ngăn cách với phòng lớn bằng cửa nhựa xếp loại cũ, bên trái cố định vào tường, bên phải di chuyển được, có thể dính nhẹ vào phía tường còn lại bằng nam châm và một miếng kim loại nhỏ.

Đông đang tạo bọt trên khắp cơ thể đột nhiên nghe một âm thanh chẳng lành, vừa quay mặt lại liền thấy ánh mắt đê tiện dán chặt vào phần dưới của mình.

Biến, Đông hét lớn cùng lúc với trán Nghĩa đón nhận chai dầu gội cỡ lớn.

Nghĩa không những không thấy đau, ngược lại còn miễn nguyên mà cười tít mắt.

Đều là con trai cậu ngại gì? Sắp đến giờ dạy rồi, cùng tắm mới kịp, Nghĩa tỏ vẻ thản nhiên bước vào.

Còn hơn một tiếng nữa mới ..., Đông cứng người khi Nghĩa trong tích tắc đã trút bỏ hết quần áo, còn không thèm giấu đi ánh mắt không có chút trong sáng.

Đông không còn đường lùi, đứng dưới vòi sen, quay vào trong vội vàng gội rửa cơ thể. Cảm giác phía sau có cặp mắt đang xoáy vào người khiến Đông khê rùng mình, cố đẩy nhanh tốc độ tắm để sớm thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Bộ dạng ngại ngùng này của Đông lại càng kích thích Nghĩa tột độ. Nghĩa từ phía sau vòng tay tới ôm Đông, bàn tay xoa xoa cơ bụng săn chắc, cầm đặt lên vai Đông, môi mỏng phả hơi thở gọi tình vào tai Đông. Dòng nước mát chảy xuống tăng thêm ma sát giữa hai cơ thể áp sát vào nhau càng làm nhiệt độ tăng thêm vài phần.

Đông cảm nhận được một vật lớn cứng cáp, nóng hổi cọ cọ vào kẽ mông liền tức giận xoay người lại. Chưa kịp tung một cước đã bị kéo sát vào người Nghĩa, bờ môi nhanh chóng chạm thiết thời. Không biết từ khi nào Đông đã quen với việc này, vô thức quán lấy lưỡi của Nghĩa. Được lưỡi Đông chào đón, toàn thân Nghĩa như bùng cháy, hai bàn tay tác động một lực mạnh mẽ, sờ soạn điên cuồng tấm lưng trắng trẻo, đem lưỡi tấn công mãnh liệt bên trong khoang miệng tựa như muốn mang lưỡi của Đông chiếm làm của mình.

Bên dưới, các bộ phận nhạy cảm trực tiếp chạm vào nhau, ngực, bụng và cả vật đàn ông hùng dũng cố sức giao tiếp với nhau. Nghĩa có thể cảm nhận được sự rục rịch chuyển mình của vật giữa hai chân Đông.

Đông cũng nhận ra vật to lớn của Nghĩa đang khê tạo ma sát lên tiểu tử nhà mình, xấu hổ dùng lực thật mạnh đẩy Nghĩa ra, cấp tốc lấy khăn che tiểu tử, cao chạy xa bay khỏi tầm uy hiếp của hổ đói.

Nghĩa lúc này vào không mang quần áo, tắm xong cứ thế tiến lại tủ đồ. Vật hùng dũng lúc nãy đã có phần ngoan ngoãn hơn, theo mỗi bước chân lúc lắc trên đám lông đen nhánh như đang muốn biểu diễn trước mặt Đông.

Đông bất giác dừng mắt tại buổi diễn, không phải vì ham muốn mà vì sự hiếu kỳ của con trai. Vật kia đã thu mình lại nhưng kích cỡ vẫn làm người khác ấn tượng, nếu so với nhiều người, cảm giác chỉ khác lúc động dục là không ngừng đầu lên thôi.

Lại là ánh mắt dâm tặc này, Nghĩa kéo quần lên, ném một câu kích động về phía Đông.

Đông nhếch môi tỏ vẻ khinh thường, quay sang chuẩn bị pin cho bút trình chiếu.

Nghĩa ngồi xuống bên cạnh, thuận tay tọc mạch túi xách có gắn hai chiếc móc khóa.

Cậu đăng ký thi 3 môn?, Nghĩa cầm trên tay phiếu đăng ký tham gia hội thao của lớp Đông, trong đó cả ba hạng mục đều có cái tên quen thuộc.

Ừ, giỏi không?, Đông không rời mắt khỏi bút trình chữ, tay bấm bấm chữ la-de lên tường.

Giỏi cái đầu cậu. Cậu phá sức quá đấy, ánh mắt Nghĩa lo lắng hướng về Đông.

Đông quay sang thấy vẻ mặt này có chút động lòng. Năm ngoái hội thao tháng ba, tôi đăng ký năm môn vẫn khỏe, Đông tỏ ra tự hào.

Đông vốn dĩ là muốn trấn an tinh thần Nghĩa nhưng lại phản tác dụng hoàn toàn.

Cậu tưởng vậy là hay à?, Nghĩa không vui găm gừ trong miệng, vài giây sau chuyển thành giọng quyết đoán: Năm nay cho cậu thi hai môn thôi.

Đông lập tức gạt ngang: Tại sao? Cậu xem thường sức khỏe tôi à?

Ngày trước cậu một mình. Bây giờ cậu có tôi, Nghĩa phát ra âm thanh ầm ập dễ nghe.

Nghĩa biết bản tính ương ngạnh của Đông, những lúc như này phải dùng biện pháp nhẹ nhàng uốn nắn, nếu cứng nhắc chắc chắn cậu ta sẽ càng cố ý làm ngược lại, cứng thêm chút nữa cậu ta sẽ tung nắm đấm.

Cậu muốn tôi lo lắng mất ăn mất ngủ sao?, Nghĩa làm mặt đáng thương.

Mỗi lần Nghĩa dùng chiêu này Đông lại lộ ra góc độ ngu ngốc của mình, tin lấy tin để những lời đường mật.

Thấy Đông đã lung lạc, Nghĩa tung thêm một chiêu thức có độ cộng hưởng cao.

Ngoan, Nghĩa ầm ập vòng tay ra sau, nhẹ nhàng kéo đầu Đông tựa vào vai mình, bàn tay xoa xoa mái tóc.

Đông lập tức bị đánh gục, dựa một lát cũng thì thào: Được rồi, tôi không thi cầu lông nữa.

Nghĩa khẽ mỉm cười, không cho nụ cười thỏa mãn thoát ra ngoài.

Theo như Nghĩa biết, môn bóng đá Đông sẽ không trực tiếp ra sân, môn bơi thì cậu không đăng ký rồi, còn môn cầu lông nếu Đông cũng đăng ký thì chắc chắn cậu sẽ phải đối đầu với Đông. May mà cầu lông là môn Đông yếu nhất nên Nghĩa có thể dễ dàng đưa Đông theo ý mình.

Tôi đã cứu chúng ta khỏi cảnh vợ chồng tương tàn, cậu thấy tôi giỏi không?

Nghĩa cười hả hê trong lòng, vẻ ngoài vẫn thật ầm ập quay sang hôn nhẹ lên trán đứa trẻ ngoan ngoãn lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đại thiếu gia sợ vợ

Cậu hay ăn chơi những nơi như này à?, Đông ngược nhìn mắt nhìn biển hiệu chói lóa, bên tai nghe được tiếng nhạc xập xình vượt ra khỏi cánh cửa cách âm.

Nơi này không phức tạp như cậu nghĩ đâu, Nghĩa vui vẻ khoác vai Đông tiến vào trong.

Cánh cửa vừa mở ra, tiếng nhạc như tìm được lối thoát, ào ạt xông ra ngoài, đập thẳng vào màng nhĩ người ta. Vào bên trong Đông mới thấy cái hay của nơi này. Nhạc được chơi rất hay, Đông lúc đầu không thiện cảm với âm thanh cường điệu nhưng đi được vài bước liền bị tiếng nhạc lôi kéo, cơ thể vô thức hơi chuyển động theo. Không gian được sắp xếp khá đơn giản, trực tiếp đi thẳng vào trong là quầy pha chế lớn, khu vực giữa là một sân khấu thấp, xung quanh là khu vực bàn cao, nơi những nhóm bạn đứng vây quanh nhảy nhót tung bùng, phía gần vách tường là nơi đặt bàn thấp cùng bộ sofa lớn kèm theo.

Nghĩa cùng Đông băng qua khu vực giữa kéo theo vô số ánh nhìn, loại đèn nhấp nháy đến như mắt ở đây hiển nhiên không đủ sức làm mờ khí chất của hai chàng trai. Nghĩa vốn không cảm xúc với kiểu ngưỡng mộ này, hôm nay lại thấy phần chán lạ thường.

Các người có nhìn cho kỹ đi.

Nghĩa mỉm cười ngẩng cao đầu, vẻ mặt đầy tự hào khoác vai Đông chặt hơn, bước đi cũng kiêu hãnh thêm một bậc.

Đám bạn của Nghĩa đã ngồi sẵn ở một bàn trong góc, khá cách biệt với khu vực xung quanh, thấy Nghĩa từ xa muốn gọi nhưng giọng không đủ vượt qua tiếng nhạc, liền đứng lên nhảy như một bầy khi hồng thu hút lực chú ý của bạn mình.

Đây là Đông, học cùng trường với tôi

Nhóm bạn của Nghĩa, đặc biệt là nữ không khỏi trầm trồ.

Cậu đẹp trai lắm, Bảo Trân ánh mắt lấp lánh rất tự nhiên khen Đông, kéo Đông về cùng ghé dài với mình.

Mọi người ở đây đều thoải mái với nhau, nói chuyện rất tự nhiên vui vẻ, Đông nhanh chóng hòa nhập vào nhóm bạn. Sau khi làm quen và nghe Thành Trung quảng cáo sơ về Đông, Bảo Trân lại càng thích thú hơn.

Cậu thật đặc biệt, Nghĩa chưa từng giới thiệu với chúng tôi bạn cùng lớp chứ đừng nói đến cùng trường, Bảo Trân ngồi kể bên gác chân lên ghế, ném một miếng trái cây vào miệng.

Tôi khác trường à?, Thành Trung tăng hăng một cái.

Nếu không quen cậu từ trước, cậu có mơ cũng không được ngồi cạnh bốn cùng, Bảo Trân làm mặt kênh kiệu, cười lớn.

Thành Trung nhếch môi, vờ đưa nắm đấm lên tỏ ý muốn dạy dỗ lại tiểu nữ ngông cuồng.

Cả trường chúng tôi ai cũng biết danh tiếng cậu ta, cậu nói xem có đặc biệt không?, Thành Trung có phần bom thêm, Đông chỉ cười cười, dù sao cũng là khen mình.

Khỏi cần cậu nói, chúng tôi nhìn vào đều biết không phải tầm thường, Bảo Trân ném một miếng thức ăn vào người Thành Trung, lại quay sang vui vẻ với Đông: Cậu như vậy chắc có bạn gái rồi nhỉ?

Đã từng thôi, bây giờ tôi vẫn FA

Đám nữ đồng loạt xuýt xoa trong miệng.

Chắc chắn. Ai lại có thể bỏ được người như cậu chứ?, Thành Trung vỗ vai Đông, môi cười vui vẻ lộ rõ sự an ủi giả tạo.

Cũng có gì lạ đâu, như Nghĩa vẫn bị đá thôi, Bảo Trân bĩu môi, liếc mắt về phía Nghĩa rồi bật cười.

Cậu biết vì sao bọn họ chia tay không?, Đông có vẻ thích thú với chủ đề này.

Vì cậu ta bản tính, ở cũng bản. Cậu không biết đâu, cậu ta có thể ba ngày không tắm, gái nào mà chịu nổi mùi vị đó chứ? Đã vậy còn hồng hách cho mình là nhất, không coi ai ra gì, Thành Trung bắt đầu mồm nói xấu chiến hữu.

Mặc dù cậu ta rất cương trực, thẳng thắn, yêu ghét phân minh nhưng một khi cậu ta đã ghét thì ai thích cũng bằng thừa. Mỹ Quyên xinh đẹp lại ân cần như vậy, mỗi lần muốn gì trái ý cũng phải nài nỉ đến gãy lưỡi, tỉ lệ một phần một nghìn sẽ được đáp ứng, Bảo Trân tiếp lời. Kĩ năng nói xấu của Bảo Trân cao cấp hơn, biết lợi dụng điểm mạnh đem biến thành điểm xấu, tạo tính thuyết phục cho công cuộc nói xấu.

Chưa kể đến con quái thú trong quần, to lớn lắm liệt nhưng lại vô dụng đến thương tâm, Mỹ Quyên cứ ngỡ được sung sướng nhưng vừa dứt vào chưa nhấp đã ra đến cạn kiệt, Mỹ Quyên sao có thể chịu được loại đá kích như vậy?

Lại còn hay đánh người. Thấy ai không vừa mắt là đánh, làm trái ý là đánh. Đám người dưới quyền cậu ta đều bị đánh cho tơi tả hết rồi

Thú vui tao nhã nhất của những người bạn chính là nói xấu lẫn nhau, màn nói xấu này vô tình khiến Mỹ Quyên ở nơi xa cũng bị ngứa tai. Bảo Trân, Quốc Trường cùng nhau đem bao nhiêu nói hư tật xấu của Nghĩa ra mà kể, thật có, giả có nhưng cả ba không ai quan tâm, đơn giản là thỏa thích nói xấu, cứ thế cười tít mắt.

Có gì vui vậy?, Nghĩa lại định kỳ sang kiểm tra thức ăn trong chén Đông.

Trên bàn ngoài trái cây, chỉ có vài món chế biến đơn giản Đông không hứng thú, Nghĩa mỗi lần sang đều thấy chén Đông trống trơn liền gấp một lượt ngập chén. Đông phản xạ có điều kiện, trong chén có thức ăn thì ngửa ngáy mà ăn cho hết, Nghĩa sang lại thấy trống trơn cứ thế cung chiều gấp lại đầy chén.

Lúc đầu Thành Trung cùng Bảo Trân không khỏi bất ngờ trước hành động này, sau vài lần vụng không để ý nữa.

Chuyện người lớn chúng tôi, Đông thản nhiên như không có gì, cầm ly lên nhấp một ít nước.

Ly nước chưa kịp đặt xuống bàn, Nghĩa đã đưa tay đón lấy từ tay Đông, nhẹ nhàng đặt môi lên vị trí môi Đông vừa rời đi, từ tốn nhấp môi.

Cậu gọi cùng loại với tôi, sao không tự uống của mình đi?, Đông quay lại lườm Nghĩa một cái.

Ly này ngọt hơn, Nghĩa hất hất ánh mắt gọi tình về phía Đông.

Nghĩa trở về ghế của mình, ba người lại tiếp tục những câu chuyện trên trời dưới đất. Đông nhận thấy những người bạn này về ngoài nghịch ngợm nhưng rất thân thiện đáng yêu, khác hẳn với phong cách lúc bình thường của Nghĩa. Không hiểu sao họ có thể chơi chung với nhau ngày ấy năm.

Lát sau tàn cuộc mỗi người một hướng, Nghĩa vào nhà vệ sinh xã lũ, Đông đi ra phía xa quán một chút tránh tiếng nhạc cứ rộn vào tai.

Một nhóm năm người bước ra từ quán, những tiếng tục tiu vọng sang đến tận chỗ Đông. Nhóm người đi ngang qua Đông, phả ra mùi khói thuốc khó chịu cùng những câu nói vô văn hóa. Đông lắc đầu nhìn lũ trẻ trâu bước qua.

Này. Nhìn đều bọn anh à?, một tên trong nhóm bước lại gần Đông, giọng điệu ngang ngược.

Biết gặp phải loại người không lành mạnh, Đông không thèm nhếch môi nửa cái.

Nhìn đều rồi giờ muốn lơ là lơ à?, tên trẻ trâu huych nhẹ vai Đông nhưng lại bị phản lực làm cho chói với.

Một tên tiến lại gần Đông hơn nhìn chăm chú gương mặt thanh tú, tựa như sáng lên trong bóng đêm.

Chú em cũng đẹp đấy. Cho tụi anh thông rồi tụi anh bỏ qua cho, vừa nói tay vừa vờn tới ngất má Đông, cả đám cùng cười lớn.

Khôn hồn thì cút khi còn lành lặn, Đông gạt tay ra, giọng nói lạnh như băng.

Tên kia khề rùng mình nhưng cậy thể đôn người, mạnh dạn đưa tay chạm vào má Đông lần nữa.

Nghĩa trở ra vừa lúc hai bên to tiếng, Nghĩa vội vàng chạy lại chỗ Đông xử lý đám côn đồ, chưa đến nơi hai bên đã động thủ.

Đông xoay người tung một đá bằng chân trái ngang hông, sau đó lập tức đưa chân phải quất thẳng vào má đối phương, thân thể uyển chuyển trên không hai chân tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Đòn đánh thoát nhìn có vẻ biểu diễn mềm mại nhưng người vừa trực tiếp cảm nhận chỉ biết ôm mặt đầy máu lẫn lộn.

Lại một tên khác xông vào, Đông tạo thế bật lên người đối phương, biến đổi trọng tâm xoay một vòng thật đẹp mắt, mang thân thể đối phương quật mạnh xuống đất.

Ba tên còn lại hoảng hồn cùng xông lên, Đông chưa kịp ra chiêu tiếp theo thì một tên đã văng ra xa hai mét, ôm bụng muốn quần quai mà không đủ sức để quần quai, muốn nôn mà nôn không được.

Nghĩa đứng chắn hoàn toàn trước mặt Đông, trong chớp mắt hai tên còn lại cũng được tặng hai cước, cùng kết quả với người bạn vừa nằm xuống hai giây trước.

Nghĩa định tấn bọn này thêm một trận thì tiếng náo nhiệt từ phía quán vọng qua. Một đám người có vẻ là đồng bọn của năm tên này hùng hổ lao tới, Đông kéo tay Nghĩa chạy thật nhanh giữa phố đêm. Mặc cho đám người hung hãn phía sau, hai chàng trai vừa chạy vừa cười không giấu được phần khích. Nghĩa kéo Đông vào một hẻm nhỏ cắt đuôi đám đồng phía xa.

Hai chàng trai vui vẻ bật cười, tựa lưng vào tường điều hòa nhịp thở.

Lâu lâu mới được đánh người, thích thật, Đông ngửa mặt lên thở, vẻ mặt đặc biệt thỏa mãn.

Nay giỏi nhỉ? Biết ra đường đánh nhau, Nghĩa đẩy đầu Đông một cái.

Đông lấy tay vuốt lại mái tóc, giọng điệu cao ngạo: Cậu đến trễ tí nữa tôi cho bọn chúng đi gặp ông bà rồi

Cậu đánh nhau cũng đẹp hơn người, nhớ lại hai chiêu vừa nãy, ánh mắt Nghĩa trở nên mơ màng.

Đừng có nịnh. Định lấp liếm tội đánh tranh phần tôi à?

Thật. Nhìn cậu ra chiêu tôi chỉ muốn đè cậu trên giường

Cậu muốn như hai tên kia không?, Đông trừng mắt, bóp tay kêu răng rắc.

Nghĩa quay lưng bỏ chạy, Đông theo sát phía sau. Hai chiếc bóng vui vẻ dấn khuất sau màn đêm.

Đông ghim mắt vào màn hình laptop, tập trung tâm trí vào cuộc chiến khốc liệt trên đấu trường công lý. Nghĩa ngồi đối diện nhìn vẻ mặt chuyên chú của Đông, mỗi khi có biến cập chân mày sẽ khẽ nhúc nhích, bờ môi căng hồng sẽ hơi nhếch lên, có khi hơi mím lại, dù thế nào vẫn say đắm lòng người.

Nhớ lại cảnh lúc nãy Nghĩa không khỏi đắc ý. Chiêu thức đầy uy lực nhưng lại phô trương bao nhiêu vẻ đẹp của Đông, thân thể vừa mạnh mẽ vừa dẻo dai, làn da trắng uồn lượn trong bóng tối được dịp khoe thêm vẻ quyến rũ, gương mặt lạnh lùng còn toát lên vẻ thoát tục làm sao Nghĩa không mê mẩn.

Nghĩa chịu không được vờn tay vuốt ve gương mặt láng mịn. Đông đang chơi game không quan tâm đến Nghĩa, để yên cho bàn tay lướt trên má.

Bất chợt Đông đập bàn một cái, Nghĩa giật mình rút tay về. Đông mất một mạng tức giận bấm bàn phím liên hồi giáo huấn đồng đội.

Lúc này Nghĩa mới có một bất an trong lòng.

Cậu ta có khi nào tức giận lên đập mình tan nát như những kẻ lúc này? Người này lợi hại như vậy có khi nào lật kèo, bắt mình nằm dưới luôn không?

Nói về đánh nhau, kỹ thuật và sức lực của Nghĩa đều hơn Đông nhưng cậu không bao giờ động thù với Đông. Với năng lực của Đông lúc tức giận lên, nếu cậu không chống trả liệu có thể toàn thân không?

Nghĩa lắc đầu nguầy nguậy xua tan ý nghĩ trong đầu.

Không sao đâu. Cậu ta sao có thể xuống tay với mình?

Nghĩa lại tươi tỉnh đưa tay sờ nhẹ lên bờ môi Đông, ngắm nhìn không rời mắt. Dường như cậu đã quên cú đâm ngàn cân tối hôm nọ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Huấn luyện viên đội bóng

Ngày đầu tiên của hội thao bắt đầu, buổi sáng sẽ diễn ra vòng bảng môn bóng đá, buổi chiều là vòng loại môn cầu lông. Đội của Đông được xếp vào một bảng nhẹ nhàng trong khi đội của Nghĩa được xếp vào bảng đấu tử thần, cả bốn đội đều được xem là đại diện của khoa.

Nhất định chiến thắng, Nghĩa đưa tay phải lên, bàn tay trong tư thế đội sẵn

Đông cũng đưa tay phải lên, hai bên cùng dùng lực đập hai bàn tay vào nhau sau đó nắm chặt, nhìn nhau bằng ánh mắt tự tin: Nhất định chiến thắng.

Hai chàng trai, mỗi người mỗi hướng tiến về sân thi đấu của mình.

Đội Đông gặp đối thủ không mạnh nên trận đấu diễn ra không sôi nổi lắm. Sau khi vạch ra chiến lược một lần, Đông chỉ việc ra ngoài nói chuyện với người hâm mộ để câu lượt xem cho đội mình, không cần quan tâm đến diễn biến trận đấu. Hiệp một kết thúc, tỷ số đã là 3-0 nghiêng về Lý 3A, Đông không hứng thú nhìn quanh phát hiện trên sân bên kia hiệp đấu của Nghĩa cũng vừa kết thúc.

Nghĩa mồ hôi lấm tấm cảm ca nước uống ừng ực, yết hầu lên xuống từng nhịp mạnh mẽ. Thành Trung bên cạnh đôn đốc tinh thần các cầu thủ, gương mặt cả đội có phần căng thẳng vì hiệp đấu giằng co khá mất sức.

Sao rồi?, Đông bước đến cạnh Nghĩa

Nhìn thấy Đông, mặt Nghĩa lập tức sáng bừng, môi mông không giấu được vui vẻ.

Chưa bên nào đá vào hết. Khoa tiếng Anh khó chơi quá

Không phải cứ kỹ thuật tốt, sức khỏe ổn định là thắng được người ta dễ dàng đâu, Đông đưa tay lau những giọt nước trên trán Nghĩa.

Xùy, đội tôi vô địch khoa toán đấy, Nghĩa bên ngoài nói chuyện bình thường nhưng bên trong tim đã loạn nhịp.

Tại khoa cậu dở thôi, Đông cười lớn.

Nghĩa đẩy đầu Đông một cái. Bên cậu sao rồi?

Thắng rồi. Hai trận sắp tới cũng dễ thôi

Vậy ở bên này với tôi luôn đi

Tiếng còi vang lên, Nghĩa trở lại với sân bóng. Trước khi đi còn quay mặt lại nháy mắt đưa tình.

Hai đội vẫn tiếp tục giằng co như hiệp một, đội hình liên tục dâng cao rồi lại hạ xuống, thế trận này thật sự làm tiêu tốn sức lực của cả hai đội.

Sau mười phút thi đấu, Nghĩa ra hiệu dừng quyền hội ý.

Nhóc con nói đi, Nghĩa dùng tay lau mạnh mồ hôi, hất mặt về phía Đông.

Đông đứng ngoài quan sát, có cái nhìn tổng quan hơn cầu thủ trên sân, trong thời gian hội ý ngắn ngủi đã chỉ ra lỗ hổng của hai đội và đưa ra chiến lược cụ thể. Sau khi hội ý, thế trận đã có phần chuyển biến. Đội Nghĩa tấn công hiệu quả hơn hẳn, liên tiếp tạo được những pha nguy hiểm. Sau năm phút, đội bóng đã tạo được một tình huống vô cùng thuận lợi. Trong một pha dâng lên quá cao, đội hình của khoa tiếng Anh đã lộ ra sơ hở đúng như dự tính của Đông.

Thành Trung và Nghĩa tiếp cận vị trí, Đồng đứng ngoài biên, tăng mức âm lượng lên tối đa, âm thanh mạnh mẽ vượt lên trên mọi thứ tạp âm của sân bóng.

Hàng phòng ngự của đội cướp được bóng, thực hiện đường chuyền dài đến chân Thành Trung đã đợi sẵn. Thành Trung và Nghĩa dâng lên với tốc độ chớp nhoáng khiến khoa tiếng Anh trở tay không kịp. Thành Trung từ cánh trái tạt bóng vào, hệ thống phòng thủ của khoa tiếng Anh chưa chuẩn bị sẵn sàng khiến bóng thuận lợi di chuyển, Nghĩa tiếp cận cầu môn chỉ việc đưa nhẹ chân làm thay đổi đường bóng, lưới đội bạn khẽ rung lên.

Toàn bộ cổ động viên đồng loạt đứng lên hét vang cả sân bóng. Ngay trong khoảnh khắc đó, Đồng lao vào sân, Nghĩa lao ra biên, hai giây sau đã có thể ôm nhau chúc mừng, các cầu thủ cũng nhanh chóng lao vào ôm thành một khối lẫn lộn trên sân.

Sau khi vượt qua trận đấu tiên, không ai nói tiếng nào, Đồng tự nhiên được mặc định là thành viên đội bóng Toán 3A, hỗ trợ xuyên suốt hai trận còn lại.

Đến chiều, Đồng cùng Nghĩa đến sân cầu lông thi đấu vòng loại.

Cầu lông là môn bị ghê lạnh nhất trong hội thao. Khán giả gần như không có, trên sân chủ yếu là người thi đấu, nếu may mắn sẽ có thêm vài người bạn ngồi xem.

Đồng trực tiếp xuống đứng ở góc sân thi đấu, hỗ trợ Nghĩa quan sát vị trí rơi của cầu cũng như chuẩn bị nước và khăn cho Nghĩa.

Năm nay có hậu phương vững chắc, Nghĩa ra sân với tâm thế hùng hục năng lượng. Những cú nhảy lên đập cầu của Nghĩa uy lực dũng mãnh, lực mạnh đến mức chỉ có thể thấy cán vợt hơi cong trong những cú vụt, không thể nhìn được đường bay của cầu. Mỗi lần Nghĩa bật người lên chắc chắn sẽ ghi được điểm, kết quả đã quá rõ ràng.

Kết thúc mỗi séc đấu Nghĩa đều tiến về vị trí của Đồng, cúi đầu xuống lắc lắc, những giọt nước kết trên tóc bắn ra xung quanh. Đồng cầm khăn quần lấy đầu Nghĩa xoa nhẹ, lau khô mồ hôi trên tóc và trên gương mặt thư thái tận hưởng của Nghĩa.

Ở sân bên kia đang diễn ra trận đấu khốc liệt giữa Thành Trung và Quốc Trường. Cả hai rất cân tài cân sức, mỗi bên thay nhau ghi điểm, lúc nào cũng trong cảnh điểm số suýt sao. Mỗi người đều phải trên dưới ba mươi điểm mới có thể kết thúc séc đấu. Cả hai đánh trận này phải dùng sức gấp đôi bình thường, mồ hôi nhễ nhại đổ xuống khiến ban tổ chức phải cho người lau sân liên tục.

Thành Trung sức khỏe bền bỉ hơn cuối cùng có thể giành phần thắng.

Cậu là đối thủ tuyệt vời nhất của tôi đấy, Thành Trung không giấu được tâm đắc.

Cậu cũng vậy. Hôm sau đánh tiếp không?, Quốc Trường vui vẻ rủ rê, cậu quá đối hưng phấn với trận đấu vừa rồi

OK, cho tôi số đi, Thành Trung móc điện thoại ra vuốt mấy cái.

Lát sau, chuông điện thoại vang lên, Quốc Trường cầm điện thoại vẫy vẫy ra hiệu rồi vui vẻ cùng Minh Phương đi về.

Trận vừa rồi Thành Trung đã hao tổn quá nhiều sức lực, đến trận sau cũng nhanh chóng thất bại. Mặc dù kết thúc mùa giải sớm nhưng Thành Trung vẫn mỉm cười mãn nguyện khi kết giao được một đối thủ xứng tầm.

Nghĩa nằm trên giường, lắc lắc hai chân thư giãn. Hôm nay vận động mạnh từ sáng đến chiều, tối lại đưa Đồng đi dạy chưa có dịp thả lỏng cơ thể, mặc dù loại vận động này chưa thấm vào đâu so với Nghĩa nhưng cũng tốn hao một phần sức lực, lúc này chỉ đơn giản nằm trên giường cũng có thể cảm thấy thoải mái.

Cho cậu này, Đồng đưa ly nước cam về phía trước.

Nghĩa lập tức bật dậy đón lấy ly nước như ân huệ ngàn năm có một, trên môi nở nụ cười ấm áp phát ra từ tận trái tim đang được hâm nóng.

Cậu làm cho tôi sao?, mắt Nghĩa sáng long lanh, có thể nói lên hết tâm tình bên trong.

Cam để lâu sắp hư rồi, tôi không có thói quen vắt thức ăn, Đồng làm giọng lạnh nhạt.

Cam cậu mới mua hôm qua. Rõ là cố ý mua cho tôi

Biết sao còn hỏi?, Đồng lãng ra ban công tưới cây.

Nghĩa uống nước mà lòng rộn ràng vô cùng, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc. Chỉ một hành động quan tâm nhỏ của Đồng cũng có thể khiến cậu lơ lửng trên mây cả ngày.

Nghĩa đứng thẽ loại được đăng chân lên đăng đầu. Thấy Đồng quan tâm mình liền bắt đầu đòi hỏi.

Đồng Đồng, tôi chạy nhảy cả ngày đau chân quá, Nghĩa làm giọng mệt mỏi.

Tôi là con nít lên ba cho cậu gạt à?, Đông nhếch môi xem thường.

Cậu ta còn lạ gì với sức khỏe của Nghĩa. Có vận động nhiều gấp đôi hôm nay cũng chưa thấy đau.

Thật mà ..., Nghĩa kéo dài âm cuối.

Đông không quan tâm, lại bàn sắp xếp giấy tờ. Thói quen này Đông bị nhiễm từ Nghĩa, các loại văn bản, bài tập đều được phân loại riêng biệt, gọn gàng.

Nghĩa làm mặt buồn thiu, ngồi dậy tự bóp chân mình, thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt nài nỉ tội nghiệp hướng về Đông, nếu phát hiện Đông có liếc mắt qua liền giả vờ nhăn nhó một chút.

Nằm xuống, Đông cầm theo chai dầu nóng ngồi cạnh Nghĩa.

Nghĩa đang rộng tay chân ngả mình xuống giường, tư thế thoải mái hưởng thụ.

Biết Nghĩa giả vờ nhưng Đông vẫn xoa bóp từ tốn, dùng lực vừa đủ tác động lên các cơ giúp Nghĩa thư giãn gân cốt.

Nghĩa gối đầu cao một chút để tiện nhìn Đông. Những lúc Đông ân cần nhẹ nhàng, lòng Nghĩa ảm áp lạ thường. Đông hơi cúi đầu xuống, Nghĩa chỉ có thể thấy được mái tóc và sống mũi cao cao đang chuyển động nhẹ nhàng, chỉ như vậy cũng đủ làm vật giữa hai chân Nghĩa cứng ngắc.

Đông Đông

Hừm

Cậu xoa bóp luôn chỗ này được không?, Nghĩa vừa nói vừa chỉ tay vào nơi độn lên rõ rệt.

...

Hậu quả vẫn không khác gì mọi lần.

Vài ngày sau đến lịch thi đấu bơi lội và tứ kết bóng đá.

Môn bơi lội trái ngược với câu lông, lượng người xem hoàn toàn áp đảo số người tham gia thi đấu. Vì số lượng đăng ký không quá nhiều nên trong buổi sáng sẽ kết thúc luôn giải bơi lội.

Ngay lúc các chàng trai bước ra, khán đài liền hò reo không ngớt. Người hâm mộ của Đông làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội này, họ chưa từng bỏ qua lượt thi đấu nào của Đông.

Sau khi cổ vũ tinh thần cho Đông, Nghĩa lui ra gần khán đài quan sát cuộc đua.

Hừ Đông kìa. Từ gương mặt đến cơ thể, sao có thể quyến rũ đến vậy?

Bụng cậu ta trông thật ... ahhh, chắc tôi ngất mất

Tiếng bàn tán trên khán đài làm tóc gáy Nghĩa hơi dựng lên, biểu cảm không dễ coi chút nào.

Các tuyến thủ bước lên bục, làm động tác chuẩn bị. Tư thế cúi người này lại càng kích thích đám đông.

Cặp mông kia thật đẹp, căng quá chừng luôn kìa

Lưng cũng đẹp, chân cũng đẹp. A...a...a, một nhóm sinh viên nữ liên tục bình luận về cơ thể Đông.

Những lời này, người nói tưởng chừng là bình thường nhưng có một người nghe không thể lọt tai. Nghĩa ngồi bên dưới mặt đỏ bừng, bóp chặt tay đến mức nghe được tiếng xương khớp vận động.

Đậu phộng. Cậu đi rửa mắt cho thiên hạ à?

Trong lòng Nghĩa bôn chồn đến mức đứng ngồi không yên, máu trong người sôi lên sùng sục, một ngọn lửa bùng cháy bên trong, ngọn lửa có thể thiêu đốt cả hồ bơi.

Thời gian dưới hồ của Đông không lâu nhưng đối với Nghĩa lại dài bằng cả thế kỷ.

Mẹ nó. Cậu bơi nhanh lên cho tôi!

Kết quả không ngoài mong đợi, Đông hoàn thành vòng bơi sớm nhất, bỏ khá xa các đối thủ còn lại. Nghĩa cầm một khăn lớn, tiếp cận hồ bơi, đợi Đông vừa bước lên liền choàng lên người che chắn được chút nào hay chút đó.

Nghĩa kéo Đông xuống khu vực nhà tắm vắng vẻ, lúc này mọi người đều đã dồn lên hồ bơi. Lướt bơi tiếp theo sẽ diễn ra sau vài phút giải lao, Đông nóng lòng gỡ tay Nghĩa ra nhưng lực tác động quá mạnh không thể gỡ được. Nghĩa nắm chặt cánh tay Đông, lôi ra quây lấy đồ rồi lại lôi vào một buồng tắm, đóng cửa thật mạnh.

Cậu làm gì vậy?, Đông khó chịu hất tay Nghĩa ra, nơi bị tay Nghĩa tác động đã hằn lên vết đỏ.

Về thôi, giọng Nghĩa trầm ấm nhưng không phải loại âm điệu cậu vốn dùng với Đông.

Về là thế nào? Tôi còn chưa thi chung kết, Đông vùng vằng.

Cậu về ngay cho tôi, Nghĩa hét lên

Làm gì phải về?, Đông đang khó chịu bị tiếng hét này kích Động

Tôi không thích người ta bàn tán về thân thể cậu, tôi không thích cậu phơi thân ra cho thiện hạ dòm, Nghĩa gầm lên

Cậu thấy mình vô lý không? Tôi đã bỏ một môn theo ý cậu giờ lại muốn tôi bỏ luôn môn này, Đông càng rống hống to hơn.

Loại người gì vô lý đến vậy? Đông cảm thấy bị áp bức một cách quá đáng

Vô lý con cặc. Thi gì cái môn khoe thân này, Nghĩa ngày càng nóng hơn.

Người khác thi được sao tôi không thi được? Cậu quản tôi quá rồi đấy

Cả hai gương mặt đều đỏ đến gay gắt, trên trán còn hằn lên những đường gân hung tợn.

Cậu không như người khác. Tôi không thích thấy cậu quyến rũ người khác

Không thích thì biến, Đông quát thật lớn

Cậu dám không nghe lời?, Nghĩa gần từng tiếng qua kẽ răng, hai tay nắm chặt đến run lên.

Làm gì phải nghe? Tôi thi là việc của tôi

Câu nói vừa dứt, chiếc quần bơi bên dưới liền rách toạc làm hai dưới một lực tay mạnh khủng khiếp.

Cậu điên à?, Đông hét lên, không giấu được tức giận nắm lấy cổ áo Nghĩa.

Cậu còn dám cãi nữa tôi xé luôn quần lót, âm thanh của Nghĩa trở nên lạnh lùng lạ thường.

Đông tức đến run người, nghiêng chặt hai hàm răng ánh mắt rực lửa ném về phía Nghĩa. Không chấp nhận được loại quá đáng này, Đông điên cuồng tấn công.

Trong không gian buồng tắm chật hẹp, Nghĩa càng khó tránh né những đòn đánh của Đông.

Cậu còn dám không nghe lời? Nghĩa tức giận, trong lúc giằng co tìm được thời cơ, trong nháy mắt biến quần lót của Đông thành hai mảnh riêng biệt.

Đông theo phản xạ lấy tay che hạ bộ, hai bàn tay không thể che được cả đám lông rậm rạp xung quanh, mặt Đông ngày càng đỏ hơn, cảm giác uất ức đến nghẹn lòng.

Trong khoảnh khắc đó, Nghĩa hoàn toàn bất động. Cậu lúc này không có bất kỳ dâm ý nào với Đông, cậu sững sờ vì hành động của chính mình.

Thằng khốn. Cậu hôm nay được lắm. Biến ngay cho tôi, mặt Đông long lên sòng sọc, tràn ngập những tơ đỏ, không còn một chút màu trắng.

Đông không che đậy gì nữa, mở cửa đập Nghĩa ra xa rồi đóng sầm cửa lại.

Thay đồ xong, Nghĩa vẫn đứng ngây người ở đó. Đông lạnh nhạt bước ngang qua, đem vai va thẳng vào vai Nghĩa.

Nghĩa toàn thân cứng đờ, loạng choạng mấy bước nhìn Đông khuất xa khỏi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tự hành hạ mình

Buổi chiều, sân bóng đá mini lại tụ hội rất đông các đội bóng cũng như cổ động viên đến tham gia trận tứ kết.

Đội Nghĩa lần này đấu với một đội yếu hơn nên vô cùng nhàn chán. Nghĩa không có tâm trạng thi đấu, giao toàn đội cho Thành Trung quản lý, sang sân của Đông quan sát.

Đối thủ của Đông là khoa quốc phòng, ứng viên vô địch với lối chơi bạo lực.

Cả đội quốc phòng về thể lực đều ngang ngửa Đông, liên tục gây va chạm nhưng trọng tài đến từ khoa thể chất, người anh em của khoa quốc phòng, vẫn không có dấu hiệu xử lý. Đội quốc phòng hoàn toàn lấn lướt đội của Đông, đem sức mạnh ra đàn áp, giữ được bóng cứ thế ủi tới như một con trâu, tấn công dồn dập vào khung thành.

Đông bên ngoài không khỏi nóng mặt, phải đứng lên chỉ huy từ bên ngoài.

Đội hình số hai, âm thanh vượt trội do Đông phát ra vọng đến tai cầu thủ.

Mũi nhọn tấn công của đội mạnh mẽ dâng lên với những đường chuyền không ai đoán trước được, tiếng cổ vũ của khán giả theo đó lớn hơn, náo nhiệt đến mức khán giả của các sân kế bên đều đổ dồn vào, không khí cứ thế nóng lên từng giây. Sau đó là một tình huống nguy hiểm được tạo ra nhưng Quốc Trường đã không thể ghi được bàn thắng.

Hết hiệp một đội Đông đã bị dẫn trước một bàn, thể lực của cầu thủ cũng đã suy giảm. Tình thế này hoàn toàn bất lợi trong hiệp đấu tiếp theo.

Hiệp hai bắt đầu chưa được bao lâu, một cầu thủ của Đông đã phải ngã xuống. Đông lập tức lao ra sân xem xét vết sưng ở chân, ném ánh mắt giận dữ về phía cầu thủ đội quốc phòng. Đã bất lợi nay càng thêm bất lợi, cục diện này xem ra đã nghiêng về đội chơi xấu tính kia rồi.

Sau khi đưa đồng đội rời sân, Đông trực tiếp ra trận. Cổ động viên hò reo vang trời trên từng bước chân của Đông, đối với họ đây là cảnh ngàn năm có một.

Vừa vào sân, Đông thể hiện một màn biểu diễn đẹp mắt phối hợp cùng Quốc Trường. Bóng đến chân Đông lập tức trở thành một đạo cụ đầy tính thẩm mỹ, chuyển động thanh thoát nhẹ nhàng cùng Đông vượt tạo ra tình huống nguy hiểm cho đội bạn ngay trong phút đầu tiên.

Toàn bộ khán giả không thể ngồi yên được nữa, tất cả đều đứng lên cổ vũ khí thế.

Nhận thấy thời cơ đã đến, Đông đưa tay lên cao, ba ngón tay duỗi ra làm hiệu, sau đó là màn phối hợp đẹp mắt của hàng tiền đạo. Những đường chuyền liên tục với tốc độ cao, bóng tưởng chừng sẽ đến chân đối phương hoặc ra ngoài biên nhưng một giây sau lập tức có người đến đứng vị trí đón bóng, tiếp tục thực hiện đường chuyền ảo diệu.

Bóng được chuyền đến trước khung thành đối phương, Đông bật lên xoay người, đưa chân tác dụng lực khi bóng còn trên không tạo ra một bàn thắng vô cùng đẹp mắt. Khán giả như bùng nổ trước màn tấn công thần tốc vừa rồi.

Các tình huống tấn công sau đó khiến hàng phòng ngự của khoa quốc phòng liên tục lao đao, lối chơi theo đó ngày càng thô bạo, mũi nhọn chia thắng vào Đông.

Những pha chơi xấu liên tục diễn ra khiến Nghĩa không thể ngồi yên, tiến về sát biên lo lắng cực độ. Khán giả cũng phản đối kịch liệt nhưng cả trọng tài và đội bóng khoa quốc phòng không hề quan tâm.

Đông Đông, cậu ra khỏi sân cho tôi, Nghĩa hét lớn vào sân.

Đông không quan tâm vẫn cứ uốn lượn trên sân. Cầu thủ khoa quốc phòng liên tục áp sát, cố ý tấn công vào Đông khiến không khí càng thêm căng thẳng.

Bóng chuyền đến Đông, ba cầu thủ đối phương liền ập tới. Đông đón bóng, cơ thể chưa có điểm tựa lập tức bị một lực từ phía sau tác động. Đông mất trọng tâm đổ người về phía trước, hai cầu thủ đội bạn vẫn theo đà lao tới lần lượt va chạm mạnh từ hai phía khiến Đông không thể tạo tư thế ngã, toàn thân đổ ập xuống, mà sát trên sân một đoạn không nhỏ. Tiếng hét thất thanh của cả sân bóng làm dừng cả các trận đấu ở sân kế bên.

Nghĩa đỡ Đông ngồi dậy, toàn thân run rẩy. Từ mặt đến chân của Đông đều mang thương tích.

Nghĩa lao tới quét một đám vào mặt kẻ vừa gây chuyện khiến hắn một mặt đầy máu vũng vấy trên sân. Theo sau đó là cổ động viên lao vào đập hai cầu thủ còn lại và tên trọng tài một trận tan nát tạo ra một cảnh hỗn loạn không thể xử lý trên sân. Quốc Trường cùng đồng đội đỡ Đông ra ngoài biên xem xét vết thương. Đuôi mắt có một vết bầm, gò má bị xước một miếng, khoe môi cũng có một vết rách, tay chân tất nhiên không khỏi xây xát. Đông đưa bàn tay chạm nhẹ vùng xung quanh vết bầm, rít một hơi qua kẽ răng, rất tê.

Thành Trung thấy có biến ở sân kế bên liền chạy sang, nhìn Đông như vậy cũng không khỏi xót xa.

Nghĩa quay lại ngồi xuống trước mặt Đông, nhẹ nhàng kéo bàn tay trên mặt Đông sang một bên, giọng không giấu được đau lòng: Cậu có sao không?

Không sao, Đông lạnh nhạt hất tay Nghĩa ra, để lộ mọi vết tích trên mặt.

Gương mặt Đông lúc này mới hiện rõ trước mắt Nghĩa, mặt Nghĩa lập tức không còn một giọt máu, tay không khống chế được mà run lên.

Nghĩa đưa ánh mắt đau đớn hướng về Đông, nặng nhọc đưa tay chạm vào khoe môi bị thương, muốn nói gì đó nhưng môi chỉ run run không thể nói được.

Đông hất mạnh tay Nghĩa ra, lớn tiếng: Cậu còn chưa biến đi?

Môi cử động mạnh động vào vết rách khiến Đông hơi nhăn mặt, một bên mắt khẽ nhắm lại.

Nhìn Đông như vậy, lòng Nghĩa như trăm ngàn lưỡi dao cắt vào.

Về thôi, Nghĩa nắm lấy cánh tay Đông, có ý kéo dậy.

Đây là môn duy nhất của tôi, Đông hét lên hung hãn, hất tay thật mạnh, lại động đến vết thương.

Thành Trung giữ tay Nghĩa lại, nhỏ giọng khuyên can: Cậu ta đang kích động, cậu có gì từ từ giải quyết được không?

Đông bám vào người Quốc Trường đứng lên, tỏ ra mạnh mẽ tiến về góc sân, mặc quần dài thể thao vào.

Tôi không thể để lại vết thâm trên đôi chân hoàn mỹ được, Đông quay sang đùa với Quốc Trường.

Trên sân náo loạn một hồi xem như cũng hết giờ, đội kia cũng thương tích, ban tổ chức quyết định tranh thắng bại bằng đá luân lưu. Đông hướng ánh mắt giận dữ về phía Nghĩa, hùng dũng tiến vào sân.

Quốc Trường không muốn Đông lại động vào vết thương, bèn dùng cách nghi binh cho Đông đá cuối cùng với hi vọng sẽ không cần đến quả cuối để phân định thắng thua. Tuy nhiên kế hoạch của Quốc Trường đã thất bại khi kết quả vẫn luôn bằng nhau.

Đông bước đến chấm luân lưu, vẻ mặt bình thản như mọi khi, lui ra lấy đà rồi tung một lực vừa phải đưa bóng vào đúng góc chết của khung thành. Cổ động viên vỗ tay phấn khích rồi nhanh chóng im bật khi đến lượt đá của đội quốc phòng.

Tôi sẽ kết thúc trận này, Đông đẩy thủ môn đội mình ra, hiên ngang đứng trước khung thành.

Tìm Nghĩa đập mạnh hết mức có thể, về mặt căng thẳng tới cùng.

Nghĩa mím chặt môi, ánh mắt không giấu được nỗi đau trong lòng.

Cú đá uy lực phát ra, Đông bật người đỡ bóng. Lực bóng quá mạnh chạm vào tay, Đông phải gồng cứng mới đẩy được bóng ra ngoài, các vết thương trên cánh tay thất lại đau rất, sau đó cơ thể Đông lại đổ xuống sân, một lần nữa ma sát mạnh vào vết thương, cảm giác buốt đến tê người, có chút máu đã thấm qua quần thể thao. Đông nằm trên sân thở mệt nhọc, cơ thể hơi run rẩy đau, vẻ mặt không thoải mái với loại đau buốt này nhưng lại toát lên một niềm vui, môi nhếch lên mỉm cười.

Toàn bộ khán giả la hét điên cuồng, chúc mừng chiến thắng quá tuyệt vời của đội bóng đến từ khoa lý. Đông được dìu ra trong niềm hân hoan của khán giả, hôm nay cậu lại thu thêm được lượng lớn người hâm mộ.

Đối với Nghĩa, hôm nay là cả một cực hình, ruột gan đều bị cắt ra thành trăm mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đón nhận hậu quả

Quốc Trường dìu Đông lên xe, Đông đưa mắt một vòng tìm kiếm gì đó rồi sụp mắt xuống, cắm đầu vào lưng Quốc Trường ngồi phía trước.

Hôm nay này tự nhiên ra sân mà còn lảng xả như vậy, tôi nay chắc có bão rồi.

Ừ, chắc chắn có bão, Đông cười theo Quốc Trường. Đúng thật là cậu đang có bão trong lòng.

Sao này khó chịu với Nghĩa vậy? Lại cãi nhau à?

Đông đã khác xưa, không thể chuyện gì cũng kể với Quốc Trường được nữa. Không lẽ nói nó sợ người ta nhìn mông tao nên không cho tao thi bơi, càng không thể nói nó xé nát quần tao ở hồ bơi, hay tao đá trận này cho bỏ ghét. Những lời này lọt ra ngoài còn đâu là hình tượng cậu cất công xây dựng.

lâu nay..

Đừng nhắc đến nó. Đem thăng khó ư, Đông lâu bầu.

Quốc Trường ngồi trước chỉ lắc đầu cười.

Đi ăn gì không?

Thôi, đưa tao về phòng rồi mày cũng biến đi. Tôi còn đi dạy, Đông thăm thấy có lỗi với Quốc Trường vì lý do thật sự không phải lo cho công việc của Quốc Trường.

Về đến phòng Đông

Mẹ nó, cửa vẫn khóa, Đông hất hăng mở cửa, lễ thân tàn thả mình xuống giường.

Vừa nằm được một lát Nghĩa đã về, trên tay cầm một bọc kem to tướng, còn là loại kem Đông thích ăn nhất.

Đợi tôi lâu không?, Nghĩa đóng cửa lại, xem như chưa có chuyện gì.

Tôi đợi cậu à?, Đông nhếch môi xem thường.

Cậu dẫn mặt tôi như vậy còn chưa đủ sao? Tôi mua kem cho cậu này, Nghĩa vừa nói vừa đưa bọc kem lên lắc lắc.

Không thèm, Đông chuyển mắt sang hướng khác, không để lung lạc tinh thần

Thật không thèm không?

Đông hơi liếc mắt qua rồi lại đem ánh mắt lạnh nhạt chuyển đi.

Tưởng tôi là loại vì ăn quên hận à? Ông đây ăn uống rất chừng mực nha.

Thật, sau khi đấu tranh tư tưởng, Đông đồng ý trả lời

Vậy tôi đem vát

Ày ày. Vát đi phí quá, tôi miễn cưỡng nhận vậy, Đông vội đưa tay ra dấu nín kẻo.

Tôi đúng là loại vì ăn quên hận đấy. Thì sao? Không ăn sức đâu rửa hận?

Không còn việc gì thì biến đi, đợi Nghĩa bỏ kem vào tủ lạnh Đông liền lạnh nhạt.

Nghĩa vui vẻ bóc vỏ một cây kem đến ngồi kế bên Đông.

Cậu biến mình thành bộ dạng này vui lắm à?, Nghĩa đưa tay lên sờ nhẹ vào đuôi mắt đang bầm lên khiến Đông khẽ nheo mắt, cơ mặt theo đó nhúc nhích.

Ai bảo tôi chỉ được thi một môn. Những trận sau tôi sẽ đá từ đầu đến cuối luôn, Đông cắn một miếng lớn, bĩu môi.

Cậu dám?, mặt Nghĩa tối sầm lại.

Thách tôi đi!, Đông ngênh mặt lên thách thức.

Được rồi, được rồi. Từ từ nói sau, Nghĩa đành xuống nước. Hôm nay cậu bị tra tấn đến thảm hại lắm rồi, nếu thật sự hôm sau lại như vậy nữa sợ rằng cậu sẽ đau tim đến chết.

Nhìn vẻ mặt nhẩn nhện của Nghĩa, Đông không giấu được nụ cười tinh nghịch thỏa mãn, vui vẻ ăn hết cây kem.

Ăn xong rồi chúng ta đi tắm, Nghĩa lên tiếng khi Đông đã xử lý miếng cuối cùng.

Chúng ta?, Đông nhìn Nghĩa bằng ánh mắt dò xét.

Cậu như vậy sao có thể tự tắm?

Có thể, Đông lạnh lùng, đứng lên nhích từng bước đến tủ đồ, ngẫu nhiên lấy một áo, một quần đùi, một quần lót.

Vết thương phải hạn chế gặp nước cậu không biết sao? Tốt nhất là tôi lau người cho cậu, không cần tắm

Tôi tự tắm được, Đông quay lưng đi thẳng vào phòng tắm, nói đúng hơn là lết thẳng vào phòng tắm.

Nghĩa ngồi bên ngoài nghe ngóng như thường lệ, năm phút trôi qua vẫn không có động tĩnh gì, vừa định tiếp cận phòng tắm thì đã nghe được tiếng nước chảy lại bình tâm ngồi xuống đợi.

Đông tỏ vẻ khó chịu như vậy nhưng thực tế hoàn toàn bị đất. Vết thương lúc này đã tấy lên, bắt đầu tiết ra một ít chất nhớt. Cả một bên tay và một bên chân của Đông đều bị thương, chỉ còn nửa người có thể hoạt động thuận lợi nên làm gì cũng khó khăn, còi được một chút lại động vào vết thương, quần kéo xuống một chút cũng ma sát đến rất buốt.

Khó khăn lắm Đông mới còi ra hết, sau khi tắm xong sự việc lại càng không như mong đợi. Hệ miễn dịch của cơ thể cố bài trừ vi khuẩn, quá trình này khiến vết thương trở nên đau hơn, lại thêm nước ngâm vào làm vết thương nhũn ra, nhạy cảm hơn cả lúc này. Chỉ cần có một chút ma sát cảm giác như vết thương muốn loang rộng ra, đau âm ỷ đến tận bên trong, đặc biệt là những vết thương sâu, hở một chút thịt còn tê tái hơn.

Tiếng nước đã dừng từ lâu nhưng Đông vẫn chưa bước ra, Nghĩa lo lắng hé cửa thấy Đông đang khom người, chập vọt loay hoay, quần lót vẫn còn giữa ống chân. Mỗi lần kéo lên được một chút Đông lại khẽ xuyt xoa qua kẽ răng đồng nghĩa với việc tìm Nghĩa nhói lên một lần. Cơ thể săn chắc quyền rũ của Đông đang phơi bày trước mắt nhưng Nghĩa lại không có chút tà ý nào, hoàn toàn trong sáng bước vào phòng tắm đỡ Đông đứng dậy.

Tôi đã bảo đừng để vết thương động vào nước rồi

Cậu đi ra, Đông vùng vằng, tay vừa thả ra, quần lót liền trượt xuống ma sát dọc theo vết thương, môi Đông nhếch lên, vẻ mặt đau đớn càng làm Nghĩa quặn lòng.

Đi ra tôi bôi thuốc cho cậu, lát nữa vết thương khô rồi hãy mặc đồ

Đông biết tình trạng của mình muốn mặc đồ là việc vô cùng khó khăn nhưng làm theo lời đề nghị của Nghĩa quả thật không được thoải mái.

Nghĩa biết được suy nghĩ của Đông, giọng ấm áp tác động: Tôi và cậu đều là con trai có gì mà ngại. Tôi sẽ cởi hết quần áo coi như công bằng với cậu, được không?

Tôi không ...

Làm xong sớm sẽ được mặc đồ sớm, Nghĩa cắt ngang lời Đông, cố gắng ân cần thuyết phục.

...

Ngoan, Không để Đông suy nghĩ nhiều, Nghĩa nhẹ nhàng đỡ Đông ra ngoài.

Đông khóa thân nương vào người Nghĩa bước từng bước, gương mặt không giấu được ngại ngùng ửng đỏ lên.

Vừa ngồi xuống giường, Đông liền kéo mền che vùng nhạy cảm, không dám nhìn thẳng vào người đối diện.

Nghĩa như lời đã nói, tự động cởi hết quần áo, mở ba lô lấy bọc thuốc ban nãy vừa mua, ngồi xuống ghế thấp đối diện với Đông.

Nghĩa nhẹ nhàng kéo chân Đông gác lên đùi mình, tỉ mỉ quan sát từng chút một, càng quan sát vết cắt trong lòng lại càng sâu.

Lúc này Đông mới rảnh rỗi nhìn ngắm cơ thể Nghĩa kĩ hơn. Toàn thân đều rắn chắc như một bức tượng, cơ bắp cân xứng với nhau từng ly từng tí, trừ da không trắng bằng Đông, tất cả tay, ngực, bụng, đùi, và cả vật đàn ông đều nhìn hơn Đông.

Đông dùng mắt tại khu vực rừng rậm giữa hai chân Nghĩa, vật được bao bọc kín đáo chỉ lộ ra một nửa đầu khác đang có chút chuyển biến, chỉ là lớn hơn lúc thả lỏng chứ không phải là cương cứng.

Nhìn cơ thể của Đông làm sao Nghĩa có thể không động lòng. Nghĩa phải cố gắng lắm mới có thể giữ bản thân ngay thẳng, không bộc phát dục vọng vào lúc này.

A..., Đông giật mình bởi cảm giác rất buốt ập đến một vết thương.

Nghĩa ngước mắt lên, nhìn Đông như vậy chỉ biết mím môi đau xót.

Cậu cố chịu một chút

Đừng sát trùng được không?, Đông nhăn mặt nài nỉ, khẽ run rẩy khi nhìn thấy chai cồn trên tay Nghĩa.

Không sát trùng sẽ để lại sẹo, Nghĩa tìm cơ nói bừa, chỉ có cách này Đông mới chấp nhận sát trùng.

Đông nhắm mắt ra hiệu cho Nghĩa tiếp tục, tay nắm chặt tấm trải nệm chờ đợi.

Đông vừa rít vừa căng thẳng đến toát mồ hôi hột, Nghĩa cũng chẳng khá hơn, Đông rít bên ngoài, Nghĩa rít đến tận ruột gan.

Sau một hồi đau xót cũng xử lý xong phần căng chân.

Nghĩa lên giường ngồi kế Đông, nghiêng người kéo Đông tựa vào lòng mình, đem cằm đặt lên vai Đông, hai gò má áp vào nhau. Nghĩa từ sau vòng tay tới, vén mền sang một bên đủ lộ ra chiếc đùi trắng nõn và đám lông đen nhánh, nhẹ nhàng sát trùng phần đùi và tay Đông.

Mỗi lần đồ nước sát trùng, cơ thể Nghĩa đều căng ra, hơi thở có phần dừng lại, thấy Đông không phản ứng như trước Nghĩa mới thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi sát trùng xong, Nghĩa tiếp tục bôi thuốc. Tầm mền được kéo sang một bên chỉ còn che hờ hững một bên đùi lạnh lặn và vật giữa hai chân Đông. Từ vị trí của Nghĩa lúc này đưa mắt xuống, có thể thấy trước tiên là vòm ngực của Đông, một ít cơ bụng thấp thoáng bên dưới ngực theo nhịp thở. Nơi hấp dẫn nhất là vùng lông lộ ra hoàn toàn phía trên mép mền và chiếc đùi săn gọn trên một chân dài miên man.

Đông không còn đau rất nữa, Nghĩa cũng thư thả hơn. Lúc đầu óc thoải mái mà thấy cảnh này Nghĩa sao có thể kìm chế được. Đông cảm nhận được phía sau mình bị cọ bởi một vật đang lớn dần, cứng dần. Đông đỏ mặt, lấy chò huyếch ra sau.

Này chó ăn gì kh...?, Quốc Trường hồn nhiên bước vào, ban nãy Nghĩa đã không khóa cửa.

Quốc Trường chưa nói hết câu đã bị cảnh tượng trước mắt trảm hòng.

Hai thằng con trai trên người không mảnh vải, người sau tay giữ người trước, mong người trước vừa đứng che khuất hạ bộ người sau, mặt còn hơi đỏ thì có thể làm chuyện gì khác?

Một làn gió lạnh thổi qua, cả ba đều đóng băng, không ai nói lời nào.

Mặt Đông đỏ bừng theo từng giây, tình cảnh này thật là tình ngay lý gian mà.

Tôi hoàn toàn trong sáng. Đông hét lên trong lòng mà không biết phải nói ra thế nào.

Quốc Trường chớp mắt vài cái, vui vẻ mang thức ăn đặt lên bàn rồi đi ra cửa.

Cứ tự nhiên nha ha ha, Quốc Trường quay đầu cười đầy ảm ý rồi đóng cửa lại.

Vài giây sau Đông mới định thần.

A a a a, thật là oan ức cho tôi, Đông đau khổ gào thét, hơi xoay người, dùng cánh tay lạnh lặn đâm vào ngực Nghĩa.

Nỗi oan này ngàn lần cũng không thể rửa sạch. A a a, mặt Đông khó coi đến tức cười.

Tôi sẽ không để cậu bị nghĩ oan, Nghĩa nở nụ cười gian tà rồi nhích người qua, một tay đặt trước ngực Đông dùng chút lực đẩy Đông nằm xuống, tay còn lại đỡ dưới gáy Đông. Nghĩa nằm nghiêng người, tay phía dưới vòng lên vuốt nhẹ mái tóc gác bên trên, ánh mắt tràn ngập tình cảm thiêu đốt con người của Đông.

Không bị oan không lẽ muốn tôi bị thật?

Đông lập tức hiểu ra vấn đề, mắt ánh phóng ra nỗi hoang mang sợ hãi. Đông hoảng sợ trước ý định làm thật của Nghĩa, tay chân cố đẩy Nghĩa ra nhưng một bên đau đớn không thể làm gì dễ dàng bị Nghĩa không chế.

Nghĩa đem môi chạm nhẹ vào môi Đông, sau đó di chuyển lên sát tai Đông thì thầm: Cậu cứ nằm yên mà tận hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chăm sóc bệnh nhân

[18+]

Nghĩa từ từ đặt môi xuống, khoanh khắc môi chạm môi, cả hai cơ thể như có một dòng điện chạy qua gây tê dại. Sự tác động đến khoe môi đang bị thương của Đông, Nghĩa chỉ nhẹ nhàng đem môi chạm vào nhau một tí rồi lại tách ra. Gương mặt thanh tú đang bị thương toát lên một loại mê lực khác với thường ngày, Nghĩa lại động lòng đặt môi xuống, vài giây sau lại đem môi mình lên. Hành động này vô tình khiến Đông ngửa ngáy trong lòng.

Đột nhiên Đông nâng người lên, chủ động trao cho Nghĩa một nụ hôn say đắm.

Lần đầu tiên được lưỡi Đông tiến vào, Nghĩa sung sướng cứng đờ cả người. Trước đây dù có là người mẫu hạng A còi đồ trước mặt, Nghĩa cũng không hề có một chút cảm xúc, nếu cố ý động chạm vào cậu không chừng còn bị đập cho sml, nhưng cho đến lúc này, chàng trai tên Đông lại là người duy nhất cậu khao khát, người duy nhất có thể kích động mọi giác quan trong người cậu. Hai giây sau ý thức trở lại, Nghĩa dùng nửa thân trên đè lên người Đông, hai đầu lưỡi mãnh liệt quấn lấy nhau, hai bờ môi điên cuồng ma sát.

Nghĩa lúc này như mảnh hổ, cuồng loạn ngẫu nhiên con mồi quý giá nhất trên thế gian.

Nghĩa rời môi Đông, di chuyển xuống cổ gấp gấp găm từng mảng lớn, cắn lên yết hầu đang lên xuống liên tục của Đông, vật bên dưới đã cứng ngắc hùng dũng cạ sát bên hông Đông.

Không được ..., Đông khó nhọc lên tiếng, lúc này cậu mới cảm thấy nụ hôn vừa rồi là hành động sai lầm, cố sức đẩy Nghĩa ra nhưng bất thành.

Nghĩa đem môi ghé sát tai Đông, phả vào từng hơi nóng hôi, âm thanh âm áp phát ra vội vàng, ngắt quãng: Cậu ... cậu dẫn tôi ...

Nói xong Nghĩa đem tai Đông nuốt trọn vào miệng, vừa gặm vừa liếm như một món ăn thượng hạng. Tay đặt trên ngực Đông sau một hồi vuốt ve đã cố định trên một hạt đậu, ngón cái và ngón trỏ se liên tục khiến Đông oằn người lên.

Dừng lại..., hơi thở Đông trở nên đứt quãng, cơ thể đang chịu một loại tác động mới lạ không thể tự chủ được trở nên cứng nhắc.

Nghĩa di chuyển xuống, liếm một hạt đậu đã sẵn cứng, tay tiếp tục se hạt đậu còn lại.

Đông gồng cứng người, dùng tay đẩy đầu Nghĩa ra nhưng không được. Cảm giác tê tái nơi đầu ngực đánh thẳng vào toàn bộ hệ thần kinh, sức lực dường như mất hết, lại thêm tay chân bị thương càng không thể cử động mạnh. Nghĩa dễ dàng khống chế được Đông, tấn công vào đầu ngực ngày càng mãnh liệt.

Dừng ... Ahh

Nghĩa dùng răng ngấu nghiến hạt đậu, rồi lại mút mạnh vào khiến Đông quẫn quai. Loại kích thích mãnh liệt này chưa từng xảy ra với Đông, mặc dù cảm thấy không cam lòng vì cậu đường đường là một đẳng nam nhi nhưng cảm giác sung sướng bảo mơn ý định kháng cự, cơ thể Đông sướng đến run rẩy, vô thức phát ra tiếng rên dâm dăng.

Âm thanh này như thiêu đốt toàn bộ cơ thể Nghĩa, từ trong ra ngoài đều bùng cháy mãnh liệt. Nghĩa đưa tay đi qua sáu múi của Đông, lần xuống bụng dưới sẵn chần, bàn tay chạm đến đám lông rậm rạp cũng là lúc mu bàn tay cảm nhận được vật cứng đang chéch lên trên.

Chúng ta ... không thể ..., Đông gồng cứng cơ thể, vẻ mặt thống khổ, hơi thở không thể điều khiển được.

Nghĩa làm tiết tấu chậm lại, dời tay lên nhẹ nhàng vuốt má Đông, ánh mắt đượm tình quán lấy một phần phản kháng rồi lại chậm rãi hôn lên môi Đông, từ tốn di chuyển xuống, cắn nhẹ vào yết hầu, tay nhẹ nhàng xoa nắn vòm ngực sẵn chắc.

Nghĩa trở lại khóa môi Đông bằng nụ hôn thật sâu, bàn tay đưa xuống đám lông rồi lách qua nắm lấy vật nóng hôi đang dựng đứng.

Trong khoảnh khắc vật cứng tiếp nhận bàn tay xa lạ, mọi bức tường do Đông dựng lên đều sụp đổ, một luồng điện chạy dọc sống lưng đem thân thể cứng đờ oằn lên rồi ép sát xuống nệm.

Nghĩa cảm vật cứng cáp trong tay trong lòng vui sướng vô bờ, không thể nào kiểm soát nhịp thở.

Khả năng kháng cự của Đông đã xuống đến giá trị âm, cậu không còn làm chủ được mình rên lên từng tiếng dâm dục đứt quãng, nhấn chìm bản thân trong nhu cầu nguyên thủy của con người.

Nghĩa di chuyển tay lên xuống dọc theo thân vật cứng nóng hôi khiến Đông rùng mình, tiếng rên bị chặn lại bởi môi Nghĩa.

Ừm..

Nghĩa kích động đưa tay vuốt dọc đùi non của Đông, luồn qua mép mền bắt gọn hai quả trứng đang ần nấp khiến Đông rùng mình, yết hầu chuyển động liên hồi.

Nắn bóp một chút lại tiếp tục đưa lên nắm lấy vật cứng nóng hôi, vuốt lên vuốt xuống nhẹ nhàng. Nếp nhăn trên da qui đầu theo đó kéo căng ra rồi lại chùn lên đến đầu khấc, ép ra một thứ dịch trong suốt trơn trượt. Nghĩa dùng ngón tay xoa nhẹ thứ nước ấy trên đầu khấc, Đông trở nên quẫn quai, vật cứng trong tay Nghĩa co giật theo từng nhịp cạ sát, Đông hoàn toàn sụp đổ, tiếng rên dâm dục cứ thế phát ra ngày càng thoải mái thiêu rụi trái tim Nghĩa.

Nghĩa đặt cơ thể sấp lên người Đông, hai vật dứng mãnh áp sát, trao đổi ngọn lửa nóng rực cho nhau.

Nghĩa một tay hơi nâng đầu Đông, đặt nụ hôn mê mề nồng cháy lên bờ môi căng hồng, một tay nắn bóp cơ ngực đàn hồi của Đông, mông dè xuống chuyển động liên tục tạo ma sát giữa hai dương vật được bơm căng đang chực chờ phun trào.

Đông chưa bao giờ chịu loại kích thích như vậy, sung sướng đưa một tay lạnh lặn lên ôm lấy tấm lưng vững chãi ướt mồ hôi của Nghĩa. Đông cố kìm nén nhưng vô dụng, sự kích thích này hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát, Đông không cảm cự được lâu đã đạt đến đỉnh cao trào. Cơ thể Đông đột nhiên căng cứng hơn bao giờ hết, tiếng rên trầm đục phát ra, thân dưới oằn lên bắn ra từng đợt nóng hôi từ ngực xuống đám lông rậm rạp, đám lông lại quét thứ chất nóng hôi ấy vào dương vật của Nghĩa.

Hệ thần kinh Nghĩa bị kích thích tột độ, một tay nâng người lên, một tay đưa xuống vuốt thật nhanh, thật mạnh dương vật của mình đang thấm dẫm tinh chất của Đông. Nghĩa gồng người, đẩy hông về phía trước, găm lên âm thanh dâm dăng, phóng túng bắn chất lỏng trắng đục khắp cơ thể nhóp nhép của

Đông.

Đông gói đầu trên bắp tay Nghĩa, gò má áp vào vòm ngực to lớn, mắt mơ hồ lơ đãng chưa thoát ra khỏi chuyện vừa rồi.

Nghĩa hơi nghiêng người, giữ cho hai cơ thể trần truồng luôn sát vào nhau, một tay nhẹ nhàng xúc thuốc lên những vết thương trên mặt Đông, ánh mắt toát ra đủ tư vị hạnh phúc.

Vừa rồi rất sướng phải không?, Nghĩa thành thật thăm dò.

Vẻ mặt của Nghĩa một nửa ân cần quan tâm, một nửa tà dâm gian xảo, môi vẫn luôn mỉm cười đến tận lúc này vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Không, Đông lạnh lùng, hơi xoay mặt vào ngực Nghĩa che đi sự ngại ngùng.

Không sướng sao cậu có thể bộc lộ bộ dạng dâm đãng đến vậy?, Nghĩa vẫn cố xoáy vào.

Đông đỏ mặt xoay hẳn vào ngực Nghĩa mà giấu.

Tiếng rên của cậu cũng thật dâm dục, nghĩ đến chuyện vừa rồi, ánh mắt của Nghĩa lấp lánh rạng ngời.

Cậu đã khẳng định vậy còn hỏi tôi làm gì?, Đông khó chịu đập đầu vào ngực Nghĩa.

Vì tôi muốn chính cậu nói ra cậu sướng thế nào?.

Không sướng.

Thật sự không sướng?, Nghĩa thi thảm, đưa lưỡi liếm vành tai Đông.

Không sướng, Đông vừa nhột vừa kích thích, rụt cổ lắc đầu nguầy nguầy tránh né đầu lưỡi hư hỏng.

Nghĩa bất ngờ chuyển mục tiêu, ngậm lấy điểm nổi bật trên ngực Đông, vừa tăng áp suất vừa đánh lưỡi qua lại.

Ừm..., Đông không chịu được bất giác rên trong miệng, mặt cũng ửng đỏ.

Nghĩa dừng lại, đem mặt đối mặt với Đông. Nghĩa nhìn Đông bằng ánh mắt ngạo nghễ, giọng bồn chồn: Không sướng đã như vậy à?

Đông không biết giấu mặt vào đâu, vục đầu vào ngực Nghĩa mặc sức mà cọ.

Cậu dám lợi dụng lúc tôi bị thương ức hiếp tôi, lần này chất giọng mạnh mẽ của Đông mang ngữ điệu mềm mỏng trách móc vô cùng đáng yêu, có thể mang hồn phách Nghĩa ra khỏi trái đất.

Nghĩa xoa tóc phía sau đầu Đông, cười âm ỉ: Được rồi, tôi không nói cái này nữa. Lại xem tri kỷ của cậu mang gì cho chúng ta nào

Nghĩa đỡ Đông lại bàn, lật lật túi thức ăn nghiên cứu.

Gà rán?, Nghĩa nheo mày.

Cậu làm gì vậy?, Đông gần như hét lên.

Món ăn mà cậu yêu thích trong một giây đã bị ném bay vào sọt rác phía xa. Đông quay sang ném vào Nghĩa ánh mắt căm phẫn kèm theo tiếng nuốt đến buồn bực.

Cậu bị thương như vậy ăn gà không tốt, sau này thịt bị lỗi ra sẽ không đẹp nữa đâu

Nghĩa đánh trúng vào tâm lý Đông, cậu ta chính là sợ cặp chân dài quý giá của mình tự nhiên biến thành không cân xứng nên lúc vừa ngã xuống liền cấp tốc mặc quần dài vào.

Đông vẫn không khỏi đau lòng, xót thương nhìn sọt rác phía xa.

Dù sao cũng là gà rán mà. Sao cậu có thể đối xử tàn nhẫn với gà rán như vậy?

Đừng tiếc nữa. Sau khi vết thương khỏi hẳn tôi dẫn cậu ăn gà rán nguyên tuần luôn được không?, Nghĩa vói tay xoa tóc Đông an ủi.

Đông lại bị Nghĩa đi đúng tâm lý, gạt đầu coi như cho qua.

Tôi đi mua thức ăn, cậu ngoan ngoãn ở nhà không được chạy lung tung nha! Cậu chưa được mặc đồ đâu, nếu động vào vết thương tôi sẽ sát trùng lại, sau khi mặc quần áo, cần dặn không biết là thật tâm hay chỉ để thỏa mãn gian ý, Nghĩa vội vã ra ngoài. Bảo bối của cậu lúc chiều vận động mạnh, vừa

này còn tồn hao sinh lực như vậy chắc hẳn đã đói lắm rồi.

Đồng lúc này không quan tâm việc mặc quần áo cho lắm, cậu đang toan tính một việc khác hệ trọng hơn.

Đồng ngồi trong phòng, nghe tiếng xe ỳnh ỳnh oàng oàng phóng ra khỏi ngõ, lập tức gom sức lực phóng đến sọt rác thực hiện mưu đồ. Một miếng gà rán lúc này bị ném lọt ra khỏi túi, thoát khỏi cái miệng xấu xa của sọt rác được Đồng trân trọng nâng đỡ.

Ăn một miếng thì có làm sao? Cơ thể mình cao lớn như vậy, một miếng gà này vào cơ thể sẽ bị tiêu hóa hết trong một nốt nhạc, còn thừa ra được gì mà lo với lôm.

Đồng ngồi nguyên vị trí vừa nhặt miếng gà, hí hửng cắn một cái, mắt vui vẻ nhắm tít lại, miệng thích thú nhai nhồm nhoàm. Thức ăn lúc được ăn lên lút đường như đậm đà hơn hẳn, sọt rác ở ngay bên cạnh cũng không làm mất đi mùi vị.

Bỏ xuống, giọng trầm uy lực vang lên làm Đồng xém rớt tim ra ngoài, gai óc đồng loạt nổi lên, yét hầu đi chuyển một cái.

Sau một giây, Đồng đột nhiên có sức mạnh phi thường đem cả thân mình đứng dậy trong chớp mắt, một tay vẫn ngoan cổ cầm miếng gà rán, một tay vịn vào tường nhằm hướng phòng tắm mà nhích.

Nhích được ba bước, miếng gà đã bị giật khỏi tay Đồng. Thời khắc miếng gà chính thức bay vào sọt rác cũng là lúc Đồng bị nhấc bổng lên. Sau ba giây giãy giụa vô ích, thân thể trần truồng bị ném không thương tiếc lên nệm, vật giữa hai chân theo quán tính lắc qua lắc lại trên khu rừng rậm. Liên sau đó, Đồng bị lật sấp xuống, cặp mông căng tràn sức sống thoải mái phơi trước mắt Nghĩa.

Hư thân, Nghĩa vừa dứt lời, bàn tay sắt đá phang thẳng xuống vùng thịt trắng nõn nhô cao của Đồng.

Lực tay của Nghĩa thì không còn gì để bàn cãi, tay và mông chạm nhau tạo nên tiếng kêu chói tai.

A a a, Đồng hét lên đau đớn, cơ thể quặn quại dưới cánh tay đang giữ chặt của Nghĩa.

Mông và đùi theo phản xạ gồng cứng lên, nhóm cơ phía sau săn lại vô cùng gợi cảm. Phần thịt đàn hồi nhanh chóng ửng đỏ, cảm giác nóng ran âm ỉ tận bên trong.

Đồng xoay đầu lại, căm hận nhìn Nghĩa.

Cậu vì một miếng gà mà đánh tôi, Đồng lớn tiếng, mắt uất hận long lanh dường như có hơi nước bên trong.

Vừa rồi Nghĩa chỉ muốn trừng trị Đồng một chút, ánh mắt này trong phút chốc đã biến Nghĩa thành một kẻ vô dụng.

Nghĩa nằm nghiêng người, đau lòng nhìn Đồng, bàn tay lúc này đặt trên lưng Đồng đưa xuống xoa nhẹ một bên mông đang nóng lên.

Vì cậu hư, Nghĩa trầm giọng.

Đồng vùng vằng muốn lật người lại nhưng bị bàn tay của Nghĩa ngăn cản, càng vùng vẫy phần thịt kia lại càng được nhào nặn dưới bàn tay cứng cáp.

Cậu thấy vừa rồi mình hư không?, Nghĩa ôn tồn dạy dỗ.

Cũng có một chút, Đồng thì thầm.

Vậy còn dám trách móc tôi, có phải nên phạt thêm không?, ánh mắt Nghĩa trở nên dâm tà, ngón tay vuốt vào kẽ mông của Đồng, cảm nhận được vùng lông mịn màng.

Biến thái, Đồng trừng mắt, lật mình trở lại.

Hành động này vô tình đem thay kẽ mông dưới tay Nghĩa bằng vật giữa hai chân Đồng.

Cậu thật dâm đẳng, Nghĩa làm vẻ mặt trơ trên, tay bóp nhẹ vật mềm đáng yêu.

Biến.

Nghĩa cười sáng khoái đi ra cửa, không quên quay lại cảnh cáo: Cậu dám moi sọt rác xem tôi biến mông cậu thành bộ dạng gì.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lời ngọt ngào trong đêm

Tôi có thể mặc đồ rồi đứng không?, Đông ngắm nghía vết thương trên tay, không biết đây là lần thứ bao nhiêu cậu hỏi câu này.

Chưa đâu, Nghĩa vẫn câu trả lời cũ.

Đông đưa tay sờ nhẹ bên mép vết thương, không còn nhóp nhép như lúc này. Vết thương khô cả rồi này, sao vẫn không thể mặc?,

Vì tôi không thích, Nghĩa cười gian tà, mắt hướng về giữa hai chân Đông.

Từ lâu đã mặc được, cậu dám lừa tôi?, Đông hần học nhích từng bước về phía tủ đồ.

Cậu hoạt động bất tiện, để tôi làm cho, Nghĩa đi bình thường hai bước đã có thể vượt mặt Đông, lấy ra một bộ đồ đá bóng cỡ lớn của mình.

Cái đó là của cậu

Bộ này rộng rãi nhất, cậu mặc sẽ không động vào vết thương, Nghĩa kéo toàn bộ phần thân áo lên sát cổ áo tạo tư thế dễ mặc nhất.

Nghĩa lần lượt đưa tay bị thương của Đông vào trước, sau đó đến cổ và tay còn lại rồi thật cẩn thận kéo thân áo xuống. Tương tự như vậy, Nghĩa đặt quần sát đất, Đông chỉ việc nhấc chân một chút đưa vào ống quần, kéo lên sao cho không động vết thương là việc của Nghĩa.

Loại thương tích này xử lý đơn giản không để lại hậu quả lâu dài nhưng tác hại nhất thời quả thật khó chịu. Nhất cử nhất động đều khiến Đông buốt lên ở một số vị trí nhạy cảm dễ bị tác động, chỉ cần khua tay lại đau khuỷu tay và vai, đứng lên ngồi xuống cũng rất nơi gần đầu gối, các vị trí dọc từ tay xuống chân đều dễ bị kích động theo.

Đông cảm giác mình như phế vật, hiển nhiên trong lòng không thoải mái. Đánh liên minh cứ liên tục chết lẳng xẹt càng làm tâm tình cậu xuống dốc. Đông bực dọc quyết định ngủ sớm.

Nghĩa nằm nghiêng người cách Đông một chút, chống khuỷu tay trên giường làm điểm tựa cho đầu, nhắm mắt nhìn Đông dưới ánh sáng lờ mờ. Đông dự định ngủ sớm nhưng cuối cùng lại ngủ không được. Cậu suy nghĩ gì đó không chịu ngủ, nằm lâu lại muốn trở mình nhưng vừa nghiêng một tí lại động đến vết thương, không làm gì được cứ thế khó chịu đem cơ thể nhích qua nhích lại.

Biểu hiện khó chịu này trong mắt Nghĩa vẫn vô cùng đáng yêu.

Tôi biết phải ăn nói làm sao với Quốc Trường đây? Đúng là oan ức mà, Đông xoay đầu, về mặt đau khổ.

Không phải tôi với cậu đã cùng làm, còn oan ức gì nữa?, Nghĩa đưa tay còn lại vuốt nhẹ gò má bị thương.

Tôi cùng làm với cậu? Tôi còn chưa tính sổ cậu tội cưỡng hiếp là may rồi, còn ở đó khua môi

Cậu rên rỉ sung sướng đến vậy còn không cảm ơn tôi lại còn vu khống, môi Nghĩa khoe một nụ cười đều cang.

Nhưng lúc cậu ta đến chúng ta vẫn chưa làm, nên tôi vẫn là bị oan ngập đầu

Vậy là cậu thừa nhận đã cùng làm với tôi

Đm. Cậu muốn chết không?, Đông bật dậy vung nắm đấm về phía Nghĩa. Vết thương bị động lại có dấu hiệu muốn rỉ nước, đau rất khiến Đông hơi nhăn mặt.

Thôi được rồi. Cậu đừng cử động nhiều, Nghĩa đỡ nhẹ tay Đông, nhích lại gần thả đầu mình xuống, đưa tay sang làm gối cho Đông, một tay giúp Đông lật người về phía mình.

Tôi không biết, cậu phải bắt đền danh dự cho tôi, Đông đập đầu vào ngực Nghĩa.

Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu mà, Nghĩa phát ra âm thanh vừa đủ nghe, lời nói kiểu đùa giỡn nhưng giọng điệu rất nghiêm túc.

Chịu trách nhiệm thế nào? Không lẽ cậu đi rêu rao khắp nơi là cậu không cưỡng hiếp tôi? Lúc đó chắc tôi nở mặt lắm. Không lẽ cậu ...

Trước giờ tôi vẫn luôn chịu trách nhiệm với cậu, sau này vẫn vậy, Nghĩa cắt ngang lời Đông, âm thanh vẫn nhẹ nhàng ấm áp, khẳng định chắc chắn.

Đông di chuyển đầu trên cánh tay Nghĩa đến vị trí vừa đủ có thể nhìn ánh mắt chứa đầy tình cảm của Nghĩa.

Chịu trách nhiệm là ức hiếp tôi mỗi ngày à? Cậu cũng biết trước giờ tôi hiền hách như thế nào đấy, từ ngày cậu xuất hiện, cứ mặc sức mà làm suy giảm khí phách của tôi. Đi trại thì bị lạc, làm bánh thì toàn hỏng, trung thu thì say xỉn, cầu lông thì rút lui, thi bơi thì bỏ cuộc giữa chừng, đá bóng thì thương tích đầy mình, ..., Đông được dịp tuôn ra một tràng những thất bại gần đây, bất kể là việc do bản thân làm ra cậu cũng đẩy sang cho Nghĩa. Cuối cùng kết lại một câu: Cậu chỉ ức hiếp tôi là giới

Nghĩa lúc đầu cười nhẹ trước biểu hiện con nít này, sau đó vẫn là thái độ nghiêm túc: Nếu cậu bị ai ức hiếp, người đó phải là tôi. Tôi sẽ làm tất cả vì cậu, ức hiếp cũng là một trong số đó.

Tôi không cần, Đông bĩu môi.

Nhưng tôi cần

Vì sao?

Cậu biết vì sao mà, Nghĩa nhìn Đông bằng loại ánh mắt chân tình lay động lòng người.

Tôi muốn nghe chính cậu nói, Đông cố bứt ra khỏi miệng hoặc, làm điệu bộ mô phỏng lại Nghĩa lúc này.

Tôi rất yêu cậu.

Trong khoảnh khắc đó, cả hai đều ngưng thở, tim rộn lên bất qui tắc. Bốn âm thanh phát ra giống hệt nhau, ầm ập, chân thành truyền từ đáy lòng này công kích sang tận đáy lòng người đối diện.

Một mình tôi sẽ thay tất cả mọi người ức hiếp cậu, không buông tha, mắt Nghĩa lấp lánh, ánh lên một thứ tình cảm chân thật đánh thẳng vào nội tâm của Đông.

Nghĩa vòng tay qua người Đông, dùng lực đem hai cơ thể sát lại, đặt lên môi Đông một nụ hôn thật sâu, thật nhẹ nhàng, một nụ hôn say đắm nhất từ trước đến giờ.

Đến khi Đông đã say giấc, hai bờ môi vẫn ngọt ngào không tách rời.

Mấy giờ rồi?, Đông vẫn chưa tỉnh ngủ, lười biếng đến mức phát ra âm thanh trong cuống họng mà môi không chút động đậy.

Còn sớm. Hay là cậu ở nhà đi, hôm nay vết thương sẽ rất khó chịu, Nghĩa không giấu được lo lắng.

Nằm một chỗ chán lăm. Tôi muốn đến trường, Đông lắc đầu, vô tình đem tóc cạ vào cổ Nghĩa.

Vậy tôi ở nhà với cậu, Nghĩa sờ nhẹ khóe môi của Đông, tiến triển rất tốt.

Hôm nay tôi có cuộc họp chuẩn bị cho Nô-en

Đông dùng tay bị thương chống người dậy nhưng bất thành, đau thật. Tay dùng lực chuyển động một chút cũng làm căng vết thương, thử co chân cũng không khá hơn, rất nhức nhối. Lúc này hệ miễn dịch của cơ thể đang huy động toàn bộ quân hùng bài trừ vết thương, sẽ là giai đoạn khó chịu nhất trong cả quá trình chữa lành.

Nghĩa đỡ Đông dậy, dìu Đông vào nhà tắm vệ sinh cá nhân, bản thân ra tủ đồ chọn một bộ quần áo phù hợp.

Hôm nay cậu phải mặc đồ thể thao thôi, Nghĩa dìu Đông lại giường, cẩn thận cởi áo cho Đông.

Nghĩa kéo quần Đông xuống, trông thấy cậu nhỏ đáng yêu liền thích thú búng nhẹ một cái.

Đông nắm tóc Nghĩa giật ngược ra sau gằm gừ: Cậu đứng đấy tí đi.

Nghĩa cười trừ, đem quần lót mặc vào cho Đông.

Trang bị xong xuôi cả hai bắt một chiếc taxi đến trường. Nghĩa muốn gọi Văn Vũ mang xe qua để cậu trực tiếp đưa Đông đi nhưng tính Đông không thích phô trương. Sau một thời gian sống chung, cả hai đã cơ bản rõ hơn về hoàn cảnh của nhau. Nghĩa phát hiện ra Đông có gia tài không nhỏ như cậu từng nghĩ, thu nhập của Đông nhìn hơn các bạn đồng lứa nhưng trước giờ ngoài những tiện nghi cơ bản như phòng ốc rộng rãi, tủ lạnh, giường nệm đầy đủ, cậu ta vẫn luôn đi xe buýt, sống bình dân như hầu hết các sinh viên khác. Nghĩa tất nhiên muốn cho Đông sống trong điều kiện tốt nhất nhưng việc này phải tiến hành từ từ, nếu cậu mạnh động có thể sẽ bị Đông gạt ra ngay.

Vào lớp mọi người thay nhau hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Đông. Cả những người bạn khoa khác, đàn em khóa dưới, anh chị khóa trên, không thể thiếu lượng người hâm mộ hùng hậu vây kín cửa lớp, từng lượt từng lượt tặng Đông những món quà bồi bổ sức khỏe thể chất lẫn tinh thần. Sữa, bánh, trái cây, thủ bóng chất xung quanh như cách ly hai chàng trai trên hoang đảo giữa lớp học.

Sau khi mang đồng linh kinh gửi trên văn phòng đoàn hội, Nghĩa cùng Đông xuống căng tin ăn trưa.

Nghĩa gấp thức ăn cho Đông, Đông thỉnh thoảng đưa một miếng vào miệng Nghĩa, vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Bữa ăn sắp kết thúc trọn vẹn, kẻ làm Đông tối qua suýt mất ngủ đột nhiên xuất hiện.

Hôm qua không làm hai người mất hứng chứ?, Quốc Trường ngồi xuống ghé đối diện với Đông, nở nụ cười gian tà.

Không có đâu. Người ngoài nhìn thấy Đông Đông càng kích thích hơn ha ha, Nghĩa vô tư đùa giỡn.

Tôi biết mà, nếu làm ngoài trời cậu ta còn kích thích hơn nữa, Quốc Trường cũng cười lớn như tìm được tri kỷ cùng quan điểm với mình.

Nghe những lời này, mặt Nghĩa lộ rõ dâm ý, cười sảng khoái hơn nữa.

Đông đen mặt quay sang Nghĩa. Bữa cơm đang trong tình tiết tình cảm nồng đậm lập tức chuyển sang cảnh bạo hành gia đình.

Mẹ nó, về mặt hả hê này là sao?

Cậu muốn chết à?, Đông đặng đặng sát khí, phát ra âm thanh từ kẽ răng.

Một giây sau mặt Nghĩa đón nhận một cú đấm uy lực.

Nghĩa xoa xoa mặt, môi vẫn cười đắc ý.

Mày còn nhảm đừng trách sao nước biển lại mặn, Đông quay sang xử lý Quốc Trường.

Có gì đâu mà ngại, ai chả có sở thích riêng, Quốc Trường càng thêm nham nhở.

Đm, lại một đấm nữa tung ra.

Từ ngày quen Nghĩa, những cú đấm Đông ngày càng lạnh lùng.

Quốc Trường không thể sánh với Nghĩa, một đấm này đưa cậu lên tận trời đêm ngắm sao. Quốc Trường ôm mặt gục xuống bàn, đau đớn lăn qua lăn lại, rên la thảm thiết.

Đông quay trở lại với Nghĩa đang cười thích thú.

Cách giải quyết rất hay, Nghĩa vừa nói vừa đưa một ngón cái lên.

Đông lườm Nghĩa một cái rồi quay lại nâng mặt Quốc Trường lên, gò má đã sưng một mảng, mặt trở nên ngu ngốc tám chín phần. Đông không nhịn được bật cười, cậu quên rằng mặt mình cũng chẳng hơn gì cậu ta.

Nghĩa từ nhà tắm bước ra, ngoài chiếc khăn đang được sử dụng để lau tóc, trên người Nghĩa chỉ độc một chiếc quần ngắn cũn cỡn, đường nét của cơ thể có phần cuốn hút hơn nhờ những vệt nước còn đọng lại.

Nghĩa, lại đây nằm sắp xuống cho tôi

Sao vậy?, Nghĩa hơi cúi đầu lau tóc, nhướn mắt hướng về phía Đông làm xuất hiện hai đường nếp mờ ngang qua trán.

Tôi bảo cậu nằm xuống, Đông vẫn giữ nguyên tông giọng.

Cậu sao vậy?, Nghĩa lộ vẻ thấp thòm, bước chân không còn vững chãi tiến về phía giường, mắt vẫn luôn hướng về Đông.

Tôi nói cậu không nghe sao?

Nghĩa lồm lết lên giường nằm sắp xuống, động tác có phần ngập ngừng, chốc chốc lại ngoái đầu dè dặt nhìn Đông.

Tôi làm gì sai sao? Cậu còn giận tôi chuyện lúc trưa à?, Nghĩa không khỏi lo lắng.

Một kẻ không sợ trời không sợ đất nay cũng có người trị.

Đội Nghĩa nằm yên ổn, Đông mới leo lên giường, đẩy nắm tay vào tường nghe răng rắc càng làm Nghĩa hoang mang hơn nữa. Nghĩa cắn răng úp mặt xuống gối chờ đợi hành hình.

Đông Đông ..., Nghĩa ngoái đầu về phía sau, ánh mắt không giấu được cảm động khi nhận ra Đông đang xoa bóp cho mình.

Cả ngày hôm nay, mọi chuyển động của Đông đều do Nghĩa thực hiện.

Bước đi của Đông khó khăn hơn hôm qua, một chân lúc nào cũng duỗi thẳng, cảm giác như chỉ cần co gập một chút, từng vết thương sẽ nứt ra, rỉ máu rất buốt. Đông không muốn công, chỉ muốn di chuyển bằng chân của mình, nói là tự thân vận động nhưng thật ra vẫn luôn tựa vào Nghĩa.

Nghĩa diu Đông đồng nghĩa với việc cậu phải gánh toàn bộ trọng lượng của Đông, nhích từng bước một khó hơn trực tiếp công đi rất nhiều lần.

Cậu đừng quay lại, vai cậu chênh lên tôi không bóp được, Đông đẩy mặt Nghĩa hướng về trước.

Nghĩa cảm động không nói được lời nào, thỉnh thoảng hơi xoay đầu cố gắng nhìn Đông.

Cậu dịu tôi cả ngày rồi, coi như trả công cho cậu. Đừng có mơ mộng hão huyền, Đông bắt đầu lạnh nhạt.

Ánh mắt Nghĩa ngập tràn hạnh phúc, thì thầm đủ để hai người nghe: Vậy ra đây không phải là mơ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Âm mưu lật đổ bất thành

Đông Đông, cậu đừng tắm, nước dính vào vết thương lại nhũn ra đấy, Nghĩa bắt đầu mưu đồ của mình

Tôi không quen ở bẩn như cậu, Đông nhếch môi xem thường.

Tôi ở bẩn khi nào?

Quốc Trường kể rằng cậu ba ngày mới tắm một lần

Vì lúc đó tôi không được vui, Nghĩa quyết tâm thanh minh.

Vậy là có thật?, Đông nhăn mặt bịt mũi, tỏ vẻ kỳ thị.

Cậu bây giờ cũng vậy thôi, tắm vào ngày mai sẽ lại rất cho xem

Vết thương này có là gì? Tôi có chết cũng phải chết sạch sẽ, Đông bấu môi, nhích về phía phòng tắm.

Nghĩa từ phía sau ôm eo Đông, kéo cậu ta ngồi lên giường.

Còn làm màu nữa. Để tôi lau người cho cậu, giọng Nghĩa trầm ấm.

Cậu đừng có cơ hội

Tôi hoàn toàn trong sáng muốn giúp cậu, để cậu dơ bẩn nằm bên cạnh sao tôi ngủ được, Nghĩa làm bộ thanh cao.

Tôi có tay có chân, cũng không đến nỗi không cử động được, tự tôi lau được rồi

Nghĩa oán trách trong đầu, ca này khó thật, tên nhóc này sau chuyện hôm qua có vẻ cảnh giác cao độ.

Tôi muốn quan tâm cậu một chút thôi mà, Nghĩa kiên nhẫn tỏ vẻ thành ý.

Thân thể đáng giá ngàn vàng cậu muốn lau là lau à?, Đông vênh mặt lên.

Cậu muốn thế nào?

Đông suy nghĩ một hồi, chuyện cưỡng hiếp đêm qua cậu vẫn còn ảm ức, hôm nay phải chớp lấy thời cơ trả thù. Đông đem vẻ mặt gian tà hướng về Nghĩa: Tôi muốn chịch cậu.

Lời này nói ra như sét đánh ngang tai, không đúng, phải nói là sét đánh thẳng vào mặt, Nghĩa bị sét đánh chết cứng. Lẽ nào suy nghĩ của mình sắp thành sự thật?

Ngàn lần không được, vạn lần không được.

Nếu cậu ta vùng lên được một lần chắc chắn sẽ có lần thứ hai, không chừng mãi mãi biến mình thành người vợ ngoan ngoãn nhu mì.

Nghĩa càng nghĩ càng thấy không được, mặt ngày một sầm xuống.

Không biết đã suy nghĩ bao lâu, Nghĩa giật mình bị Đông kéo về thực tại.

Sao cung? Không chịu thì thôi, Đông đứng lên, hướng về phòng tắm mà bước.

Được, được. Cứ vậy đi, Nghĩa nắm tay Đông kéo lại.

Nghĩa vừa cời đồ cho Đông vừa suy nghĩ đối sách. Bất chợt Nghĩa mỉm cười đầy gian ý.

Cậu nghĩ gì đen tối đúng không?, biểu hiện của Nghĩa không bao giờ qua mắt được Đông.

Không có. Nào, cậu nằm xuống đi, tôi lấy khăn, Nghĩa đỡ Đông nằm xuống giường, cấp tốc xả nước nóng và chuẩn bị khăn.

Đông nằm ngay ngắn, trên người chỉ còn lại quần lót độn lên một khối.

Nghĩa nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô rồi từ tốn lau mặt cho Đông. Nghĩa lau thật tỉ mỉ từng chút một, từ lỗ tai đến sống mũi, mỗi vị trí đều dùng lực rất vừa vặn, cẩn thận đến mức lau ngay mép vết thương Đông vẫn thấy rất dễ chịu.

Đau không?, Nghĩa ân cần mỗi khi lau sát vết thương.

Đông khẽ lắc đầu, mắt chăm chú nhìn vào gương mặt chuyên tâm của Nghĩa. Mỗi lần lau đến gần vết thương, Nghĩa sẽ lộ ra vẻ lo lắng, tập trung hơn hẳn. Những lúc như vậy, Đông xúc động không nói nên lời, cũng nhin thờ cùng cậu ta.

Phải nhúng thêm hai lượt nước ấm Nghĩa mới hài lòng rồi gương mặt thanh tú chuyển xuống lau cổ rồi dần dần lau đến ngực. Bàn tay cố ý cọ sát với đầu ngực liên tục qua lớp khăn khiến mặt Đông ửng đỏ. Nghĩa liếc mắt xuống bên dưới phát hiện vật bên trong quần lót đang chuyển biến lại càng thích thú quấy phá.

Đông xấu hổ nhận ra cơ thể mình không chịu được loại kích thích này, mặt cứ đỏ dần.

Cậu lau chỗ đó lâu vậy?, Đông trừng mắt gầm gừ.

Nghĩa cười trù, liếc mắt lán nửa thấy quần lót của Đông đã căng cứng. Vật giữa hai chân ngồng cuồng đội quần lót lên cao, nếu từ dưới chân nhìn lên, qua hai bên háng có thể thấy được toàn bộ nội thất bên trong quần lót.

Nghĩa nhúng khăn lau xuống bụng, lau từng khối nhô lên, lau từng vết lõm xuống.

Nghĩa bất ngờ luồn tay xuống bụng dưới, băng xuyên qua đám lông rậm rạp, nắm lấy thân vật cứng ngắc lòi ra khỏi quần lót.

Đông bật người ngồi dậy nhưng bị một tay Nghĩa kiềm lại, thân trên lại ngã xuống giường.

Cậu không cần lau chỗ đó, Đông đỏ mặt, tay đưa xuống kéo tay Nghĩa ra nhưng bất thành.

Cả người cậu sạch sẽ cậu lại muốn em trai mình sờ bản? Thật xấu tính, ánh mắt Nghĩa lóe ra ý dâm đãng, tay không ngừng làm việc.

Khẩu súng của Đông đã giương thẳng, đầu khác hồng hào được giải phóng ra ngoài thuận lợi cho Nghĩa làm việc.

Nghĩa trùm khăn lên đầu khác, một tay giữ cho vật cứng thẳng đứng, một tay xoa bên ngoài lớp khăn, xoa từ gốc đến ngọn thật kĩ càng, đặc biệt chăm sóc rất kĩ đầu khác.

Cánh tay, hay nói đúng hơn là cả cơ thể Đông mất dần sức lực sau mỗi chuyển động của tay Nghĩa. Đầu khác bị cọ xát tê lên đánh động đến tận đại não, Đông như cá nằm trên thớt, uốn éo thân dưới trước những ma sát nơi nhạy cảm.

Nghĩa ..., Đông dùng hết sức kháng cự cũng chỉ nói được như vậy.

Loại âm thanh Đông vừa phát ra không đơn giản là nói, mà là loại âm thanh nặng nhọc do hơi thở cấp bách hỗn loạn, do thần kinh chấn động vô thức thoát ra khỏi miệng.

Nghĩa bị thứ âm thanh đó kích thích, đặt lên môi Đông một nụ hôn nồng đậm. Đông bị nụ hôn thiêu đốt hết nội tạng bên trong. Cả cơ thể Đông quằn quại trước sự kích động cùng lúc ập tới.

Ừm..., Đông cố nén tiếng rên dâm dục nhưng bất thành.

Nghĩa bỏ khăn ra, bàn tay trực tiếp nắm lấy dương vật thẳng đứng vừa được phóng thích vuốt lên xuống liên hồi.

Khoảnh khắc tay Nghĩa trực tiếp chạm vào, một dòng điện mạnh mẽ chạy khắp cơ thể Đông.

Đông chịu kích thích quá mức, không thể kìm được nữa.

Ahhh..., Tay Nghĩa vuốt được vài giây, Đông gồng cứng người nắm chặt tấm trải nệm, hắt mông lên cao, đầu súng căng lên tột độ bắn liên tiếp mấy đợt lên bụng. Dòng chất lỏng trắng đục từ từ men theo vết lõm của các múi cơ, chảy ra xung quanh theo từng hơi thở mệt nhọc.

Nghĩa cời quần lót cho Đông xong cũng tự động cời quần áo trên người, súng thần công hùng dũng ướt nhẹp chất nhầy trong suốt được giải phóng.

Đồng đang nằm thờ dốc lại phải trừng mắt lên.

Mẹ nó. Cậu muốn giết tôi à?

Đồng muốn vùng dậy nhưng lại bị Nghĩa đẩy xuống.

Cảnh tượng vừa rồi đốt cháy cả cơ thể Nghĩa. Dương vật to lớn giật lên từng nhịp khiêu khích.

Nghĩa quỳ xồm xuống, thân mình ở vị trí giữa hai đùi Đồng, dương vật hùng dũng phía trên, hai quả trứng vừa đủ chạm gốc dương vật đang xiu xuống của Đồng. Nghĩa dùng tay xoa bụng Đồng, thấy chất lỏng nhớt nháp thành từng vệt trắng đục vãi khắp xung quanh rồi dùng chính bàn tay đó nắm lấy vật hùng dũng của mình bắt đầu di chuyển.

Đồng Đồng, thể này có kích thích cậu không?, vật cứng chia thẳng hướng mặt Đồng, về mặt dâm dăng khiêu khích của Nghĩa trực tiếp tấn công vào sâu trong mắt Đồng.

Không đợi Đồng trả lời, Nghĩa đồ người xuống, tiếp tục dùng miệng công kích điểm trên ngực Đồng.

Đồng vừa bắn chưa được bao lâu, cơ thể cực kỳ nhạy cảm. Bị găm nhấm đầu ngực khiến Đồng tê hết cả người. Đồng cố di chuyển ngực né tránh, nhưng càng di chuyển lại càng khiến đầu ngực ma sát vào răng, chịu kích thích nhiều hơn.

Nghĩa ... tôi ... chịu không được ..., Đồng phát ra âm thanh ngắt quãng vô cùng dâm dục.

Vật bên dưới chưa kịp xiu xuống lại có xu hướng căng lên. Nghĩa nhanh chóng nhận ra, quay người lại nằm xuống cạnh Đồng.

Lúc này, thân dưới của Nghĩa nằm song song với thân trên của Đồng, thân trên của Nghĩa đè lên thân dưới của Đồng.

Đồng còn chưa hoàn hồn trước trận kích động ở ngực vừa rồi, bên dưới đột nhiên được bao bọc ẩm ướt, Nghĩa đã ngậm vào. Đồng sung sướng không còn biết trời đất, đem mộng đẩy lên, đưa toàn bộ dương vật đang tăng trưởng ngập trong miệng Nghĩa.

Nghĩa dùng lưỡi đánh qua lại vài cái, tăng áp suất trong miệng kèm theo vài chuyển động, cả người Đồng như muốn lăn lộn điên đảo.

Nghĩa ... ahh ... , Đồng nắm đầu Nghĩa đè xuống, hông nhấp liên tục vào khuôn miệng ướt át.

Nhận thấy Đồng sắp đến cực hạn, Nghĩa nhả ra, tay nắm chặt gốc súng, đè chặt thân dưới của Đồng xuống giường, không tạo ra bất kì kích thích nào thêm.

Đồng đang cao trào, đạn đã bay đến họng súng nhưng không thể bắn ra vô cùng bức bối. Đồng không không chế được, trong đầu lúc này chỉ có khao khát được bắn. Đồng thờ gấp đưa tay xuống muốn giải phóng năng lượng nhưng bị Nghĩa khống chế, cố gắng nhấp hồng lên hồng di chuyển súng trong lòng tay Nghĩa nhưng cũng không được, bàn tay tàn độc của Nghĩa như muốn ghim chết Đồng.

Sao vậy?, Nghĩa cười đầy dâm ý.

Đồng lúc này không suy nghĩ được gì, không còn hình tượng, hơi thở khó nhọc cổ sức nài nỉ: Tôi ... muốn bắn

Nghĩa cảm khẩu súng chực chờ bùng phát trong tay lắc qua lắc lại khiến Đồng khẽ nhăn mặt.

Tôi cũng muốn bắn, Nghĩa nâng thân dưới lên, đưa vật oai phong gần tầm mắt Đồng hơn.

Tay Đồng đã bị khống chế, muốn hầu hạ Nghĩa chỉ còn một cách. Đồng run run đưa miệng lại gần dương vật đồ sộ.

Nghĩa le lưỡi đánh một vòng trên đầu khác khiến dương vật Đồng co giật mãnh liệt, thân thể Đồng run rẩy.

Đồng không nhìn được, lập tức nuốt lấy vật đàn ông của Nghĩa.

Mùi vị của Nghĩa hòa với mùi tinh dịch của Đồng lúc này không ngờ lại kích thích đại não Đồng.

Đồng rê lưỡi liếm vòng quanh cây kem vĩ đại mà thưởng thức hương vị.

Dương vật vừa đưa vào miệng Đồng, toàn thân Nghĩa như bùng cháy, lỏng toả thi nhau nổi lên một lượt.

Đồng chỉ khẽ di chuyển một chút Nghĩa đã run rẩy phát ra tiếng rên trầm đục.

Ahh ... Đồng Đồng ... Giỏi lắm ...

Tiếng rên này vô tình kích thích Đồng tột độ.

Đồng nhận ra trong việc này, nếu Nghĩa sướng cậu cũng sướng vô cùng. Nhịp thở của Đồng đã loạn nay càng loạn hơn. Đồng ra sức mút cây kem nóng hôi trong miệng, mỗi tiếng rên Nghĩa phát ra là mỗi lần súng Đồng giật lên, rì ra một giọt nước.

Chốc lát súng Đông đã ướt nhẹp, Nghĩa cầm cây súng cứng ngắc lắc lắc có thể bắn nước ra xung quanh.

Khoái cảm nhanh chóng ập đến, Nghĩa vuốt vài cái, cả hai cùng phát ra âm thanh phóng đặng, khai hỏa hai khẩu thần công. Đông bắn không mạnh như trước, chỉ động trên đám lông và tay Nghĩa.

Phía trên, Đông không kịp nhả ra, tình trùng đặc sệt của Nghĩa bắn thẳng vào họng, bắn nhiều đợt tràn cả ra khỏi bờ môi dâm dục.

Đông chồm người xuống giường ho sặc sụa.

Cơ thể đang yếu lại bắn hai lần liên tiếp, Đông cạn kiệt sức lực nằm dài ra giường, không màng đến việc đi súc miệng.

Lúc này Nghĩa mới xót xa, không khỏi có cảm giác đau lòng, tự trách bản thân mình vì chút dục vọng mà hành hạ bảo bối. Nghĩa mang nước, mang thau đến tận giường cho Đông súc miệng, uống nước rồi lấy khăn lau người cho Đông.

Đông Đông, dậy chích tôi này, Nghĩa lay người Đông. Tuy có đau lòng nhưng Nghĩa đã suy nghĩ lại, dạy vợ thì phải cương quyết, xem như vừa rồi là hình phạt cho âm mưu lật đổ chính quyền của cậu ta.

Tôi không thèm, Đông mệt mỏi nói không ra hơi.

Đông Đông, vừa rồi vẫn rất sướng đúng không?, Nghĩa lại thì thầm bên tai.

Đông không trả lời, nhắm mắt điều hòa nhịp thở.

Đến sáng hôm sau tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong lòng Nghĩa, hai cơ thể vẫn trần trụi như đêm qua. Có một điểm khác biệt là tình hình của Đông tiến triển rất tốt, vết thương cơ bản không còn ảnh hưởng gì nữa. Trên mặt chỉ còn lại chút vết xước và khóe môi có màu hơi khác biệt, loại thương tích này vô tình làm tăng vẻ phong trần cho Đông, cuốn hút theo một cách khác.

Nghĩa chăm thuốc dưỡng lên khóe môi Đông, không giấu được yêu thích: Cậu lúc nào cũng đẹp như vậy, tôi thật sự lo lắng đấy.

Tôi không phải loại dễ bị câu dẫn, Đông bĩu môi.

Tôi chỉ lo cậu câu dẫn người khác, Nghĩa cười bốn cọt.

Vô vị, Đông đáp Nghĩa ra xa, hiển ngang đứng lên, tự mình mặc đồ.

Chỉ là mặc quần áo nhưng Đông phản chấn lạ thường. Cảm giác sức mạnh trở lại, tự do di chuyển, tự thân hoạt động thật tuyệt vời.

Nghĩa ngồi phía sau xem Đông thay đồ cũng phản chấn tinh thần, con quỷ dâm tà trong lòng cũng phản chấn. Thiên thần lương thiện phải có sức thuyết phục con quỷ dâm tà.

Cậu ta đang bị thương, nầy quên hôm qua đã làm cậu ta mệt mỏi như thế nào à?

Mày không còn thương yêu bảo bối nữa sao?

Chỉ bằng đợi cậu ta khỏi hẳn rồi ăn luôn một bữa thịnh soạn.

Thiên thần trong sáng cũng không trong sáng cho lắm, từ lâu đã bị kéo theo tà đạo, từ khi gặp Đông, Nghĩa sớm đã không thể trong sáng được nữa. Với những nỗ lực của chút trong sáng cuối cùng, Nghĩa đã quyết định để Đông yên ổn trong thời gian dưỡng thương.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: \Bạn đẹp trai\ bị quấy rầy

Mấy hôm nay, mỗi ngày Thế Anh đều kiếm có mua vài thứ lặt vặt, qua cửa hàng tiện lợi nhìn về một chiếc bàn chờ đợi điều gì đó. Mặc dù thân nhiệt của Đông không hề cao nhưng cái ôm đầy toan tính hôm đó như thiêu đốt nội tâm Thế Anh, hơi nóng vẫn còn âm ỉ đến tận bây giờ. Loại cảm giác này Thế Anh chưa từng có, một cái ôm nhẹ làm chấn động tâm can.

Cậu vẫn chưa giải thích cho tôi về thất bại hôm trước, Thế Anh ngồi trên ghế tựa trong một phòng kín, trầm tĩnh nhìn người thanh niên cao lớn đứng trước mặt.

Là cuộc họp đôi giờ nên đánh bom không thành công, người thanh niên rất khẳng khái, không bị ánh mắt sắc bén của Thế Anh làm cho run sợ.

Một quả bom chẳng được tích sự gì, cuối cùng lại mang thêm danh tiếng cho bọn chúng, Thế Anh cười nhạt.

Việc này phải kể đến phát ngôn viên của Trọng Nghĩa. Tên nhóc này gương mặt thanh tú nhưng toát ra khí chất kinh hồn, không cần làm gì cũng có thể xoay chuyển đám phóng viên. Trọng Nghĩa có vẻ nể trọng hẳn tám chín phần, nếu anh gặp hẳn chắc chắn cũng sẽ dao động.

Thế Anh lập tức biến sắc, mỉm cười đầy ẩn ý: Cậu ta quả thật khiến người khác dao động

Anh biết hẳn?

Không những biết, còn được ôm rồi ha ha. Cậu cho người theo sát cậu ta, tôi thật sự rất hiếu kỳ đấy

Tôi sẽ làm ngay, chàng thanh niên cúi chào, nhanh chóng rời đi.

Thế Anh vẫn cười một mình, ánh mắt đầy thêm khát.

Trần Trọng Nghĩa, lần này nhất định tôi sẽ cướp từ tay cậu một món đất giá nhất từ trước đến giờ.

Không phải tôi, không cần nghe máy, tiếng chuông điện thoại của Đông réo rất.

Nghĩa đã thu giọng mình thành một đoạn cài làm nhạc chuông mặc định cho Đông. Trừ Nghĩa ra, ai gọi đến cũng đều phát ra âm thanh buồn bực này.

Chào bạn đẹp trai, âm thanh phấn chấn từ đầu dây bên kia.

Thế Anh?, Đông không khỏi bất ngờ.

Vậy là bạn đẹp trai còn nhớ tôi, giọng Thế Anh rất vui vẻ.

Trái với Thế Anh, Đông hoàn toàn lạnh nhạt. Tôi và cậu có gì để nói không?

Cậu phá hỏng kế hoạch của tôi rồi cũng nên nói chuyện một chút chứ

Cậu có thể thực hiện kế hoạch khác, Đông cười khẩy.

Cũng sắp có rồi. Nhưng cậu đừng ghét tôi. Đây là việc giữa tôi và Nghĩa, chúng ta vốn không có hiềm khích gì mà

Tút ... tut ... tut ..., Đông đã cúp máy.

Phiền phức.

Sau đó, không nhiều thì ít, mỗi ngày Thế Anh đều gọi cho Đông mặc dù hầu như không có cuộc gọi nào được phản hồi. Đông kéo sổ của Thế Anh vào danh sách chặn, Thế Anh tiếp tục lấy sổ khác quấy rối.

Việc này Đông cũng không lấy làm phiền lòng, theo đuổi là quyền của mỗi người mà. Mỗi lần có số lạ gọi đến, Đông đều không đắn đo nhận cuộc gọi.

Bạn đẹp trai hôm nay khỏe chứ?

Khỏe

Một số vào danh sách chặn.

Bạn đẹp trai chúng ta gặp nhau nữa đi

Ừ

Một số vào danh sách chặn.

Cứ như vậy, mới vài ngày danh sách chặn đã hơn chục số.

Đông suy đi nghĩ lại vẫn không nên cho Nghĩa biết. Hôm trước chỉ là tài trợ cho câu lạc bộ cậu ta đã sùng lên như vậy, nếu biết mình cùng Thế Anh liên lạc chắc chắn sẽ long trời lở đất.

Đêm trước Nô-en, câu lạc bộ của Đông tiến hành tặng quà cho người vô gia cư. Sau khi chia tuyến đường, các tình nguyện viên mỗi người một giỏ quà mang chút niềm vui đến cho những người kém may mắn hơn mình.

Trong không khí se lạnh, Nghĩa chậm rãi chở Đông trên chiếc xe cũ kỹ, từng phần quà được Đông phát ra là từng nụ cười của người nhận cũng là từng

bạc tăng lên niềm vui của Đông.

Thoạt đầu, Nghĩa cũng cảm nhận được loại niềm vui đó nhưng đêm càng khuya Nghĩa lại càng sốt ruột, số quà dường như phát mãi không hết.

Đông Đông, chúng ta còn phải đi bao nhiêu chuyến nữa?, Nghĩa sốt ruột.

Mỗi tình nguyện viên được phân công phát số lượng quà nhất định, riêng Đông nhận đến hai trăm phần quà. Vì số lượng quà lớn mà xe Nghĩa vừa cũ vừa nhỏ nên không thể chở hết một lần, cứ giao hết một lượt lại quay về phòng trọ lấy thêm.

Lúc này đã gần mười hai giờ, Đông vẫn tiếp tục mang quà từ phòng trọ ra.

Có một nhà hảo tâm hỗ trợ hai trăm phần quà. Tôi phải trao tận tay cho người cần để không phụ lòng người ta, Đông hớn hờ.

Mặt Nghĩa sầm xuống, tựa như có thể lặn trong bóng tối của con hẻm nhỏ.

Nghĩa vốn định phát quà xong sẽ đưa Đông đi chơi nhưng đã khuya quá rồi, trời lại lạnh hơn bình thường đành cố tăng tốc độ di chuyển để về sớm nhất có thể.

Về đến phòng, Đông quay sang cười ngạo nghễ: Vui không, mạnh thường quân?

Không, Nghĩa buồn bực trả lời.

Trong thoáng chốc Nghĩa nhận ra gì đó liền quay sang trừng mắt: Cậu cố ý chơi tôi?

Ha ha, ai kêu cậu thích chơi nổi, tôi chỉ giúp cậu phát hết số quà của mình thôi.

Tên nhóc quý quyết, tôi phải phạt cậu, Nghĩa dè Đông xuống giường, luồn tay nhằm vào hai bên hông tấn công khiến Đông giãy giụa, cười sặc sụa đến khó thở.

Khi Nghĩa dừng lại mặt Đông đã ửng đỏ đầy phẫn nộ. Tim Nghĩa bắt đầu đập nhanh hơn, Nghĩa gấp gấp cúi xuống găm đôi môi căng hồng, hai tay kéo áo Đông lên.

Việc này cũng đã làm hai lần, Đông không còn e dè như trước nữa. Quần áo nhanh chóng được tháo bỏ, hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau.

Nghĩa phía trên lấp đầy môi Đông bằng nụ hôn mãnh liệt, phía dưới liên tục dùng vật lớn cọ sát vào vật đã cương cứng của Đông.

Đông giữ chặt đầu Nghĩa, ngấu nghiến chiếc lưỡi trong khuôn miệng đốt cháy cả hai thân thể.

Nghĩa luồn tay xuống, băng qua đám lông rậm rạp nắm lấy khẩu súng đầy sức sống của Đông.

Đông khẽ rung mình, mỗi lần bàn tay này chạm vào súng, lông tơ khắp người đều dựng lên một đợt.

Nghĩa tách khỏi cơ thể Đông, cúi xuống ngậm khẩu súng của Đông. Nghĩa từ tốn nuốt đến tận gốc rồi lại từ tốn nhả ra, nhẹ nhàng thông thả như đang thưởng thức một món ăn.

Đông ngửa cổ ra sau thở từng hơi một nhọc, lồng ngực phập phồng bất quy tắc, hai tay nắm chặt tấm trải nệm.

Ừm ...

Nghĩa dùng lưỡi liếm quanh đầu khấc hồng hào mềm mại khiến toàn thân Đông run rẩy, không kiềm chế được phát ra tiếng rên ngắt quãng.

Tiếng rên này như một gói thuốc nổ công phá thần trí Nghĩa. Cậu hết liếm rồi mút, cảm nhận từng cơn run, từng tiếng rên dâm đãng khiến khẩu đại thần công của mình liên tục giật lên rỉ ra nước nhờn

Đông quần quai đưa tay bầu vú loạn xạ, vô tình chạm vào khẩu thần công nóng hổi nhóp nhép.

Đông nắm lấy vật hùng dũng, di chuyển lên xuống cảm nhận sự oai phong, trơn trượt.

Đông Đông ... thật sướng ..., Nghĩa rung mình, nhả vật nóng trong miệng ra thể hiện khoái cảm.

Đông bị âm thanh của Nghĩa kích động, xoay người tiếp cận thân dưới của Nghĩa. Đại thần công nằm ngay trước mắt, to lớn, rỉ nước đầy kích thích, Đông không ngần ngại mút một cái thật sâu, nước nhờn tràn ra khỏi miệng.

Cảm giác Đông mang lại cho Nghĩa không bao giờ là tầm thường. Đại thần công trượt vào miệng Đông cũng là lúc Nghĩa run rẩy quần quai, cơ mông cơ đùi đều căng cứng.

Đông không nuốt hết được, đại thần công bật ra khỏi miệng phát ra một tiếng pặc đầy dâm dục.

Sau một hồi kích động mãnh liệt, Nghĩa cho súng Đông vào miệng tăng áp suất và tần số hoạt động. Cả hai cùng sung sướng, tiếng rên bị vật lớn trong miệng chèn lại tạo ra thứ âm thanh ngập tràn dâm dăng.

Nghĩa dùng một ngón tay lướt qua lướt lại nơi sâu kín của Đông, cảm nhận từng nếp nhăn xung quanh cửa mật.

Đông bị nhột, thân dưới uốn éo không ngừng, miệng vẫn ngậm chặt đại thần công.

Hành động này lại càng kích thích Nghĩa hơn, ngón tay bắt đầu tiến vào cửa mật.

Một lòng tay vừa tiến vào, các dây thần kinh nơi nhạy cảm phát ra một loại phản xạ cực mạnh, bứt rứt khó chịu, tuyệt đối bài trừ loại xâm nhập này. Đông bất hợp tác gồng cứng người siết chặt cửa mật, tăng áp suất nút mạnh đại thần công vào sâu trong miệng.

Đại thần công bị nút chặt khiến Nghĩa sướng run cả người, một đốt ngón tay bị kẹp chặt trong cửa mật rút ra cũng khó khăn.

Nhận thấy Đông căng thẳng cứng cả người, Nghĩa rút đại thần công ra trong sự luyến tiếc của Đông, xoay người lại dán chặt vào Đông.

Cậu không muốn sao?, Nghĩa thì thâm vào tai Đông, tay đưa xuống nhẹ nhàng vuốt ve đám lông xung quanh cửa mật.

Đông im lặng một hồi mới thủ thỉ: Tôi sợ đau, hay là để tôi làm cậu đi

Vậy cũng được, Nghĩa đặt tay Đông lên một bên mông săn chắc của mình.

Nghĩa đã suy nghĩ kỹ, cậu có thể vì Đông làm mọi thứ thì để Đông thoải mái một lần cũng không đáng gì.

Đông kéo tay xuống nắm lấy đại thần công. Việc này ... vẫn là không nên

Nhưng tôi rất muốn chịch cậu, Nghĩa cắn nhẹ vành tai Đông, âm thanh ôn nhu xuyên thẳng vào đại não, ngón tay tiếp tục mon trón những nếp nhăn, bàn tay áp vào ma sát hai quả trứng.

Trong đầu Đông diễn ra một cuộc đấu tranh khốc liệt. Âm thanh, hành động của Nghĩa liên tục thiêu đốt tâm trí cậu, chút kháng cự cuối cùng đang dần bị thiêu hủy.

Tôi thật sự rất muốn, âm thanh khàn đặc đầy nhục dục tiếp tục tấn công thần kinh Đông.

Nghĩa cắn nhẹ vào yết hầu đang di chuyển lên xuống liên tục, tay nhấn nhá vào nơi sâu kín của Đông.

Đại thần công lại rỉ ra một giọt nước trên tay Đông khiến Đông càng chịu kích động.

Đông nặng nhọc đưa ra quyết định.

Đề hòm khác

Nghĩa có chút hụt hẫng nhưng vẫn cứng chiều đặt lên môi Đông một nụ hôn, tay bắt đầu nắm lấy súng Đông mà vuốt ve. Đông cũng di chuyển tay mình nhanh hơn. Hai khẩu súng nhóp nhép bị ma sát phát ra loại âm thanh đặc trưng, kích thích thần kinh của hai chàng trai. Lát sau cả hai gồng cứng người, cùng rên một tiếng thật thống khoái, dòng sữa đặc nóng bắn tung tóe khắp bụng Đông.

Sau khi lau người, Nghĩa đưa tay làm gối cho Đông.

Đông Đông, chuyện Thế Anh cậu thật sự không biết tốt xấu sao?, Nghĩa vén mái tóc Đông lên, có thể ngắm nhìn toàn bộ gương mặt mê người.

Tôi chỉ đơn giản phát quà cho người vô gia cư thôi. Cậu ta có gì quan trọng đâu

Cậu có thể không nghĩ gì, nhưng đối với hần cậu đã nhận của hần một ân tình. Hần không phải người đơn giản như cậu nghĩ đâu, Nghĩa ôn tồn giải thích.

Tôi biết rồi, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, Đông tỉnh nghịch lấy bay bóp mặt Nghĩa, khiến môi Nghĩa chu ra.

Nghĩa lườm Đông một cái, vẫn rất nghiêm túc: Sao không nghĩ nhiều được? Nếu hần mà động tới cậu tôi sẽ giã nát hần ra

Đông bật cười: Được rồi, được rồi. Sau này tôi sẽ trực tiếp làm việc với mệnh thường quân, không nhận quà bữa bãi nữa.

Vậy mới ngoan chứ, Nghĩa đắc ý đề đầu Đông, hôn tới tấp lên gò má.

Đông mừng thầm trong lòng, mình không cho cậu ta biết quà là sáng suốt.

Vừa ngủ được một lát, cả hai bị đánh thức bởi âm thanh quen thuộc.

Không phải tôi, không cần nghe máy

Đông lười biếng quơ tay đặt điện thoại lên má, không nói tiếng nào.

Bạn đẹp trai ngủ chưa?

Gáy Đông đột nhiên lạnh buốt, tinh thần trở nên tỉnh táo lạ thường. Lần này Đông không trả lời, trực tiếp tắt máy.

Có việc gì sao?, Nghĩa bắt gặp vẻ mặt căng thẳng của Đông.

Nhảm số, Đông dụi vào người Nghĩa như không có việc gì.

Nghĩa dịu dàng xoa lưng trần trơn mịn, nhanh chóng đem tinh thần Đông ổn định, chìm dần vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: \Bạn đẹp trai\ bị quấy rầy

Mấy hôm nay, mỗi ngày Thế Anh đều kiểm có mua vài thứ lặt vặt, qua cửa hàng tiện lợi nhìn về một chiếc bàn chờ đợi điều gì đó. Mặc dù thân nhiệt của Đông không hề cao nhưng cái ôm đầy toan tính hôm đó như thiếu đốt nội tâm Thế Anh, hơi nóng vẫn còn âm ỉ đến tận bây giờ. Loại cảm giác này Thế Anh chưa từng có, một cái ôm nhẹ làm chấn động tâm can.

Cậu vẫn chưa giải thích cho tôi về thất bại hôm trước, Thế Anh ngồi trên ghế tựa trong một phòng kín, trầm tĩnh nhìn người thanh niên cao lớn đứng trước mặt.

Là cuộc họp đôi giờ nên đánh bom không thành công, người thanh niên rất khẳng khái, không bị ánh mắt sắc bén của Thế Anh làm cho run sợ.

Một quả bom chẳng được tích sự gì, cuối cùng lại mang thêm danh tiếng cho bọn chúng, Thế Anh cười nhạt.

Việc này phải kể đến phát ngôn viên của Trọng Nghĩa. Tên nhóc này gương mặt thanh tú nhưng toát ra khí chất kinh hồn, không cần làm gì cũng có thể xoay chuyển đám phóng viên. Trọng Nghĩa có vẻ nể trọng hẳn tám chín phần, nếu anh gặp hẳn chắc chắn cũng sẽ dao động.

Thế Anh lập tức biến sắc, mỉm cười đầy ẩn ý: Cậu ta quả thật khiến người khác dao động

Anh biết hẳn?

Không những biết, còn được ôm rồi ha ha. Cậu cho người theo sát cậu ta, tôi thật sự rất hiếu kỳ đấy

Tôi sẽ làm ngay, chàng thanh niên cúi chào, nhanh chóng rời đi.

Thế Anh vẫn cười một mình, ánh mắt đầy thêm khát.

Trần Trọng Nghĩa, lần này nhất định tôi sẽ cướp từ tay cậu một món đất giá nhất từ trước đến giờ.

Không phải tôi, không cần nghe máy, tiếng chuông điện thoại của Đông réo rất.

Nghĩa đã thu giọng mình thành một đoạn cài làm nhạc chuông mặc định cho Đông. Trừ Nghĩa ra, ai gọi đến cũng đều phát ra âm thanh buồn bực này.

Chào bạn đẹp trai, âm thanh phấn chấn từ đầu dây bên kia.

Thế Anh?, Đông không khỏi bất ngờ.

Vậy là bạn đẹp trai còn nhớ tôi, giọng Thế Anh rất vui vẻ.

Trái với Thế Anh, Đông hoàn toàn lạnh nhạt. Tôi và cậu có gì để nói không?

Cậu phá hỏng kế hoạch của tôi rồi cũng nên nói chuyện một chút chứ

Cậu có thể thực hiện kế hoạch khác, Đông cười khẩy.

Cũng sắp có rồi. Nhưng cậu đừng ghét tôi. Đây là việc giữa tôi và Nghĩa, chúng ta vốn không có hiềm khích gì mà

Tút ... tut ... tut ..., Đông đã cúp máy.

Phiền phức.

Sau đó, không nhiều thì ít, mỗi ngày Thế Anh đều gọi cho Đông mặc dù hầu như không có cuộc gọi nào được phản hồi. Đông kéo số của Thế Anh vào danh sách chặn, Thế Anh tiếp tục lấy số khác quấy rối.

Việc này Đông cũng không lấy làm phiền lòng, theo đuổi là quyền của mỗi người mà. Mỗi lần có số lạ gọi đến, Đông đều không ấn đo nhận cuộc gọi.

Bạn đẹp trai hôm nay khỏe chứ?

Khỏe

Một số vào danh sách chặn.

Bạn đẹp trai chúng ta gặp nhau nữa đi

Ừ

Một số vào danh sách chặn.

Cứ như vậy, mới vài ngày danh sách chặn đã hơn chục số.

Đông suy đi nghĩ lại vẫn không nên cho Nghĩa biết. Hôm trước chỉ là tài trợ cho câu lạc bộ cậu ta đã sùng lên như vậy, nếu biết mình cùng Thế Anh liên lạc chắc chắn sẽ long trời lở đất.

Đêm trước Nô-en, câu lạc bộ của Đông tiến hành tặng quà cho người vô gia cư. Sau khi chia tuyến đường, các tình nguyện viên mỗi người một giỏ quà mang chút niềm vui đến cho những người kém may mắn hơn mình.

Trong không khí se lạnh, Nghĩa chậm rãi chở Đông trên chiếc xe cũ kỹ, từng phần quà được Đông phát ra là từng nụ cười của người nhận cũng là từng bậc tăng lên niềm vui của Đông.

Thoạt đầu, Nghĩa cũng cảm nhận được loại niềm vui đó nhưng đêm càng khuya Nghĩa lại càng sốt ruột, số quà dường như phát mãi không hết.

Đông Đông, chúng ta còn phải đi bao nhiêu chuyến nữa?, Nghĩa sốt ruột.

Mỗi tình nguyện viên được phân công phát số lượng quà nhất định, riêng Đông nhận đến hai trăm phần quà. Vì số lượng quà lớn mà xe Nghĩa vừa cũ vừa nhỏ nên không thể chở hết một lần, cứ giao hết một lượt lại quay về phòng trọ lấy thêm.

Lúc này đã gần mười hai giờ, Đông vẫn tiếp tục mang quà từ phòng trọ ra.

Có một nhà hảo tâm hỗ trợ hai trăm phần quà. Tôi phải trao tận tay cho người cần để không phụ lòng người ta, Đông hớn hờ.

Mặt Nghĩa sầm xuống, tựa như có thể lặn trong bóng tối của con hẻm nhỏ.

Nghĩa vốn định phát quà xong sẽ đưa Đông đi chơi nhưng đã khuya quá rồi, trời lại lạnh hơn bình thường đành cố tăng tốc độ di chuyển để về sớm nhất có thể.

Về đến phòng, Đông quay sang cười ngạo nghễ: Vui không, mạnh thường quân?

Không, Nghĩa buồn bực trả lời.

Trong thoáng chốc Nghĩa nhận ra gì đó liền quay sang trừng mắt: Cậu cố ý chơi tôi?

Ha ha, ai kêu cậu thích chơi nổi, tôi chỉ giúp cậu phát hết số quà của mình thôi.

Tên nhóc quý quyết, tôi phải phạt cậu, Nghĩa đè Đông xuống giường, luồn tay nhằm vào hai bên hông tấn công khiến Đông giãy giụa, cười sặc sụa đến khó thở.

Khi Nghĩa dừng lại mặt Đông đã ứng đỏ đầy phẫn nộ. Tim Nghĩa bắt đầu đập nhanh hơn, Nghĩa gấp gấp cúi xuống gặm đôi môi căng hồng, hai tay kéo áo Đông lên.

Việc này cũng đã làm hai lần, Đông không còn e dè như trước nữa. Quần áo nhanh chóng được tháo bỏ, hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau.

Nghĩa phía trên lấp đầy môi Đông bằng nụ hôn mãnh liệt, phía dưới liên tục dùng vật lớn cọ sát vào vật đã cương cứng của Đông.

Đông giữ chặt đầu Nghĩa, ngấu nghiến chiếc lưỡi trong khuôn miệng đốt cháy cả hai thân thể.

Nghĩa luồn tay xuống, băng qua đám lông rậm rạp nắm lấy khẩu súng đầy sức sống của Đông.

Đông khẽ rung mình, mỗi lần bàn tay này chạm vào súng, lòng tơ khắp người đều dựng lên một đợt.

Nghĩa tách khỏi cơ thể Đông, cúi xuống ngậm khẩu súng của Đông. Nghĩa từ tốn nuốt đến tận gốc rồi lại từ tốn nhả ra, nhẹ nhàng thông thả như đang thưởng thức một món ăn.

Đông ngửa cổ ra sau thở từng hơi một nhọc, lồng ngực phập phồng bất quy tắc, hai tay nắm chặt tấm trải nệm.

Ừm...

Nghĩa dùng lưỡi liếm quanh đầu khắc hồng hào mềm mại khiến toàn thân Đông run rẩy, không kiềm chế được phát ra tiếng rên ngắt quãng.

Tiếng rên này như một gói thuốc nổ công phá thần trí Nghĩa. Cậu hết liếm rồi mút, cảm nhận từng cơn run, từng tiếng rên dâm đãng khiến khẩu đại thần công của mình liên tục giật lên rỉ ra nước nhờn.

Đông quần quai đưa tay bầu vú loạn xạ, vô tình chạm vào khẩu thần công nóng hổi nhóp nhép.

Đông nắm lấy vật hùng dũng, di chuyển lên xuống cảm nhận sự oai phong, trơn trượt.

Đông Đông ... thật sướng ..., Nghĩa rung mình, nhả vật nóng trong miệng ra thể hiện khoái cảm.

Đông bị âm thanh của Nghĩa kích động, xoay người tiếp cận thân dưới của Nghĩa. Đại thần công nằm ngay trước mắt, to lớn, rỉ nước đầy kích thích, Đông không ngần ngại mút một cái thật sâu, nước nhờn tràn ra khỏi miệng.

Cảm giác Đông mang lại cho Nghĩa không bao giờ là tầm thường. Đại thần công trượt vào miệng Đông cũng là lúc Nghĩa run rẩy quần quai, cơ mông cơ đùi đều căng cứng.

Đông không nuốt hết được, đại thần công bật ra khỏi miệng phát ra một tiếng pặc đầy dâm dục.

Sau một hồi kích động mãnh liệt, Nghĩa cho súng Đông vào miệng tăng áp suất và tần số hoạt động. Cả hai cùng sung sướng, tiếng rên bị vật lớn trong miệng chèn lại tạo ra thứ âm thanh ngập tràn dâm đãng.

Nghĩa dùng một ngón tay lướt qua lướt lại nơi sâu kín của Đông, cảm nhận từng nếp nhăn xung quanh cửa mật.

Đông bị nhột, thân dưới uốn éo không ngừng, miệng vẫn ngậm chặt đại thần công.

Hành động này lại càng kích thích Nghĩa hơn, ngón tay bắt đầu tiến vào cửa mật.

Một ngón tay vừa tiến vào, các dây thần kinh nơi nhạy cảm phát ra một loại phản xạ cực mạnh, bứt rứt khó chịu, tuyệt đối bài trừ loại xâm nhập này. Đông bắt hợp tác gồng cứng người siết chặt cửa mật, tăng áp suất mút mạnh đại thần công vào sâu trong miệng.

Đại thần công bị mút chặt khiến Nghĩa sướng run cả người, một đốt ngón tay bị kẹp chặt trong cửa mật rút ra cũng khó khăn.

Nhận thấy Đông căng thẳng cứng cả người, Nghĩa rút đại thần công ra trong sự luyến tiếc của Đông, xoay người lại dán chặt vào Đông.

Cậu không muốn sao?, Nghĩa thì thầm vào tai Đông, tay đưa xuống nhẹ nhàng vuốt ve đám lông xung quanh cửa mật.

Đông im lặng một hồi mới thủ thỉ: Tôi sợ đau, hay là để tôi làm cậu đi.

Vậy cũng được, Nghĩa đặt tay Đông lên một bên mông săn chắc của mình.

Nghĩa đã suy nghĩ kỹ, cậu có thể vì Đông làm mọi thứ thì để Đông thoải mái một lần cũng không đáng gì.

Đông kéo tay xuống nắm lấy đại thần công. Việc này ... vẫn là không nên.

Nhưng tôi rất muốn chịch cậu, Nghĩa cắn nhẹ vành tai Đông, âm thanh ôn nhu xuyên thẳng vào đại não, ngón tay tiếp tục mon trón những nếp nhăn, bàn tay áp vào ma sát hai quả trứng.

Trong đầu Đông diễn ra một cuộc đấu tranh khốc liệt. Âm thanh, hành động của Nghĩa liên tục thiêu đốt tâm trí cậu, chút kháng cự cuối cùng đang dần bị thiêu hủy.

Tôi thật sự rất muốn, âm thanh khàn đặc đầy nhục dục tiếp tục tấn công thần kinh Đông.

Nghĩa cắn nhẹ vào yết hầu đang di chuyển lên xuống liên tục, tay nhấn nhá vào nơi sâu kín của Đông.

Đại thần công lại rỉ ra một giọt nước trên tay Đông khiến Đông càng chịu kích động.

Đồng nặng nhọc đưa ra quyết định.

Đề hôm khác

Nghĩa có chút hụt hẫng nhưng vẫn cứng chiều đặt lên môi Đồng một nụ hôn, tay bắt đầu nắm lấy súng Đồng mà vuốt ve. Đồng cũng di chuyển tay mình nhanh hơn. Hai khẩu súng nhóp nhép bị ma sát phát ra loại âm thanh đặc trưng, kích thích thần kinh của hai chàng trai. Lát sau cả hai gồng cứng người, cùng rên một tiếng thật thống khoái, dòng sữa đặc nóng bắn tung tóe khắp bụng Đồng.

Sau khi lau người, Nghĩa đưa tay làm gối cho Đồng.

Đồng Đồng, chuyện Thế Anh cậu thật sự không biết tốt xấu sao?, Nghĩa vén mái tóc Đồng lên, có thể ngắm nhìn toàn bộ gương mặt mê người.

Tôi chỉ đơn giản phát quà cho người vô gia cư thôi. Cậu ta có gì quan trọng đâu

Cậu có thể không nghĩ gì, nhưng đối với hần cậu đã nhận của hần một ân tình. Hần không phải người đơn giản như cậu nghĩ đâu, Nghĩa ôn tồn giải thích.

Tôi biết rồi, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, Đồng tỉnh nghịch lấy bay bóp mặt Nghĩa, khiến môi Nghĩa chu ra.

Nghĩa lườm Đồng một cái, vẫn rất nghiêm túc: Sao không nghĩ nhiều được? Nếu hần mà động tới cậu tôi sẽ giã nát hần ra

Đồng bật cười: Được rồi, được rồi. Sau này tôi sẽ trực tiếp làm việc với mệnh thường quân, không nhận quà bữa bãi nữa.

Vậy mới ngoan chứ, Nghĩa đắc ý đề đầu Đồng, hôn tới tấp lên gò má.

Đồng mừng thầm trong lòng, mình không cho cậu ta biết quả là sáng suốt.

Vừa ngủ được một lát, cả hai bị đánh thức bởi âm thanh quen thuộc.

Không phải tôi, không cần nghe máy

Đồng lười biếng quơ tay đặt điện thoại lên má, không nói tiếng nào.

Bạn đẹp trai ngủ chưa?

Gáy Đồng đột nhiên lạnh buốt, tinh thần trở nên tỉnh táo lạ thường. Lần này Đồng không trả lời, trực tiếp tắt máy.

Có việc gì sao?, Nghĩa bắt gặp vẻ mặt căng thẳng của Đồng

Nhảm số, Đồng dụi vào người Nghĩa như không có việc gì.

Nghĩa dịu dàng xoa lưng trần trơn mịn, nhanh chóng đem tinh thần Đồng ổn định, chìm dần vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: \Bạn đẹp trai\ bị quấy rầy

Mấy hôm nay, mỗi ngày Thế Anh đều kiếm có mua vài thứ lặt vặt, qua cửa hàng tiện lợi nhìn về một chiếc bàn chờ đợi điều gì đó. Mặc dù thân nhiệt của Đồng không hề cao nhưng cái ôm đầy toan tính hôm đó như thiêu đốt nội tâm Thế Anh, hơi nóng vẫn còn âm ỉ đến tận bây giờ. Loại cảm giác này Thế Anh chưa từng có, một cái ôm nhẹ làm chấn động tâm can.

Cậu vẫn chưa giải thích cho tôi về thất bại hôm trước, Thế Anh ngồi trên ghế tựa trong một phòng kín, trầm tĩnh nhìn người thanh niên cao lớn đứng trước mặt.

Là cuộc họp đôi giờ nên đánh bom không thành công, người thanh niên rất khảng khái, không bị ánh mắt sắc bén của Thế Anh làm cho run sợ.

Một quả bom chẳng được tích sự gì, cuối cùng lại mang thêm danh tiếng cho bọn chúng, Thế Anh cười nhạt.

Việc này phải kể đến phát ngôn viên của Trọng Nghĩa. Tên nhóc này gương mặt thanh tú nhưng toát ra khí chất kinh hồn, không cần làm gì cũng có thể xoay chuyển đám phóng viên. Trọng Nghĩa có vẻ nể trọng hần tám chín phần, nếu anh gặp hần chắc chắn cũng sẽ dao động.

Thế Anh lập tức biến sắc, mỉm cười đầy ẩn ý: Cậu ta quả thật khiến người khác dao động

Anh biết hần?

Không những biết, còn được ôm rồi ha ha. Cậu cho người theo sát cậu ta, tôi thật sự rất hiếu kỳ đấy

Tôi sẽ làm ngay, chàng thanh niên cúi chào, nhanh chóng rời đi.

Thế Anh vẫn cười một mình, ánh mắt đầy thèm khát.

Trần Trọng Nghĩa, lần này nhất định tôi sẽ cướp từ tay cậu một món đất giá nhất từ trước đến giờ.

Không phải tôi, không cần nghe máy, tiếng chuông điện thoại của Đông réo rất.

Nghĩa đã thu giọng mình thành một đoạn cài làm nhạc chuông mặc định cho Đông. Trừ Nghĩa ra, ai gọi đến cũng đều phát ra âm thanh buồn bực này.

Chào bạn đẹp trai, âm thanh phấn chấn từ đầu dây bên kia.

Thế Anh?, Đông không khỏi bất ngờ.

Vậy là bạn đẹp trai còn nhớ tôi, giọng Thế Anh rất vui vẻ.

Trái với Thế Anh, Đông hoàn toàn lạnh nhạt. Tôi và cậu có gì để nói không?

Cậu phá hỏng kế hoạch của tôi rồi cũng nên nói chuyện một chút chứ

Cậu có thể thực hiện kế hoạch khác, Đông cười khẩy.

Cũng sắp có rồi. Nhưng cậu đừng ghét tôi. Đây là việc giữa tôi và Nghĩa, chúng ta vốn không có hiềm khích gì mà

Tút ... tut ... tut ..., Đông đã cúp máy.

Phiền phức.

Sau đó, không nhiều thì ít, mỗi ngày Thế Anh đều gọi cho Đông mặc dù hầu như không có cuộc gọi nào được phản hồi. Đông kéo số của Thế Anh vào danh sách chặn, Thế Anh tiếp tục lấy số khác quấy rối.

Việc này Đông cũng không lấy làm phiền lòng, theo đuổi là quyền của mỗi người mà. Mỗi lần có số lạ gọi đến, Đông đều không đắn đo nhận cuộc gọi.

Bạn đẹp trai hôm nay khỏe chứ?

Khỏe

Một số vào danh sách chặn.

Bạn đẹp trai chúng ta gặp nhau nữa đi

Ừ

Một số vào danh sách chặn.

Cứ như vậy, mới vài ngày danh sách chặn đã hơn chục số.

Đông suy đi nghĩ lại vẫn không nên cho Nghĩa biết. Hôm trước chỉ là tài trợ cho câu lạc bộ cậu ta đã sùng lên như vậy, nếu biết mình cùng Thế Anh liên lạc chắc chắn sẽ long trời lở đất.

Đêm trước Nô-en, câu lạc bộ của Đông tiến hành tặng quà cho người vô gia cư. Sau khi chia tuyến đường, các tình nguyện viên mỗi người một giỏ quà mang chút niềm vui đến cho những người kém may mắn hơn mình.

Trong không khí se lạnh, Nghĩa chậm rãi chở Đông trên chiếc xe cũ kỹ, từng phần quà được Đông phát ra là từng nụ cười của người nhận cũng là từng bậc tăng lên niềm vui của Đông.

Thoạt đầu, Nghĩa cũng cảm nhận được loại niềm vui đó nhưng đêm càng khuya Nghĩa lại càng sốt ruột, số quà dường như phát mãi không hết.

Đông Đông, chúng ta còn phải đi bao nhiêu chuyến nữa?, Nghĩa sốt ruột.

Mỗi tình nguyện viên được phân công phát số lượng quà nhất định, riêng Đông nhận đến hai trăm phần quà. Vì số lượng quà lớn mà xe Nghĩa vừa cũ vừa nhỏ nên không thể chở hết một lần, cứ giao hết một lượt lại quay về phòng trọ lấy thêm.

Lúc này đã gần mười hai giờ, Đông vẫn tiếp tục mang quà từ phòng trọ ra.

Có một nhà hảo tâm hỗ trợ hai trăm phần quà. Tôi phải trao tận tay cho người cần để không phụ lòng người ta, Đông hớn hờ.

Mặt Nghĩa sầm xuống, tựa như có thể lẫn trong bóng tối của con hẻm nhỏ.

Nghĩa vốn định phát quà xong sẽ đưa Đông đi chơi nhưng đã khuya quá rồi, trời lại lạnh hơn bình thường đành cố tăng tốc độ di chuyển để về sớm nhất có thể.

Về đến phòng, Đông quay sang cười ngạo nghễ: Vui không, mạnh thường quân?

Không, Nghĩa buồn bực trả lời.

Trong thoáng chốc Nghĩa nhận ra gì đó liền quay sang trừng mắt: Cậu cố ý chơi tôi?

Ha ha, ai kêu cậu thích chơi nổi, tôi chỉ giúp cậu phát hết số quà của mình thôi.

Tên nhóc quỷ quyết, tôi phải phạt cậu, Nghĩa đè Đông xuống giường, luồn tay nhằm vào hai bên hông tấn công khiến Đông giãy giụa, cười sặc sụa đến khó thở.

Khi Nghĩa dừng lại mặt Đông đã ửng đỏ đầy phẫn nộ. Tim Nghĩa bắt đầu đập nhanh hơn, Nghĩa gấp gấp cúi xuống gặm đôi môi căng hồng, hai tay kéo áo Đông lên.

Việc này cũng đã làm hai lần, Đông không còn e dè như trước nữa. Quần áo nhanh chóng được tháo bỏ, hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau.

Nghĩa phía trên lấp đầy môi Đông bằng nụ hôn mãnh liệt, phía dưới liên tục dùng vật lớn cọ sát vào vật đã cương cứng của Đông.

Đông giữ chặt đầu Nghĩa, ngấu nghiến chiếc lưỡi trong khuôn miệng đốt cháy cả hai thân thể.

Nghĩa luồn tay xuống, băng qua đám lông rậm rạp nắm lấy khẩu súng đầy sức sống của Đông.

Đông khẽ rung mình, mỗi lần bàn tay này chạm vào súng, lòng tơ khắp người đều dựng lên một đợt.

Nghĩa tách khỏi cơ thể Đông, cúi xuống ngậm khẩu súng của Đông. Nghĩa từ tốn nuốt đến tận gốc rồi lại từ tốn nhả ra, nhẹ nhàng thông thả như đang thưởng thức một món ăn.

Đông ngửa cổ ra sau thở từng hơi một nhọc, lồng ngực phập phồng bất quy tắc, hai tay nắm chặt tấm trải nệm.

Ừm...

Nghĩa dùng lưỡi liếm quanh đầu khấc hồng hào mềm mại khiến toàn thân Đông run rẩy, không kiềm chế được phát ra tiếng rên ngắt quãng.

Tiếng rên này như một gói thuốc nổ công phá thần trí Nghĩa. Cậu hết liếm rồi mút, cảm nhận từng cơn run, từng tiếng rên dâm đãng khiến khẩu đại thần công của mình liên tục giật lên rỉ ra nước nhờn

Đông quần quai đưa tay bầu vú loạn xạ, vô tình chạm vào khẩu thần công nóng hổi nhóp nhép.

Đông nắm lấy vật hùng dũng, di chuyển lên xuống cảm nhận sự oai phong, trơn trượt.

Đông Đông ... thật sướng ..., Nghĩa rung mình, nhả vật nóng trong miệng ra thể hiện khoái cảm.

Đông bị âm thanh của Nghĩa kích động, xoay người tiếp cận thân dưới của Nghĩa. Đại thần công nằm ngay trước mắt, to lớn, rỉ nước đầy kích thích, Đông không ngần ngại mút một cái thật sâu, nước nhờn tràn ra khỏi miệng.

Cảm giác Đông mang lại cho Nghĩa không bao giờ là tầm thường. Đại thần công trượt vào miệng Đông cũng là lúc Nghĩa run rẩy quần quai, cơ mông cơ đùi đều căng cứng.

Đông không nuốt hết được, đại thần công bật ra khỏi miệng phát ra một tiếng pặc đầy dâm dục.

Sau một hồi kích động mãnh liệt, Nghĩa cho súng Đông vào miệng tăng áp suất và tần số hoạt động. Cả hai cùng sung sướng, tiếng rên bị vật lớn trong miệng chèn lại tạo ra thứ âm thanh ngập tràn dâm đãng.

Nghĩa dùng một ngón tay lướt qua lướt lại nơi sâu kín của Đông, cảm nhận từng nếp nhăn xung quanh cửa mật.

Đông bị nhột, thân dưới uốn éo không ngừng, miệng vẫn ngậm chặt đại thần công.

Hành động này lại càng kích thích Nghĩa hơn, ngón tay bắt đầu tiến vào cửa mật.

Một lòng tay vừa tiến vào, các dây thần kinh nơi nhạy cảm phát ra một loại phản xạ cực mạnh, bứt rứt khó chịu, tuyệt đối bài trừ loại xâm nhập này. Đồng bất hợp tác gồng cứng người siết chặt cửa mật, tăng áp suất nút mạnh đại thần công vào sâu trong miệng.

Đại thần công bị nút chặt khiến Nghĩa sững sờ cả người, một đốt ngón tay bị kẹp chặt trong cửa mật rút ra cũng khó khăn.

Nhận thấy Đồng căng thẳng cứng cả người, Nghĩa rút đại thần công ra trong sự luyến tiếc của Đồng, xoay người lại dán chặt vào Đồng.

Cậu không muốn sao?, Nghĩa thì thầm vào tai Đồng, tay đưa xuống nhẹ nhàng vuốt ve đám lông xung quanh cửa mật.

Đồng im lặng một hồi mới thủ thỉ: Tôi sợ đau, hay là để tôi làm cậu đi

Vậy cũng được, Nghĩa đặt tay Đồng lên một bên hông săn chắc của mình.

Nghĩa đã suy nghĩ kỹ, cậu có thể vì Đồng làm mọi thứ thì để Đồng thoải mái một lần cũng không đáng gì.

Đồng kéo tay xuống nắm lấy đại thần công. Việc này ... vẫn là không nên

Nhưng tôi rất muốn chịch cậu, Nghĩa cắn nhẹ vành tai Đồng, âm thanh ôn nhu xuyên thẳng vào đại não, ngón tay tiếp tục sờ trớn những nếp nhăn, bàn tay áp vào ma sát hai quả trứng.

Trong đầu Đồng diễn ra một cuộc đấu tranh khốc liệt. Âm thanh, hành động của Nghĩa liên tục thiêu đốt tâm trí cậu, chút kháng cự cuối cùng đang dần bị thiêu hủy.

Tôi thật sự rất muốn, âm thanh khàn đặc đầy nhục dục tiếp tục tấn công thần kinh Đồng.

Nghĩa cắn nhẹ vào yết hầu đang di chuyển lên xuống liên tục, tay nhấn nhá vào nơi sâu kín của Đồng.

Đại thần công lại rỉ ra một giọt nước trên tay Đồng khiến Đồng càng chịu kích động.

Đồng nặng nhọc đưa ra quyết định.

Đề hòm khác

Nghĩa có chút hụt hẫng nhưng vẫn cung chiêu đặt lên môi Đồng một nụ hôn, tay bắt đầu nắm lấy súng Đồng mà vuốt ve. Đồng cũng di chuyển tay mình nhanh hơn. Hai khẩu súng nhấp nháy bị ma sát phát ra loại âm thanh đặc trưng, kích thích thần kinh của hai chàng trai. Lát sau cả hai gồng cứng người, cùng rên một tiếng thật thông khoái, dòng sữa đặc nóng bắn tung tóe khắp bụng Đồng.

Sau khi lau người, Nghĩa đưa tay làm gối cho Đồng.

Đồng Đồng, chuyện Thế Anh cậu thật sự không biết tốt xấu sao?, Nghĩa vén mái tóc Đồng lên, có thể ngắm nhìn toàn bộ gương mặt mê người.

Tôi chỉ đơn giản phát quà cho người vô gia cư thôi. Cậu ta có gì quan trọng đâu

Cậu có thể không nghĩ gì, nhưng đối với hán cậu đã nhận của hán một ân tình. Hán không phải người đơn giản như cậu nghĩ đâu, Nghĩa ôn tồn giải thích.

Tôi biết rồi, cậu đừng nghĩ nhiều nữa, Đồng tình nghịch lấy bay bóp mặt Nghĩa, khiến môi Nghĩa chu ra.

Nghĩa lườm Đồng một cái, vẫn rất nghiêm túc: Sao không nghĩ nhiều được? Nếu hán mà động tới cậu tôi sẽ giã nát hán ra

Đồng bật cười: Được rồi, được rồi. Sau này tôi sẽ trực tiếp làm việc với mệnh thường quân, không nhận quà bữa bãi nữa.

Vậy mới ngoan chứ, Nghĩa đắc ý đè đầu Đồng, hôn tới tấp lên gò má.

Đồng mừng thầm trong lòng, mình không cho cậu ta biết quả là sáng suốt.

Vừa ngủ được một lát, cả hai bị đánh thức bởi âm thanh quen thuộc.

Không phải tôi, không cần nghe máy

Đồng lười biếng quơ tay đặt điện thoại lên má, không nói tiếng nào.

Bạn đẹp trai ngủ chưa?

Gáy Đồng đột nhiên lạnh buốt, tinh thần trở nên tỉnh táo lạ thường. Lần này Đồng không trả lời, trực tiếp tắt máy.

Có việc gì sao?, Nghĩa bắt gập về mặt căng thẳng của Đồng.

Nhằm số, Đông dụi vào người Nghĩa như không có việc gì.

Nghĩa dịu dàng xoa lưng trần trơn mịn, nhanh chóng đem tinh thần Đông ổn định, chìm dần vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Kế hoạch tiến triển tốt

Chiếc xe bốn chỗ đậu ở một góc khuất thuận tiện quan sát cổng trường đại học sư phạm. Hai tên vệ sĩ của Thế Anh buồn chán ngồi trong xe theo dõi Đông ba ngày nay. Công việc chỉ đơn giản xem hôm nay Đông đi đâu, có gì vui, chụp lại những khoảnh khắc đời thường của Đông gửi về cho Thế Anh. Sau khi Đông cùng Nghĩa khuất sau cổng trường, hai tên bắt đầu khoảng thời gian rảnh rỗi.

Sao thiếu gia phải theo dõi người này nhỉ?, một tên ngồi ở vị trí tay lái lên tiếng.

Cậu còn không nhìn ra sao? Người này đã lọt vào mắt thiếu gia rồi, tên còn lại tỏ vẻ am hiểu.

Nhưng trước giờ thiếu gia muốn ai thì sẽ mang người đó về quất ngay, trường hợp này đúng là bất thường

Không lẽ thiếu gia sợ? Cậu xem tên nhóc đó khí phách hơn người, lại thêm lúc nào cũng bám lấy Trọng Nghĩa, cũng nên có chút sợ chứ nhỉ?

Ba giây sau cả hai cùng bật cười. Thiếu gia chúng ta mà biết sợ?

Cộc cộc, tiếng gõ cửa cắt ngang tiếng cười của hai tên vệ sĩ.

Một người thanh niên cường tráng tóc ngắn gọn gàng mặc âu phục đen, kính đen, giày đen đứng ngoài cửa xe, không chút biểu cảm gõ cửa hai cái rồi đứng yên chờ đợi, hoàn toàn không cử động, không cảm xúc.

Có việc ...

Tên tài xế vừa kéo kính xuống liền bị một cánh tay mạnh mẽ túm cổ kéo thẳng ra ngoài, quăng mạnh xuống đường. Còn chưa kịp định thần đã bị ăn một đá nằm ôm bụng không thể phát ra bất cứ âm thanh gì. Tên còn lại cũng chẳng khá hơn, rất nhanh cũng bị kéo ra ném thẳng vào thân xe, nhận một đấm nằm quai quai dưới đất.

Theo dõi Nghĩa với mục đích gì?, Văn Vũ phát ra âm thanh lạnh lẽo ghê người.

Chúng tôi không theo dõi cậu ta, một tên vệ sĩ mặt nhăn nhó khó nhọc trả lời.

Còn chửi?, Văn Vũ tặng thêm hai đạp. Hai tên đau đớn nôn khan.

Mục đích gì?, Văn Vũ như tỏa ra âm khí từ địa ngục khiến hai tên vệ sĩ run lập cập dưới chân cậu.

Chúng tôi là theo dõi cậu bạn đi kè bên thôi

Sắc mặt Văn Vũ ngưng lại một chút, lại tặng thêm hai đạp khiến hai tên vệ sĩ trượt sát dưới bánh xe.

Tôi cho các cậu mười giây để nói những gì cần nói, một, hai

Thiếu gia Thế Anh muốn chúng tôi theo dõi cậu bạn đó. Mục đích chúng tôi thật sự không biết. Chúng tôi chỉ là người làm công, mong đại ca tha mạng hai tên vệ sĩ bỏ lại ôm chân Văn Vũ, tranh thủ thời gian ít ỏi để tự cứu lấy bản thân.

Nói cậu ta cẩn thận một chút, Văn Vũ hừ lạnh một tiếng, quay lưng bước đi.

Không khí lớp học hôm nay tươi vui hơn hẳn ngày thường. Các bạn trẻ tặng nhau những tấm thiệp màu sắc, hoặc những hộp quà nhỏ xinh kèm những tiếng Merry Christmas, Giáng sinh vui vẻ rả rích khắp nơi.

Đông và Nghĩa nhận quà nhiều đến mức chẳng biết là của ai gửi cho, cứ thế gật đầu cười cảm ơn rồi bỏ vào túi. Đông đã quen với việc này nên hôm nay có chuẩn bị trước một túi đựng đồ cỡ lớn, có thể chứa hết quà của mọi người.

Buổi trưa về đến phòng, Đông moi đồng quà ra nghiên cứu. Một lô thiệp được thùng rác chào đón, quà sẽ được cân nhắc giữ lại hoặc đem cho trại trẻ mồ côi. Mỗi đợt nhận quà đều như vậy, Đông chỉ giữ một hai món làm kỷ niệm, còn lại đều mang cho các bé kém may mắn.

Đông mở một hộp quà, phát hiện con gấu bông vô cùng đáng yêu, nhìn vào biết ngay là hàng chất lượng liền đem đặt lên kệ thú bông.

Ở một nơi khác, Thế Anh chăm chú nhìn vào màn hình, nhếch môi vì kế hoạch đã trót lọt: Phòng trọ thật ngăn nắp.

Con gấu chính là do Thế Anh gửi đến, mắt có gắn camera, tín hiệu truyền thẳng đến máy Thế Anh. Vị trí Đông đặt thú bông vô tình có thể thuận lợi quan sát một khoảng rộng của phòng trọ.

Đông thay đồ trước ánh mắt thèm khát của Thế Anh. Thân thể Đông hiện ngang phô diễn khiến cả người Thế Anh nóng bừng, vật giữa hai chân không ai chạm vào vẫn cương lên, bức bối khó chịu trong quần.

Nghĩa, quần tôi mặc lúc sáng cậu vắt vào gió rồi à?, Đông mặc độc một quần lót quay sang Nghĩa, tay vô thức vuốt ngẫu nhiên một múi trên bụng.

Ừ vắt rồi, lát mang đi giặt luôn. Cậu mặc quần mới đi, Nghĩa đang trút gió đồ dơ vào túi.

Sáng sớm mới mặc có nửa tiếng đã giặt, Đông cầu nhàu, khom xuống moi móc tủ đồ.

Thế Anh thầm ước mình là Nghĩa, được cùng Đông thay đồ, được trực tiếp nhìn, trực tiếp sờ vào hiện vật. Thế Anh nhìn từng đường cơ gợn cảm trên người Đông, nhìn cặp mông căng tràn, nhìn một phần lông lộ ra từ lưng quần lót, nhìn khối thịt bên dưới cộm lên đầy khiêu khích, càng nhìn càng rạo rức trong người, tự động đưa tay xuống lấy vật đã rỉ nước ra an ủi.

À khoan. Cậu mặc đồ lại đi, chúng ta đi chơi, Nghĩa cầm túi đồ dơ để gần cửa.

Giờ này?, Đông có vẻ nghi hoặc.

Lúc này là đầu giờ chiều, thời điểm nắng gay gắt nhất trong ngày, ra ngoài có vẻ không phải là phương án hay.

Hôm nay Nô-en mà tôi cậu vẫn dạy. Cậu định không đi chơi với tôi à?, Nghĩa xì mặt.

Lại thêm một màn thay đồ nữa phục vụ Thế Anh. Nghĩa lại từ chọn quần áo cho Đông, vẫn chỉ đơn giản là sơ mi, quần jeans nhưng những loại hàng Nghĩa mua khoác trên cơ thể Đông dù là quần lót cũng mê mẩn lòng người. Lúc Đông thay đồ Nghĩa còn vỗ mông đùa giỡn vài cái.

Những hành động tưởng chừng đơn giản nhưng lại kích thích Thế Anh tột độ. Bàn tay vuốt lên vuốt xuống liên tục cùng tiếng thờ gấp gấp, đầu khắc thoát ần thoát hiện sau lớp da lát sau trương lên vài cái, bắn tinh ào ạt.

Môi Thế Anh nhếch lên một nụ cười thỏa mãn: Phát ngôn viên à? Có đóng cho tốt, bộ phim của các cậu không còn dài đâu

Nghĩa đưa Đông đến trung tâm thương mại bên dưới chung cư của mình.

Lấy em hai vé phim xxx suất gần nhất, sweetbox đầu tiên, nói xong Nghĩa quay sang nhìn Đông với ánh mắt tràn ngập tình ý.

Đối với Nghĩa không được nhìn Đông thả mồi mất vật đi còn hơn.

Cô bạn bán vé đưa mắt lên nhìn Đông, mỉm cười thân thiện in vé.

Sweetbox là ghế đôi có vách ngăn cao nằm ở dãy cuối của phòng chiếu, là loại ghế sinh ra để dành cho các cặp đôi một không gian riêng tư ấm áp. Hai chàng trai cao lớn tuổi mua loại ghế này không trách người bán vé có chút hiếu kỳ.

Chúc hai bạn xem phim vui vẻ, cô bạn bán vé cười thân thiện nhưng Đông lại cảm thấy nhột trong người, mặt hơi ửng đỏ.

Nếu là bình thường, tầm giờ này có khả năng hai chàng trai sẽ được bao rập nhưng hôm nay là lễ, rạp không vắng như Đông nghĩ.

Đông ngồi vào ghế trong lòng nôn nao khó tả. Phần vì ngại hai thằng con trai khi ngồi trong cái hộp bọc kín ba phía như vậy có vẻ không bình thường, phần vì có chút ngại người ngồi cùng ghế với mình.

Thời lượng quảng cáo ban đầu, Nghĩa kéo Đông tựa người vào mình cùng ăn bắp rang, rất đầm ấm tình cảm.

Đông dần ổn định tâm lý, tự trách đầu óc mình quá mẫn cảm, đã nghĩ xấu cho người đang hoảng mà không biết rằng vật bên dưới của người đang hoảng đã cứng ngắt từ lâu.

Đèn vừa tắt, Nghĩa từ tốn đặt bắp xuống, sau đó bỗng chốc trở thành mãnh thú quay sang đè Đông ngã người vào góc ghế, ngấu nghiến toàn bộ gương mặt thanh tú.

Đông cố đẩy Nghĩa ra nhưng không dám làm mạnh cũng không dám phát ra tiếng động, sợ sẽ gây chú ý cho những người xung quanh.

Sau khi hai bờ môi rời ra, Nghĩa đã bớt thú tính, ôn nhu liếm cổ Đông.

Cậu biết đây là đâu không?, Đông cố gắng thì thầm.

Rạp phim, Nghĩa trả lời như đây là việc bình thường.

Cậu xem phim đi, Đông đẩy đầu Nghĩa ra.

Nghĩa dán chặt răng mình vào yết hầu, một tay gỡ vài nút áo trên ngực Đông vén sang hai bên, một tay luồn tay vào quần Đông, nắm lấy vật đã cương cứng bóp nhẹ khiến vật này trương lên một cái kèm theo tiếng thở nặng hơn bình thường của Đông.

Cậu thật sự muốn xem phim?, Nghĩa ghé sát tai Đông cười nhẹ, làn hơi ấm phả vào tai chạy thẳng vào đại não không ngừng kích động.

Ở đây đông người, Đông bị chịu kích thích từ Nghĩa sớm đã không còn sức kháng cự, chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt.

Người ta xem phim không phải xem chúng ta.

Nghĩa hơi di chuyển xuống ngâm lấy điểm đặc biệt trên ngực Đông mút một cái thật mạnh.

Đông oàn mình, mím chặt môi để không phát ra âm thanh, vật trong tay Nghĩa lại trương lên vài cái.

Đông nắm tóc Nghĩa kéo ra Nghĩa càng tấn công dữ dội hơn. Đầu lưỡi đánh liên tục trên hạt đậu khiến cả người Đông căng cứng, vẻ mặt thống khổ kim nén.

Nút và dây kéo quần của Đông đều đã bị Nghĩa tháo bỏ, khẩu súng trưng phình phò diễn một khúc ra khỏi lưng quần lót. Nghĩa nắm lấy phần súng không chịu yên phận này, ngón cái miết trên đầu khấc cảm nhận từng đợt giật lên của súng cũng như từng cú nhấp mông của Đông.

Thân dưới của Đông tê rần liên tục uốn éo, một lúc sau toàn bộ cây súng đã tự nhiên thoát ra khỏi quần lót, ngao nghể rí ra nước nhờn được ngón cái Nghĩa bôi ra khắp đầu khấc.

Ngón cái Nghĩa chuyển Động không ngừng trên đầu khấc, cảm giác tê tái kéo xuống tận bàn chân, từng ngón chân dần quéo lại không còn cảm giác.

Dưới ánh sáng mờ mờ từ màn chiếu, gương mặt Đông ửng đỏ dâm dăng, từng tiếng rên khó nhọc nuốt ngược trở vào khiến mặt Đông càng thống khổ.

Nghĩa buông tay ra, toàn thân Đông sụp xuống ghế. Đông vội vàng kéo đầu Nghĩa lên ôm vào cổ mình nhằm ngăn chặn cái miệng dâm dục hoành hành.

Đừng, tôi khó chịu, Đông thở từng hơi nặng nề thì thầm vào tai Nghĩa.

Nghĩa hơi nâng người lên trêu mền nhìn gương mặt khiến tim mình rối loạn, đưa tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Đông.

Bất chợt Nghĩa đẩy mạnh ngực Đông, lực tay ép Đông dựa sát vào ghế. Nghĩa cúi xuống ngâm lấy khẩu súng uy dũng, nuốt đến tận gốc, tăng áp suất thật cao ép chặt khẩu súng trong miệng.

Ừm...

Đông ngửa đầu ra sau, mặt đỏ gay gắt, môi mím chặt cũng không ngăn hoàn toàn tiếng rên thống khoái. Não Đông như bùng nổ, mắt không thể lấp lánh được nữa, hoàn toàn mờ đục, đục một màu nhục dục.

Cảm giác sướng đến run người nhưng lại cố kìm tiếng rên lại khiến Đông càng rạo rức hơn, toàn thân bắn loạn theo khẩu súng bên dưới.

Nghĩa đưa tay lên môi Đông, nhẹ nhàng vuốt ve, hai ngón tay khéo léo luồn lách tách môi ra, nằm trọn trong khuôn miệng ẩm ướt.

Điều này đồng nghĩa với việc Đông phải nén tiếng rên từ trong cổ.

Phía trên hai ngón tay lượn lờ trên chiếc lưỡi ướt át, phía dưới điều luyện dùng lưỡi quấn lấy súng trong miệng, chuyển động đầu lên xuống nhẹ nhàng. Nghĩa khiến đầu óc Đông điên đảo trong khoái cảm.

Đông khó nhọc hít từng hơi dài, thở ra là cả một quá trình gian nan vì tiếng rên sẽ đi theo hơi thở thoát ra từ cuống họng.

Ahhh..., Đông run người theo từng nhịp thở nặng nhọc. Làn hơi từ cổ Đông kèm theo một loại âm thanh dè dặt hâm nóng từ ngón tay đến đại não của Nghĩa.

Đại thần công đang kêu gào trong quần Nghĩa lúc này đã rỉ không biết bao nhiêu nước, quần lót của Nghĩa sớm đã ướt một mảng lớn.

Nghĩa tăng tốc độ mút, một tay đè xuống xoa mạnh đám lông rậm bên dưới súng, một tay vẫn oanh tạc trong miệng Đông.

Uh...

Đông gồng cứng người, mông đùi săn lại đẩy thân dưới lên, hai tay nhấn chặt đầu Nghĩa xuống, súng căng cứng từng đợt ngập sâu đến tận cuống họng Nghĩa.

Mỗi đợt chất lỏng nóng hồi phóng ra là mỗi lần miệng Nghĩa siết chặt thêm một chút, nuốt hết số tinh trùng bắn thẳng vào họng.

Lúc rời khỏi khuôn miệng dâm dăng, khẩu súng đã mềm oặt, rũ rượi như chính chủ nhân của mình.

Nghĩa nhích người lên, ghé sát tai Đông thì thầm: Bảo bối, cậu thật dâm dăng.

Nghĩa đặt tay sau đầu Đông, nhẹ nhàng hôn thật âu yếm.

Đông cảm nhận được vị ngọt của nụ hôn và cả vị nồng của tinh trùng. Đông dùng lưỡi cố lau những thứ nhớp nháp trong miệng Nghĩa, cùng chia sẻ chút thành quả còn sót lại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nghi vấn ngoại tình

Đông nheo mắt, vẻ mặt dâm chiêu, ánh mắt tập trung cực kỳ cao độ. Nghĩa nhìn Đông không chớp mắt, cậu chưa bao giờ thấy Đông thể hiện sự tập trung ra ngoài như vậy. Đông nhấn nút, nín thở chờ đợi, con người chậm chậm di chuyển xuống rồi lại chậm chậm di chuyển lên, đột nhiên ánh mắt Đông lóe lên một tia lửa dữ tợn.

Mẹ nó, lừa đảo, Đông tức giận gầm lên, đập vào thân máy gấp thú.

Đã là lần gấp thứ mười, hoàn toàn trắng tay. Cần gấp lòng leo như trên người sự kiên nhẫn của Đông, mỗi lần đều đưa thú lên đến nửa đường rồi lại hạ xuống, còn cố ý lắc vài cái chậm chọc tên nhóc bên ngoài tủ kính.

Ha ha, vô dụng, Nghĩa bật cười.

Không chơi nữa, Đông xì mặt bỏ đi.

Xem cậu kia, Nghĩa kéo Đông lại, môi vẫn không kim được bật cười trước thái độ trẻ con này. Được rồi, đợi đấy tôi gấp cho cậu.

Nghĩa bỏ hai xu vào máy, một tay chống vào tấm kính trong suốt, một tay điều khiển chỉnh vị trí cần gấp, đáng vẻ ung dung tự tại. Trước khi nhấn nút hạ cần, Nghĩa liếc sang Đông, nhếch môi ngạo nghễ một cái.

Ba giây sau, một tiếng còi chấn động vang lên, cần gấp đã trở về vị trí cũ, bên dưới không vật nào nhúc nhích.

Ha ha ha, vô dụng, Đông cười thẳng vào mặt Nghĩa, mới đó tâm tình đã phản chấn trở lại. Làm màu cho lắm vào ha ha ha.

Nghĩa có hơi muối mặt nhưng thấy Đông thoải mái như vậy, trong lòng cũng tự nhiên dâng lên tư vị hạnh phúc.

Trong lúc hai chàng trai đang vui vẻ, Văn Vũ đã đứng trước nơi cư ngụ của Đông.

Thế Anh hào hứng chờ đợi một màn kịch thích khi cánh cửa phòng trọ mở ra. Nụ cười trên môi Thế Anh vụt tắt khi nhận ra người bước vào phòng trọ không phải là người mình mong đợi.

Văn Vũ cầm một máy nhỏ quét một vòng quanh phòng, năm phút sau tiến lại phía kệ gấu bông.

Văn Vũ thực chất theo lời Nghĩa đến đây để chuyển quà cho Đông nhưng nhớ lại chuyện lúc sáng bèn thử kiểm tra một lượt. Kết quả đúng như dự đoán, Thế Anh đã xâm nhập được vào phòng trọ.

Cậu cẩn thận tí đi, Văn Vũ nhếch môi khinh bỉ, đưa ngón tay giữa lên trong sự tức giận của Thế Anh.

Hai giây sau camera mất tín hiệu.

Lớp học kết thúc, Nghĩa chở Đông dạo một vòng các xóm đạo.

Ở thành phố hơn hai năm, đây là lần đầu tiên Đông biết đến không khí Nô-en, trước giờ cậu luôn cho rằng đây là ngày lễ của những người theo đạo nên trừ phát quà cho người vô gia cư, những thứ khác đều không mấy quan tâm. Sau khi gửi xe, Nghĩa cùng Đông đi dọc một con đường đông đúc. Nhà dân hai bên đường đều trang trí cầu kì sắc sỡ, ngoài ra còn kèm theo nhiều hoạt động văn nghệ thú vị. Có nhà làm một hang động lớn che kín cả mặt tiền, quy mô nằm ngoài sức tưởng tượng của Đông, có nhà tổ chức lò tồ, ca múa nhạc các thứ. Mọi người chen chúc trong không khí náo nhiệt, có thể thấy ai cũng bước trên đoạn đường này với tâm thế hào hứng.

Tuy chen chúc như vậy nhưng với sự che chắn của Nghĩa, số lần Đông phải va chạm với người khác gần như là không có, nếu có cũng là va chạm với Nghĩa.

Quốc Trường cùng Minh Phương là một cặp đôi nhăng nhít, hiển nhiên không thể bỏ lỡ dịp lễ náo nhiệt này. Minh Phương tay cầm ba xâu hồ lô, cho vào miệng một miếng, còn chưa nuốt xuống liền tiếp tục cho thêm miếng nữa, trong miệng lúc nào cũng tràn ngập hồ lô nướng.

Cậu có thể nết na một chút không?, Quốc Trường ái ngại nhìn sang bên cạnh.

Cậu muốn tôi ăn một lần ba viên?, Minh Phương tinh nghịch liếc Quốc Trường, miệng vừa ăn vừa nói vô duyên phun ra vài vụn hồ lô.

Quốc Trường lắc đầu, giắt lấy xâu hồ lô còn đầy đặn kéo một viên cho vào miệng, lầm bầm: Con gái con đũa

Thì sao?, Minh Phương lườm Quốc Trường, đưa bàn tay hướng đến điểm nhạy cảm trên ngực Quốc Trường, xoắn một cái không thương tiếc.

A A A A, Quốc Trường la lớn giãy ra khỏi bàn tay lạnh lùng, đầu ngực nhói lên từng cơn đau buốt.

Quốc Trường đưa tay lên xoa ngực, hướng ánh mắt trách móc về phía Minh Phương: Có ai đối xử với bạn trai như cậu không?

Cậu chưa thấy Đông Đông nhà cậu à? Tôi như vậy còn tốt chán, Minh Phương bĩu môi.

Đông Đông có người yêu?, Quốc Trường kinh ngạc.

Cậu còn giả vờ không biết sao?

Quốc Trường hiểu ý Minh Phương muốn nói đến ai, nhưng cậu vẫn chưa tin việc này. Chuyện lần trước, sau khi Đông kể câu chuyện xúc thuốc cậu cũng không suy nghĩ sâu về mối quan hệ đó nữa.

Hay là chúng ta cùng phóng vấn chính chủ đi, Minh Phương kéo tay Quốc Trường về hướng hai thân ảnh nổi bật giữa đám đông.

Nghĩa đứng bên trái Đông, choàng tay qua vai gầy nhẹ lên má phải của Đông. Đông chuyên chú xem một nhóm giả gái biểu diễn múa lửa nên không quan tâm lắm, dù sao làm như vậy mặt cũng có chút thoải mái.

Chút chút chút, tình quá nha cưng, Minh Phương từ đâu bước đến bên cạnh hai chàng trai, tinh nghịch trêu chọc.

Đông quay sang thấy Minh Phương và Quốc Trường, trong lòng vui vẻ không để tâm đến lời vừa rồi. Hai bé đến lâu chưa?

Đi gần hết một vòng, ăn gần hết con đường rồi, Quốc Trường liếc sang Minh Phương mỉa mai.

Minh Phương đã quen với việc này nên không quan tâm lắm, hất mắt về phía Đông ra hiệu.

Quốc Trường hiểu ý, bắt đầu dò hỏi: Hai đứa đi nhiều nơi chưa?

Tao dạy xong rồi qua đây dạo, đâu có rảnh rỗi như mày mà đi được nhiều

Vậy sao không đi chỗ khác chơi?

Đi đâu giờ?

Thường những cặp đôi mới quen thích đi khách sạn tìm hiểu nhau hơn ha ha, Quốc Trường nửa đùa nửa thật.

Đông hiểu ý liền giơ nắm đấm lên uy hiếp: Tụi tao chỉ là bạn thôi

Lời này nói ra gây một chấn động không nhỏ bên trong Nghĩa.

Phải, là bạn, Nghĩa tỏ ra bình thường, cánh tay trên vai Đông đưa giong siết chặt cổ Đông xuống, tỏ ra thân thiết kiểu bạn bè.

Sau một hồi dây dưa, Quốc Trường và Minh Phương rời đi, không biết rằng mình vừa để lại hậu quả như thế nào.

Nghĩa bỏ tay xuống, ánh mắt dán chặt vào Đông không giấu được huyệt hăng.

Vừa rồi cậu nói như vậy ... thật sự cậu nghĩ như vậy sao?, giọng Nghĩa thể hiện hết tâm trạng ra ngoài.

Nhìn Nghĩa như vậy Đông tự nhiên buồn lòng nhưng thật sự cậu không biết phải làm sao. Cậu muốn tôi nói thế nào?

Cậu cho rằng tôi với cậu là bạn?, Nghĩa thẳng thắn, mặt ngày càng bi thảm.

Trong lòng Đông đột nhiên ngổn ngang, không biết phải nói thế nào. Đông căng thẳng lí nhí trong miệng: Chuyện này cần thiết phải nói ra sao?

Không cần, Nghĩa buồn rầu quay lưng bước đi.

Đông không chịu được loại biểu hiện này của Nghĩa.

Bình thường không phải cậu sẽ sùng sộ lên sao?

Đông không nghĩ gì nhiều lập tức chạy theo, mặc cho xung quanh bao nhiêu người, Đông luồn tay từ phía sau ôm lấy bụng Nghĩa.

Chuyện này sau này hãy nói được không?, Đông thì thầm.

Một cái ôm này của Đông như cơn mưa đầu mùa, mát mắt cho vùng đất khô hạn. Mọi buồn bực trong lòng Nghĩa trong phút chốc đều được rửa trôi.

Đông siết chặt vòng tay hơn, gò má áp vào tấm lưng chắc chắn của Nghĩa, thì thầm: Được không?

Nghĩa quay lại, chớp nhoáng hôn lên trán Đông một cái khiến Đông đỏ mặt giữa rừng người.

Được, Nghĩa cười thật tươi, tiếp tục dẫn Đông đi hết con đường nhộn nhịp.

Lúc trở về cũng đã gần mười một giờ.

Đông vừa mở đèn, lập tức không tìm được tiếng hét sung sướng.

Bảo bối, Đông lao về phía dàn máy tính mới tinh đã được lắp đặt hoàn chỉnh.

Chẳng là vài hôm trước Đông có xem một chương trình về liên minh huyền thoại, nhìn thấy dàn máy đẹp tựa mỹ nhân kèm cấu hình khủng này liền không nhịn được lăm bằm trong miệng: Máy tuyệt thật.

Không ngờ chỉ một chút như vậy cũng lọt vào mắt Nghĩa, lại càng không ngờ hôm nay thứ này có thể nằm trước mắt mình. Đông quay sang Nghĩa, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc làm tan chảy trái tim Nghĩa.

Chúc cậu giáng sinh vui vẻ, Nghĩa tiến lại nhẹ nhàng hôn môi Đông một cái.

Cậu mang cái này đến là không muốn tôi học nữa đúng không? Cậu tính cho tôi rớt môn đúng không?, Đông đột nhiên làm mặt nghiêm trọng, uy hiếp niềm vui trong lòng Nghĩa.

Cậu không thích thì mai tôi mang về, Nghĩa bình thản, cậu đã quen với thái độ này của Đông.

Thôi phiền cậu lắm. Tháo ra không dễ đâu.

Dễ lắm, tôi tháo cho cậu xem này, Nghĩa cúi xuống cầm lấy một sợi dây nối từ CPU làm động tác kéo ra.

Đông lập tức hất tay Nghĩa, trừng mắt hung hãn: Tôi bảo không cần tháo.

Nghĩa bật cười xoa đầu Đông: Cậu nói một câu tử tế không được sao?

Không, Đông lạnh nhạt mở máy tính, nhanh chóng vào game không còn quan tâm đến Nghĩa.

Nghĩa ở không hồi lâu bứt rứt trong người, sắp lại vuốt ve Đông.

Đông Đông, không phải chúng ta nên ngủ sớm sao, một lời nói ra mang đầy ẩn ý đen tối.

Đông vẫn chuyên tâm chơi game, không đếm xỉa gì đến người đang ngửa ngáy bên cạnh.

Đông Đông, hôm nay đẹp trời như vậy, hay là cho tôi chịch cậu một lần đi! Nghĩa áp sát vào người Đông giọng nài nỉ, luồn tay vào áo xoa nắn vòm ngực đàn hồi khiến Đông rung mình.

Biến, Đông găm gù, mắt vẫn không rời màn hình.

Đông Đông, cậu xem thằng nhóc này lúc chiều đã phải nhẫn nhịn như thế nào, bây giờ cũng nên cho nó thư giãn chút chứ, Nghĩa thì thầm, kéo tay Đông đặt vào vật cứng giữa hai chân mình.

Biến vào nhà tắm tự xử, Đông lạnh lùng rút tay về, không thêm bóp lấy một cái.

Bao nhiêu hưng phấn trong lòng Nghĩa tự nhiên giảm mạnh. Nghĩa âm trầm nằm trên giường, tự gào thét trong lòng: Mình bị chính thứ mình tặng cướp mất vợ rồi. Đúng là chẳng cái ngu nào như cái ngu nào.

Đông đánh xong hai trận Nghĩa cũng đã thiêu thiêu ngủ, vừa định chui vào lòng Nghĩa chuông điện thoại lại reo. Đông cầm máy lên, số lạ, không nghĩ cũng biết là ai.

Hai ngày nay Đông bắt đầu bực bội, bình thường gọi buổi sáng chưa đã hay sao giờ lại thêm thói gọi lúc nửa đêm như vậy? Đông cầm máy ra ban công, lần này phải nói cho ra lẽ.

Lúc này điện thoại Nghĩa cũng có cuộc gọi đến.

Có Hữu Đông đó không?, Văn Vũ vào thẳng vấn đề.

Sau khi cân nhắc suy nghĩ, Văn Vũ quyết định vẫn là nên cảnh báo cho Nghĩa biết tình hình hiện tại để Nghĩa chủ động can thiệp. Tuy nhiên Văn Vũ cho rằng việc Đông bị theo dõi là do chuyện giữa Nghĩa và Thế Anh, cậu không muốn Đông phải lo lắng về vấn đề này.

Cậu ta ra ban công rồi, Nghĩa đưa mắt một vòng, phát hiện Đông đang đứng nghe điện thoại.

Gần đây Thế Anh cho người theo sát Hữu Đông, còn liên tục thực hiện cuộc gọi đến, cậu nên cảnh giác chút.

Văn Vũ ý muốn Nghĩa đề phòng bất trắc nhưng vào tai Nghĩa lại thành ý khác, núi lửa chực chờ phun trào.

Đúng là gần đây thái độ của Đông có chút khác thường, số cuộc gọi cũng nhiều hơn, lại còn lén lút nghe máy.

Thế Anh và Đông Đông rớt cuộc có quan hệ gì?

Càng nghĩ Nghĩa càng thấy không ổn, dòng dung nham trong người có chút chuyển động.

Ừ, tôi biết rồi, Nghĩa cúp máy, từ từ tiến ra ban công.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Gậy ông đập lưng ông

Cậu làm vậy không thấy mệt à?, Đông nghiêm giọng, không dám nói lớn sợ người trong phòng nghe thấy.

Tôi chỉ muốn gặp cậu thôi, giọng Thế Anh rất thành ý.

Cậu bị điên à? Tôi và cậu có gì mà phải gặp?, Đông quát nhỏ vào máy.

Là cậu làm tôi bị điên, cậu phải chịu trách nhiệm.

Đm thằng nào. Nếu tôi gặp cậu, cậu sẽ không nhầm nữa?

Đúng vậy. Vì nhớ cậu nên tôi mới như thế này.

Đông khẽ nghiêng răng, thâm trách số mình thật đen đủi, toàn gặp phải thứ mặt dày. Suy nghĩ xong lại tự trách mình sao có thể gom Nghĩa chung với Thế Anh được. Đối với Đông, thể loại mặt dày của Nghĩa là độc nhất trên thế giới này.

Được, khi nào rảnh tôi sẽ cho cậu cuộc hẹn, Đông phát ra âm thanh từ kẽ răng.

Vậy tôi sẽ tiếp tục gọi đến khi nào chúng ta có thể gặp nhau.

Cút, Đông lạnh lẽo tắt máy.

Vừa quay lại Đông đã bị hù dọa bởi vẻ mặt u ám của Nghĩa.

Cậu đứng đây từ khi nào?

Cậu có gì mờ ám sao?, Nghĩa xoáy thẳng vào mắt Đông.

Không có, Đông lạnh nhạt bước vào trong.

Việc này đã quyết định giấu Nghĩa rồi, giờ nói ra cậu ta thế nào cũng phát sùng lên.

Cậu vừa nói chuyện với Thế Anh đúng không?, Nghĩa giữ tay Đông lại, lực tay siết chặt hơn bình thường.

Sống lưng Đông tự nhiên lạnh buốt, tóc gáy cảm giác vừa dựng lên một đợt.

Là cậu ta làm phiền tôi, Đông làm vẻ mặt oan ức.

Cậu có thể nói tôi xử lý cậu ta

Vì cậu sẽ xử lý cậu ta nên tôi mới không muốn nói, ai biết cậu sẽ làm ra chuyện gì chứ

Cậu sợ tôi làm gì cậu ta? Cậu lo cho cậu ta đến vậy à?, mặt Nghĩa ngày một đen.

Cậu bị gì vậy? Hôm trước cậu thấy tôi thân thiện với cậu ta lắm à? Cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi không dính gì tới cậu ta cả, Đông không muốn dây dưa với cái núi lửa li lợm độc đoán này, cổ gờ tay Nghĩa ra.

Nghĩa ghim ánh mắt sắc bén vào Đông, siết chặt nắm tay hơn, giọng nghi hoặc: Cậu có thể chứng minh không?

Đông chồm tới hôn nhẹ lên môi Nghĩa, nụ hôn chỉ kéo dài một giây nhưng có thể hóa giải tất cả nghi hoặc trong lòng Nghĩa.

Nghĩa buông tay ra mỉm cười hạnh phúc, ánh mắt trở nên dịu dàng tình cảm như chưa từng có chút phẫn nộ nào.

Hai mặt, Đông nhếch môi lộ ra chút cười trước hai loại thái cực của Nghĩa.

Nghĩa bị Đông mị hoặc, kéo Đông sát lại bắt đầu vuốt ve mon tron.

Cậu bớt bớt lại đi. Mai còn đá trận chung kết đấy, Đông đẩy Nghĩa ra nhắc nhở ngày mai là trận đối đầu của hai lớp Nghĩa và Đông.

Nghĩa luyến luyến nhìn Đông trở về giường ngủ, tự đưa tay xuống an ủi đại thần công vài cái rồi cũng lờ mờ đi vào ù Đông vào lòng.

Trận chung kết giải bóng đá diễn ra vô cùng gay cấn giữa lý 3A và toán 3A. Sau cuộc tranh cãi nảy lửa trước trận đấu, Đông cuối cùng vẫn không được Nghĩa cho phép ra sân.

Vì đã từng được xem là thành viên đội Nghĩa nên trận này Đông không thể chỉ đạo đội mình được, làm như vậy khác nào bán đứng những người từng là đồng đội của mình. Đông buồn chán đứng ngoài sân, ánh mắt chợt lóe lên một ý nghĩ tình ranh liền đi đến đứng kế cầu môn đội mình hét kêu réo tên Nghĩa rồi lại cười âm ỉ, đúng nghĩa của chiến thuật mỹ nhân kế. Nụ cười tựa như tỏa ra hào quang trấn áp cả ánh nắng mặt trời, những ai nhìn thấy đều bị lóa mắt, tâm tình cũng bị cuốn theo mà vui vẻ.

Nghĩa đang hùng lực lao đến, chuẩn bị tung ra một cú dứt điểm bằng động tác khựng lại, cậu không giống người khác, nụ cười đó có thể giết chết cậu.

Đội của Đông kỹ thuật nhìn hơn đội của Nghĩa nhưng về thể lực lại có chút thua kém, càng về cuối trận càng thể hiện rõ sự bất lợi. Nhờ tuyệt chiêu của Đông, đến cuối trận cả hai đội đều không ghi được bàn thắng đành phải phân cao thấp bằng đá luân lưu.

Sau một loạt phát pháo nã về phía khung thành, đội Nghĩa đã dẫn trước một quả. Lượt đá cuối cùng này đội Đông không thể xảy ra chút sai sót nào, hiển nhiên Đông đích thân thực hiện quả này.

Đề tôi tiếp, Nghĩa đẩy thủ môn đội mình ra, trực tiếp đối mặt với Đông.

Đông nhếch môi cười thầm: Cậu muốn tự mình đón nhận thất bại thì tôi cũng có lòng tốt chịu theo ý cậu.

Nghĩa khom người, chống tay lên gối đội Đông xuất chiêu.

Đông lùi ra một khoảng ngắn, vẻ mặt cao ngạo chạy đà. Đội Đông chuẩn bị tung cước, Nghĩa cười nhẹ, đá mất một cái chấn động lòng người.

Tìm Đông đột nhiên ngừng đập, trong lòng không ngừng dao động, tâm trí rối bời. Đông đá một quả không hề có lực, đường bóng đơn giản dễ dàng bị Nghĩa hóa giải.

Tất cả khán giả đều không tin vào mắt mình. Hữu Đông bị bệnh? Hữu Đông bán độ sao? Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Đông vẫn còn ngây người, chính Đông cũng chưa tin chuyện vừa xảy ra. Tiếng lòng xáo trộn gào thét âm ỉ.

WTF. Gậy ông đập lưng ông?

Hai giây sau, Đông trừng ánh mắt rực lửa về phía Nghĩa hét lớn: Cậu dám

Đông như hổ đói lao vào muốn xé xác con mồi, Nghĩa cấp tốc bỏ chạy, nụ cười đắc ý dính chặt trên môi.

Nụ cười đó phải trả một giá không rẻ, đến tận lúc đi dạy về Đông vẫn không thèm chơi với Nghĩa.

Đông Đông, đừng giận nữa, Nghĩa đưa que kem đến sát miệng Đông, vẻ mặt vô cùng tội nghiệp.

Không ăn, Đông gạt tay Nghĩa ra, mắt tập trung vào màn hình máy tính.

Cậu dám dùng chiêu của tôi đối phó lại với tôi, dám mị hoặc tôi giữa thanh thiên bạch nhật, đầu thế cho qua dễ dàng như vậy.

Mặc dù đây là loại kem phủ sô cô la Đông thích nhất nhưng cậu vẫn còn ghim oán hận trong lòng nhất định không buông.

Đừng giận nữa mà, không phải cậu cũng dùng chiêu đó với tôi sao?, Nghĩa cố gắng nài nỉ.

Thì ra cậu so đo với tôi từng chút như vậy, Đông tìm cách bới móc.

Không biết từ khi nào Đông biết giận dữ, chính Đông cũng không nhận ra khi đứng trước Nghĩa, mình trở nên i lại, vẻ oai phong bị thay bởi chút nũng nịu sắc mùi bánh bèo như vậy.

Không có, không có, Nghĩa xoắn cả lên, cảm giác bị kết án oan không tốt chút nào. Bỏ đi mà, cậu không ăn kem tan hết đó

Tôi đang bận, không ăn được

Để tôi giúp cậu

Nghĩa cắn một miếng kem, bắt ngờ đem hai bờ môi áp chặt vào nhau, dùng lưỡi đẩy kem sang miệng Đông.

Đông cố thoát ra nhưng tay Nghĩa đã ghim chặt đầu Đông, lực trên toàn cơ thể áp người Đông tựa sát vào lưng ghế xoay, lượng kem đã tan chảy cùng chiếc lưỡi mê hoặc của Nghĩa nhanh chóng lấp đầy miệng Đông.

Sau khi xác định Đông đã nuốt hết số kem Nghĩa mới thả tay ra, ánh mắt khoái chí hướng về Đông.

Dơ vãi nời, Đông trừng mắt gầm gừ, giật lấy que kem trên tay Nghĩa cắn một miếng thật lớn.

Ông đây không phải để cậu muốn làm gì làm.

Đông giữ lấy đầu Nghĩa, quyết tâm trả thù cho bằng được. Hành động dùng sức của Đông có phần dư thừa, bao nhiêu kem Đông đẩy qua Nghĩa đều tự nguyện đón nhận, nuốt từng đợt đầy mãn nguyện.

Nhận thấy kem trong miệng Đông đã sắp hết, Nghĩa không nuốt nữa, quyết định đầu cơ trục lợi. Ngay lúc Đông sáng khoái vì báo được thù, vừa định rời môi đi liền bị Nghĩa giữ lại, đẩy hết số nước trong miệng mình trở về với Đông.

Đông giãy giụa muốn hét thật to nhưng miệng đã bị khóa chặt, lại tiếp tục phải nuốt lấy oán hận này. Hôm nay là một ngày đại bại của Đông, từ sáng đến tối đều bị gây ông đập lưng ông. Đông tức giận hét lên: Cậu có thể chơi dơ như vậy sao?

Cậu nên từ từ cảm nhận tí, Nghĩa liếc mắt đầy ẩn ý.

Cảm nhận quán qu...

Đông còn chưa nói hết câu miệng đã tiếp tục bị khóa chặt. Nghĩa làm động tác chậm lại, từ từ đẩy kem sang miệng Đông.

Đông không thể thoát ra được đành để yên cho dòng kem mát lạnh chảy vào miệng mình.

Đông cảm nhận được cái lạnh đúng là của kem nhưng hương vị đã được nâng lên một bậc, là vị ngọt từ nước bọt Nghĩa truyền qua.

Cảm thấy cơ thể Đông có dấu hiệu thả lỏng, Nghĩa thích thú tiếp tục cắn thêm vài miếng kem, tay dần dần luồn vào trong quần Đông, xoa đám lông rậm rạp một chút rồi nắm lấy khẩu súng đang khê giết.

Quần áo nhanh chóng được trút bỏ, thấy Nghĩa cúi xuống định ngậm khẩu súng ngày càng cứng cứng Đông liền đứng bật dậy, xoay người đẩy Nghĩa ngồi trên ghế xoay. Nghĩa còn chưa hoàn hồn với thể hiện táo bạo này não bộ đã hoàn toàn tê liệt, khẩu đại thần công đã ngập trong miệng Đông.

Đông ở dưới chân Nghĩa, mút đại thần công như mút một que kem to lớn.

Ahh ... Đông Đông ... ngon không?

Cảm giác ẩm ướt, còn cả lạnh lẽo của những miếng kem lúc nãy bao bọc đại thần công nóng hổi khiến Nghĩa không ngừng bật ra những tiếng rên dâm đẳng.

Đông bị loại âm thanh này kích thích cực độ, mút ngày càng hăng say đưa Nghĩa đến với từng cơn sung sướng.

Đông Đông ... cậu bú thật tuyệt

Những câu nói dâm đẳng này bình thường đều bị Đông bài trừ, nhưng lúc này lại có một lực tác động ghê gớm lên đại não.

Đông di chuyển xuống một chút ngậm lấy hai quả trứng đã hơi săn lại, kéo cho giãn ra rồi đánh qua đánh lại, hai tay vuốt ve đùi non và đám lông lưa thưa kéo dài từ háng Nghĩa. Đại thần công uy dũng bên trên gần như che khuất tầm mắt của Đông, thỉnh thoảng lại giật lên ri ra một chút nước.

Đồng chịu không được lại chồm lên mút thật mạnh, nước nhòn ngập trong miệng phát ra từng tiếng ục ... ục theo từng di chuyển lên xuống của đầu.

Nghĩa lần đầu được Đồng hầu hạ nhiệt tình như vậy, ngọn lửa trong lòng bốc cao ngùn ngụt, cơ thể căng lên sung sướng, hông theo phản xạ nhấp đại thần công ra vào khuôn miệng ẩm ướt.

Đồng một tay nắm lấy đại thần công đang cứng hết cỡ vuốt lên xuống nhẹ nhàng, miệng đưa lên trên nhả thứ nước nhờn nhớt xuống đầu khác đồ hồng đang trườn lên của Nghĩa. Cảnh tượng dâm dục càng làm Nghĩa kích động, hệ thần kinh như bị đánh sập, hơi thở rối loạn từng tiếng mệt nhọc, máu chảy nhanh đến mức Nghĩa có thể cảm nhận được sự tê dại khắp cơ thể.

Đồng Đồng ... Umm

Nghĩa vừa định nói vài lời dâm dục, môi đã bị khóa chặt bởi nụ hôn nồng cháy. Nước nhòn còn sót lại hòa cùng nước bọt, trơn trượt qua lại theo sự chuyển động của hai đầu lưỡi đang quấn lấy nhau.

Đồng ôm chặt Nghĩa đang tựa sát vào lưng ghế xoay, hai thân thể dán chặt vào nhau, hai khẩu súng nhóp nhép tựa thể ma sát bên dưới.

Nghĩa vòng hai tay qua vuốt dọc lưng Đồng từ trên xuống, dừng lại nơi cặp mông gợi tình nắn bóp loạn xạ.

Hai vòm ngực phập phồng bất quy tắc thổ lộ tất cả cảm xúc của hai chàng trai. Mỗi nhịp thở là mỗi nhịp cọ xát cơ thể, mồ hôi, chất nhờn thấm ướt từng thớ cơ gợi cảm, kích thích da thịt đến mê dại.

Hai bờ môi rời ra, Nghĩa gặm lấy yết hầu của Đồng, hai bàn tay bên dưới dùng lực vào mông Đồng, khống chế chuyển động lên xuống của cơ thể Đồng, ép hai khẩu súng căng cứng sát vào nhau ma sát liên tục.

Đồng ngửa đầu ra sau đẩy yết hầu căng ra, cảm nhận khoái cảm từ chuyển động của cơ thể.

Nghĩa đứng dậy bê Đồng đặt xuống ghế, một tay choàng ra sau Đồng cúi xuống hôn thật sâu, một tay vuốt ve khẩu súng ướt nhẹp của Đồng.

Bàn tay thuần thục của Nghĩa lướt lên lướt xuống khiến Đồng chìm trong nhục dục, ánh mắt đờ đẫn, gương mặt ửng đỏ rũ rượi mồ hôi toát lên một vẻ dâm dăng lay động lòng người.

Nghĩa từ từ đưa bàn tay nhóp nhép dọc theo đùi non, lần xuống cửa mật của Đồng vuốt ve đám lông vài cái, bàn tay trên lưng Đồng được đưa xuống thể chỗ làm nhiệm vụ trên khẩu súng.

Um...Uhh..., tiếng rên nhục dục của Đồng bất chợt biến thành loại âm thanh hốt hoảng bị môi Nghĩa kim nén lại.

Một ngón tay của Nghĩa đã lợi dụng chất nhờn xông thẳng vào mật đạo, một dòng điện chạy dọc cơ thể Đồng khiến cậu oằn người tê dại.

Ngón tay Nghĩa di chuyển một chút, Đồng cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng mới lạ kích thích cả từ bên trong lẫn bên ngoài. Tiếng thở của Đồng trở nên gấp gáp, khẩu súng co giật co thắt vài cái. Loại cảm giác kích thích từ mật đạo đến khẩu súng hùng dũng này không phải là đau, mặc dù Đồng không chấp nhận nhưng đó đích thị là sướng, sướng một cách mới lạ.

Nghĩa thì thầm vào tai Đồng: Tội muốn chịch cậu

Khô...ng. Đồng khó nhọc trả lời khi ngón tay của Nghĩa bắt đầu nhịp nhàng di chuyển bên trong tạo ra một cảm giác trước giờ chưa từng có.

Thật sự không muốn?, Nghĩa phả hơi thở bên tai Đồng, âm thanh trầm ấm mê hoặc thần trí.

Ahhh Không, Đồng ngày càng không thờ được, cơ thể quằn quại vì loại kích thích kinh hồn bên dưới. Cảm giác có thứ cổ chèn vào bên trong, cọ sát vào vô số dây thần kinh nhạy cảm bên trong khiến Đồng tê rần, đầu óc cũng có chút tê lại.

Thật sự không muốn?, Nghĩa tăng nhanh tốc độ ngón tay, bàn tay đặt trên súng cũng phối hợp di chuyển.

Thân thể Đồng căng cứng, ép sát người vào lưng ghế mà rên nặng nhọc, mặt ngày càng đỏ, loại màu đỏ của dục vọng.

Nhìn gương mặt dâm dăng của Đồng, Nghĩa lại càng bị kích thích, dục vọng cứ thế dâng trào, càng muốn Đồng phải thống khổ hơn nữa.

Dừng ... Ahhh ... Dừng lại ..., Đồng nói không ra hơi, gần như muốn hét lên mới có thể thoát ra được một lời hoàn chỉnh.

Thật sự không muốn?, Nghĩa gần giọng, cả hai tay đều tăng tần suất hoạt động. Ánh mắt Nghĩa ngập tràn dâm tính, không còn vẻ ôn nhu ấm áp bình thường.

Đồng sướng điên người, ngửa đầu ra sau phát ra những tiếng rên thống khoái, cơ thể liên tục quằn quại.

Vài giây sau Đồng như gào lên, cả người gồng cứng, bụng, ngực, mông, đùi đều săn cứng lại, khẩu súng giật lên liên hồi bắn những phát mạnh mẽ tung tóe khắp ngực.

Cả quá trình vừa rồi biến Nghĩa trở thành một người không còn nhận thức, hoàn toàn chìm trong dục vọng, toàn thân nóng bừng, yết hầu lên xuống liên tục. Nghĩa đưa tay dính chút tinh trùng trong đợt bắn cuối cùng của Đông lên đại thần công đã sẵn sàng nã đạn, vuốt được vài cái liền không chịu được, bắn xối xả khắp người Đông.

Hai dòng tinh trùng hòa quyện, chảy dọc cơ thể mệt mỏi của Đông.

Nghĩa đồ người xuống, đầu gác lên vai Đông. Hai cơ thể ướt đầm dán chặt vào nhau, cùng cảm nhận hơi thở thỏa mãn, cùng cảm nhận thứ thành quả đầm đã ngậy nhựa khắp người.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đại dê

Hai ngày sau, Nghĩa phải trở về chung cư tham dự cuộc họp với cô đồng.

Đông Đông, mặc đồ vào đi với tôi này, Nghĩa nắm vai Đông lắc nhẹ.

Cậu về có việc tôi theo làm gì?

Cậu là phát ngôn viên của tôi, tham dự cuộc họp là công việc của cậu

Đông không quan tâm, không rời mắt khỏi cuộc chiến khốc liệt trên màn hình. Không rảnh. Cậu không thấy tôi đang bận sao? Hôm nay tôi phải lên hai hạng, chiều còn phải đi bơi với Quốc Trường nữa

Nghĩa cạ lời lắc đầu, cậu không nỡ phá hoại cuộc vui của Đông đành tự đi một mình.

Vậy cậu chơi đi, tôi về đưa cậu đi dạy

Biết rồi, biến đi

Nghĩa hôn má Đông một cái mới chịu rời đi.

Vừa lên được một hạng, Thế Anh lại gọi. Đông làm bầm vài câu trong miệng mới đồng ý nhận cuộc gọi.

Hôm nay đã là vài ngày rồi, cậu vẫn chưa chịu gặp tôi, giọng Thế Anh nãy nê.

Nhân lúc không dính với Nghĩa, Đông quyết định chấm dứt những phiền phức dây dưa này.

Đông hủy hẹn với Quốc Trường, nửa tiếng sau xuất hiện tại điểm hẹn.

Trông thấy Đông từ xa, mắt Thế Anh sáng lên phấn khích, đứng dậy vẫy tay thu hút ánh nhìn của Đông về phía mình.

Bạn đẹp trai, lâu quá mới gặp, Thế Anh vui vẻ kéo ghế cho Đông rồi tự giác ngồi xuống ghế đối diện.

Mừng thật, Đông lạnh băng, vừa định cầm thực đơn lên đã bị Thế Anh chặn lại.

Tôi gọi rồi

Lúc này nhân viên mang ra hai ly sô cô la đá xay, loại nước ưa thích của Đông.

Cũng có tâm nhìn đấy, Đông khen như không khen, sắc mặt có chút thoải mái hơn.

Đối với Thế Anh, một lời này của Đông cũng đủ để kích thích thần kinh hưng phấn.

Cậu càng ngày càng đẹp, Thế Anh chăm chú nhìn Đông.

Tất nhiên. Cậu nghĩ mấy trò làm phiền của cậu có thể ảnh hưởng đến tôi sao?, Đông hút một hơi nửa ly nước.

Ây, không có. Cậu sao có thể bị ai làm ảnh hưởng được

Tôi đã đến đây rồi, cậu muốn gì thì nói, tôi không có hứng thú với trò đùa dai của cậu

Tôi chỉ muốn kết bạn với cậu thôi, Thế Anh làm về mặt buồn rầu.

Đông không chút lay động, nhìn loại biểu hiện giả tạo này càng khinh hơn: Tôi không muốn

Cậu chưa hiểu gì về tôi nên mới vậy. Sao cậu không thử kết bạn với tôi?, Thế Anh vẫn kiên nhẫn

Chẳng việc gì tôi phải thử

Chẳng phải hôm trước chúng ta đã ôm nhau rất vui vẻ sao?, Thế Anh chồm người tới nắm tay Đông, vô tình làm đổ ly nước vào vị trí giữa hai chân Đông

Thế Anh vội vàng bước qua, dùng tay như muốn lau vết nước trên quần Đông.

Cảm nhận được bàn tay kia cố ý chạm vào khối thịt ẩn sau hai lớp quần, Đông lạnh lùng hắt ra: Không sao

Uớt hết rồi này, Thế Anh sờ chưa được đã, lại đưa tay phui, lần này bạo dạn nhằm thẳng vào khối thịt mà nhấn.

Đông tức giận tặng cho Thế Anh một đạp ngã xuống đất, hắt thẳng ly nước còn lại vào mặt cậu ta.

Tìm hiểu như vậy đủ rồi, Đông lạnh lùng bỏ đi.

Thế Anh ngồi tựa lưng vào chân bàn, vuốt nước trên mặt, nhếch nửa môi cười khẩy: Ngoan cường thật, món hàng này của Trọng Nghĩa quả không tồi

Đông bực bội trở về, tự dung lại muốn tìm Nghĩa nên đi liền một mạch đến chung cư.

Sau sự việc lần trước, an ninh của chung cư càng được thắt chặt, Văn Vũ tăng cường thêm hệ thống camera cũng như số lượng vệ sĩ túc trực ở chung cư.

Cậu vui lòng xuất trình thẻ, Đông vừa định bấm thang máy, một vệ sĩ đã ngăn lại.

Đây là một trong những vệ sĩ vừa được tăng cường nên chưa từng thấy qua Đông.

Tôi là người quen của Trần Trọng Nghĩa

Lời này nếu là người khác nói ra, người vệ sĩ có lẽ đã đáp trả: Tôi là người quen của Trần Trọng Tín, nhưng lần này cậu ta không làm như vậy, lời nói này có một trọng lượng vô hình.

Cậu vui lòng gọi thiếu gia xuống đưa lên được không ạ? Quy định an ninh của chúng tôi rất gắt gao, mong cậu thông cảm, anh vệ sĩ rất lịch sự.

Đông cảm máy lên gọi, không có người trả lời.

Cậu ta không nghe máy, Đông bỏ lại máy vào túi quần.

Tôi rất tiếc, cậu không thể lên trên được

Ừ, vậy thôi, Đông không muốn làm khó người khác, mỗi người đều làm việc kiếm cơm, anh vệ sĩ chỉ đang làm đúng chức trách của mình thôi.

Đông vừa quay ra, một vệ sĩ cũ hốt hải chạy đến cúi chào.

Cậu ta mới vào nên không biết. Cậu thông cảm cho, người vệ sĩ cũ rồi rút bấm thang máy cho Đông.

Cửa thang máy vừa đóng lại, người vệ sĩ cũ mới quay sang bên cạnh trách mắng: Cậu ta là phát ngôn viên, lời nói ngang hàng với thiếu gia đấy. Cậu thật sự không cảm nhận được cậu ta toát ra một thứ gì đó sao?

Tôi có thoáng chút bị áp chế nhưng vẫn phải cố làm đúng

Đối với những trường hợp khó như vậy cậu nên hỏi cấp trên trước khi xử lý nghe chưa. Vừa rồi nếu làm cậu ta mất lòng xem như cậu mất với thiếu gia đấy

Vậy vừa rồi không mất lòng chứ?, người vệ sĩ mới bắt đầu lo sợ.

Cậu nghĩ xem người cấp bậc lớn như vậy bị ngăn cản không cho lên có mất lòng không?, vệ sĩ cũ quay lưng đi, để lại một người đứng ngồi không yên trước cửa thang máy.

Đông bấm mặt khẩu, bước vào căn hộ không một bóng người.

Có lẽ Nghĩa còn họp.

Hôm nay Đông mới có dịp nghiên cứu kỹ, căn hộ gồm ba phòng ngủ, một phòng bếp, hai phòng tắm và một phòng sinh hoạt lớn, tất cả đều được bài trí rất gọn gàng ngăn nắp. Phòng ốc, vật dụng đều rất ít bụi, cây ngoài ban công cũng tươi tốt, có thể thấy thời gian qua Văn Vũ đã chăm sóc nơi này rất chu đáo.

Đông ngồi trên giường, quan sát một vòng phòng ngủ. Tắm trái giường, gối, mền, rèm cửa, bàn làm việc, ghế xoay ... tất cả đều là những loại hợp với sở thích của Đông. Phía góc phòng là một tủ đồ, không khó để nhận ra đó là đồng quần áo Nghĩa mang cho Đông chọn trước khi biểu diễn. Trên tủ nhỏ đặt ngay đầu giường có hai khung hình nhỏ, một là Đông và Nghĩa đang cùng chuẩn bị cho hội trại, một là Đông đang tỏa sáng trên sân khấu. Đông bắt gặp mỉm cười, cảm thấy căn phòng này như được thiết kế cho mình, chắc chắn Nghĩa đã phải hao tổn không ít tâm huyết.

Vừa mở tủ nhỏ ra, nụ cười của Đông hơi khựng lại. Bên trong được lấp đầy bởi ... gel bôi trơn. Đông nuốt nước bọt một cái, vẻ mặt lộ rõ sự hoang mang.

Tên đại dâm tặc này.

Đông xanh mặt rời khỏi khu vực nguy hiểm, lát sau bắt đầu buồn chán dạo một vòng chung cư.

Đến hồ bơi thấy Văn Vũ đang đứng bên dưới, phía trước bị chắn bởi một tấm lưng to lớn, nói đúng hơn là một tấm lưng quen thuộc đang run lẩy bẩy.

Nghĩa muốn biết bơi để có thể cùng Đông chia sẻ niềm vui vùng vẫy dưới nước nên đã nhờ Văn Vũ tập bơi cho mình.

Mặc cho Văn Vũ ngăn cản nhưng Nghĩa vẫn mang một quyết tâm to lớn, bắt ép Văn Vũ phải thu nhận học trò. Nhưng vừa xuống hồ cảnh tượng đã ra như thế này, khoảnh khắc chạm xuống đáy hồ bao nhiêu quyết tâm đều tan biến hết, Nghĩa đã run rẩy nửa tiếng đồng hồ.

Văn Vũ muốn đưa Nghĩa lên thì Nghĩa lại không chịu, cố gắng buông lỏng Văn Vũ ra, chân vừa chạm xuống lại tiếp tục bấu víu Văn Vũ.

Cậu không cần phải cố đến vậy đâu, Văn Vũ trầm giọng, mặt mũi u ám, cậu không quen nhìn Nghĩa như thế này.

Nghĩa không trả lời, hít thật sâu rồi từ từ nói lỏng tay ra hạ mình xuống.

Nhìn cảnh này Đông chột đau lòng, lồng ngực tức lên từng đợt.

Văn Vũ thấy Đông, sắc mặt có phần tốt hơn, hắt mắt ra hiệu với Đông.

Cậu bước lên cho tôi, Đông quát lớn khiến gai ốc Nghĩa thì nhau nổi lên.

Nghe Đông lớn tiếng phía sau, Nghĩa giật mình ôm chặt cánh tay Văn Vũ, thì thầm: Làm sao bây giờ?

Hôm trước Đông biết Nghĩa sợ nước đến vậy chắc chắn sẽ không tán thành việc Nghĩa cố ý xuống nước để run rẩy như thế này. Mặc dù sợ nước nhưng Nghĩa sợ Đông hơn, lúc này không muốn rời hồ bơi chút nào.

Lên chứ sao, Văn Vũ lạnh lùng mang Nghĩa lên mặc cho Nghĩa lắc đầu nguầy nguậy.

Nghĩa thoát khỏi nước nhưng trong lòng vẫn không bình ổn, cậu sợ Đông sẽ la mắng, vừa rồi còn tính uống vài ngụm nước để Đông tội nghiệp nhưng đã bị Văn Vũ nhắc lên.

Tôi ..., Nghĩa đứng trước Đông gãi đầu e thẹn. Đông xót xa cầm khăn lớn phủ lên đầu Nghĩa xoa nhẹ.

Cậu sợ nước thì đừng hành hạ mình. Nếu cậu rơi xuống nước tôi có thể mạng cậu lên, Đông vừa lau đầu cho Nghĩa vừa cầu nhàu.

Loại cầu nhàu này không mang một chút ý gì là dả kích, ngược lại là sự trách móc suối ấm trái tim Nghĩa.

Cậu thật sự sẽ mạng tôi lên, Nghĩa bị rầy la nhưng vô cùng phần chấn, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

Tất nhiên. Nếu không sau ba ngày xác cậu nổi lênhồ ô nhiễm nguồn nước của người ta, Đông lập tức tạt một gáo nước lạnh.

Nghĩa đã quá rõ tính cách này của Đông, trong lòng thì ấm áp nhưng ngoài miệng lúc nào cũng phải cay độc mới vừa lòng cậu ta. Trong lòng Nghĩa chột có chút tiếc nuối, Nếu biết tập bơi có thể động lòng cậu đến vậy chắc giờ này tôi đã biết bơi luôn rồi.

Sau khi tắm lại, Văn Vũ xuống dưới đại sảnh nhàn nhàn không gian cho đôi trẻ.

Đông Đông, sao cậu lại qua đây?, Nghĩa ngồi xuống sofa, đầu cúi xuống lắc vài cái gỡ những giọt nước còn vương lại trên tóc.

Cậu không muốn à?, Đông liếc một cái sắc bén sang người bên cạnh.

Không có, không có, Nghĩa bắt đầu xoắn lên.

Đông rất thích trêu Nghĩa như vậy, nhìn cậu ta khó chịu hay bối rối đều rất thú vị.

Rảnh rồi nên đi chơi thôi, Đông trả lời tỏ vẻ thản nhiên.

Không phải cậu phải lên hai bậc rồi còn đi bơi sao? Cậu nhớ tôi đúng không?, cả ánh mắt và nụ cười của Nghĩa đều lộ rõ vẻ đắc ý.

Tôi mà thèm nhớ cậu?, Đông lâu bầu. Hành động này đã vô tình tố giác thân chủ.

Đúng rồi còn gì ha ha, Nghĩa thích thú ôm Đông vào lòng, ngửi mái tóc thơm phức kê dưới cằm.

Đông còn băn khoăn về Thế Anh lại thêm xót xa chuyện Nghĩa tập bơi nên không có tâm trạng cãi nhây.

Đông tự trách mình không biết cư xử, lúc này làm vậy với Thế Anh chắc chắn sắp tới cậu ta sẽ tìm cách gây sự với Nghĩa.

Đông mang băn khoăn trong lòng, nằm yên trong lòng Nghĩa hưởng thụ chút thoải mái.

Bảo bối, cậu xa tôi một tí đã chịu không được, sau này lỡ có việc gì cần đi xa biết làm sao đây?, Nghĩa ầm ập thì thầm vào tai Đông.

Tôi mang cậu theo là được chứ gì, Đông khẽ cạ tóc vào cằm Nghĩa, ánh mắt hướng xa xăm về một góc phòng.

Tôi cũng không nhớ để cậu phải nhớ đâu, tôi sẽ tự giác đi theo cậu, Nghĩa cười nhẹ, không khí phả ra làm lay động tóc Đông.

Đông nhẹ nhàng nắm hai bàn tay đang đặt trên bụng mình, từ tốn miết từng ngón tay cảm nhận độ lồi lõm.

Lúc nào cũng vậy, chỉ cần im lặng cảm nhận sự ầm ập của Nghĩa, Đông sẽ nhẹ lòng, quên đi tất cả phiền muộn để dồn sức đè lên khuôn ngực vững chắc luôn trong tư thế sẵn sàng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Người thứ ba cao tay

Trên sofa, Đông dựa người trong lòng Nghĩa, ti vi mở trận đấu của hai đội liên minh mà Đông thích nhất nhưng Đông có vẻ không quan tâm lắm, mắt lim dim đem đầu say mê dụi vào ngực Nghĩa.

Nghĩa được như vậy khoan khoái vô cùng nhưng cũng cảm nhận được sự bất ổn trong lòng Đông.

Đông Đông, cậu có chuyện gì sao?, Nghĩa ầm ập bên tai Đông.

Ngực cậu dựa thật thích, Đông lúc nào cũng phốt lò sự bất thường, không muốn Nghĩa phải lo lắng.

Cậu đúng là không bình thường, Nghĩa bóp hai gò má lạnh mẫn của Đông lắc qua lắc lại.

Đông bật dậy, tình nghịch nhìn chằm chằm vào ngực Nghĩa: Nếu được dựa như này hoài thì tốt biết bao. Hay là tôi cắt ngực cậu mang về cắt nha

Nghĩa giả bộ hoảng sợ, làm động tác che ngực: Cậu cắt ra sẽ không bảo quản được, hỏng rồi thì không có mà dùng nữa đâu. Tôi lúc nào chả dính lấy cậu, ngực tôi cậu vẫn toàn quyền sử dụng chứ có ai tranh đâu.

Đông nhào tới gặm ngực Nghĩa một phát, Nghĩa vừa đau vừa nhột, giãy giụa loạn xạ nhưng không nỡ hất Đông ra, còn cố giữ ngực cố định một chỗ để Đông dễ cắn.

Lát sau Đông nhả ra, trên ngực Nghĩa đã hằn đậm dấu răng. Đông thích thú gặm đầu vào dấu răng cọ xát tựa như một chú mèo.

Nếu có việc gì cậu có thể nói với tôi mà, Nghĩa ôn tồn vuốt mái tóc đang hăng say chuyển động trên ngực mình.

Đông ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn gương mặt không góc chết đang lộ vài nét lo lắng.

Dù tôi có giết cậu, cậu vẫn sẽ bên tôi đúng không?, Đông trầm giọng hỏi lại câu hôm trước Nghĩa đã từng nói.

Nghĩa không chút đắn đo, đồng dạng trả lời: Đúng vậy

Vậy tôi sẽ giết cậu, Đông bật dậy, nhồm người về phía phòng bếp.

A A A A, không được không được, Nghĩa hét hoảng nắm tay Đông giật mạnh trở lại.

Sao thế? Đòi ý rồi à?, Đông nhếch môi giả vờ xem thường.

Cậu đợi tôi viết di chúc đã, tôi chưa sang tên hết cho cậu, Nghĩa đứng dậy hướng về phòng ngủ.

Lần này đến lượt Đông giật Nghĩa lại, xô thẳng lên ghế sofa.

Đồ điên, Đông lườm Nghĩa một cái, lại lao vào ngực săn chắc cạ hăng say.

Buổi tối sau khi đi dạy về, Đông vào phòng tắm, Nghĩa ngồi đàn hát một mình.

Điện thoại Nghĩa rung lên vài cái, mở ra là tin nhắn zalo từ một tài khoản lạ.

Nghĩa lẳng người, máu dồn về não liên tục khiến mặt Nghĩa đỏ lên từng chút một. Trên màn hình điện thoại là hình Đông và Thế Anh đang uống nước cùng nhau, lại là những khoảnh khắc rất vui vẻ.

Thế Anh kéo ghế cho Đông, Thế Anh nắm tay Đông, Thế Anh hồn nhiên chạm vào nơi đó của Đông ... tất cả như một phát súng bắn thẳng vào tim, vỡ nát.

Bao nhiêu chuyện gần đây chảy ào ạt vào đầu Nghĩa. Đông không bao giờ thừa nhận mối quan hệ giữa hai người, Đông nhất quyết không cho Nghĩa chịch, Đông cứ mờ mờ ám ám...

Cậu ta vốn không xem mình là gì, còn lưỡng lự để thuận lợi tìm hiểu người khác.

Càng nghĩ con phần nộ bên trong Nghĩa càng dâng cao ngùn ngụt, sắc mặt tối đen tỏa ra âm khí chết chóc.

Đông tắm xong, thấy Nghĩa đang sững sờ cầm điện thoại bên lại xem thử. Một cơn gió lạnh lùa qua, Đông chết lặng, loại tình ngay lý gian này có nói đến gãy lưỡi núi lửa đại nhân cũng sẽ không tin. Đông nhìn sắc mặt của Nghĩa, trong lòng tự nhiên nao loạn một trận.

Cái này là sao?, giọng Nghĩa vẫn trầm nhưng lại mang luồng khí lạnh buốt.

Như cậu thấy đó, tôi cùng Thế Anh đi...

Nghĩa đập bàn phát ra âm thanh chấn động cả căn phòng.

Cậu cùng Thế Anh? Cậu không có quan hệ gì với hắn thì có thể cùng hắn làm gì?, Nghĩa lớn tiếng.

Cậu làm gì căng vậy? Chỉ là uống nước thôi mà, Đông bị tiếng đập bàn và tiếng quát làm nóng người.

Cậu ở quán uống nước người khác có thể chụp được chứ cậu cùng hắn đi đâu chịch có thể để cho người khác chụp à?

Nghe những lời này Đông cũng không bình tĩnh được nữa, cổ rống hống to hơn Nghĩa: Tôi chịch đấy thì sao? Cậu đừng có quy chụp người khác như vậy. Cậu coi tôi là điểm hay sao gặp ai cũng chịch?

Cậu muốn tôi coi cậu là gì khi cậu sau lưng tôi giao du với người khác?, Nghĩa ngày càng không kìm chế được nữa.

Lúc này điện thoại của Đông reo chuông, Thế Anh gọi đến.

Là hắn?, ánh mắt Nghĩa hung hãn hướng về Đông.

Đông không thèm trả lời, vẫn đứng im thờ ra những hơi tức giận.

Đúng lúc lắm, Nghĩa cầm điện thoại lên, mở loa ngoài.

Giọng Thế Anh lập tức vang lên: Làm tình cùng cậu thật tuyệt, ngày mai tiếp tục chứ?

Một giây sau, chiếc điện thoại vỡ tung dưới nền nhà.

Ánh mắt của Nghĩa như một ngọn lửa muốn nuốt chửng lấy Đông, hai bàn tay nắm chặt đến run cả người.

Cậu còn gì để nói không?, giọng Nghĩa không còn cứng cáp được nữa, trán cũng hằn lên những gân xanh ghê rợn.

Không

Đông triệt để không muốn nói thêm. Nghĩa đã hoàn toàn không còn tin nữa thì nói để làm gì.

Tôi đối với cậu không đủ tốt sao?, Nghĩa gầm lên, đập mạnh người Đông vào tường.

Mắt Nghĩa ngập trong màu đỏ của những đường gân tức giận, bao nhiêu phần nộ đều dồn ra như muốn xoáy nát mặt Đông.

Hắn có gì tốt hơn tôi?, Nghĩa hét lớn. Hai mặt cách nhau chưa đến một ngón tay, sát khí trực tiếp phả thẳng vào Đông.

Mọi thứ, được chưa? Tôi nói cậu không tin thì hỏi làm gì? Muốn nghĩ thế nào là quyền của cậu, mặt Đông đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Cậu muốn tôi nghĩ thế nào đây? Tôi còn nghĩ cậu nhớ tôi nên chạy qua, thì ra đi chịch về một mồi ghé qua chỗ tôi nghỉ chân. Muốn tôi nghĩ cậu trong sáng đi chịch với người khác? Muốn tôi nghĩ xem ngày mai cậu sẽ tiếp tục chịch ở đâu đó hả?

Đúng. Tôi là một thằng đi như vậy đấy. Cậu kinh tởm tôi đi, Đông cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, ngày càng tức giận theo Nghĩa.

Nghĩa không nhìn được tung một đám long trời lở đất. Nắm nắm xoẹt bên má Đông, găm thẳng vào tường. Đông có thể cảm nhận được vừa có một vết gió lướt qua, sau đó là vách tường phía sau hơi rung lên.

Đông nhếch môi thái độ khinh thường: Còn tiếc thương thằng đi này sao?

Lời nói vừa dứt, Đông quét một nắm không khoan nhượng vào mặt Nghĩa.

Nghĩa đã ăn không ít nắm của Đông, nhưng lần này là một cảm giác đau đớn, chua xót đến tận trong tim.

Môi Nghĩa run run vài cái, tựa như muốn nói gì đó nhưng ngập ngừng không thể mở miệng được, hai mắt đỏ ngầu quay mặt đi ra cửa.

Đông chịu không được, vội chạy theo níu tay Nghĩa lại.

Buông ra, Nghĩa lạnh lùng.

Cậu đừng như vậy, Đông nắm chặt tay Nghĩa kéo vào.

Nếu tôi không đi tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu, Nghĩa hất mạnh tay Đông, bước nhanh ra cửa phóng xe mất hút.

Đông sững một lát rồi quy xuống sàn, toàn thân toát ra một thứ khí lạnh rợn người, mỗi hơi thở đều khó khăn. Cậu thất vọng, thất vọng vì một người cậu luôn tin tưởng.

Tại sao cậu không tin tôi?

Cậu thật sự xem tôi là loại người như vậy sao?

Trong lòng Đông mọi thứ đều sụp đổ, cảm giác uất nghẹn dâng trào, lồng ngực tức từng cơn đau nhói, mắt đỏ lên ngấn lệ nhưng Đông nhất quyết ngăn mắt lên, hít thật sâu không để rơi một giọt nước mắt nào.

Đông gương dầy, đóng cửa, sau đó tự nhốt mình trong phòng không hề lộ mặt ra nửa bước. Điện thoại đã bị đập nát, Đông không thèm sửa, cứ thế tự cách li bản thân với thế giới bên ngoài.

Đêm hôm đó, Đông chỉ là đau đớn vì thất vọng nhưng sang ngày hôm sau, một thứ cảm giác kinh hoàng hơn bao phủ lấy Đông: nỗi nhớ.

Đông cố ý nhốt mình trong phòng để hạn chế hoạt động đồng nghĩa với việc sẽ hạn chế nỗi nhớ trong lòng. Lâu nay, mỗi cử chỉ hành động của Đông đều gắn với Nghĩa, cậu sợ bước chân ra đường sẽ nghĩ về Nghĩa, cậu sợ đi học đi ăn đều sẽ nghĩ đến Nghĩa nhưng cậu không nhận ra rằng, dù ở trong phòng, trên giường, làm bất cứ việc gì dù là nhỏ nhất, hình bóng Nghĩa vẫn ở bên cạnh.

Mấy ngày nay, Đông sống một cuộc sống không có ánh sáng, mỗi ngày chỉ vô thức nhai những thứ còn sót lại trong phòng, cũng là do Nghĩa mua, sống lay lắt trong gian phòng kín, nói đúng hơn là co ro trong một góc phòng không hề dám bước chân lên giường.

Khái niệm không khí trong lành đối với Đông đã bị xóa sổ, mỗi ngày Đông đều ngồi một góc tối để nỗi nhớ mặc sức dằn vặt, mỗi lần nhớ đến Nghĩa lại đau đớn vô cùng.

Chẳng phải cậu nói sẽ không để tôi phải nhớ cậu sao?

Chẳng phải cậu nói cậu sẽ không rời xa tôi sao?

Cậu không tin tôi cũng nên chứng minh rằng tôi có thể tin cậu đi chứ.

Đông cố gắng hít những hơi thật sâu, kìm nén những tâm tư chực trào ra, cậu sợ rằng một khi đã không kìm được cậu sẽ thật sự gục ngã.

Sau khi trở về, tâm trạng Nghĩa vẫn luôn hằn học. Cậu không thể chấp nhận được việc Đông lén lút sau lưng mình quan hệ với Thế Anh.

Văn Vũ không cần nghĩ cũng biết biểu hiện của Nghĩa do ai mà ra.

Sao cậu ta có thể xuống tay như vậy?, Văn Vũ chấm thuốc chống se lên khóe môi Nghĩa.

Nghĩa không trả lời, di chuyển ánh mắt đàng đàng sát khí về phía Văn Vũ.

Gương mặt Văn Vũ không chút biến sắc, tiếp tục đào sâu: Ba ngày rồi đấy. Cậu không định gặp Đông nữa sao?.

Nghĩa nhắm mắt lại, cơ bản câu trả lời này không thể nhìn thẳng mà nói được. Không

Tôi không biết phía Đông thế nào nhưng tôi biết cậu sẽ thiệt thòi đấy, Văn Vũ cười nhẹ.

Tại sao?

Đông đã nghĩ ra rất nhiều kế hoạch phát triển chung cư, cuộc họp hôm qua hầu hết là ý của cậu ta. Nếu không thật sự lo cho cậu ta tồn hao tâm sức như vậy vì cái gì? Cậu mất một người quan tâm đến mình như vậy không phải là chịu thiệt sao?

Anh đang ủng hộ cậu ta à? Anh không biết gì trong chuyện này đâu, Nghĩa gầm gừ.

Văn Vũ khẽ lắc đầu, buông một câu băng quơ trước khi rời đi: Có lẽ đau lòng lắm.

Lời này của Văn Vũ khiến lòng Nghĩa chột thất lại. Rốt cuộc là nói ai?

Nghĩa bần suy nghĩ, ánh mắt có phần dụi đi.

Nghĩa nóng lên vốn chỉ biết đến cảm xúc của mình, bây giờ mới ngẫm đến Đông.

Lúc đó cậu ta kéo mình lại, có lẽ đã ân hận lắm rồi.

Nếu Đông Đông bị xước một miếng chắc chắn mình sẽ xót xa lắm. Lần này người bị đánh là mình chắc hẳn cậu ta sẽ phải rất đau lòng.

Nghĩ đến cảnh Đông buồn rầu Nghĩa chột quên đi chuyện Thế Anh, một cảm giác nao lòng.

Nếu Đông Đông theo người khác một phần là do mình không tốt, việc mình cần làm là giữ cậu ta ở lại chứ không phải tự nguyện nhường cậu ta cho người khác.

Nghĩa đắn đo một hồi, dù đau lòng nhưng vẫn quyết định không đến tìm Đông.

Cậu làm ra việc sai trái như vậy cũng nên biết tự nhận lỗi. Lần này tôi phải nghiêm khắc với cậu một chút.

Nghĩa xem đây là hình phạt nhỏ để răn đe Đông nhưng cậu không biết rằng, ở một nơi khác, bảo bối của cậu đang bị dày vò tinh thần đến nghẹn lòng, cũng không nghĩ rằng việc làm này có thể sẽ đẩy Đông xa cậu mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chậm một bước

Đã là ngày thứ năm không có Nghĩa bên cạnh, Đông ngồi trong góc phòng, mặt mũi dơ bẩn, tóc bù xù bết thành từng lọn, ánh mắt vô hồn như xác sống. Cậu cảm giác như năm ngày qua là năm năm dài đằng đẵng, Nghĩa sẽ không trở lại với cậu nữa, Nghĩa sẽ để cậu ngồi mãi trong góc phòng tăm tối đầy đọa bản thân. Lúc này, Đông thừa nhận rằng mình đã quá phụ thuộc vào Nghĩa, cậu không thể thiếu Nghĩa được. Nỗi nhớ đã hóa thành nỗi đau, từng chút một dồn nén mà không thể bộc phát khiến mắt Đông nhức nhối đến sưng lên.

Con chó, giọng Quốc Trường từ bên ngoài vọng vào.

Mấy ngày nay lớp Đông đã nhờ giáo viên khác phụ trách, Quốc Trường không thể thấy cũng không cách nào liên lạc được nên sốt ruột đến xem tình hình.

Đông nghe rõ giọng Quốc Trường nhưng vẫn ngồi đó, không đáp nửa lời. Nếu là trước đây cậu có thể ôm Quốc Trường, có thể cùng Quốc Trường đánh nhau một trận để quên bớt u sầu nhưng giờ lại khác, Đông chỉ muốn làm mọi thứ cùng Nghĩa.

Đông Đông, Quốc Trường bắt đầu lo lắng, gõ cửa mạnh hơn.

Vẫn không có tiếng đáp trả. Quốc Trường dùng sức tung một cước thật mạnh đá bung cửa, vừa mở đèn lên Quốc Trường đã phải một phen kinh ngạc. Căn phòng bừa bộn nhếch nhác bốc lên một mùi không phải của sự sống, trong góc phòng là một chàng trai cao lớn đang co ro nhìn về một hướng vô định, không chút nhận thức nào việc có người bước vào phòng.

Đông Đông, Quốc Trường hốt hoảng chạy lại đỡ Đông dậy nhưng không được, cả người Đông mềm như cọng bún kéo Quốc Trường ngã theo.

Quốc Trường cắn răng vả vào mặt Đông một cái thật mạnh mới giúp Đông tỉnh lại.

Là mày à?, Đông thì thầm, môi không nhếch lên được một cái.

Sao mày lại ra thế này? Nghĩa đâu?

Đi rồi, Đông vô hồn phát ra âm thanh nhẹ tênh trái ngược với nỗi lòng đang bị đè nén bởi một thứ gì đó nặng tựa ngàn cân, sau đó lại mơ hồ không biết đến xung quanh.

Thằng chó này ở cùng với nhau mà để mày ra như vậy, Quốc Trường không kim được lắm bảm chửi Nghĩa.

Thấy Đông lại thất thần như trước, Quốc Trường thờ dài một cái, tựa thể vào tường đỡ Đông dậy. Đi tắm, mày hôi quá rồi.

Đông đứng thờ người ra cho Quốc Trường coi đồ. Quốc Trường sợ dây nước vào nên cũng tự trút hết quần áo trên người, cầm vòi sen phun lên người Đông.

Dòng nước mát cộng với bàn tay Quốc Trường cọ xát vào thân thể dần đánh thức giác quan của Đông.

Đông cảm giác như bàn tay của Nghĩa đang di chuyển khắp cơ thể, lúc mạnh lúc nhẹ kỳ cọ trên da thịt săn chắc. Đông hơi ngã người vào tường, tận hưởng những cảm xúc do bàn tay kia mang lại tựa như Nghĩa đang ân cần bên cạnh. Vật giữa hai chân có dấu hiệu thức dậy, từng chút lớn dần.

Quốc Trường nhận ra sự bất thường, cầm lấy vật giữa hai chân Đông lắc hai cái trên chộc. Đây là nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể con trai, một bàn tay chạm vào chắc chắn sẽ giật mình.

Là mày à?, Đông hụt hẫng nhận ra không phải Nghĩa, môi vẫn không thèm nhếch lên thì thầm.

Quốc Trường lắc đầu ngao ngán trước sự thất thần này, tiếp tục cọ rửa cho Đông.

Đông lại dần mơ hồ, tưởng tượng Nghĩa đang tắm cho mình. Khẩu súng bên dưới căng cứng hùng dũng giật giật theo nhịp tim hỗn loạn trong ngực.

Mày đang nghĩ gì vậy?, Quốc Trường đánh thức Đông khỏi ảo giác.

Là mày à?, Đông nhìn Quốc Trường bằng ánh mắt vô hồn.

Quốc Trường cảm thấy thật sự không ổn, vẻ mặt lộ rõ hoang mang: Tao đưa mày đi khám nha

Không cần đâu. Tao muốn ra, Đông đưa mắt xuống khẩu súng đã lên đạn của mình.

Quốc Trường hiểu ý, dùng tay vuốt lên vuốt xuống khẩu súng của Đông, trước đây ở kí túc xá thỉnh thoảng cả hai cũng cùng làm như vậy.

Đông vịn tay vào lưng Quốc Trường, tận hưởng cảm giác thoải mái bên dưới, khẽ phát ra những tiếng rên nhỏ trong miệng. Bất chợt gương mặt Nghĩa hiện ra, Đông giật mình đẩy nhẹ Quốc Trường.

Mày chuẩn bị đồ ăn đi, tao làm xong một cần ăn ngay

Quốc Trường bờ ngõ một chút rồi cũng ôm đồ ra ngoài, Đông bắt đầu đưa tay xuống hành sự.

Đông nhắm mắt tưởng tượng Nghĩa đang mon trón cơ thể mình, đầu lười của Nghĩa đang thưởng thức hai điểm trên ngực đảo lộn từng nhịp thở của Đông.

Thoạt đầu Đông còn cảm thấy biến thái khi nghĩ về một đứa con trai vào lúc này nhưng sau đó lại không chịu được, trong đầu ngập tràn hình ảnh của Nghĩa.

Càng nghĩ đến Nghĩa, Đông càng kích động. Bàn tay chuyển động liên tục, hông nảy từng nhịp như đang trực tiếp tiến vào bên trong Nghĩa. Hơi thở mệt nhọc thoát ra theo từng cơn sóng nóng bỏng dồn dập trong lòng.

Lúc đạt cực đỉnh, Đông cao trào rên rỉ một tiếng: Nghĩa...

Nếu là lúc trước Đông sẽ bị tiếng rên vừa rồi làm cho sợ hãi, còn bây giờ cậu đã không chối bỏ được tình cảm của mình nữa. Qua mấy ngày cực hình vừa rồi, cậu đã nhận ra nhiều điều.

Sau khi bắn xong, Đông tỉnh táo hơn được một chút, lại bàn cùng Quốc Trường ăn sáng.

Mày xem phòng mày khác gì đồng rác không?, Quốc Trường nhăn mặt nhìn quanh phòng.

Đồng rác cũng thơm hơn tao bây giờ, Đông cười chua xót.

Thế vừa rồi anh tắm cho mày là thừa à?

Cảm ơn

Sắc mặt Quốc Trường đột nhiên ngưng trệ, loại từ ngữ khách sáo này khiến cậu nổi da gà, đây không phải là Đông mà cậu từng biết.

Mày đừng làm tao sợ được không? Mày gầy lắm đấy, ăn thêm đi, Quốc Trường gấp thức ăn vào chén Đông.

Hành động quan tâm này vô tình xát muối vào vết thương trong tim Đông, hình ảnh của Nghĩa lại ùa về.

Mỗi lần cùng ăn, Nghĩa sẽ thử trước xem có cay không, gấp hết những thứ ngon nhất sang cho Đông rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt, say sưa ngắm Đông.

Cái này cay nóng họng luôn rồi

Tôi vừa ném thử rồi, không cay đâu

Ý cậu là lừa tôi có vấn đề hay tôi làm trò khó tính?

Không có không có

...

Đông mím chặt môi, cố giữ mắt căng ra, vẻ mặt gồng cứng hít từng hơi thật sâu kìm những giọt nước chực chờ tuôn ra.

Quốc Trường trong lòng thất lại, tri kỷ của cậu sao lại có thể trở thành bộ dạng như thế này?

Tao đi tìm Nghĩa, Quốc Trường đặt đĩa xuống bàn, đứng dậy hướng về cửa.

Đừng. Tao sẽ tự đi, Đông vội nắm tay Quốc Trường kéo lại.

Từ lực và độ run của tay, Quốc Trường cảm nhận được sự lo sợ đang chất chứa trong lòng Đông liền lập tức ngồi xuống để Đông yên lòng.

Nỗi nhớ của Đông đã đạt đến cực hạn. Đông quyết định ăn xong sẽ đến gặp Nghĩa, dù có bị xua đuổi, nằng nặc hay đánh đập Đông cũng cam lòng. Suy cho cùng việc lần này là Đông sai. Nếu từ đầu cậu không giấu Nghĩa thì Thế Anh đã không làm phiền lâu như vậy, đã không dẫn đến những việc như ngày hôm nay.

Lúc này Đông chỉ mong được gặp Nghĩa, được nhìn gương mặt thân quen, được nghe giọng nói ấm áp đó, nếu là lần cuối cùng cậu cũng sẽ chấp nhận.

Được rồi. Mày bình tĩnh đi. Mày và nó lại xảy ra chuyện gì?, Quốc Trường hạ giọng.

Tao và nó có thể có chuyện gì?, Đông bắt đầu đóng kịch.

Vừa nãy tao sợ mày xảy ra chuyện nên đứng trước phòng tắm, với lại biểu hiện của mày lâu nay cũng rất rõ ràng còn muốn giấu ai nữa?

Đông trầm ngâm một lúc, giọng run run: Tao đã làm việc có lỗi, là lỗi của tao

Lỗi gì mà dày vò bản thân như vậy? Nó thương mày còn không hết, mày có làm gì nó cũng sẽ bỏ qua thôi

Đông im lặng không nói được gì, cổ sức nén lại từng cơn nghẹn ngào tiếp tục trào lên

Không phải vì mày tát nước vào mặt người ta làm nó xấu mặt chứ?, Quốc Trường thăm dò.

Đông đột nhiên có sức sống trở lại, ánh mắt sáng bừng hướng về Quốc Trường: Há. Đăng rồi à?,

Vốn dĩ lúc Thế Anh giờ trò, Đông có thể nhẹ nhàng bỏ đi nhưng cậu phải cố ý phản ứng mạnh như vậy thì mới có cao trào để kích thích nhân viên quán trích xuất dữ liệu từ camera đăng lên mạng, tiếng xấu của Thế Anh sẽ mặc sức mà lan truyền.

Ừ. Clip đăng được vài ngày rồi, nhưng hôm nay một hot face chia sẻ mới được lan rộng

Nếu bây giờ đoạn clip đã được đăng trên mạng, chắc hẳn Nghĩa cũng đã xem, chắc chắn sẽ sớm đến tìm mình.

Nghĩ đến đây Đông vui mừng khôn xiết, cậu không chịu được nữa, quyết định cấp tốc đến chung cư.

Mày biến đi, tao phải đi tìm Nghĩa, Đông hào hứng xua đuổi Quốc Trường.

Nhìn Đông như vậy, dù bị đuổi Quốc Trường cũng vui lây. Mày ăn hết đồ này rồi tao đi

Đông không tranh cãi dây dưa, nhanh chóng nạp đầy năng lượng. Sau khi Quốc Trường rời đi, Đông tắm lại một lần nữa thật sạch sẽ, chọn một combo áo sơ mi, quần jeans co dãn, quần lót Nghĩa thích, chỉnh trang từ tế đến mức người ngoài sẽ khó có thể nhận ra thay đổi trong năm ngày qua.

Nghĩa vốn định dạy dỗ Đông một chút nhưng thành ra cậu tự làm khó bản thân mình, mỗi ngày đều đứng ngồi không yên đợi Đông đến. Hôm nay đã là ngày thứ năm xa nhau, lại là ngày ba mốt tháng mười hai khiến Nghĩa càng bồn chồn hơn nữa.

Cậu vẫn chưa chịu thua à?, Văn Vũ tay bấm máy tính bảng, môi mỉm cười đầy ẩn ý.

Nghĩa quay sang lườm Văn Vũ một cái, tiếp tục căng não đi qua đi lại.

Hay là anh sang ... aishh, Nghĩa về phía Văn Vũ định nhờ gì đó nhưng lại thôi.

Mấy ngày nay, ngày nào Nghĩa cũng nói một câu lưng chừng như vậy nên Văn Vũ không quan tâm lắm, tay vẫn vuốt đều trên màn hình máy tính bảng. Ánh mắt Văn Vũ chợt ngưng lại vài giây, bật cười thành tiếng. Lại đây xem Đông Đông nhà cậu và Thế Anh này

Tim Nghĩa nhói lên một nhịp, sống lưng lạnh buốt.

Không lẽ clip chịch cũng đăng lên mạng.

Nghĩa lao đến giật lấy máy tính bảng trên tay Văn Vũ, trong lòng nhẹ nhõm một chút vì đây là clip ở quán nước chứ không phải trong phòng ngủ.

Sau khi chứng kiến Đông hoàn toàn không có cử chỉ thân mật gì với Thế Anh, ngược lại còn phản ứng gay gắt ngay giữa quán, toàn thân Nghĩa cứng đờ, tim đập mạnh liên hồi đến khó thở. Mặt Nghĩa tái lại, ghen lồng ngẩ người xuống tựa vào ghế sofa, không biết phải đối mặt với Đông như thế nào.

Văn Vũ lờ mờ nhận ra gì đó, giật lấy máy tính bảng trên tay Nghĩa tiếp tục lướt facebook, điền tình huống một câu nhẹ nhàng nhưng chấn động vô cùng: Còn đợi gì nữa mà không qua đó. Cậu ta đã năm ngày nay chưa bước chân ra ngoài đấy.

Văn Vũ vẫn luôn hiểu ý Nghĩa, không cần phải mở miệng nhờ, từ lúc Nghĩa trở về chung cư Văn Vũ đã cho người để mắt đến phòng trọ.

Nghĩa sừng sốt nhìn Văn Vũ. Năm ngày ... chưa ... ra ngoài, lời này tựa như cầm búa tạ đập nát tim Nghĩa. Ba giây sau, Nghĩa bật dậy chụp lấy chìa khóa Văn Vũ vừa lúc ném đến, lao thật nhanh ra cửa, không thể đợi thang máy mà điên cuồng chạy một mạch từ lầu chín xuống hầm xe, phóng như bay đến phòng trọ.

Tuy nhiên, Nghĩa vẫn chậm một bước, Đông đã xuống trạm xe buýt gần chung cư. Đàn em của Văn Vũ thấy Đông lên xe buýt quen thuộc cũng đã rút quân an toàn, hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Đông bước thật nhanh trên con đường mòn ngắn nhất nối từ trạm xe buýt đến chung cư. Đột nhiên trên đường vắng xuất hiện một chiếc xe bốn chỗ dừng lại cách Đông vài mét. Vừa lúc Đông bước ngang qua, cửa xe bật ra kèm sau đó là hai gã đàn ông cao lớn bước xuống, thái độ lịch sự nhìn vào biển ngay giả tạo: Cậu chủ Thế Anh có lời mời cậu ghé chơi.

Không đi, Đông lạnh lùng bước tiếp, mặt không biểu hiện chút cảm xúc.

Vậy chúng tôi phải mời cậu bằng cách khác rồi, dứt lời hai tên cốt đột bắt đầu không chế Đông.

Việc này không đơn giản như dự kiến ban đầu, Đông lợi hại hơn những gì đối phương dự đoán, bọn chúng không biết Đông có một kho huy chương đồ sộ gom từ các giải đấu cấp quốc gia. Một tên vừa lao đến đã bị Đông bắt ngờ tung một cước hiểm hóc năm lần ra đường. Gã tài xế trên xe xanh mặt cấp tốc hỗ trợ, cả hai đều là bọn ưa đánh nhau lại còn đề cao cảnh giác nên Đông không dễ dàng tấn công như vừa rồi. Sau một hồi giằng co không hiệu quả, hai tên cốt đột bắt buộc phải dùng vũ lực áp chế. Một đối hai không phải là đơn giản. Đông vừa đỡ được cú đấm của tên này thì tên còn lại từ hướng khác đá vào hông khiến Đông đau đớn ngã xuống đất. Tên tài xế vừa lao vào định không chế Đông liền bị gạt chân ngã theo, ngay sau đó lập tức ăn một đấm xầm mặt mày. Tên còn lại từ phía sau không chế Đông nhưng bị Đông vùng vẫy đem cả hai thân mình lăn lóc dưới mặt đất cát sạn lồm chồm. Tên cốt đột không chế không được, tức giận giáng xuống một đấm khiến Đông choáng váng mờ mắt. Đông tạo thế, dùng lực trở mình đè lên đối phương, trả lại một đấm đến bật máu. Máu vật nhau trên địa hình gồ ghề khiến thân thể Đông trải xước không ít, vết thương lại liên tục ma sát với cát sạn đau buốt nhưng Đông vẫn không ngừng phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chỉ một người có thể ức hiếp

Đông vừa thoát khỏi vòng tay sắt thép của tên cốt đột, gương mặt còn đang ê buốt bởi quả đấm trước tiếp tục bị một cú đá uy lực của tên tài xế quật vào. Cảm giác đau đớn đập thẳng vào mặt nhưng Đông vẫn cố tung một đấm rất mạnh về phía trước. Tên tài xế đưa tay ra chặn nhưng cú đấm quét nhanh như gió đã công kích vào ngực đẩy hắn lui mấy bước, liền sau đó Đông bật người kẹp cổ đối phương, xuất ra một chiêu thức đẹp mắt hạ gục đối

phương. Đông quay sang tung một cước dứt điểm vào mặt tên cốt đột đang loạng choạng đứng dậy, sau đó bỏ chạy thật nhanh ra đường lớn.

Vừa chạy được vài bước một chiếc xe khác trờ tới, hai tên cốt đột bước xuống.

Thiếu gia Thế Anh có lời mời cậu ghé chơi

Đông biết rõ tình thế không tốt, đành hít một hơi từ tốn lên xe.

Xe dừng bánh tại một tòa nhà ở ngoại ô thành phố, xung quanh là sân rộng và cây xanh phủ mát vỉa hè, nhìn chung cũng rất thoáng đãng. Đông được đưa vào một căn phòng ở lầu hai, đây là nơi hành lạc của Thế Anh với biết bao đối tượng khác. Căn phòng rộng rãi ba phía là tường, phía còn lại là một lớp kính trong suốt có thể nhìn thẳng ra bên ngoài tòa nhà. Trong phòng bố trí đơn giản một chiếc giường lớn, bàn ghế, tủ đồ, trên tường treo nhiều bức ảnh khỏa thân của các nam người mẫu chụp trong chính căn phòng này.

Vừa thấy Đông bước vào, Thế Anh cười nham hiểm vỗ vỗ tay xuống vị trí bên cạnh mình trên ghế nệm. Chào bạn đẹp trai

Đông thân nhiên ngồi xuống bên cạnh Thế Anh, tự rót nước uống vô cùng điềm đạm. Lúc này trong phòng chỉ có ba người: Đông, Thế Anh và một vệ sĩ thân cận, cũng là người luôn tham gia các cuộc vui trước.

Cậu không sợ tôi cho thuốc vào sao?, Thế Anh có chút ngạc nhiên.

Tôi đã đến đây còn sợ gì?, Đông nhếch môi khinh thường, thông thả lại phía vách kính vừa uống nước vừa ngắm cảnh bên ngoài.

Thế Anh có phần nể phục khí chất của Đông, nhìn vào bộ trang phục dơ bẩn nhiều vết rách, gương mặt không lành lặn và các vết thương lớn nhỏ rướm máu tỏ vẻ xót thương: Có vẻ muốn mời cậu đến đây không phải dễ

Đến cũng đã đến, cậu nên vào thẳng vấn đề, Đông quay trở lại đặt ly nước lên bàn.

Cậu vội trao thân cho tôi thế à?, Thế Anh đưa tay vuốt ve gương mặt không còn nguyên vẹn như trước.

Đông hất tay Thế Anh ra, tròng mắt nói từng tiếng rõ ràng: Tôi có chết cậu cũng không có được tôi

Không phải giờ tôi đã có rồi sao?

Thế Anh vừa đưa tay đến vòm ngực săn chắc liền bị Đông vịn tay vật ngã nhào xuống nền. Tên vệ sĩ lập tức lao vào, một trận chiến lại diễn ra.

Nghĩa bước vào phòng trọ, cửa phòng không đóng có thể thấy Đông rời đi rất vội, cảnh vật hoang tàn trong phòng mô tả rõ rệt cuộc sống của Đông mấy ngày qua.

Khắp phòng đều là bụi chỉ có một khoanh trong góc là sạch láng, xung quanh vị trí đó là vài vỏ bọc thức ăn khô. Sắc mặt Nghĩa trở nên căng thẳng, Nghĩa nín thở đặt tay lên giường, ngực nhói lên một nhịp, hoàn toàn không có hơi ấm của người. Cảnh tượng Đông co ro đau khổ trong góc phòng nhiều ngày khiến Nghĩa đứng không vững phải chống tay vào tường giữ cho cơ thể không ngã. Trước tủ đồ là một đống quần áo vắt lung tung làm tăng sự bừa bộn cho căn phòng.

Sau khi đảo một vòng quanh phòng, Nghĩa định bụng sang kí túc xá hỏi thăm Quốc Trường tình hình của Đông. Nghĩa ra ngoài đóng cửa lại, cánh cửa không văng lòi khập vào rồi lại mở ra. Nghĩa cúi xuống nhìn thử, tóc gáy dựng đứng một đợt, ánh mắt kinh ngạc phát hiện chốt cửa đã bị phá.

Linh tính mạch bảo chuyện chẳng lành, Nghĩa lập tức gọi cho Văn Vũ, giọng vô cùng khẩn trương: Anh liên hệ kiểm tra camera an ninh xem Đông Đông đâu rồi?

Nghĩa cho rằng nếu Đông bình an chắc chắn sẽ về chung cư nên chạy xe dọc theo đường từ phòng trọ đến chung cư tìm kiếm.

Lát sau Văn Vũ gọi lại: Đông lên xe buýt đi về chung cư, sau đó vào đường mòn nhưng không thấy đi ra, tôi đang kiểm tra những dấu hiệu bất thường.

Một tiếng súng nổ xuyên qua não, Nghĩa phóng xe thật nhanh về hướng đường mòn. Đến nơi, Nghĩa cố bình tĩnh chạy thật chậm, quan sát thật kỹ hòng tìm được chút manh mối. Cuối cùng manh mối tìm được lại càng làm Nghĩa bấn loạn hơn, máu. Nghĩa như ngồi trên đồng lửa khi phát hiện nhiều vết máu bên đường, tay Nghĩa không tự chủ được run lên bần bật.

Vì đường mòn không có mấy người qua lại, nên việc điều tra của Văn Vũ tiến triển rất thuận lợi, không lâu sau đã có kết quả: Có hai xe khả nghi vào đường mòn khá lâu sau mới trở ra, tôi đang dò theo xem...

Dây thần kinh Văn Vũ căng ra theo hướng đi của xe, càng lần theo càng căng thẳng, cuối cùng xe dừng lại đúng nơi cậu không mong muốn: nhà Thế Anh.

Nghĩa nghiêng chặt răng phóng thẳng đến nhà Thế Anh. Từ chung cư Văn Vũ cũng chọn nhà Thế Anh là đích đến.

Đông vừa bị thương vừa tổn hao sức lực từ trận đánh cách đó không lâu, lần giao chiến này chịu không ít thiệt thòi. Đông lui lại hai bước tránh đòn, lợi dụng động tác dư thừa của đối phương tung một cước uy lực vào mặt tiếp đó chuyển trọng tâm đạp thêm một cú thật mạnh khiến người tên vệ sĩ đập mạnh vào vách kính khiến tấm kính dày nứt một đường dài. Đông thừa thế bật người lên, vừa định dứt điểm liền bị đối phương nắm chân ném thân thể

bầm dập của Đông xuống sàn.

Sao cậu thích uống rượu phạt như vậy? Trước sau gì chả phải rên dưới thân tôi, Thế Anh sau nhiều lần lao vào bị Đông cho bay ra, lúc này chỉ dám đứng ngoài khua môi.

Gần một tiếng đồng hồ, không biết đây là lần bao nhiêu Đông bị đập xuống sàn như vậy, chỉ biết sau mỗi lần ngã xuống Đông đều lập tức đứng lên, mặc cho cơ thể mệt nhoài đầm mồ hôi và máu vẫn hung hãn phản đòn, nhất quyết không để mình chịu thua thiệt.

Đây là vệ sĩ thân cận của Thế Anh, trình độ khác hẳn đám lưu manh ban nãy. Đông cơ bản không cách nào đánh lại nhưng cậu vẫn quật cường không chấp nhận khuất phục.

Tên vệ sĩ lại sấp vào không chế nhưng lập tức bị đẩy lùi bởi liên hoàn cước uy lực vô song của Đông, cuối cùng vẫn là đỡ không được bị Đông đập dính vào vách kích. Tấm kính chịu lực nứt thêm vài đường nhưng tên vệ sĩ vẫn chỉ suy chuyển chút ít, ngay sau đó Đông bị nhấc bổng lên quật thẳng xuống nền. Cơ thể cao lớn ẽ buốt một lần nữa đau đớn dưới sàn, xương cốt bên trong liên tục kêu gào. Tên vệ sĩ vừa rồi bị đánh tới mặt, điên tiết đá thẳng vào bụng đầy thân thể Đông trượt dài trên sàn, đến khi lưng va mạnh vào thành ghế mới có thể dừng lại. Đông đau đến mức không thở được, mặt đỏ gay gắt ôm bụng nôn khan. Chộp lấy cơ hội, tên vệ sĩ ngồi lên người Đông, một phát xé tan áo sơ mi, đem toàn bộ thân trên của Đông phơi ra trước mắt. Thế Anh lúc này như một con chó hoang bị bỏ đói lâu ngày, lao vào nân bóp cơ thể tuyệt vời dâng ra trước mắt, bàn tay thô bạo cẩu xé cơ thể dập nát đầm mồ hôi pha lẫn với máu của Đông.

Vừa lúc Thế Anh đưa lưỡi đến gần ngực, Đông dùng đầu trực tiếp va chạm vào đầu Thế Anh, tên vệ sĩ bất ngờ thoáng chút sơ hở để Đông vùng ra. Đông cầm ca nước thủy tinh trên bàn ném thẳng vào mặt tên vệ sĩ khiến hắn điên tiết lao vào đập Đông như một bao cát. Thế Anh bị đau cũng nổi trận lôi đình, nhặt một mảnh thủy tinh đâm vào tay Đông. Đông hét lên đau đớn, nắm lấy cánh tay đầy máu quần quai, sức lực đã cạn kiệt, lúc này thờ cũng không phải là đơn giản.

Hai tên côn đồ máu đã dồn đến tận não lao vào ngấu nghiến Đông cho thỏa thú tính. Đông toàn thân bầm dập, cơ thể rã rời vẫn cố gắng vùng vẫy kháng cự bằng chút sức lực yếu ớt tưởng chừng như vô vọng.

Bàn tay Thế Anh luồn vào quần lót, vừa xâm nhập vào đám lông đã khiến toàn thân Đông nổi lửa.

Sức mạnh từ ý chí không chấp nhận kéo đến, Đông hét thật lớn vùng khỏi sự khống chế của hai con chó hoang. Ánh mắt Đông mang ngọn lửa của địa ngục khiến hai tên côn đồ thoáng chốc bị choáng ngợp.

Đông lao thẳng người vào vết nứt trên vách kính cậu đã cất công dựng lên từ đầu, thân thể dập nát mỏi nhừ va mạnh vào tấm kính dày. Không vỡ.

Trên tấm kính chỉ xuất hiện thêm một mảng nứt nhưng cơ thể rã rời của Đông chịu loại va đập đó tựa như vỡ vụn. Đông co mình đau đớn trên sàn, vết hằn di chuyển lên xuống khó nhọc.

Đây là vị trí từ đầu Đông đã quan sát chọn làm phương án cuối cùng, bên dưới là tán cây lớn nhất có thể giảm thiểu gia tốc lúc tiếp đất.

Cả hai kẻ trong phòng đều sững sờ trước hành động tự sát này, toàn thân đột nhiên cứng đờ bất động.

Sau vài giây, Đông lại gắng gượng đứng lên, hét một tiếng kinh người, tiếp tục dốc toàn lực lao đến khiến hai kẻ khốn nạn không kịp trở tay.

Nghĩa còn cách nơi Đông bị nhốt một dãy nhà, bỗng bị một âm thanh chấn động làm cho kinh ngạc. Tấm kính lầu hai nhà Thế Anh vỡ tan kèm theo một thân ảnh quen thuộc bay ra ngoài, trong khoảnh khắc đó lồng ngực Nghĩa như nổ tung, một con dao găm thẳng vào tim xoáy thêm một ngàn vòng cũng không thể tả hết.

Đông Đông, Nghĩa hét thất thanh, lao thẳng về phía Đông.

Đông theo quán tính bay trên không trung một đoạn, một giây sau toàn thân rơi tự do từ lầu hai xuống.

Đông buông thả toàn thân, ngửa mặt lên trời cảm nhận từng luồng khí nén dưới cơ thể, cảm nhận những thứ bên trong đang bị dồn sát thân trước.

Đông rơi xuống tán cây nhưng lực tác động vẫn rất lớn, cơ thể liên tục va đập vào từng cành cây to lớn, sau đó tiếp đất một cú thật mạnh. Lưng trần bị những mảnh kính vỡ đâm vào đau đớn oằn cứng người lên, muốn la cũng không la nổi. Đông lật người sấp xuống thờ từng hơi yếu ớt ngắt quãng.

Đông chống tay cố gắng dậy nhưng sức lực không có, vừa nâng người lên liền trượt tay, thân thể lại rơi xuống, cằm va đập xuống đất rướm máu.

Với khao khát tìm gặp Nghĩa, sau vài lần tóe máu Đông cũng gượng dậy được, toàn bộ phần thân trên không một chút lực buông thả chúi về trước, hai chân loạn choạng va chạm vào nhau.

Đông toàn thân tan nát, máu me đầm đìa, trên người chỉ còn một chiếc quần tan hoang loang lổ và một tấm giẻ rách, bước từng bước nặng nhọc run rẩy về một hướng vô định.

Mỗi bước đi mất Đông một mồ dãn, cảnh vật trước mắt phân thành ba bốn lớp ảo ảnh qua lại, nhận thức bắt đầu mơ hồ.

Nghĩa chạy đến nơi cũng là lúc Đông sức cùng lực kiệt. Đông ngã vào lồng ngực quen thuộc, mệt mỏi nhìn gương mặt đã bao ngày xa cách.

Toàn thân Nghĩa run rẩy, ruột gan mọi thứ như bị xé nát. Nghĩa muốn gọi hai tiếng Đông Đông nhưng không thể, âm thanh nghẹn lại không cách nào thoát ra dù là một tiếng thở, chính xác là không thể thở được.

Đông mỉm cười, ánh mắt rũ rượi bị vết sưng che gần hết lóe lên sự hạnh diện, dùng chút hơi sức cuối cùng thều thào: Không ai ... ức hiếp được tôi.

Mục đích đã hoàn thành, Đông hoàn toàn gục xuống không còn biết gì nữa.

Văn Vũ thẳng gấp, bốn bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra thứ âm thanh chói tai, Nghĩa cấp tốc bế Đông lên ghế sau.

Văn Vũ bật còi báo động, lao như bay đến bệnh viện. Nghĩa ở sau chỉ ôm chặt Đông cảm nhận từng hơi thở đang thoi thóp yếu dần, cảm nhận máu đang thấm qua áo mình, không dám nhìn xuống nữa cái. Mỗi lần Đông hít vào không được, cơ thể run run vài giây mới có thể yếu ớt hô hấp, ngực Nghĩa quặn lên từng cơn đau nhói, trong lòng cồn cào co thắt như muốn nôn ra, nước mắt đầm đìa trên gương mặt đau xót đến thâm hại.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ra mắt

Nghĩa ôm Đông phóng vào phòng cấp cứu. Lúc này mới nhìn rõ vết thương của Đông, hay nói đúng hơn là nhìn rõ vài chỗ lành lặn. Toàn thân Đông phủ kín vết thương từ lớn đến nhỏ, bầm dập trầy xước khắp người. Gương mặt bầm tím sưng vù, trên tay còn có một vết thương khá sâu, lưng chẳng chít những vết rách.

Ai cũng có thể tưởng tượng được trong lòng của Nghĩa lúc này như thế nào.

Nghĩa nhớ lại câu nói của Đông, trái tim một lần nữa thất lên đau đớn.

Cậu ta thà chết cũng chỉ để một mình mình ức hiếp, từ lâu cậu ta đã xem mình là người quan trọng nhất vậy mà mình lại ...

Nghĩa nắm chặt tay, cả người run lên bần bật, mặt mũi tím tái một nỗi đau vô bờ. Lúc này, Nghĩa nhận ra rằng trong lòng Đông sớm đã in sâu hình bóng của cậu. Loại tình cảm này nhất thiết phải nói ra sao? Chỉ cần được ở cạnh Đông cậu đã hạnh phúc lắm rồi.

Vết thương của Đông sau khi xử lý và chụp X-quang, bác sĩ kết luận không để lại hậu quả nghiêm trọng, chỉ cần băng bó chăm sóc kỹ lưỡng sẽ sớm bình phục. Thuốc liên sọ đã được Nghĩa chuẩn bị những loại tốt nhất, phù hợp với từng vùng da của Đông.

Đông tỉnh dậy, thấy Nghĩa ngồi bên cạnh nhìn mình bằng ánh mắt quen thuộc trong lòng bắt đầu cuộn lên dòng cảm xúc. Sắc mặt Đông gấp gáp vô cùng, mắt nhanh chóng chuyển sang màu đỏ đưa tay nín lấy Nghĩa.

Nghĩa cảm nhận được lực tay của Đông, hiểu ý liền leo lên giường nằm ngay bên cạnh.

Đông đau đớn cố nhích vào sát Nghĩa nhưng mỗi lần đụng sức là một cực hình. Cả lưng, bụng, chân, tay đều bị thương, nằm yên cũng đau nhức chứ đừng nói đến chuyển động.

Nghĩa xót xa vòng tay nhẹ nhàng kéo Đông sát vào người mình.

Đông vục đầu vào ngực Nghĩa, không nói lời nào ngửi mùi hương quen thuộc, nước mắt không kìm được bắt đầu tuôn ra.

Tim Nghĩa thất lại, nỗi đau sâu thẳm bên trong hành hạ lòng ngực Nghĩa.

Tôi xin lỗi, ngực Nghĩa run lên từng cơn.

Nghe được giọng Nghĩa, Đông nấc lên từng tiếng nghẹn ngào, nước mắt thấm qua áo, ướt đầm vòm ngực vững chãi.

Cậu im đi, tôi không cần. Cậu là kẻ thất hứa, cậu là kẻ dối trá. Tôi chưa giết cậu cậu đã bỏ rơi tôi rồi, Đông gào lên trong tiếng nấc, đầu càng đẩy mạnh vào ngực Nghĩa hơn nữa.

Nghĩa đau đến quặn lòng. Một người mạnh mẽ như Đông có thể biến thành bộ dạng như thế này chắc hẳn đã phải chịu đả kích rất lớn. Nếu lúc này Đông có thể như trước, chửi mắng, mạt sát, đánh đập Nghĩa thì tốt biết bao nhiêu. Hai hàng nước mắt cũng lăn dài trên gương mặt Nghĩa, giọng run run nhưng âm áp và chắc chắn có thể khiến Đông yên lòng: Không phải hôm nay cậu đã giết tôi rồi sao? Giết tôi rồi tôi sẽ không thể rời đi nữa đâu, thật đấy. Từ nay tôi sẽ âm cậu để trả mối thù này

Cậu còn dám nói, Đông vục vào ngực Nghĩa khóc như một đứa con nít.

Nghĩa cảm nhận được nỗi uất ức sâu thẳm Đông chịu những ngày vừa rồi là không nhỏ, trong lòng chua xót đem nước mắt nhuộm ướt tóc Đông.

Bao cảm xúc dồn nén mấy ngày nay cuối cùng cũng được bộc phát, Đông khóc thỏa thích, trút hết những uất ức trong lòng đến khi thiếp đi lần nữa.

Nghĩa, Đông giật mình tỉnh lại, mặt tái mét, hơi thở hỗn loạn sợ hãi.

Nghĩa dùng bàn tay to lớn giữ đầu Đông sát ngực mình, nhẹ nhàng xoa vài cái.

Đông nhận ra mình vẫn nằm trong lòng Nghĩa, nhịp thở dần ổn định trở lại, bất chấp gương mặt đau nhức vẫn cố áp thật sát vào lồng ngực Nghĩa, sợ rằng chỉ cần hờ ra một chút điểm tựa này sẽ biến mất.

Đông không biết rằng mình đang cắt từng đoạn ruột của Nghĩa. Có thể nói đây là hình phạt nặng nhất trong đời Nghĩa phải nhận.

Sau vài lần giật mình Đông cũng dần ổn định, bắt đầu nói nhảm để quên đi cơn đau. Lúc này Đông mới để ý đến gương mặt sưng vù của mình.

Tôi muốn soi gương

Sắc mặt Nghĩa thoáng ngưng trệ, ngay sau đó liền tỏ ra thật bình thường tiếp tục gọt trái cây. Bệnh viện không có gương

Nhà vệ sinh chắc chắn có, Đông chỉ bị thương thể xác, não bộ vẫn còn rất nhạy.

Cậu nên hạn chế đi chuyên, đừng chỉ vì soi gương mà hao tổn sức lực

Cậu có thể tháo gương mang ra cho tôi mà

Nghĩa lại một phen ngưng trệ.

Gương nhỏ tôi còn không muốn cho cậu soi, giờ cậu lại đòi soi gương lớn.

Nghĩa vờ lờm Đông một cái: Cậu đừng phá của người ta được không?

Đông thở dài, sụp mắt xuống buồn rầu: Vây thôi.

Nghĩa bị loại biểu hiện này làm cho động lòng, nhưng để Đông nhìn thấy gương mặt biến dạng của mình chắc chắn sẽ còn đau hơn nữa, cuối cùng đành ngon ngọt đút trái cây cho Đông.

Đông toàn thân đau nhức, đến nhai nuốt cũng khó khăn nên Nghĩa chăm chút cho Đông từng chút một.

Cả buổi Nghĩa ở cạnh Đông không rời dù chỉ một giây, chỉ cần Đông ho một cái Nghĩa cũng giật mình lo lắng.

Nghĩa, tôi đau bụng

Đề tôi lấy ...

Cậu điên à? Sao tôi có thể làm ở đây được, Đông biến sắc, gầm gừ.

Nhưng cậu như thế đi lại rất khó khăn. Không phải cậu đi nhẹ cũng là tôi mang đi đồ sao? Giờ đi nặng cũng chẳng khác gì

Tôi không làm được, mặt Đông nhăn nhó khó khăn.

Nghĩa đành phải cẩn trọng đưa Đông vào nhà vệ sinh. Vừa đi qua bồn rửa mặt Đông bị chính gương mặt mình sưng vù của mình hù dọa, hét lên thất thanh khiến Nghĩa một phen hoảng loạn.

Cậu biến ngay cho tôi, Đông quay sang hét vào mặt Nghĩa.

Nghĩa hiểu ra sự tình, cố gắng trấn an: Mặt cậu như vậy từ từ sẽ lặn xuống, sớm đẹp lại thôi mà

Sắc mặt Đông thật sự khó coi. Đông không chấp nhận được việc gương mặt của mình lại trở thành bộ dạng như thế này, còn sợ không biết có thể trở lại được như trước không. Bộ mặt dọa người này nhất định không thể gặp bất kỳ ai được. Vậy khi nào đẹp lại rồi cậu hãy đến

Cậu không cần đi ị nữa sao?

Không cần. Khi nào lành hẳn tôi sẽ đi một lượt

Nghĩa bị biểu hiện này làm cho tức cười nhưng phải cố nén lại. Chắc, cậu xem tôi là người ngoài sao?

Đúng vậy, Đông lạnh lùng

Nghĩa thoáng đờ người nhưng vẫn tiếp tục dụ dỗ: Cậu không đi ị thì bụng sẽ trương ra khó coi lắm nhé

Đông suy nghĩ một chập quyết định đi ị trước rồi đuổi người này sau. Nếu bụng xấu nữa thì còn ra thể thống gì?

Sau khi từ nhà vệ sinh trở ra, Đông lập tức trở mặt: Cậu hết giá trị lợi dụng rồi, biến đi.

Cậu không đi nặng cũng đi nhẹ, không lẽ cậu tính làm ra giường luôn à?

Đông lại suy nghĩ một chập. Nếu gọi Quốc Trường đến sẽ thêm một người nữa diện kiến tuyệt phẩm nhan sắc này. Cuối cùng vẫn là để Nghĩa ở lại.

Đông thấy được sự nhiệt tình của Nghĩa, bắt đầu kiểm đủ chuyện sai vặt.

Nghĩa, kéo rèm lại, ánh sáng làm thâm vết thương

Cậu kéo như thể không còn ánh sáng, muốn tôi khô héo à? Mở ra một chút

Tôi nói một chút không phải hai chút, mở nhiều như vậy thì mở hết ra luôn đi

Nghĩa lúc nào cũng chiều chuộng Đông, trước giờ vẫn luôn lo cho Đông chu toàn nên hôm nay đối với những việc này không một chút nề hà, mặt khác còn có phần tự nguyện, cảm nhận sự vui vẻ khi hầu hạ Đông.

Nghĩa, chân tôi ngứa

Không phải chân đó

Ơm, tôi chỉ có khái niệm chân trái chân phải thôi nha, Đông trừng mắt nhìn Nghĩa khi bàn tay hư hỏng gãi vào vật giữa hai chân mình.

Nghĩa cười đắc ý, thích thú gãi chân cho Đông, dù sao cũng vừa được thăm hỏi thằng bé lâu ngày không gặp rồi.

Dường như hạch sách đủ điều làm Đông sớm đói bụng, bắt Nghĩa phải mua cháo ở quán mình thích mới chịu ăn.

Nghĩa sớm đã định cho Đông ăn cháo nên đã đặt hàng từ trước, lúc này chỉ cần hâm lại là có ăn. Nghĩa thổi từng muỗng cháo, thử độ nóng rồi mới đút cho Đông. Đông cũng đã thấm mệt, ngoan ngoãn nếm từng chút ân cần của Nghĩa. Sau cùng cũng có được một chút nhẹ nhàng thoải mái, cả hai chàng trai không ai đề cập đến nhưng trong lòng đều âm thầm tận hưởng khoảnh khắc bên nhau.

Trần Trọng Tín đột nhiên mở cửa bước vào, phá vỡ bầu không khí hai chàng trai cất công gây dựng.

Con có bình thường không?, Trần Trọng Tín không giấu được giận dữ.

Không cần Trần Trọng Tín phải nói thêm, Nghĩa thừa biết ông ta đang muốn đề cập đến chuyện gì. Nghĩa đặt chén cháo xuống, bình thản đáp lời: Cậu ta làm người của con ra nông nổi này, con làm như vậy là đã nương tay lắm rồi.

Trong lúc cả hai đang mải nong ở bệnh viện, Văn Vũ đã mang người đến phá tan hoang nhà Thế Anh. Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, đồ đạc trong nhà Thế Anh đều bị đập tan nát Trần Trọng Tín nhanh chóng biết chuyện, tức giận đến đây tìm quý tử làm cho rõ ngọn ngành.

Đây là người gần đây được cổ động và ban quản trị đề cập khá nhiều, Trương Hữu Đông, phát ngôn viên của thiếu gia, Văn Vũ đứng bên cạnh giới thiệu.

Trần Trọng Tín quay sang nhìn Đông, vô thức gật đầu chào một cái. Nghĩa và Văn Vũ mỉm cười, cả hai đều nhận ra lão Tín đã bị Đông thu hút.

Trần Trọng Tín ngồi trên ghế chủ tịch tất nhiên khả năng nhìn người không phải là thấp. Mặc dù Đông bị thương không được khí phách như trước nhưng cũng đủ khiến lão Tín cảm nhận được khí chất hơn người của cậu, lão có thể nhìn ra Đông là người như thế nào, hiển nhiên có vài phần nể trọng.

Chào bác, Đông lịch sự gật đầu đáp lễ.

Trần Trọng Tín trong phút chốc nguôi giận, quay sang nhìn Nghĩa tự hào: Được lắm, con có mắt nhìn người đấy

Nghĩa còn tự hào gấp mười lần lão Tín, lỗ mũi nở muồn bung nóc, nở một nụ cười kiêu hãnh. Đã lâu lắm rồi mới thấy Nghĩa cười với mình, tâm tình Trần Trọng Tín tốt thêm mấy phần.

Trần Trọng Tín lại gần hỏi thăm Đông vài câu, quay sang căn dặn Nghĩa: Lần sau làm việc cẩn trọng một chút, dù sao nó cũng là thiếu gia nhà người ta. Chuyện này cả hai bên đều hao tổn không ít đấy

Cậu ta đánh Đông Đông không phải là đánh vào mặt con à? Nếu là ba ba nhìn được không? Con chưa tận tay đập nát cái chung cư tồi tàn kia là may rồi, Nghĩa mỗi lần nhắc đến Thế Anh lại nổi máu.

Việc này dừng ở đây được rồi, ba sẽ xử lý truyền thông xem như chưa xảy ra, Trần Trọng Tín lắc đầu, lão quá rõ tính Nghĩa nên không muốn dây dưa chuyện này gây bất hòa.

Trước khi đi, Trần Trọng Tín quay sang Đông, lời nói ôn nhu hơn hẳn: Bác về trước, con tịnh dưỡng cho khỏe, bác sẽ không để con chịu thiệt đâu

Dạ, bác ngủ ngon, Đông cười xã giao, gương mặt sung độn thêm một miếng trông thật buồn cười.

Trần Trọng Tín vừa rời đi, Nghĩa quay sang Đông ánh mắt ghen tị: Cậu chưa bao giờ chúc tôi ngủ ngon

Cậu lúc nào cũng ngủ như heo. Tôi mà chúc không chừng cậu ngủ mãi không dậy ha ha

Nghĩa phì cười, tiếp tục cho Đông ăn hết chén cháo.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Súng lớn gây bất tiện

Trong đêm tối, Đông vực mặt vào ngực trần của Nghĩa hít mùi hương thân thương. Từ lúc tỉnh dậy, cậu không muốn xa vòm ngực này chút nào, dù chỉ là một mi-li-mét.

Nghĩa, sao cậu vẫn có vẻ không thích ba mình như vậy?, Đông nằm trong lòng Nghĩa thì thầm.

Ông ta không quan tâm đến mẹ con tôi, có thể được tôi gọi một tiếng ba đã là may lắm rồi, giọng Nghĩa vẫn ảm áp nhưng ý tứ lại không có chút tình cảm nào.

Ba cậu lúc nào cũng quan tâm đến cậu đấy. Không phải lúc nào cậu gây chuyện cũng là ba cậu giải quyết sao?

Nếu không giải quyết thì tài sản bị hao hụt, ông ta buộc phải giải quyết thôi

Đông bị thái độ ương ngạnh này làm cho bức mình. Người gì đâu không biết nghĩ tốt cho người khác như vậy? Tuy nhiên Đông vẫn cố gắng nói vào mặc dù biết lần này nói gì cũng không có kết quả, kiểu như đập những viên đá đầu tiên trước rồi từ từ sau này trét xi măng sau. Chắc. Ba cậu nghiêm khắc, bảo thủ, gia trưởng hay trước đây không quan tâm vợ con tôi không biết, nhưng tôi thấy ông rất thương cậu. Ba cậu giấu sâu lắm, cậu thấp kém như vậy nhìn không ra cũng phải

Còn bày đặt tôi-không-biết, tên nhóc cậu nhìn vào đã biết ba tôi rõ là người như thế rồi còn xạo xạo, Nghĩa búng trán Đông một cái.

Vậy tôi nói ba cậu thương cậu đó, cậu thấy thế nào?

Nghĩa trầm ngâm một lúc, cảm cạ vào tóc Đông: Vẫn là không thích. Mặc kệ ông ta đi, cậu biết nhiều người làm gì, biết mình tôi là đủ rồi

Lì lợm, Đông bầm lăm. Dù sao bây giờ cũng không có sức lực, đợi đến khi khỏi hẳn rồi từ từ dạy dỗ tên này sau.

Đông mặc kệ bác sĩ khuyên phải nằm thẳng, nằm thoải mái cho máu lưu thông, cứ cắm mặt vào chiếc gối bằng thịt chất lượng tuyệt hảo mà ngủ.

Nghĩa đợi Đông ngủ rồi mới nhẹ nhàng xoay người Đông thẳng lại, hành động chậm rãi mười phút sau mới hoàn thành. Tay Nghĩa vẫn làm gối cho Đông, cậu ngắm gương mặt Đông trong lòng lại đẩy lên cảm xúc khó tả.

Nghĩa cảm thấy việc cả hai bên nhau có thể là một thiệt thòi cho Đông. Nếu không quen Nghĩa, Đông đã không gặp phải Thế Anh, nếu không vì một câu nói của Nghĩa, Đông có lẽ đã không dùng đến phương án cuối cùng để giữ mình. Trong lòng có chút bất ổn, Nghĩa thờ dài hôn lên trán Đông.

Vừa chợp mắt được một lát đột nhiên hơi thở Đông trở nên nặng nhọc bất thường. Gương mặt Đông nhăn nhó khó chịu, mồ hôi lấm tấm trên trán, phát ra tiếng rên khó nhọc: Nghĩa ...

Đoán chừng Đông gặp ác mộng, Nghĩa nhòm người nhẹ ôm lấy Đông, đem hai gò má khẽ chạm vào nhau, không dám kéo Đông đi chuyển sợ cậu ta sẽ bị đau mà tỉnh giấc.

Đông cảm nhận được sự ấm áp và mùi hương của Nghĩa nhip thở trở lại đều đặn, gương mặt giãn ra thư thái.

Nghĩa nhận được một phen đau xót, khuỷu tay chống hai bên đầu Đông không kiểm soát được run lên. Cả đêm Nghĩa không hề ngủ, cứ thế đem thân trên áp vào người Đông, tay không chế lực để hai cơ thể chạm nhẹ vào nhau, đủ để Đông cảm thấy yên lòng mà không tác động vào vết thương.

Đến sáng Đông tỉnh dậy thấy Nghĩa đã ướt đầm mồ hôi, hai khuỷu tay chống xuống giường run lên vì mỏi nhưng tuyệt nhiên vẫn kiên trì giữ độ cao vừa đủ không để Đông khó chịu.

Đông biến sắc gằm lên: Cậu cút qua một bên, ai mượn cậu làm trò này hả?

Cậu ngủ không ngon, tôi lại sợ chạm vào vết thương ...

Im đi. Cậu nằm xuống ngủ ngay cho tôi, Đông dường như quát lên.

Nghĩa ngoan ngoãn lật người nằm ngửa bên cạnh Đông, ngực trần ướt át phập phồng đủ để khiến Đông cau mày xót xa.

Cậu như vậy để làm gì? Cậu tưởng mình khỏe mạnh lắm à? Khỏe như vậy thì hít đất một trăm cái nữa đi, Đông cau mày.

Nghĩa bật người khỏi giường, khom lưng chống tay xuống đất.

Đm, cậu muốn tôi tức chết đúng không? Ngủ ngay, Đông tức giận hét lớn.

Nghĩa nhìn về mặt tức giận thờ phỉ phò của Đông, môi không giấu được ý cười.

Cậu vui về gì? Tôi chỉ sợ cậu hao tổn sức lực rồi bệnh nằm một đống đó không ai chăm sóc cho tôi thôi. Đừng ở đó mà tưởng bở, Đông nhếch môi tỏ ý không vừa lòng.

Tôi có nói gì đâu, Nghĩa ngồi kế bên, mỉm cười nhìn gương mặt đang tiến triển rất tốt của Đông.

Khởi sung đã xẹp đi đáng kể, mặc dù gương mặt vẫn còn khác thường nhưng với tốc độ này, ngày mai có thể xẹp hết được rồi. Ý chí giữ gìn gương mặt phải rất cao mới có thể hồi phục nhanh như vậy.

Nghĩa đưa mắt khắp người Đông quan sát tình hình, cuối cùng dừng lại vị trí giữa hai chân đang nhô lên một đỉnh cao. Đông bị thương ề ề nên chỉ mặc quần áo bệnh nhân không hề mặc quần lót, cuộc biểu tình buổi sáng được dịp khoa trương thể lực.

Bất gặp ánh mắt dâm tà của Nghĩa, Đông lại bắt đầu gằm gừ: Cậu đẹp suy nghĩ đòi bại nha

Tôi chỉ trong sáng quan sát vết thương thôi, cậu đen tối quá đó nha, Nghĩa cười cợt trêu ghẹo làm Đông thoáng đỏ mặt.

Quan sát xong rồi thì ngủ đi, không nghe lời à?

Được rồi. Đợi cậu xả lũ xong rồi tôi ngủ, cậu xem nước ứ ứ đến mức này rồi, Nghĩa lấy tay đẩy nhẹ đỉnh núi căng tràn trong quần Đông khiến vật cứng lư giật nhẹ hai cái.

Đông chưa kịp sùng sộ Nghĩa đã đem đồ chứa đặt vào vị trí, kéo quần Đông xuống. Nhưng vấn đề nan giải là súng đã giương nòng, cứng nhắc không thể chúi xuống được, cộng thêm lực bắn rất lớn dự kiến nước sẽ văng tung tóe nên Đông không cách nào xả lũ.

Nghĩa không nhịn được cười, ngồi phía dưới thích thú cảm khẩu súng hùng dũng đề xuống rồi lại buông tay ra xem khẩu súng bật lên ngạo nghễ.

Đông đang mắc tiểu còn bị trêu chọc như thế, cảm giác căng tức nơi khẩu súng ngày càng khó cầm cự.

Cậu đủ chưa, Đông phát ra âm thanh xen lẫn bực bội và rên rỉ.

Hay để tôi giúp nó mềm xuống một tí nhé

Cậu bị ... Ừm

Đông chưa nói hết câu cảm giác tê dại đã ập đến, một dòng điện chạy dọc cơ thể. Nghĩa hành động quá nhanh, khẩu súng đã bị nuốt gần hết.

Cậu có tin ... tôi xả nước vào miệng cậu không?, Đông khó khăn lắm mới nói được một câu.

Nghĩa nhả súng ra, đưa ánh mắt dâm tặc lên nhìn Đông: Cậu xả ra bao nhiêu tôi cũng xử được hết.

Nói xong lại tiếp tục cúi xuống nuốt một cái thật sâu.

Đông sững oằn người, cảm giác ẩm ướt bọc kín khẩu súng kích thích đến từng giác quan trên cơ thể. Mặc dù rất bức bối nhưng vẫn không nỡ xả thứ nước dơ bẩn tích tụ cả đêm vào miệng Nghĩa, đành chuyển sang hưởng thụ sung sướng.

Đông đưa tay xoa lên mái tóc đang nhấp nhô của Nghĩa, ngửa đầu ra hô hấp lộn xộn, tiếng rên khe khẽ phát ra kích thích cả hai cơ thể.

Đã lâu ngày không gặp, Nghĩa thưởng thức khẩu súng bằng tất cả tâm huyết. Nghĩa thích thú mút khẩu súng hết chậm rồi lại nhanh, hết liếm đầu khác căng hồng rồi lại xuống ngậm hai quả trứng đánh qua đánh lại. Khẩu súng trương phình giật giật rỉ ra nước nhờn ngập trong vòm họng phát ra âm thanh dâm dăng theo mỗi nhịp nhấp nhô bên dưới.

Mỗi lần Nghĩa nhả ra rồi lại nuốt vào, Đông không khỏi rung mình mê mẩn, ánh mắt đờ đẫn trong khoái cảm.

Đông đã nhìn bao ngày lại thêm độ sung mãn vượt mức vào buổi sáng, nhanh chóng đạt đến đỉnh cao trào.

Ahhh...

Đồng rên một tiếng thống khoái, nhóm cơ bên dưới trong phút chốc quên đi đau đớn, căng cứng đẩy hông lên, cắm thật sâu khẩu súng vào miệng Nghĩa bắn liên hồi nhiều đợt đặc quánh.

Nghĩa sau khi nuốt hết còn ngâm đầu khắc mót mạnh hai cái như muốn hút hết tinh khí còn vương bên trong ra. Đầu khắc sau khi bắn trở nên vô cùng nhạy cảm, bị loại kích thích này làm cho tê rần rần. Sau đó Nghĩa liếm một vòng đảm bảo súng sạch đẹp, lúc Nghĩa buông tay ra vật uy dũng cũng đang trong quá trình trở lại thành một cậu bé ngoan ngoãn.

Đồng vừa bắn xong, không kịp nghỉ ngơi vội réo Nghĩa như cháy nhà: Nhanh nhanh. Cậu đặt vào đây nhanh lên, tôi sắp nhịn không nổi rồi

Bảng quang Đồng đã cực kỳ bức bách, sợ rằng chỉ chậm một giây nước sẽ tràn ra giường.

Nghĩa vừa đặt dụng cụ xuống, tên nhóc bên dưới đã xả nước ồ ạt, phía trên vẻ mặt Đồng sáng khoái vô cùng. Đúng là không gì thoải mái bằng ủa đại kịp thời.

Nghĩa nhịn không được cười cợt: Chỉ có xả nước đã sung sướng đến vậy ha ha

Đồng không quan tâm, tận hưởng cảm giác nhẹ nhõm thoải mái.

Sau khi đánh răng, lau mặt và lau chỗ cần được cưng chiều cho Đồng, Nghĩa từ nhà tắm trở ra nằm trên giường, chống một tay đẩy thân trên lên cao để có thể nhìn rõ mặt Đồng.

Tôi giúp cậu như vậy cũng nên thưởng tôi một chút chứ, Nghĩa nhắm mắt cúi xuống đưa mặt đến gần Đồng hơn, môi mỏng hơi chu ra, vẻ mặt đáng yêu hết mười phần.

Đồng không chịu nổi biểu hiện này, vui vẻ nâng đầu lên. Chỉ một giây chạm môi cũng đủ làm tâm tình Nghĩa phấn chấn cả một ngày. Nghĩa nằm ngửa ra giường, ánh mắt long lanh không giấu được hạnh phúc, môi mỏng lộ rõ niềm vui vô bờ.

Ấy da, Đồng nhích người sát lại Nghĩa, toàn thân đau nhức khẽ kêu lên một tiếng.

Nghĩa lập tức biến sắc, luồn tay xuống đầu Đồng, tự kéo mình lại sát bên. Cậu muốn gì cứ nói tôi, cứ nhức nhích như vậy đến khi nào mới lành được?

Đồng gồi đầu lên sát nách Nghĩa hát lảm nhảm vài bài điệu Nghĩa ngủ nhưng chỉ được mười phút đã có người gõ cửa phòng bệnh.

Nghĩa lười biếng bước ra mở cửa, kết quả bị sự sầm uất bên ngoài làm cho tỉnh ngủ. Một hàng người dài đến cuối hành lang, ai cũng âu phục lịch sự gọn gàng, sang trọng có, trung lưu cũng có, tất cả đều cúi chào Nghĩa. Việc này cũng không có gì ngạc nhiên, có ai không muốn nhân cơ hội này lấy lòng người có vị thế ngang với đại thiếu gia.

Nghĩa quay vào nhìn Đồng cười gượng gạo sau đó quay ra hẹn mọi người đợi thêm nửa tiếng. Dù có gấp thế nào Nghĩa cũng không thể để Đồng nhịn đói được. Năm phút sau một thố cháo thịt băm được mang đến, Nghĩa đã đặt thức ăn cả tuần nên chỉ cần Đồng ho một tiếng đói lập tức sẽ được ăn.

Sau khi ăn uống đầy đủ, quá trình đón khách dài đằng đẵng bắt đầu. Các cổ đông, thành viên ban quản trị, ban giám đốc các công ty con của tập đoàn, đến cả đại diện trường tiểu học, đại lý phân phối thực phẩm cũng trật tự nối vào hàng dài, lần lượt tiếp cận giường bệnh. Cả buổi sáng Đồng và Nghĩa phải tiếp bao nhiêu người, Nghĩa quá quen với các loại quà quan hệ này, chỉ cười nhẹ nhận quà, Đồng thì ngại làm những người đáng bạc cha chú buồn nên cố gắng nói cười niềm nở một chút, thành ra tự làm tổn hao sức lực.

Phát ngôn viên Đồng mau mau hồi phục nha

Đây là loại sâm bên Hàn Quốc, tác dụng hồi phục cực kỳ tốt, đảm bảo phát ngôn viên Đồng dùng vào sẽ còn khỏe hơn lúc trước

Cái này là hàng đặt riêng bên Mỹ, hỗ trợ hồi phục cực tốt luôn đó

...

Mỗi người vào lại mang theo một phần quà, đến trưa trong phòng đã ngập trong các loại thuốc và thực phẩm chức năng cao cấp.

Thân thể đau buốt lại còn phải tiếp chuyện, cười gượng như thật khiến Đồng không được thoải mái. Bình thường cười đùa với Nghĩa cảm thấy tinh thần sáng khoái quên đi thương tích, một buổi này Đồng cũng cười nhưng lại đau nhức thêm, vết thương dường như có chút tiến triển ngược.

Buổi trưa bệnh viện không cho khách đến thăm, Đồng có được sự yên tĩnh tuyệt vời. Lần đầu tiên Đồng cảm thấy trân trọng giây phút bình yên đến vậy.

Đồng Đồng, số này chúng ta uống cả năm không hết đấy, Nghĩa sầm soi số quà tặng, quả thật toàn hàng xịn.

Có thuốc bổ não không? Hi vọng cậu uống vào sẽ giống con người được một chút, Đồng lộ ra một tia vui vẻ, tâm trạng nhanh chóng hồi phục.

Nghĩa ném ánh mắt sắc bén về phía Đồng, nhếch môi lảm nhảm: Sao bọn chúng chưa lại mồm cậu nhỉ?

Vì ai cũng muốn cậu được giáo huấn ha ha

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Gián tiếp thổ lộ tình cảm

Đến giờ ăn tối, Đồng kinh ngạc hướng thẳng vào thố cháo bò bằm: Lại nữa?

Cậu đang yếu, ăn cháo như này là hợp lý nhất rồi, Nghĩa từ tốn múc cháo ra chén.

Không ăn, Đồng lạnh nhạt.

Tôi cũng ăn như cậu có khác gì đâu? Cậu yếu như vậy ăn thứ khác khó tiêu hóa lắm, Nghĩa cố gắng giải thích.

Cậu không phải con người sao có thể so sánh với tôi. Tôi không muốn ăn cháo, Đồng kéo dài chữ cuối, bao nhiêu chán chường đều được thổ lộ.

Nếu là bình thường, loại biểu hiện này chắc chắn sẽ đánh gục Nghĩa không kịp chớp mắt, nhưng hôm nay Nghĩa có sức đề kháng cao hơn hẳn bình thường. Dù có chút đau lòng nhưng Nghĩa vẫn cương quyết với thực đơn mình đã chọn.

Món này đặc biệt làm riêng cho cậu đấy. Cậu ăn rồi sau này muốn ăn nữa cũng không có đâu

Vậy giờ tôi không ăn sau này khỏi mất công thêm

Cậu không ăn tôi cũng không ăn. Nếu cậu không ăn sớ cháo này sẽ bị đổ đi, phí biết bao nhiêu, Nghĩa đánh vào tâm lý không lãng phí thức ăn của Đồng.

Đồ đi, Đồng không thêm suy nghĩ lập tức đáp lời.

Nghĩa bị thái độ cương quyết của Đồng làm cho thoáng nao lòng. Đánh tâm lý thất bại đành chuyển sang dụ dỗ.

Đồng Đồng, chúng ta cùng ăn rồi tôi sẽ cho cậu ăn kem. OK?

Dù biết lời này tám chín phần là không đáng tin nhưng không hiểu sao Đồng vẫn có chút lay động, cuối cùng vẫn lạnh nhạt: Không ăn.

Thấy Đồng ngập ngừng, Nghĩa tràn đầy niềm tin tiếp tục dụ dỗ.

Chúng ta cùng ăn nào, mỗi đứa một muỗng, Nghĩa đưa muỗng cháo lên, môi mòng cười thật tươi, ánh mắt long lanh lôi kéo.

Gương mặt không góc chết này cười lên thì hút hồn biết bao nhiêu, Đồng có phần bị cảm dỗ nhưng ý chí muốn đổi món đã kịp níu giữ thần trí Đồng lại. Không ăn

Vậy mỗi đứa nửa muỗng nha, Nghĩa đưa muỗng cháo lại gần môi mòng, thổi nguội rồi ngậm trước một nửa, nửa còn lại kê sát miệng Đồng.

Nào, ngoan. Cùng ăn với tôi nào, Nghĩa nài nỉ, miệng hơi há ra, hất hất mặt lên ra hiệu tựa như cho con nít ăn.

Ba giây sau Đồng cũng há miệng ra đón lấy nửa muỗng cháo.

Nghĩa cười tit mắt, đem môi chạm nhẹ lên môi Đồng một cái, tiếp tục cùng Đồng vừa nói nhảm vừa ăn hết phần còn lại.

Tôi thật sự không muốn ăn cháo nữa đâu, Đồng thành thật trong lúc Nghĩa đang lau miệng cho cậu.

Nhưng tôi đã đặt cháo cho cả tuần rồi, giọng Nghĩa vẫn ấm nhưng Đồng lại cảm giác như gió lốc quay cuồng.

Mặt Đồng tái mét, ánh mắt sừng sốt hướng về Nghĩa. Từ mai cậu tự ăn cho hết, tôi thà nhịn đói còn hơn

Chẳng phải lúc nào tôi cũng đổi món cho cậu sao?

Đổi cái quần què. Cậu nghĩ đổi vài lát thịt sẽ không gọi là cháo à? Tôi không ăn cháo nữa, Đồng hằn học gằn giọng.

Đừng có hù nha. Cậu phải nghe theo bác sĩ mới mau hồi phục được

Tôi không ăn cháo, không ăn cháo, Đông hét lên.

Không nhiều lời. Ít nhất đến khi cậu khỏe hơn mới được ăn món khác. Yếu như ốc sên ăn bậy bạ có tiêu được không mà ăn?, Nghĩa tự dưng nghiêm túc lớn tiếng làm Đông im bật, vẻ mặt vô cùng thương tâm.

Hồi sau mới lí nhí: Nhưng ăn cháo mãi chán lắm.

Nghĩa không quan tâm, thật ra là không dám nhìn, quay ra dọn dẹp một chút rồi lấy tài liệu các môn học ôn thi.

Đông học được một lát lại đem về mặt tội nghiệp liếc sang Nghĩa thì thầm: Nghĩa, tôi không thích ăn cháo.

Nghĩa không đáp lời, Đông tiếp tục im lặng học, chốc chốc lại rề một câu: Nghĩa, ăn cháo ngán lắm, Nghĩa, tôi không muốn đâu.

Nghĩa trong lòng đã mềm nhũn, không chịu được nữa đưa tay xoa đầu Đông, ôn tồn: Được rồi, tôi sẽ hỏi bác sĩ xem có linh động món khác được không.

Sắc mặt Đông lập tức sáng rực rỡ như ánh nắng mùa xuân, muốn bao nhiêu phấn khởi có đủ bấy nhiêu.

Món nào tôi cũng có thể ăn nha. Lẩu, bún giò, gà rán, beefsteak, tôm hùm nướng phô mai, sò điệp nướng mỡ hành, pizza, sushi,, Đông làm một dãy như gọi món, gọi một lần cho cả gia phả ăn.

Bộ dạng này dù rất dễ thương cũng có thể làm Nghĩa đau lòng. Cậu có đòi nào muốn để Đông phải thèm khát như vậy.

Xem cậu kia. Cậu vẫn nên giữ lại chút oai hùng vốn có chứ, Nghĩa ấn đầu tên nhóc vì ăn quên hình tượng cười nhẹ.

Sáng hôm sau, tâm tình Đông tuyệt nhiên cực kỳ tốt, chốc chốc lại hỏi: Nghĩa, sáng nay chúng ta ăn gì vậy?

Không phải cháo, Nghĩa cũng vui lây theo Đông mặc dù đây đã là lần trả lời thứ mười trong vòng nửa tiếng sau khi thức dậy.

Có thể khẳng định tâm trạng ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ hồi phục của bệnh nhân. Từ khi Nghĩa đồng ý giải thoát Đông khỏi cháo cho đến sáng hôm sau, chỉ vón vện một buổi tối nhưng tình hình vết thương của Đông tiến triển thuận lợi hơn hẳn hai ngày vừa rồi. Trên mặt gần như không nhận thấy vết sưng nữa, chỉ còn lại trầy xước sơ bộ. Cơ thể cũng đã bớt đau nhiều, tay có thể cử động được thoải mái hơn trước, các chuyển động khác vẫn còn cứng nhắc đau một chút vì tổn hại ở bụng và lưng không đơn giản, nhưng với tốc độ này, chẳng bao lâu nữa sẽ được xuất viện.

Đang lau người cho Đông thì có tiếng gõ cửa, Nghĩa có chút không hài lòng vì kế hoạch đòi bại của cậu bị cắt ngang giữa chừng. Hôm nay Đông đã cử động thoải mái hơn đồng nghĩa với việc Nghĩa có thể lau vào những chỗ sâu kín hơn mà không sợ Đông bị đau, nhân cơ hội này tính đùa giỡn một chút nhưng lại bị phá đám.

Nghĩa kéo mền lên che thân dưới trống trải cho Đông rồi ra mở cửa.

Quốc Trường đến thăm Đông, như thường lệ vẫn mang đến món ăn người tri kỷ thích nhất. Nhìn thấy Đông khắp người đều là thương tích, Quốc Trường không khỏi đau lòng. Quốc Trường đặt bọc gà rán lên bàn, bắt đầu huyền thuyên, không muốn đề cập đến những thứ đau đớn này:

Con chó, nhập viện cũng không cho anh biết. Thành Trung không nói tao cũng không biết mày chết hay chưa. Mày đối xử với anh mày vậy à?

Tao sợ mày lo.

Mày biến mất tao không lo chắc? Gà này là Minh Phương dậy sớm rán cho mày đấy, nghiêm cấm tao rớ vào. Nghe bảo giống KFC lắm, mày ăn đi cho nóng, Quốc Trường mang đĩa gà rán đến ngồi cạnh Đông.

Đông nuốt nước bọt, lén lút liếc mắt sang Nghĩa, thấy Nghĩa đang nhìn liền vội vàng cụp mắt xuống.

Đông thật sự không cưỡng nổi sức hấp dẫn của gà rán nhưng trong trường hợp thương tích như này chắc chắn Nghĩa sẽ không cho ăn.

Thấy Đông còn chần chừ, Quốc Trường cầm một miếng gà nhét thẳng vào miệng Đông.

Đông cắn một miếng nhỏ rồi bỏ xuống, làm vẻ mặt khó chịu: Tao đau quá, nuốt mấy thứ này không trôi. Mày mang về đi.

Nghĩa quay ra cửa sổ, môi mím nhếch lên vui vẻ.

Quốc Trường nhìn vào chuyển động của mắt Đông nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Ơ, mày sợ nó? Nó không cho mày ăn đúng không? Khốn nạn. Tao thay mày dạy dỗ nó., Quốc Trường giận dữ đứng lên bước về phía Nghĩa, chiếc ghế dưới chân bị hất ngã lăn lóc dưới đất phát ra âm thanh không mấy ôn hòa.

Mày điên à?, Đông hét lên. Âm thanh mạnh mẽ kịp thời ngăn cản hành động ngu ngốc của Quốc Trường.

Nghĩa vẫn đứng ngắm cảnh vật bên ngoài, không quan tâm lắm đến những chuyện xảy ra sau lưng, Quốc Trường cơ bản không phải đối thủ của cậu.

Nghĩa, phẫn ra ngoài xối đi, Đông hất mặt ra cửa, tỏ ý muốn nói chuyện riêng với Quốc Trường.

Nghĩa đi ra, nở nụ cười hết sức thân thiện nhưng Quốc Trường lại cảm thấy như đang châm chọc mình.

Nó làm mày ra thế này mày còn cố bênh?, Quốc Trường khó chịu.

Trước đây, đã có lúc Quốc Trường lo rằng một ngày Đông sẽ vì gái bỏ bạn, không ngờ hôm nay mình lại bị Đông quát nhưng không phải vì gái mà là vì trai mới đau. Càng tái tê hơn nữa khi trai này là do mình lúc trước xúi giục Đông giữ lấy.

Đông găm gù trong bụng: Tao đang bênh mày đấy thằng ngu. Nếu không mày cũng nhập viện rồi.

Nếu tao đánh Minh Phương mày thấy sao?, Đông dù sao cũng đứng về phía Nghĩa.

Cái này sao có thể so sánh được?

Không so sánh cũng được. Đối với tao nó là duy nhất đủ để mày không đụng tới nó chưa?

Nó có gì để mày phải thích như vậy?, Quốc Trường tỏ rõ thái độ không đồng tình.

Nghĩa bên ngoài nghe được câu hỏi này trong lòng tự nhiên xáo trộn, hồi hộp dán chặt tai vào cửa nghe ngóng. Cậu cũng rất muốn biết Đông thích mình ở điểm nào.

Đông suy nghĩ hồi lâu vẫn là không nghĩ ra, Nghĩa bên ngoài không thấy động tĩnh gì càng thêm sốt ruột.

Tao không biết, Đông trầm giọng.

Một lời nói, ba con người, ba tâm trạng. Vài giây sau Đông mới tiếp tục: Chỉ biết nó là người đặc biệt nhất đối với tao. Mày cũng thấy rồi đó, xa nó năm ngày tao đã khổ sở như thế nào. Nếu thật sự không được ở cạnh nó, tao cũng không biết sẽ thành bộ dạng gì nữa.

Câu trả lời không như Nghĩa mong đợi nhưng đã có thể khiến Nghĩa một phần vui mừng, chín phần xót xa. Nghĩa không nghĩ nhiều nữa, xuống dưới dạo một vòng đợi Quốc Trường ra về, tranh thủ mua một ít thức ăn.

Thằng bệnh, Quốc Trường nhếch môi chán nản.

Bệnh mới chơi chung với mày được ba năm ha ha

Quốc Trường hàn huyên với Đông một lát cũng phải về đi học. Trước khi đi còn quay lại căn dặn:

Mày chiều nó quá sẽ bị nó bắt nạt đấy, phải dạy vợ ngay từ đầu, biết chưa?

Dạ con biết rồi, Đông bên ngoài đùa giỡn, bên trong tự cười gượng gạo.

Quốc Trường bước ra cũng vừa lúc Nghĩa bước vào. Nghĩa cười đầy ẩn ý tiến lại ngồi trên giường, khom người xuống áp lên thân trên của Đông.

Tôi có nên dạy vợ ngay từ đầu không nhỉ?, môi mông ghé sát tai Đông, phả vào làn hơi kích thích, bàn tay hư hỏng luồn vào trong mền tìm kiếm.

Đông lườm một cái, găm gù kéo tay Nghĩa ra: Ai là vợ cậu?.

Còn có thể là ai?, Nghĩa đặt lên môi Đông một nụ hôn thật sâu, nụ hôn đầu tiên sau những ngày xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: \Chúng ta làm chuyện đó đi\

Sau khi dạy dỗ Đông, Nghĩa lục đục từ trong tủ đầu giường lấy ra bếp từ và chảo.

Cậu làm?, Đông không giấu được ngạc nhiên.

Không lẽ cậu biết làm?, Nghĩa tỏ vẻ khinh thường khả năng bếp núc của Đông.

Đông bấu môi ngắm Nghĩa loay hoay bên cửa sổ với vài món vừa mua được bên dưới. Dù sao cậu cũng không thích làm mấy trò được cho là của con gái nên đối với sự khinh thường này chỉ có thể im lặng chấp nhận.

Ánh nắng buổi sáng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào thân thể hoàn hảo của chàng trai một mét tám lăm vốn dĩ đã rất có mị lực, hướng hồ trên tay chàng trai này đang cầm chảo lại thêm mê hoặc lòng người.

Đồng một lần nữa ngạc nhiên khi thành phẩm bày ra trước mắt: rau xà lách, chả và trứng ốp la được trình bày khá đẹp, bên cạnh còn có một đĩa bánh mì mềm. Rõ ràng đây là trứng ốp la, cả bốn quả đều rõ ràng lòng đỏ và lòng trắng, tỉ lệ sống và chín rất vừa vặn, chả cắt cũng khá đều tay. Đồng khẽ lấy tay dụi mắt nhưng dụi xong trước mắt vẫn là đĩa thức ăn hấp dẫn đó.

Cũng khá nhí, Đồng vờ như không có gì lấy làm bất ngờ.

Đời này tôi chỉ làm cho cậu ăn thôi đó, Nghĩa nháy mắt một cái ném tình ý vào mặt Đồng.

Trong năm ngày xa cách, dưới sự hướng dẫn tận tình của Văn Vũ, Nghĩa đã chuyên tâm thực hành vài món cơ bản. Đối với món trứng ốp la này Nghĩa hoàn toàn tự tin, không cần Đồng nói ra Nghĩa cũng tự biết hành diện về sản phẩm vừa được ra lò.

Cảm động đến phát khóc rồi này, Đồng đưa tay lên làm điệu bộ lau nước mắt sau đó lại bĩu môi: Tôi nhớ không lầm hôm trước có người đã xào bấp cho cả trường ăn, vừa xào vừa đá mắt với các em xinh tươi nữa

Nghĩa bật cười, ánh mắt gian tà hướng về Đồng: Cậu ghen à?

Hừ cấu, Đồng lạnh nhạt.

Rõ quá rồi còn gì ha ha. Hôm đó không tính, chúng ta tính từ hôm nay thôi. Tôi, Trần Trọng Nghĩa, xin hứa sẽ chỉ phục vụ cho một mình Đồng Đồng yêu dấu, xin hứa, xin hứa, xin hứa, Nghĩa ngẩng mặt đưa tay lên giống vận động viên tuyên thệ lúc khai mại thể vận hội.

Xăm lòng, Đồng bật cười, trong lòng vui vẻ lạ thường.

Ăn sáng xong lại đến giờ tiếp khách. Hôm nay ở trường đã biết chuyện nên sinh viên đàn đàn đông đông kéo đến. Đại diện các khoa, bạn cùng lớp, các câu lạc bộ, đoàn, hội, người hâm mộ ..., lại thêm sinh viên thường có tập tính bầy đàn nên lượng người ghé vào phòng bệnh còn đông hơn hôm trước.

Người hâm mộ nhìn thấy thân tượng một thời oai phong lẫm liệt trên người toàn là thương tích, đi đứng bất tiện vô cùng xót xa, nhiều bạn nữ còn ngồi thút thít khiến Đồng vô cùng khó xử.

Phần vì thành phần thăm bệnh chủ yếu là sinh viên, phần vì hôm qua đã thích nghi được nên hôm nay không khí có phần vui tươi và hợp với Đồng hơn. Thêm nữa, loại tình cảm của người hâm mộ và của bạn bè tất nhiên thật lòng hơn đám người mưu cầu vật chất hôm trước nên tâm trạng Đồng vẫn giữ được nguyên vẹn sau bữa sáng đầy ưu đãi của Nghĩa.

Đồng Đồng, cậu thích thực tập trường nào?, Minh Phương cầm tờ danh sách các trường thực tập định đưa cho Đồng.

Mỗi trường phổ thông chỉ nhận khoảng bốn sinh viên cho mỗi tổ bộ môn nên từ lúc này không khí bàn luận chọn trường đã rất sôi nổi. Đồng xem học sinh ở đâu cũng như nhau nên vốn dĩ không quan tâm lắm, gần đây lại còn ở chốn cách li với dư luận này tất nhiên không cảm nhận được sự náo nhiệt nhưng Nghĩa đã sớm cập nhật và thu xếp ổn thỏa.

Cậu ấy đã đăng ký trường XX, Nghĩa ngồi một bên xen vào.

Đợt thực tập này làm sao Nghĩa có thể để Đồng đăng ký bậy bạ được. Cuối tuần mới đến ngày đăng ký trường thực tập nhưng Nghĩa đã tự giác xí chỗ trước cho cậu và Đồng ở cùng một trường.

Minh Phương oán trách nhìn Đồng: Cậu bỏ bê bạn bè như vậy à? Tôi đợi đến đây để đăng ký cho cậu và Quốc Trường luôn vậy mà cậu lại đánh lè trước.

Đồng còn không biết mình đã đăng ký, lần này thật sự oan ức mà. Nếu nói ra sự thật rằng tên kia đã âm thầm thu xếp cho mình thì khác nào tự hạ thấp vị thế của mình, đành im họng cười cho qua chuyện.

Cậu đừng lo việc tôi vì bị cậu bỏ rơi mà trả đũa. Chị đây rất chi là cao thượng. Những chuyện ở chi đoàn và câu lạc bộ cậu không cần phải lo. Tôi đã giải quyết xong hết từ đây đến tết rồi. Cậu cứ yên tâm tịnh dưỡng

Tôi biết thánh nữ không làm tôi thất vọng mà, Đồng cười thật tươi, thậm chí cảm thấy may mắn vì bạn bè quanh mình đều thật lòng thật dạ, không phải dạng quan hệ xã giao.

Đồng Đồng giờ này chắc đang được Nghĩa chăm sóc tận tình rồi, Bảo Trân khúc khích gianh trên sảnh bệnh viện.

Còn phải nói. Tôi chưa từng thấy Nghĩa biết quan tâm đến ai như vậy. Nhìn hai người bọn họ thân thiết bên nhau tôi hơi bị hứng thú nha, Thành Trung cao hứng gật gù.

Từ hôm gặp nhau ở quán bar, hội bạn của Nghĩa đặc biệt hiếu kỳ với Đồng bởi cách đối xử của Nghĩa với cậu ta vô cùng đặc biệt. Thành Trung thường

xuyên chứng kiến cảnh Nghĩa chăm sóc cho Đông còn chưa hết thích thú thì sao có thể trách một hủ nữ như Bảo Trân được.

Nghĩ cũng lạ. Không biết Đông Đông dùng cách nào thuần hóa được con sư tử hung hãn này nhỉ?, Bảo Trân gãi cằm tỏ vẻ đắm chiêu.

Phận bánh bèo vô dụng như cậu làm sao hiểu được tình anh em keo sơn của cánh đàn ông chúng tôi? Chúng tôi không cần phải mất sức cưa cẩm như các cậu cũng có thể quý mến nhau, yêu thương đùm bọc đồng loại, cùng nhau phát triển thế giới lên một tầm cao mới, công bằng, dân chủ, văn minh, vì một môi trường xanh, sạch, đẹp, Thành Trung vênh mặt dạy đời.

Đội Thành Trung bỏ ló ba la xong, Bảo Trân trề môi miệt thị: Thế sao bao nhiêu năm qua tôi không thấy Nghĩa như vậy với cậu nhỉ?

Cái này ...

Ha ha ha, thì ra bên cạnh tôi cũng là bánh bèo vô dụng, Bảo Trân cười lớn thỏa mãn, sau đó làm bộ yếu đuối kéo tay Thành Trung, giọng chảy nước kèm theo kiểu cười xi tin giả tạo: Chị hai, lát dẫn em đi mua váy nha! A hi hi

Đồ ngốc, Thành Trung không lấy đó làm xấu hổ, lập tức hóa thân chị em, quơ tay yếu đuối bồi cho đủ câu cười.

Đến hành lang trước phòng bệnh của Đông, cả hai nghiêm túc không đùa giỡn nữa, sợ làm kinh động bên trong mắt cảnh vui.

Thành Trung và Bảo Trân vừa mở cửa, cảnh tượng trước mắt có lẽ thỏa mãn nguyện vọng của hai người.

Vì cả sáng và trưa đã ăn món khác nên bữa tối Nghĩa cho Đông trở về với cháo. Dĩ nhiên Đông không muốn ăn và Nghĩa lại phải dùng chiêu cũ.

Nghĩa ăn nửa muỗng, nửa muỗng còn lại đút cho Đông. Người ngoài nhìn vào chắc hẳn sẽ nghĩ Nghĩa đang cung chịu thử độ nóng của cháo. Đông ngồi trên giường, thoải mái ăn từng muỗng cháo được ân cần đưa đến. Tốc độ của Nghĩa rất vừa phải, muỗng này đến muỗng khác đều đặn phù hợp với nhịp nhai nuốt của Đông.

Đông cùng Nghĩa ăn được vài muỗng tự nhiên quên mất mình không thích cháo. Hai chàng trai tuấn mã cùng chia nhau một muỗng cháo, một người tỉ mỉ từng chút, một người vui vẻ đón chờ, vừa ăn vừa hàn huyên đủ thứ phở ra bao tư vị hạnh phúc.

Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu làm việc này nhưng đối với Nghĩa vẫn luôn là lần đầu tiên. Mỗi muỗng đưa lên, Nghĩa lại chăm chú nhìn Đông với ánh mắt say mê nồng đượm, môi mông hơi lộ ra cảm xúc hữu tình.

Thành Trung và Bảo Trân bị cuốn vào mỹ cảnh, lát sau Đông nhận ra có người, kêu lên một tiếng mới giật mình trở lại.

Thành Trung, Bảo Trân, sao còn đứng đó? Vô đây, vô đây, Đông lâu rồi mới gặp Bảo Trân hơn hờ ra mặt.

Nghĩa quay đầu lại vui vẻ cười chào, nhanh chóng lấy ghế cho hai người bạn chí cốt.

Thành Trung và Bảo Trân đứng sát nhau, trao đổi âm thanh qua kẽ răng, môi không hề nhúc nhích:

Cậu thấy gì không? Cậu ta tươi cười, gật đầu, niềm nở, lấy ghế

Nếu là lúc trước tôi đã nghĩ là trời sắp đến nơi rồi

Đội Nghĩa đặt ghế xuống, Bảo Trân liền tự nhiên trở lại, cầm túi cam đặt lên tủ đầu giường: Hai cậu cứ ăn đi, xem như tụi này chết rồi. Ăn xong rồi lấy cam này tráng miệng

Đông thấy có người, muốn tự mình ăn nhưng Nghĩa nhất quyết không chịu, khư khư kê muỗng sát bờ môi xinh đẹp. Đông ngại ngần nhìn hai người bạn, cười gượng một cái cũng bắt đầu dĩ hã miệng ra.

Đông Đông này, chuyện thủ tục cậu nhờ tôi tôi đã lo xong hết rồi. Việc người Hàn Quốc ...

Người Hàn Quốc thân thiện lắm, bạn tôi qua đó chắc sẽ sống tốt nhỉ?, Đông nuốt trọn cháo trong miệng, lao vào cướp lời của Bảo Trân, đá mắt lia lịa ra hiệu.

Thủ tục gì vậy?, Nghĩa nhìn Bảo Trân dò xét.

Là thủ tục cho bạn tôi xuất khẩu lao động sang Hàn Quốc, Đông tiếp tục cướp lời.

Bảo Trân hiểu ý gật đầu như đúng rồi: Ừ, loại thủ tục ấy đơn giản, tôi phẩy tay phất là xong rồi ha ha

Nghĩa thừa biết Đông muốn giấu mình, xem như không biết gì, quay sang gọt cam trước ánh mắt kinh ngạc của hai người bạn.

Thành Trung quay sang Bảo Trân, bốn mắt ngỡ ngàng chạm nhau rồi lại quay sang nhìn Nghĩa đón nhận kinh ngạc tiếp theo.

Cắt gì chảy nước tè le vậy? Sao cậu không bóp nát luôn đi?, Đông ném ánh mắt hung hãn về phía Nghĩa khi quả cam đã tan nát.

Ôi mẹ ơi, có phải muốn chết không?, Thành Trung và Bảo Trân trao đổi thông tin bằng ánh mắt.

Tôi ít cắt mấy cái này nên không quen. Quả này cứ để đó, tôi cắt quả khác cho cậu

Cậu có tin trời sắp sập chưa?, ánh mắt hai người bạn ngày càng mở to ra.

Thôi khỏi. Mắt công hồng thêm quả nữa, Đông nhếch miệng xem thường.

Nghĩa cười hì hì, cầm một miếng cam đã sạch vỏ ném vào miệng Đông.

Tôi thật sự ghen tị với Đông Đông nha, Bảo Trân trêu chọc.

Sao mày đặc biệt quan tâm Đông Đông như vậy? Bao năm qua, ngoài đánh đập tàn bạo ra, mày chưa từng cắt cho tao một miếng cam. Tao thật sự gato đó, Thành Trung lồng lộn tỏ vẻ uất ức một cách phô trương.

Nghĩa vẫn điềm tĩnh nhét cam vào miệng Đông. Cậu ta là phát ngôn viên của tôi, chính là bộ mặt của công ty nên cần phải bảo tồn kỹ lưỡng

Đông hơi khựng lại, gật đầu cười tỏ vẻ đồng ý, trong lòng nổi lên một trận chua xót.

Tự nhiên nghe cậu ta nói lòng mình lại khó chịu như vậy.

Lẽ nào đây là cảm giác của Nghĩa hôm đó, khi mình vô tư phủ hết tất cả?

Mắt Đông thoáng chút sụp xuống, sau đó nhanh chóng trở lại tự nhiên không để ai nhìn ra.

Sau khi Thành Trung và Bảo Trân rời đi, Đông mới chất vấn Nghĩa: Tôi chỉ là phát ngôn viên thôi à?

Không phải cậu không muốn cho người khác biết sao?

Hay là cậu không muốn? Lúc nãy cậu trả lời, không phải tôi, Đông lạnh lùng phủ đầu Nghĩa.

Không phải hôm trước cậu cũng...

Cậu so đo tính toán với tôi vậy à?

Không có, không có, Nghĩa quynh cả lên.

Ha ha ha, Đông không kiềm được bật cười.

Đúng như Đông mong đợi, Nghĩa bắt đầu bối rối đáng yêu vô cùng.

Thoạt đầu Đông có hơi buồn nhưng cậu cũng phải chấp nhận thôi, chuyện hai thằng con trai có gì hãnh diện để bô bô ra khoe trong cái xã hội này. Chính cậu còn chưa dám tin, khó khăn lắm mới tự chấp nhận bản thân mình thì có thể mong gì ở người khác. Tốt nhất vẫn cứ dễ thuận theo tự nhiên, chuyện xã hội là vấn đề của tương lai, vấn đề trước mắt chính là trong lòng cậu luôn sợ mất Nghĩa, được bên nhau đã tốt lắm rồi.

Đợi Đông ngủ say, Nghĩa mới lên ra ngoài gọi điện cho Bảo Trân.

Cậu đã làm thủ tục gì cho Đông?

Là thủ tục xuất ...

Đừng giấu tôi, Nghĩa âm giọng cắt ngang lời Bảo Trân.

Bảo Trân ngập ngừng một hồi vẫn chọn nói ra để bảo toàn an nguy cho bản thân: Cái này ... Đông nhờ tôi làm thủ tục cho người ngoại quốc được ở chung cư. Có lẽ cậu ấy không muốn cậu phải lo nghĩ nên đợi ổn thỏa rồi mới nói, nếu lỡ tiến hành không được thì coi như chưa từng có việc gì. Cậu ấy nói khu của cậu hiện rất nhiều người Hàn Quốc có nhu cầu chỗ ở nên muốn mở rộng thị trường cho cậu. Việc này hình như đã có nói với ban quản trị rồi, cậu ấy muốn tự lo liệu việc này nên mới nhờ tôi làm thủ tục. Vừa rồi tôi cũng đã hoàn tất thủ tục mở cửa hàng thực phẩm ở chung cư luôn rồi

Nghĩa im lặng một hồi mới trầm giọng: Cảm ơn cậu.

Nghĩa nhớ ra trong cuộc họp vừa rồi cũng có người nói qua nhưng mập mờ không rõ ràng, thì ra là Đông đích thân phụ trách nên người khác không nói được.

Cậu ta vẫn luôn âm thầm lo lắng cho mình.

Trong lòng Nghĩa có một cảm giác pha trộn giữa ngọt và đắng tựa như uống một ly cà phê sữa nhưng cà phê có phần đậm hơn. Nghĩa thờ dãi một cái, vừa trở vào liền vội vàng chạy thẳng đến giường. Đông lại gặp ác mộng, trán hằn lên vết nhăn lấm tấm mồ hôi, tay chân tựa như muốn quơ quạng nhưng không được, những tiếng Nghĩa khó nhọc phát qua kẽ môi.

Tìm Nghĩa như bị dao cứa vào, cậu vội nằm xuống ôm sát Đông vào lòng. Ba giây sau Đông lại ngoan ngoãn như chưa có việc gì, hơi thở đều đặn trấn an nhịp đập trái tim Nghĩa.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt Nghĩa đã bị Đông làm cho một phen chấn động.

Chúng ta ... làm chuyện đó đi!

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Vô gia cư

Đông thức dậy, thứ đầu tiên có thể nhìn thấy là vòm ngực rộng lớn của Nghĩa, mùi đầu tiên có thể ngửi cũng là mùi cơ thể phát ra từ giữa hai ngực. Đông hơi nhích đầu ra, ngược lên một chút nhìn gương mặt thư thái của người bên cạnh.

Con mãnh hổ ngủ thật yên bình, vẻ mặt khôi ngô lúc này trông thật sự ngây thơ, trong sáng, không ai biết được sau khi thức dậy vẻ mặt này được cậu ta cất giấu nơi nào. Đông bị cuốn hút vô thức rướn người lên, đem hai vật mềm tương đồng chạm nhẹ vào nhau. Khoảnh khắc mỗi chạm mỗi, Đông giật mình, tự nhục cho chính bản thân mình đã dễ dàng bị cám dỗ như vậy. Đông rụt người lại, xấu hổ cắn đầu vào ngực Nghĩa cạ tới cạ lui.

Nghĩa bị tác động kéo ra khỏi giấc ngủ. Cảm giác trên ngực có động tưởng rằng Đông lại gấp ác mộng liền đem tay cố định đầu Đông sát vào ngực mình, nhẹ nhàng xoa lên mái tóc bù xù vỗ về.

Đông cho đây là hành vi cường chế, tuyệt đối không thể chấp nhận.

Cậu có quyền gì không cho tôi cử động? Đây là quyền công dân được tự do cử động của tôi.

Đông không quan tâm việc mình cho là quyền công dân được tự do cử động đang trực tiếp tác động lên thể xác của người khác, cứ thế dụi đầu mãnh liệt hơn.

Nghĩa hơi kéo mí mắt lên, cúi xuống nhìn tên nhóc một mét tám ba đang chuyên tâm cạ dụi trên ngực tựa như một con mèo đang làm nũng với chủ nhân, chỉ khác là con mèo này lớn hơn, đáng yêu hơn, và làm nũng một cách mạnh bạo hơn.

Sao thế?, Nghĩa chưa tỉnh ngủ, giọng còn khàn đặc phát ra cùng lúc với chuyển động lười biếng của môi mông.

Đông không trả lời, cứ thế tiếp tục thực hiện quyền công dân được tự do cử động của mình.

Môi Nghĩa căng ra, vui vẻ khoe hàm răng trắng đều trong lúc mắt vẫn chỉ mở được he hé. Bảo bối, sao vậy?

Vẫn còn rất sớm, giờ này mới là lúc người ta thêm ngủ nhất, chỉ có Đông khác thường lên con phá hoại. Đông cạ thêm vài cái rồi cũng nằm im, Nghĩa từ từ tiếp tục chìm vào giấc mơ.

Đột nhiên Đông đưa lưỡi tiếp cận một điểm trên ngực Nghĩa khiến Nghĩa rùng mình lập tức thoát khỏi giấc mơ.

Đông mút điểm đó vào miệng, lưỡi đánh qua lại liên tục tiêu diệt nhịp thở của Nghĩa.

U... Bảo bối, cậu nghịch quá nha

Nghĩa căng người, vòng tay siết chặt Đông hơn. Sáng sớm cơ thể còn rất nhạy cảm đã phải chịu loại kích thích từ người mình yêu, sao có thể ngăn được kích động. Vật bên dưới Nghĩa căng cứng áp sát vào bụng Đông khiến Đông thích thú liếm láp mãnh liệt hơn nữa.

Nghĩa đang trong cơn mê muội đột nhiên Đông ngừng hẳn, áp má vào ngực Nghĩa tựa như muốn ngủ lại.

Nghĩa không chấp nhận trò chơi này, dùng tay tách Đông ra khỏi ngực mình, trừng mắt nhìn Đông: Tên nhóc, dám trêu chọc tôi à?

Nói xong trực tiếp gặm nhắm bờ môi căng hồng, một tay đưa xuống nắn bóp cặp mông đàn hồi của Đông.

Môi vừa rời ra, Đông trêu mếu nhìn Nghĩa, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú khát tình. Ba giây sau, hai lưỡi lại quấn lấy nhau. Đông luôn tay xuống xoa đám lông rậm rạp một chút rồi mới nắm lấy khẩu đại thần công nóng hổi trong quần Nghĩa.

Hơn một tuần chưa tiếp xúc với bàn tay này, đại thần công thích thú đón nhận, giật lên vài cái thể hiện sự vui mừng khôn xiết.

Vuốt được vài cái Đông dừng tay, vòng tay qua cổ ôm chặt Nghĩa, những thứ cứng cáp, nhấp nhô của hai cơ thể đều đối xứng áp sát vào nhau.

Mấy ngày nay, có một nỗi sợ hãi luôn thường trực trong lòng Đông, nỗi sợ mất Nghĩa. Dường như sự việc vừa rồi đã ảnh hưởng trầm trọng đến tâm lý của Đông, lúc nào cũng nom nớp sợ Nghĩa sẽ rời xa cậu.

Biểu hiện rõ nhất là mỗi đêm, chỉ cần xa Nghĩa một chút lập tức cậu sẽ gặp ác mộng. Sau bao ngày đắn đo, cuối cùng Đông có một suy nghĩ táo bạo.

Nếu thật sự là của nhau thì sẽ yên lòng hơn.

Ý niệm này đột nhiên lóe lên trong đầu Đông. Ai cũng có ý thức chiếm hữu, thứ gì của mình chắc hẳn sẽ không muốn đánh mất. Lúc này, bản thân đã không thể sống thiếu Nghĩa thì việc là của nhau cũng là lẽ tất nhiên, Đông nhẹ nhàng chấp nhận việc mà trước đây vô cùng không hưởng ứng. Làm tình.

Chúng ta ... làm chuyện đó đi!, Đông ngập ngừng, thì thâm vào tai Nghĩa.

Đại não của Nghĩa lập tức bị kích động, cố gắng thoát khỏi sự tê liệt sau câu nói vừa rồi, vận hành hết công suất phân tích tình hình.

Nghĩa đối với việc này không hề có chuẩn bị trước, vô cùng hoang mang. Lúc trước cậu ngày đêm dụ dỗ cũng không được, tự dưng nay Đông lại đường đột như vậy cậu có chút không được tự nhiên, hay đúng hơn là nghi ngại.

Việc này ...

Nghĩa suy đi nghĩ lại vẫn không thông suốt.

Đây chẳng phải là thứ mày khao khát sao?

Đây không phải là mỡ dăng tận miệng sao?

Nghĩa đã muốn việc này từ lâu, không hiểu sao giờ lại chùn bước như vậy. Có lẽ là vì quá thương Đông. Nghĩa cho rằng quyết định đường đột này là do tâm lý bị chần chừ dẫn đến suy nghĩ không thông, cậu không muốn nhân cơ hội sức khỏe Đông không tốt mà lao vào cầu xé, thừa nước đục thả câu. Nghĩa muốn cả hai thật sự là của nhau mà không biết rằng Đông cũng đang muốn như vậy.

Ha ha ha. Con gà chết dờ. Không ngờ cậu lại xanh mặt đến vậy?, Đông cười lớn vang cả phòng bệnh phá tan sự đấu tranh trong lòng Nghĩa, sau đó nhái lại bộ dạng áp úng của Nghĩa: Tôi sợ ... Sự thật là tôi yếu sinh lý, ha ha ha.

Nghĩa đơ ra vài giây thần sắc mới dần trở lại. Không biết cảm giác là gì, có thể là nhẹ nhõm cũng có thể là luyến tiếc.

Cậu cứ đùa đi. Đợi cậu khỏi hẳn tôi sẽ tình nguyện đáp ứng cậu mà không cần yêu cầu, Nghĩa nắm cầm Đông lắc lắc, uy hiếp bằng ánh mắt dâm tình.

Khoảng ngừng vừa rồi đã làm vật giữa hai chân Đông mềm xuống. Đông bị từ chối không còn hứng thú nữa, úp mặt vào ngực Nghĩa ngủ tiếp trong khi đại thần công vẫn còn ngao ngễ trong quần Nghĩa. Hơn nửa tháng rồi Nghĩa có đã động gì đến đại thần công đâu, giờ bị Đông kích thích như vậy làm sao yên phận được. Lúc này gọi Đông dậy chơi đùa thì không nỡ, mà vào nhà vệ sinh tự xử lại sợ Đông gặp ác mộng, Nghĩa đành cắn răng chịu đựng sự dày vò.

Nghĩa nằm mân mê mái tóc rối bù của Đông, trong lòng cũng rồi không kém.

Vì sao mình lại từ chối? Vừa rồi không phải là cơ hội rất tốt sao? Biết bao giờ mới có cơ hội như vậy nữa? Bình bị ngu thật rồi.

Nghĩa nhanh chóng nhận ra mình đã lo bò trắng răng. Thì ra cơ hội chỉ là bó rau rẻ tiền nhan nhản ngoài chợ, những ngày sau đó Đông liên tục tính nghịch vờ vĩnh theo kiểu nửa đùa nửa thật: Chúng ta làm chuyện đó đi, Cậu không muốn cùng tôi sao?

Nghĩa chính là chưa sẵn sàng, tới lui vẫn cứ viện cớ nghi binh như ở bệnh viện không có gel bôi trơn, không gian bệnh viện không đẹp, làm sẽ động đến vết thương ...

Sau đó sức khỏe Đông tốt hơn, bắt đầu tấn công mạnh bạo hơn nữa. Đông leo lên người Nghĩa làm đủ trò khiêu khích, dùng vẻ mặt cả đáng yêu, cả thèm muốn để kích động.

Nghĩa có mơ cũng chưa từng nghĩ sẽ bị Đông dồn dập như vậy. Nghĩa nhanh chóng nhận ra bất ổn liền đè Đông xuống giường: Cậu không thể tâm sự cùng tôi sao?

Tâm sự gì?, Đông giả ngu.

Có chuyện gì? Thành thật khai báo, Nghĩa nghiêm giọng.

Tôi chỉ muốn chúng ta làm một trận ra trò thôi

Trước đây cậu không như vậy? Tôi đưa cậu đến bác sĩ tâm lý nha, Nghĩa chuyển sang hù dọa.

Cậu bị sao vậy? Tôi chỉ muốn cùng cậu làm, cậu không muốn thì thôi, Đông xì mặt quay sang một bên tránh ánh mắt dò xét của Nghĩa.

Nghĩa dùng bàn tay cứng rắn nắm lấy má Đông, xoay gương mặt cố chấp lại, dùng ánh mắt sắt thép xoáy thẳng vào mắt Đông.

Tôi muốn chúng ta là của nhau. Cậu vừa lòng chưa?, Đông hét lên, xấu hổ vùng vẫy gương mặt ửng đỏ thoát khỏi bàn tay đã nói lòng của Nghĩa.

Nghĩa sững người, xâu chuỗi lại những việc xảy ra gần đây, những giọt nước mắt của Đông, những phút giây mềm yếu trước giờ Đông không bao giờ bộc lộ, những cơn ác mộng mỗi đêm của Đông...

Nghĩa đau lòng, tay run run không có lực, đổ người xuống đè lên Đông, thì thầm: Chúng ta vẫn luôn là của nhau mà

Nhưng tôi không cảm thấy như vậy?, giọng Đông ngập ngừng lộ rõ sự không an tâm

Nghĩa hiểu rõ vấn đề, chất giọng ấm áp vỗ về Đông: Tôi biết cậu sợ điều gì. Không sao đâu, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Biết rằng Nghĩa chỉ nói để trấn an mình cũng như kinh nghiệm không ít lần xa Nghĩa làm cho sợ hãi nhưng Đông vẫn tin tưởng, lấy đó làm lò sưởi trong lòng.

Vài hôm nữa về chung cư, tôi sẽ cùng cậu làm một trận ra trò nhé!, Nghĩa gian tà nhìn Đông.

Không thèm. Tôi mất hứng rồi, Đông lạnh nhạt.

Nhưng tôi có hứng, Nghĩa phả hơi nóng vào tai Đông, âm thanh dồn sức gợi tình.

Biến, Đông đá Nghĩa ra, cầm một quả táo ném thẳng vào mặt Nghĩa.

Mỗi lần nghe từ ngữ tương chừng ghê lạnh này, Nghĩa cực kỳ hưng phấn vì cậu biết tâm tình Đông đang ổn định, qua ngữ điệu còn có thể đánh giá được tình trạng tinh thần và sức khỏe của Đông. Lần này tâm lý Đông rõ là đã khôi phục rất nhiều, gần như đạt đến mức Đông của trước kia.

Ba giây sau Đông nhận ra điểm bất thường. Khoan, cậu nói về chung cư là sao?

Tôi đã trả phòng trọ, sau này chúng ta sẽ cùng ở chung cư, Nghĩa bình thản gọt táo, xem như chuyện này là vô cùng hiển nhiên.

Cậu giỏi nhỉ? Ai cho cậu tự ý quyết định hả?, Đông lườm Nghĩa không thương tiếc. Tôi sẽ ra đường ở cho cậu biết. Chuyện cậu tự ý đăng ký trường thực tập tôi còn chưa tính sổ, đừng thấy tôi im rồi làm tôi

Nghĩa biết trước thế nào Đông cũng sẽ chống đối nên đã chuẩn bị tinh thần vững chắc, không để Đông dễ dàng áp đảo.

Bên ngoài nguy hiểm như vậy, cậu ở một mình tôi không yên tâm.

Vậy tôi qua kí túc xá ở tuyệt đối an toàn, não Đông hoạt động rất tốt, đối với loại ngôn ngữ nào cũng có thể nhanh chóng phản ứng.

Trong mắt Nghĩa, sự lạnh lợi này cộng thêm tính cố chấp thật không phải tốt đẹp gì, chỉ khiến Nghĩa nhiều phen đau đầu. Đôi lúc Nghĩa nuôi dưỡng suy nghĩ xấu trong đầu, ước gì Đông cứ yếu đuối như mấy ngày qua để dễ bề khống chế.

Tôi không muốn xa cậu chút nào cả. Với lại, không phải chúng ta là của nhau thì nên ở chung với nhau sao?, Nghĩa ném một lát táo vào miệng, nháy mắt tình ý với Đông.

Vậy cậu có thể ... um..., Đông chưa nói hết câu đã bị Nghĩa chặn lại.

Đông có chiêu thức riêng của mình để trấn áp Nghĩa, Nghĩa cũng vậy. Mặc dù kho chiêu thức không được phong phú như của Đông nhưng Nghĩa ra đòn rất chắc chắn.

Nghĩa chỉ cần dùng môi và lưỡi sẽ nhanh chóng khống chế được tên nhóc bướng bỉnh, biến hắn trở thành một con thỏ ngoan ngoãn không nói được tiếng nào. Nghĩa nhẹ nhàng đẩy lát táo dập nát và thứ nước ngọt ngào vào miệng Đông.

Lúc trước Đông không đồng tình việc ăn uống bằng cách này nhưng sau một thời gian Nghĩa tâm huyết huấn luyện, dần dần trở nên nghiện lúc nào không hay.

Đông nhắm mắt đón nhận, cùng Nghĩa dùng lưỡi nhào nặn thứ trong vòm miệng thay cho câu trả lời cao ngạo: Thân nam nhi giang sơn là nhà, ở chung cư hay ở kí túc xá cũng như nhau. Coi như nể về mặt thâm hại của cậu mà tôi qua ở chung, hay nói một cách tình cảm hơn, đúng cảm xúc hơn chính là: Tôi đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Trốn thoát

Cậu đúng là kẻ hai mặt đúng nghĩa đấy. Cậu năm lần bảy lượt chống đối tôi. Rốt cuộc cậu đang làm việc cho ai?, Thế Anh nhâm nhi ly sô cô la đá xay, giọng điệu bình thản vì đã quá quen với những hành động phản kèo của người thanh niên ngồi đối diện.

Không phải tôi đã nói từ đầu sao? Tôi làm việc cho Nghĩa. Tôi và cậu chỉ là những giao dịch ngắn hạn, nhận tiền và làm đúng thỏa thuận, ngoài ra tôi chỉ có một thân chủ duy nhất. Nếu không phải những việc tôi và cậu đã giao kèo, cậu muốn động đến Nghĩa thì phải bước qua tôi trước. Vừa rồi nếu tôi không dẫn người sang đập phá như vậy thì Nghĩa sẽ đích thân ra tay, cậu chắc không muốn điều đó xảy ra đâu nhỉ? Tôi giúp cậu như vậy là khuyến mãi thêm rồi, người thanh niên rất thẳng thắn.

Vậy cho tôi cảm ơn cậu nhé. Quả bom lần đó không gây một chút thiệt hại nào cũng gọi là đúng thỏa thuận à? Cậu cần tôi truy cứu không?, Thế Anh nhếch môi cười khẩy.

Cậu thích thì cứ việc. Tôi chỉ nhận nhiệm vụ gắn bom vào vị trí chỉ định, không hề nhận nhiệm vụ cài lại thời gian phát nổ. Cuộc họp đôi giờ hay không tôi không có trách nhiệm báo với cậu, người thanh niên thản nhiên đáp lời.

Người này làm việc rõ ràng minh bạch, không bị nhầm lẫn giữa hai bên. Một mặt âm thầm nhận làm một số việc cho Thế Anh, mặt khác không để thân chủ bị phương hại. Thế Anh vẫn chưa thể nhận ra lý do thay đổi giờ họp là do người thanh niên này cố ý thông báo sai giờ họp cho mọi người.

Được rồi. Tôi biết cậu cần tiền nhưng vẫn một lòng trung thành với thân chủ. Lần này tôi có một việc muốn nhờ cậu, không hề động đến đạo đức nghề nghiệp của cậu, đơn giản, nhiều tiền, ...

Cậu muốn gì thì nói thẳng

Tôi muốn cậu mang người này đến gặp tôi, Thế Anh đẩy một tấm hình sang phía đối diện. Người này không phải thân chủ của cậu, cậu có thể thoải mái ra tay rồi đúng không? Thù lao gấp đôi lần cài bom

Người thanh niên khựng một chút, đưa ánh mắt khó hiểu về phía Thế Anh: Cậu không có nào? Đồng như vậy cậu còn ham muốn?

Tôi không có ý đó. Tôi rất nể phục cậu ta, chỉ muốn một cuộc nói chuyện đảng hoàng nhưng chắc chắn không thể hẹn gặp cậu ta được. Tôi cần một cơ hội để gặp gỡ, dần dần đốn ngã cậu ta

Đối với Thế Anh, sự việc vừa rồi là một kinh động không nhỏ. Cậu không ngờ Đồng lại kiên cường, bất khuất đến vậy, thà chết cũng không chịu bị áp bức. Thế Anh đủ thông minh để hiểu đối với Đồng bạo lực không bao giờ có hiệu quả, cậu một lòng ngưỡng mộ Đồng, muốn kết giao với Đồng bằng những phương pháp khác, muốn Đồng phải nài nỉ hiến dâng cho mình.

Việc này quá lộ liễu, tôi không thể nhận

Chốt giá gấp bốn lần, được chứ? Giao cậu ta đến, nhận ngay một mớ tiền. Việc này đối với cậu dễ như trở bàn tay, mức thù lao đó là quá hời rồi

Tôi sẽ cân nhắc, người thanh niên rời đi không lời từ biệt.

Thế Anh ngồi nhâm nhi ly nước mỗi ngày uống hơn một lần, từ khi gặp Đồng, cậu đã tập theo những thứ Đồng thích. Đồ ăn, thức uống, tóc tai, phong cách ăn mặc, thậm chí còn mang giày độn đế cao như Đồng, tập gym để có thể hình tương xứng. Nếu người hâm mộ Đồng phát hiện ra Thế Anh, chắc chắn sẽ đề cử cậu ta làm trưởng fan club.

Sắp đến ngày xuất viện, vết thương đã dần bình phục, năng lượng của Đồng trở lại dồi dào như trước nhưng lại bị giam trong không gian chật hẹp khiến tâm tình bức bách khó chịu.

Nghĩa chỉ có hai lựa chọn: một là thả Đồng ra ngoài công viên lớn bên dưới, hai là tuân thủ nguyên tắc giữ Đồng trong bệnh viện.

Công viên này cũng nằm trong khuôn viên bệnh viện nhưng không khuyến khích người mắc chấn thương sử dụng, trường hợp như Đồng chỉ nên dạo chơi ở những tiểu cảnh nhân tạo bên góc khu dưỡng bệnh.

Nếu chọn phương án một, Nghĩa sẽ phải tốn rất nhiều công sức mới đem được Đồng trở lại phòng bệnh. Đồng chỉ cần bước chân ra khỏi khu điều dưỡng, lập tức trở thành một con ngựa chạy loạn khắp nơi mà không biết đường về.

Nếu chọn phương án hai Nghĩa sẽ phải trở thành nơi để Đồng trút hết năng lượng. Đồng bị giam chân trong khuôn viên nhân tạo nhanh chóng phát sinh năng lượng tiêu cực, mặt nặng mày nhẹ với Nghĩa, chuyên tâm bói lòng tìm vết, chỉ cần Nghĩa sơ suất một chút lập tức Đồng sẽ bùng nổ.

Nghĩa không cần suy nghĩ chắc chắn chọn phương án một, tuy một chút nhưng Đồng được thoải mái, Nghĩa cũng sẽ vui lây nhưng vấn đề là khi được thả ra, Đồng không chỉ chạy nhảy bất chấp mà còn sử dụng các dụng cụ thể dục thực hiện những động tác khó khiến Nghĩa không ít lần thót tim. Nghĩa lo những tổn thương về xương chưa hoàn toàn hồi phục mà phải vận động mạnh, sợ rằng sẽ để lại di chứng sau này đành phải xen kẽ một ngày thả cửa, một ngày cấm cung.

Đồng nhanh chóng phát hiện được nguyên tắc của Nghĩa. Ngày được thả ra sẽ vui vẻ ngay từ sáng sớm, ngày bị nhốt trong phòng sẽ nghĩ ra đủ mọi cách để được phóng thích.

Nghĩa, căn phòng này đã lâu chưa làm vệ sinh, nhiều bụi quá. Tôi hít loại bụi này vào bệnh tình sẽ trở nên trầm trọng mất, Đồng rất tâm huyết lấy tay phẩy phẩy, giả vờ ho vài cái thật sinh động.

Nghĩa mở tất cả cửa lớn cửa bé, ra ban công kéo dụng cụ vệ sinh vào.

Cậu vào nhà vệ sinh đóng cửa lại ngồi một lát, tôi dọn dẹp xong sẽ gọi cậu ra. Nhanh lắm, cậu cứ hát vài bài là có thể ra rồi, Nghĩa cúi xuống quét nhà trước cặp mắt tức giận của Đồng.

Thôi mở cửa ra bụi bay hết rồi, cậu ném mấy thứ đó đi, Đồng cầu nhau, vẫn là không muốn thấy Nghĩa vất vả.

Được một lát, Đồng lại bắt đầu: Nghĩa này! Đã bao giờ tôi nói cậu thật đẹp trai chưa nhỉ? Cậu như những vì tinh tú trên trời cao, đứng từ trái đất nhìn lên trông thật lấp lánh, vừa nói vừa mân mê khuôn mặt đang cố nhịn cười của Nghĩa. Cậu đẹp gần như ngang với tôi rồi, sao tạo hóa lại ưu ái cho cậu như vậy?, dù cố tăng bốc Nghĩa, Đồng cũng không quên nâng bản thân mình cao hơn một bậc.

Cậu có thể nói đến sáng hôm sau sẽ được ra ngoài, Nghĩa lạnh nhạt cắt ngang mạch giả tạo của Đồng.

Đồng lập tức quắc mắt, môi nhếch lên khoe ra năng nạnh dữ tợn.

Nghĩa đã quá quen với việc này, trong đầu thầm đếm: Một, hai, ba.

Vừa đếm đến ba, Đồng bắt đầu hung hãn tuôn trào, dẹp bỏ sự giả tạo: Vừa rồi nói cậu là ngôi sao trong vũ trụ quả không sai. Cứ nghĩ là đẹp hóa ra toàn đất đá bụi bặm, bề mặt thì lồi lõm gồ ghề, xấu xí kinh hồn. Quanh năm đi va đập với thiên thạch khác, đã xấu còn thích đi gây sự, bla bla bla ...

Đội Đồng tuôn hết một tràng, Nghĩa mang ly nước lại bên cạnh.

Đồng cầm lấy ly nước uống ừng ực hết sạch, đưa tay vuốt môi một cái thật mạnh mẽ, soái khí ngời ngời rồi vật xuống giường giấy đành đập như cá mắc cạn.

Nghĩa ngồi xuống xoa đầu an ủi Đồng, Đồng lập tức bật dậy, ánh mắt gian tà tấn công vào dục vọng của tên dám tặc đã cầm dục một thời gian: Chúng ta làm chuyện đó đi.

Thấy Nghĩa ngập ngừng, Đồng đè Nghĩa xuống liếm vành tai khiêu khích, tay luồn xuống xoa bóp bên ngoài quần Nghĩa. Người Nghĩa nóng lên, đại thần công nhanh chóng căng cứng khiến Đồng đắc ý trong lòng.

Đội về chung cư rồi làm, Nghĩa gạt Đồng ra, cố sức giữ bình tĩnh nhưng đây lại đúng theo kế hoạch kích thích của Đồng.

Đúng vậy, về chung cư đi, tôi muốn làm ngay, nhanh lên, Đồng đứng xuống, nhiệt tình kéo Nghĩa ra cửa nhưng móng Nghĩa vẫn nghiêm nhiên dính chặt trên giường.

Tôi không có hứng, Nghĩa đau lòng kìm nén mọi khao khát, tất cả đều vì sức khỏe của Đồng.

Đến lời này cũng có thể nói ra, Đồng cạn kiệt hi vọng, tiếp tục giãy giụa trên giường ăn vạ.

Đồng nằm thờ phỉ phò, trong đầu không ngừng vận động tìm cách được ra ngoài. Hồi sau Đồng lóe lên một ý tưởng táo bạo: trốn viện.

Nghĩa ơi! Tự nhiên tôi thêm bấn loạn quá, quán đối diện kí túc xá làm ngon số một luôn ấy, Đồng làm mặt thêm thờ ơ.

Cậu ở một mình được không?, Nghĩa ngập ngừng.

Hơn nửa tháng nay Nghĩa chưa từng để Đồng một mình. Nghĩa chỉ rời đi rất nhanh khi có Quốc Trường hoặc Văn Vũ trông coi.

Ai có thể vào đây tấn công tôi được? Bệnh viện này chẳng phải rất an toàn sao?

Vậy ngoan ngoãn trong phòng nghe chưa? Tôi về mà không thấy cậu, lập tức ăn hết không thừa lại một cọng, Nghĩa đe dọa kẻ chất chứa âm mưu bất chính.

Biết rồi, tôi đói bụng có làm được gì đâu chứ?

Kế hoạch bước đầu thuận lợi, Nghĩa không nỡ để Đồng thêm khát, lục đục mặc áo khoác rời đi.

Đồng nhìn qua cửa sổ, thấy Nghĩa xuất hiện dưới sân, lập tức gọi cho Văn Vũ.

Anh Vũ, qua đưa em đi dạo đi. Nghĩa bỏ đi chơi cả buổi để em một mình chán quá, giọng Đồng không thể thâm hơn.

Vậy à? OK, mười phút nữa anh qua

Đúng như Đông dự tính, Văn Vũ lúc nào cũng nhiệt tình. Đông cười đắc ý, Nghĩa cả đi cả về khoảng chừng bốn mươi phút, lúc đó Đông đã tự do với thiên nhiên rồi.

Cuộc đời tự do trở nên tươi đẹp lạ thường. Đông hơn hớn thay đồ, đợi Văn Vũ đến sẽ nhanh chóng trốn thoát.

Đông không hề cho Văn Vũ biết mình là tội nhân đào tẩu, bước đi bình thản tung tăng tựa như việc ra vào bệnh viện là hoàn toàn bình thường.

Đợi Đông đóng cửa xe, thắt dây an toàn, Văn Vũ quay sang hỏi: Chúng ta đi đâu đây?

Đi sở thú đi, Đông hào hứng, môi không giấu được vui vẻ.

Làm chuyện mờ ám nhưng trong lòng Đông lúc này không chút lo ngại, ngược lại còn phấn khích lạ thường.

Muốn trở về với thiên nhiên thì sở thú là lựa chọn hàng đầu rồi, sau đó mình sẽ lợi dụng lúc Văn Vũ không chú ý, biến mất trong một nốt nhạc.

Nghĩa à, cái này là lỗi ở cậu. Vì cậu dám giam cầm tôi nên tôi phải tìm lại tự do cho mình, phạt cậu ăn trưa một mình nhé.

Đông hí hửng ngồi nói nhảm với Văn Vũ, được một lát nhận ra có gì đó bất thường.

Anh Vũ, sở thú hình như không phải hướng này, Đông nhìn ra ngoài phát hiện hướng đi có phần lệch lạc.

Chúng ta nên mua đồ ăn mang theo. Nghĩa đi từ sớm như vậy chắc em chưa ăn trưa đúng không?

Anh đúng là chu đáo, Đông không hề nghi ngờ, kéo cửa sổ xuống, thả hồn bay theo làn gió.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gia đình

Vòng vèo một hồi, Văn Vũ đưa Đông vào một con đường nhỏ, dừng xe trước cửa một quán ăn khá khang trang.

Như thường lệ, Đông đi thẳng lên lầu chọn chỗ ngồi. Cửa phòng vừa mở, Đông một phen kinh hoàng nhận ra dáng người cậu không mong đợi đang ngồi cạnh cửa sổ. Đông nghiêng rằng liếc mắt qua Văn Vũ một cái, co chân định chạy liền bị Văn Vũ xách lên mang vào trong.

Đông mặc dù cao lớn nhưng Văn Vũ về vóc dáng và sức lực đều hơn Đông một bậc. Đông vừa giãy giụa vài cái đã được đưa đến tận nơi.

Tôi về chung cư có việc, hai cậu ngon miệng, sau khi đặt Đông xuống ghế, Văn Vũ lập tức rời đi.

Đông tự gặm môi mình, cúi mặt nhìn bâng quơ không dám liếc lên một cái.

Sao không đợi tôi?, giọng Nghĩa ấm áp nhưng rõ là không có ý đồ sưởi ấm như bình thường.

Đông nhìn dưới đất lăm bầm vài câu trong miệng sau đó ngẩng mặt lên cười tươi hết cỡ tỏ ý thiện chí: Tôi thấy cậu lâu quá chưa về nên đi tìm ấy mà.

Thật sao? Không phải tôi bỏ đi chơi cả buổi, để cậu một mình buồn chán muốn ra ngoài dạo chơi à?, Nghĩa châm chọc lặp lại câu Đông gạt Văn Vũ.

Cậu biết rồi còn hỏi làm gì?, Đông nhăn mặt hung hãn lườm một cái, quay ra ngoài không thèm nhìn Nghĩa.

Nhân viên phục vụ mang vào hai tô bún, Đông mặc dù đói bụng nhưng vẫn cố kìm chế, ngoảnh mặt ra cửa sổ giấu đi sự thèm thuồng.

Cậu không ăn à?, Nghĩa cố ý tạo ra tiếng xì xụp khi ăn để kích thích Đông, thích thú nhìn yết hầu Đông di chuyển lên xuống.

Không đói, Đông lạnh nhạt, mắt không hề liếc vào. Chẳng phải giận dữ gì mà chính là không dám đối mặt với tô bún thơm phức trên bàn.

Vừa nãy còn nói thèm bún muốn tôi đi mua mà. Không lẽ là造谣?, Nghĩa tiếp tục chọc ngoáy, cậu không khỏi tức cười trước biểu hiện của Đông.

Hết hứng rồi.

Vậy tôi ăn hết nha.

Đông không trả lời, buồn bực nhìn ra cửa sổ.

Nghĩa vui được một chút lòng bắt đầu xót xa. Cuối cùng vẫn là Nghĩa không chịu được, kéo mặt Đông quay vào: Ăn no còn có sức đi sở thú này

Tại Đông khẽ nhúc nhích hai cái. Đông chống tay lên bàn, mắt sáng rực bỏ về phía Nghĩa: Really?

Đằng nào cậu cũng đã ra đây rồi, đi chơi một tí cho khuây khỏa, Nghĩa bình thản trả lời nhưng lời này có sức kích động quá to lớn với Đông.

Từ một tù nhân trốn trại đang đợi đưa về xử tội bỗng chốc được một chuyến dã ngoại, Đông vui ra mặt, nhanh chóng dẹp sạch tô bún. Trước khi ăn còn ném sang một câu: Xem như cậu biết điều

Đến sở thú quả nhiên tâm trạng Đông khác hẳn ở bệnh viện. Không gian rộng lớn, đâu đâu cũng có cỏ cây xanh mát, còn có nhiều loại động vật để chiêm ngưỡng đem tâm tình Đông một bước tăng vọt.

Cậu được gặp lại đồng loại có vẻ vui mừng quá nhỉ?, Nghĩa buông lời trêu chọc.

Cậu xem đồng loại của cậu này ha ha, Đông đẩy Nghĩa đến bên hồ hà mã.

Một con hà mã to ục ịch phối hợp rất ăn ý với Đông, tiến về hướng Nghĩa, há miệng ngáp một cái không thấy mặt trời, khoe ra hàm răng chỉ còn vài chiếc lõm chòm.

Nghĩa lườm Đông một cái bật cười, đã lâu lắm Nghĩa không thấy Đông thoải mái như thế này, trong lòng tự nhiên dâng lên hạnh phúc. Nghĩa không thèm chấp vật, quay sang xe kem tươi kê bên mua cho Đông một cây.

Đông cầm kem lượn lờ khắp nơi, thỉnh thoảng còn tốt bụng cho Nghĩa cắn một miếng, đến chuồng nào cũng hí hửng cùng Nghĩa chụp hình check in. Có thể trong mắt mọi người, Đông bề vệ lộng lầy trên bực cao nhưng mỗi khi bên cạnh Nghĩa, Đông ngoài vẻ hung hăng ra còn trở thành một đứa trẻ mặc sức chơi đùa, mè nheo, những bản chất con nít trong người vô thức được bộc lộ. Tất nhiên loại sắc thái này chỉ mình Nghĩa được thưởng thức.

Hai chàng trai tuấn vũ sánh bước bên nhau, vui vẻ cười nói, hiển nhiên không tránh khỏi những cái liếc nhìn, đặc biệt là từ đám con gái. Đông trước giờ vẫn vậy, đã quen với việc được người khác dòm ngó nên không mấy quan tâm, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến mình. Nghĩa lại khác, cậu một lòng kiêu hãnh đi sát Đông hơn, choàng tay qua cổ kéo Đông gần mình hơn để những cái liếc mắt kia phải nhuộm màu ghen tị.

Chơi đùa thỏa thích, Đông ngồi sau lưng Nghĩa trở về bệnh viện trong tâm thế hoàn toàn tự nguyện, bao nhiêu bức bối đã xả ra hết.

Đông gác cảm lên vai Nghĩa, vừa nói nhảm vừa nhai sột soạt vài miếng O'star .

Mỗi lần miệng Đông cử động, vai Nghĩa không tránh khỏi cảm giác nhột nhưng Nghĩa tuyệt nhiên trân trọng mỗi giây Đông chủ động gần gũi mình, không nhích vai dù chỉ một chút.

Đi đâu vậy?, Đông nhận ra đây không phải đường đến bệnh viện.

Về chung cư

Không về bệnh viện sao?

Cậu muốn quay lại đó sao?, Nghĩa hơi ngoái đầu lại, vừa đủ để hai má chạm nhau.

Đông hiểu ra vấn đề, vui mừng đến mức không thể giấu trong lòng để làm mặt lạnh như mọi khi, trực tiếp vòng tay qua ôm eo Nghĩa, siết chặt đến mức Nghĩa cảm giác được toàn bộ xương sườn đang gào thét.

Cậu cuối cùng cũng giống con người rồi đấy, Đông hét trong tai Nghĩa.

Nghĩa bị đau nhưng không dám la nửa lời, sợ Đông sẽ buông tay ra.

Cậu cũng gần như khỏi hẳn rồi, trong đó tù túng cậu lại khó chịu đồ lên đầu tôi

Đông không quan tâm lời Nghĩa, tâm tình bay tuốt lên mây. Hôm nay quả là một ngày quá tuyệt vời, vừa được đi chơi vừa được phóng thích. Đúng là không có gì quý hơn độc lập tự do, Đông phát sinh ra năng lượng tích cực mà không có cách giải phóng, đành nhắm vai Nghĩa cắn một miếng thật lớn.

Nghĩa thảm kêu gào, cả lúc tiêu cực và tích cực mình cũng là nơi hứng lấy đau đớn, cái này đúng thật là ... tuyệt vời.

Đông về đến chung cư tựa như được lên thiên đường, không còn phòng bệnh lạnh lẽo, không còn những mùi vị của bệnh viện mà là không khí ấm áp đã lâu không cảm nhận được, căn hộ cũng được trang trí rất phù hợp với phong cách của Đông.

Nhìn biểu hiện của Đông, Nghĩa bất giác nở một nụ cười tự hào.

Không phải chồng cậu quá tuyệt sao?

Nghĩa khoác vai Đông, cùng Đông nhìn một vòng căn hộ: Thế nào? Cậu thích không?

Không tồi, Đông cười nhẹ, vẫn là không nên khen người này nếu không muốn có gì bất thường xảy ra.

Vậy cũng nên thưởng cho tôi một chút chứ

Không đợi Đông phản ứng, Nghĩa ép Đông vào tường hôn ngẫu nhiên, đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng của Đông mặc sức khuấy đảo, tay nhanh chóng luồn vào cùi áo Đông và mình vắt sang một bên.

Hai cơ thể dán chặt vào nhau, bốn bàn tay không ngừng hoạt động điên cuồng, dùng lực mạnh như muốn ép hai cơ thể thành một.

Nghĩa vừa rời môi Đông, một giây sau lại không chịu được tiếp tục trở lại thưởng thức bờ môi quyến rũ. Trong vòm họng, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau không hề tách rời. Đông ghi chặt Nghĩa, đáp lại không kém phần mãnh liệt, cùng Nghĩa trao đổi từng hơi thở gấp gáp đầy kích thích. Hai vật bên dưới hùng dũng như muốn bứt ra khỏi quần giao tiếp với nhau. Nghĩa đưa tay xuống tác dụng lực lên mông Đông, đem nơi cứng ngắc áp chặt vào nhau hơn nữa.

Chúng ta đi cả ngày dơ lấm rồi, tắm đã, Đông dùng hết sức mới tách được đầu Nghĩa ra.

Nghĩa vuốt ve gò má Đông, trên mép nở nụ cười gian tà: Tôi có thể tắm cho cậu bằng hàng tự sản xuất

Đông đâm vào ngực Nghĩa một cái, đẩy Nghĩa lùi ra hai bước tạo khoảng trống đủ để Đông lách người qua.

Nghĩa nhìn bóng Đông khuất sau cánh cửa phòng tắm, trong lòng không ngừng gào thét.

Cậu được lắm, muốn khiêu khích tôi à? Đã vậy đêm nay tôi sẽ không để cậu phải thất vọng

Nghĩa hít thở thật sâu, kìm nén dục vọng bước vào phòng bếp.

Đã lâu chưa vận động nhiều lại còn đi từ trưa nắng đến chiều nên Đông có phần đuối sức. Trong lòng Đông thầm mắng Thế Anh đã hại mình xuống cấp đến thế này, nếu gặp lại nhất định sẽ hỏa thiêu cậu ta, nhưng vấn đề trước mắt là phải đối phó với con mãnh thú ngoài kia.

Đông dù mệt mỏi nhưng nhất định không thể để lộ ra, sợ mấy ngày sắp tới lại bị Nghĩa giam cầm. Nhưng càng cố tỏ ra khỏe mạnh thì cơ thể càng mệt mỏi hơn nữa, đã vậy làn nước dội vào khiến Đông thư thái hơn, các cơ nhanh chóng theo đó mềm nhũn.

Đông mặc áo ngủ bước ra không thấy Nghĩa nhưng nghe được mùi thơm thoang thoảng, các giác quan liền được đánh thức.

Đông men theo mùi hương, phát hiện Nghĩa đang cời trần múa lửa trong phòng bếp.

Cậu nấu ăn cứ như đi đánh nhau ấy nhỉ, Đông bật cười trước kỹ năng đứng bếp đầy bạo lực của Nghĩa.

Nghĩa hơi quay đầu lại, nhìn thấy Đông liền nở một nụ cười âm áp: Cậu ra ngoài ngồi đi, tôi nấu xong rồi này

Đông gấp thức ăn tất nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Năm phút sau, thức ăn đã được Nghĩa bày ra bàn trông rất đẹp mắt.

Tôi không muốn khen nhưng cậu có khiếu nấu ăn đấy. Sau này tiếp tục phát huy nha, Đông gấp một miếng mực cho vào miệng, hương vị không tệ chút nào.

Cậu không cần giả vờ tôi cũng sẽ nấu cho cậu ăn mà, Nghĩa lắc đầu cười, cho rằng Đông giả bộ để được mình phục vụ lâu dài.

Đây dường như là bữa cơm ngon nhất của Đông sau ... Bao lâu rồi Đông không nhớ rõ, chỉ biết là đã một khoảng thời gian rất lâu rồi cậu mới được ăn một bữa cơm nhà nấu, một bữa cơm gia đình. Không biết do cơ thể mệt nhọc thiếu hụt năng lượng hay do trình độ nấu nướng của Nghĩa không phải tầm thường mà ăn món nào Đông cũng thấy ngon miệng, tuyệt nhiên hợp khẩu vị. Ăn cơm xong Nghĩa xuống dưới rửa chén rồi đi tắm, Đông nằm phê phờ xem ti vi, tiện thể cắt vài lát trái cây đợi Nghĩa ra cùng ăn.

Đông và Nghĩa vừa ăn trái cây vừa xem đá bóng, cùng nhau la hét tạo ra không khí hết sức vui vẻ hài hòa giữa hai chàng trai, không uổng công Nghĩa vẫn luôn mong chờ được cùng Đông chung sống dưới một mái nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đông Đông mắc mưu

Đông mệt mỏi nằm sấp trên giường, phoi ra tấm lưng trần gọi cảm. Trước đây Đông từng tập huấn nhiều ngày đêm trong rừng nhưng cũng không cảm thấy tổn hao sức lực như hôm nay, không biết là do hậu quả của Thế Anh để lại hay do chính bản thân cậu đã dần bị tha hóa bởi sự chịu đựng.

Nghĩa nằm kế bên đọc tin tức, vừa nhìn thấy làn da trắng nõn của Đông liền bị mị hoặc. Nghĩa đưa tay vuốt ve vài cái cảm nhận sự láng mịn, dục vọng bị kiềm hãm bao lâu nay nhanh chóng trỗi dậy.

Đông Đông, chúng ta về chung cư rồi này, Nghĩa ân cần xoa lên tấm lưng trơn tru, ghé sát tai Đông thì thầm.

Một cơn gió lùa qua khiến Đông lạnh người. Đông vờ như không hiểu Nghĩa đang nói gì, giả ngu một cách chân thật: Ừ, tôi có nói là bãi rác đâu

Tôi có thể đáp ứng nguyện vọng của cậu rồi, tay Nghĩa vẫn không ngừng sờ sờ làn da gợi dục, đại thần công đã cứng ngắc bên dưới cổ xuyên qua lớp quần mỏng của cả hai để ma sát vào bờ mông căng chắc.

Đông sợ hãi vùng vẫy nhưng Nghĩa đã nhanh chóng nằm đè lên trên, đem răng cắn nhẹ vào tai Đông, phả vào những làn hơi nóng hồi phần tình. Đông nằm sấp trên giường đầy hoang mang, cậu không còn nhớ lý do lúc trước mình đòi làm việc này, trong lòng hoàn toàn là lo sợ.

Nghĩa rên rỉ từ tai xuống cổ, kích thích Đông bằng sự am tường của mình.

Tôi phải đi tắm, Đông nhắm chặt mắt, vượt qua khỏi những khoái cảm Nghĩa đang dồn dập vào mình.

Chẳng phải lúc này cậu đã tắm rồi sao?, Nghĩa nói lỏng lẻo trên người Đông.

Lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ, Đông vùng dậy chạy thẳng một mạch vào phòng tắm bỏ lại Nghĩa tiu nghỉu với đại thần công đang hùng hực sức chiến đấu.

Đông thật sự không hiểu nổi bản thân mình. Hôn cũng đã hôn, động chạm xác thịt cũng không ít lần nhưng việc tiến thêm một bước quả thật cậu không thể thông suốt. Giữa hai thằng con trai, động chạm xác thịt có thể miễn cưỡng gọi là do nhu cầu tuổi sung mãn, hôn nhau thì có chút bất thường nhưng nếu nhiều hơn nữa thì rõ là một trời bất thường. Vừa rồi Đông bị chấn động tâm lý quá mạnh nên mới nói ra mấy câu sai trái đó, giờ mọi thứ đã bình thường, lý trí của Đông không muốn thỏa hiệp với việc này chút nào.

Hồi lâu không thấy Đông ra, Nghĩa bắt đầu sốt ruột. Nghĩa gõ cửa phòng tắm không có động tĩnh gì, gọi Đông cũng không có dấu hiệu hồi đáp. Nghĩa nóng mặt tìm chìa khóa phòng tắm, bao nhiêu dục vọng đều đã tan biến. Nghĩa bước vào thấy Đông đang nằm trong bồn tắm ngủ ngon lành trong lòng dâng lên cảm giác khó tả.

Làn nước nóng bên dưới bốc hơi lên hỗ trợ cơ thể Đông tuyệt đối thư thái, gương mặt tuấn mỹ giãn ra trông rất bình yên.

Nghĩa không nỡ gọi Đông dậy đánh khom người bé cậu nhóc cao lớn trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng lau khô người Đông, không quên nhìn ngắm cơ thể mình luôn khao khát. Vừa nhìn một chút, đại thần công bên dưới bắt đầu rục rịch. Nghĩa lập tức vén mền che người Đông lại thở hắt ra, cậu sợ không làm chủ được mình sẽ tổn hại đến Đông.

Nghĩa hôn nhẹ lên bờ môi căng hồng, ôm bảo bối vào lòng ngủ thật ngon giấc.

Ngày thi môn làm bánh cũng đã đến. Đông có giấy xác nhận của bệnh viện kèm theo chút nhan sắc đã lay động được cô giáo xinh đẹp đặc cách cho cậu qua môn dù không biết bất kỳ công đoạn nào của việc làm bánh.

Bài thi cuối kỳ là bánh kem, một trong những loại bánh Đông thích nhất. Thật ra mà nói, bánh quy, bánh su, cupcake, tiramisu ... đều được Đông ưa chuộng. Trong lúc mọi người hí hoáy với kiệt tác của mình, tâm lòng từ bi của Đông đột nhiên trỗi dậy mãnh liệt. Đông nhiệt tình hỗ trợ Nghĩa mặc cho sự khách sáo của đối tượng.

Đông Đông, tôi thật sự có thể tự làm mà. Cậu ra ngoài chơi đi, lát nữa sẽ có ăn thôi, Nghĩa cố gắng xua đuổi một cách nhẹ nhàng nhất. Đây là bài thi cuối kỳ, nếu cứ để tên nhóc này nhúng tay vào không biết cậu có thể mang gì lên cho cô chấm.

Nghĩa sống trên đời hơn hai mươi năm, đến khi gặp Đông cậu mới thấm thía câu: Nhiệt tình cộng ngu dốt sẽ ra phá hoại

Tay cậu to nhất lớp, vốn dĩ không thể làm những thứ tỉ mỉ như thế này. Đừng có tỏ vẻ cao ngạo nữa, lo mà trân trọng sự hỗ trợ từ phía đại ca đi, Đông bĩu môi, nhiệt tình làm công việc cậu giỏi nhất: thả bột vào hỗn hợp.

Nghĩa phân vì không muốn ăn đắng, phân vì cung chịu không nổi nặng lời, cơ bản không thể khiến Đông ngừng tay. Nghĩa chợt lóe lên một ý tưởng, cậu quay sang bên cạnh giọng điệu hết sức bình thường: Nếu cậu muốn giúp tôi thì đến chỗ Lê Tuyền lấy hộ tôi mấy quả dâu đi. Tôi nhờ Lê Tuyền mua dâu trang trí bánh mà quên lấy

Ngủ người, có bấy nhiêu cũng không nhớ, Đông không chút nghi ngờ, lập tức đi làm việc tốt.

Đợi cho cánh cửa lớp vừa khép lại, Nghĩa lập tức gọi điện báo Lê Tuyền tìm cách tránh mặt Đông cho đến khi kết thúc lớp làm bánh.

Tuy nhiên hi vọng của Nghĩa không mấy khả quan, Lê Tuyền vốn dĩ không phải là đối thủ của Đông, hiển nhiên không thể cầm chân cậu ta quá lâu. Với hệ thống tai mắt phủ kín trường, Đông nhanh chóng tìm ra tung tích của Lê Tuyền.

Cậu làm thủ tục gì mà phải di chuyển liên tục vậy? Cần tôi xử lý giúp không?, Đông khẽ cau mày sau quá trình bị Lê Tuyền hẹn từ nơi này sang nơi khác.

Vì hết phòng tổ chức sự kiện nên tôi phải đi hỏi thăm từng chi đoàn nhường phòng ý mà. Tôi vừa làm xong rồi, không cần cậu nhúng tay vào đâu

Đi như vậy nóng hự hết dầu mỡ

Dầu gì?, Lê Tuyền tất nhiên không hiểu Đông nói gì.

Đừng giả ngu với tôi, dầu Nghĩa nhờ cậu mua hộ đấy. Nghĩa nhờ tôi lấy dầu, tôi không ăn hết dầu mà cậu sợ, Đông nhếch môi làm vẻ mặt không hài lòng.

Lê Tuyền ngập ngừng một chút cũng hiểu được câu chuyện Đông đang đề cập. Lê Tuyền biết qua mặt Đông không phải là việc nên làm nhưng đã lỡ giúp rồi thì đành giúp cho trót vậy, coi như hi sinh vì trai đẹp một lần cũng đáng.

À, dầu đó tôi để trong tủ lạnh trên văn phòng đoàn hội. Đi, lên lấy với tôi!

Lê Tuyền cố ý đi thật chậm, đến văn phòng còn cố nhây đủ thứ chuyện không cho Đông tiếp cận tủ lạnh. Đông sợ Nghĩa không có dầu làm bánh, nóng lòng gạt Lê Tuyền sang một bên tiến thẳng về phía tủ lạnh. Lê Tuyền cố giữ Đông lại vô tình bị lực kéo quá mạnh của cậu làm cho chói với. Đông vội xoay người đỡ lấy Lê Tuyền, đưa thân thể cô tựa vào cánh tay vững chắc của mình, hai cặp mắt cách nhau một khoảng chỉ bằng một cây thước kẻ vô thức bắt động giao lưu với nhau.

Bất chợt cánh cửa văn phòng mở ra, Minh Phương bước lùi vào trên tay còn hí hửng cầm điện thoại phát chương trình trực tiếp. Đông hoàn toàn trong sáng, bình thần dùng lực đẩy Lê Tuyền thần thò đứng dậy. Việc vừa rồi cộng thêm ánh mắt chất vấn của Minh Phương khiến Lê Tuyền bối rối quên mất nhiệm vụ của mình, để Đông dễ dàng tiếp cận tủ lạnh.

Đông đào bới một lượt không tìm thấy gì liền đưa mắt sang Lê Tuyền dò hỏi: Dầu đâu?

Âm thanh của Đông khiến Lê Tuyền thức tỉnh, cô nhanh chóng định thần tìm cách đối phó. Tinh thần của Lê Tuyền tỉnh táo lạ thường bởi cô không muốn tưởng tượng tới hậu quả mình phải nhận lấy khi việc xô mủi này bị Đông phát hiện.

Chắc mấy đứa kia không biết ăn mỡ rồi, Lê Tuyền gãi đầu ngại ngại, khả năng diễn xuất tự nhiên tăng tiến vượt bậc.

Đông tối mặt quay sang Minh Phương, ghim chặt ánh mắt dò xét vào cô gái nhỏ nhắn. Minh Phương chợt dạ lập tức chối đây đẩy, không bắt được những cái nháy mắt cuồng nhiệt của Lê Tuyền.

Tôi không biết gì nha. Sáng giờ ...

Sáng giờ biết bao nhiêu người ra vào, làm sao Minh Phương biết được?, Lê Tuyền nhảy vào chặn họng Minh Phương, nhất định không thể để lộ ra sự tình.

Có thể Đông am tường mọi thứ nhưng về vấn đề làm bánh cậu hoàn toàn mù tịt. Đông lăm bằm chửi vài câu rồi bước nhanh ra cửa, cậu cho rằng nếu không có dầu Nghĩa sẽ không làm bánh được nên vội vã tìm mua mà không cần suy nghĩ.

Vừa xuống dưới sân, mắt Đông sáng bừng khi bắt gặp Quốc Trường đang chạy xe ra cổng.

Quốc Trường vừa nhìn thấy Đông liền không giấu được vui mừng: Thăng chó! Sao đứng đây v... ĐM, a a a

Quốc Trường còn chưa nói hết câu đã bị Đông ném thẳng xuống xe, phóng đi mất dạng.

Đông đến siêu thị gần nhất mua hẳn một kí dầu, đề phòng Nghĩa làm hỏng còn có cái làm lại. Vì thời gian không có nhiều nên cả quá trình của Đông vô cùng gấp gáp. Đông vừa phóng xe vừa tự lăm bằm: Anh cậu đã vất vả mua những quả dầu ngon nhất rồi, làm ra ăn không ngon xem anh xử cậu như thế nào.

Thoắt cái Đông đã về đến nơi. Vừa mở cửa lớp, những tiếng nổ cùng tràng hò reo liên tục vang lên, kèm theo đó là một cơn sóng gió bụi tạt tạt lấp lánh rơi là cả.

Chúc mừng sinh nhật Đông Đông, cả lớp đồng thanh hát bài hát quen thuộc rồi vỗ tay tự sướng cho sự ăn ý của mình.

Vì ngày mai mới đến sinh nhật nên việc này quả thật mang lại cho Đông sự bất ngờ không nhỏ. Tấm lòng của cả lớp đã được đáp lại bằng nụ cười tỏa nắng của Đông. Sự hồi đáp này càng làm không khí thêm chấn động, cả một lớp nữ nhí ríu rít không thôi.

Trái với suy nghĩ của mọi người, Nghĩa không phải là người nhiệt tình nhất trong vụ này. Trong lúc mọi người bắn pháo, vui vẻ chúc mừng Đông thì Nghĩa đứng lặng thinh khi nhận ra trên tay Đông cầm một bọc dầu, thứ chắc chắn không thể lấy từ Lê Tuyền.

Đông cười trả lễ xong tiến thẳng về hướng Nghĩa đang cầm trên tay ổ bánh kem gồ ghề được trang trí khá tao nhã bởi những bông hoa làm bằng kem, bên trên còn có dòng chữ Happy birthday Đông Đông đỏ chói.

Tôi xin lỗi, Nghĩa xót xa trầm giọng, đưa một tay lau mồ hôi trên thái dương của Đông.

Đông mỉm cười đặt dâu và bánh kem xuống bàn, ngay sau đó cậu lập tức đen mặt tặng cho Nghĩa một đấm vì tội lừa đảo.

Cậu tưởng xin lỗi là xong à?

Cả lớp được một phen nhón nháo kéo Đông ra xa đề phòng xảy ra án mạng.

Nghĩa bị ăn đấm nhưng vui vẻ lạ thường. Cậu lại gần xoa đầu Đông, nở nụ cười tươi rói: Sức khỏe cậu đã bình phục rồi

Bạn đang đọc truyện *Chân Ái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.